SETH DICKINSON

TRĂDĂTOAREA BARU CORMORAN

PALADIN
FANTASY

SETH

DICKINSON

FANTASY

„O poveste fascinantă despre intrigi politice."

The Washington Post

„O carte care-ți taie respirația, concurând îndeaproape cu *Urzeala tronurilor* de G.R.R. Martin. Perfectă pentru cei care tânjesc după un fantasy cu nuanțe machiavelice, această epopee labirintică progresează până la o confruntare cu mize atât de uriașe, încât cititorului aproape că-i e teamă să le descopere."

Omnivoracious

„Proza lui Dickinson, atât de iscusit scrisă și complexă, exploatează moneda fiduciară și datoriile ca instrumente ale artei guvernării. Un debut extrem de impresionant, care te acaparează din punct de vedere intelectual."

Kirkus Reviews

„Te lasă fără suflare... Baru Cormoran e un personaj magnific. Mi-a fost imposibil să nu-i țin partea chiar și în mijlocul celor mai înfiorătoare acțiuni ale ei, să nu jelesc alături de ea sau pentru ea, să nu-mi încleștez pumnii în semn de revoltă și dintr-o nevoie disperată de a o proteja. Sunt atâtea lucruri de admirat și de compătimit pe măsură ce ni se dezvăluie tragedia acestei povești... O carte crucială, necesară până la absolut."

NPR.org

„Un debut desăvârșit, o eroină ale cărei motive sunt de nepătruns, aparent până și pentru ea însăși. Suișurile și coborâșurile pe care povestitoarea noastră nestatornică le urmează, în timp ce-i îndeamnă pe nobilii din Aurdwyn la revoltă, ne dezvăluie țelurile ei, dar și singurătatea ce-o înconjoară."

Library Journal

SETH
DICKINSON

Trădătoarea Baru Cormoran

Traducere din limba engleză
de Loredana Frățilă-Cristescu

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Beatrice Feleagă, Mădălina Raşoga
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKINSON, SETH
Trădătoarea Baru Cormoran / Seth Dickinson; trad. din lb. engleză de Loredana Frățilă-Cristescu. – București: Editura Paladin, 2018

ISBN 978-606-9000-10-6

I. Frățilă-Cristescu, Loredana (trad.)

821.111

Seth Dickinson
The Traitor Baru Cormorant
Copyright © Seth Dickinson, 2015

Map by Jon Lansberg

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Pentru Gillian

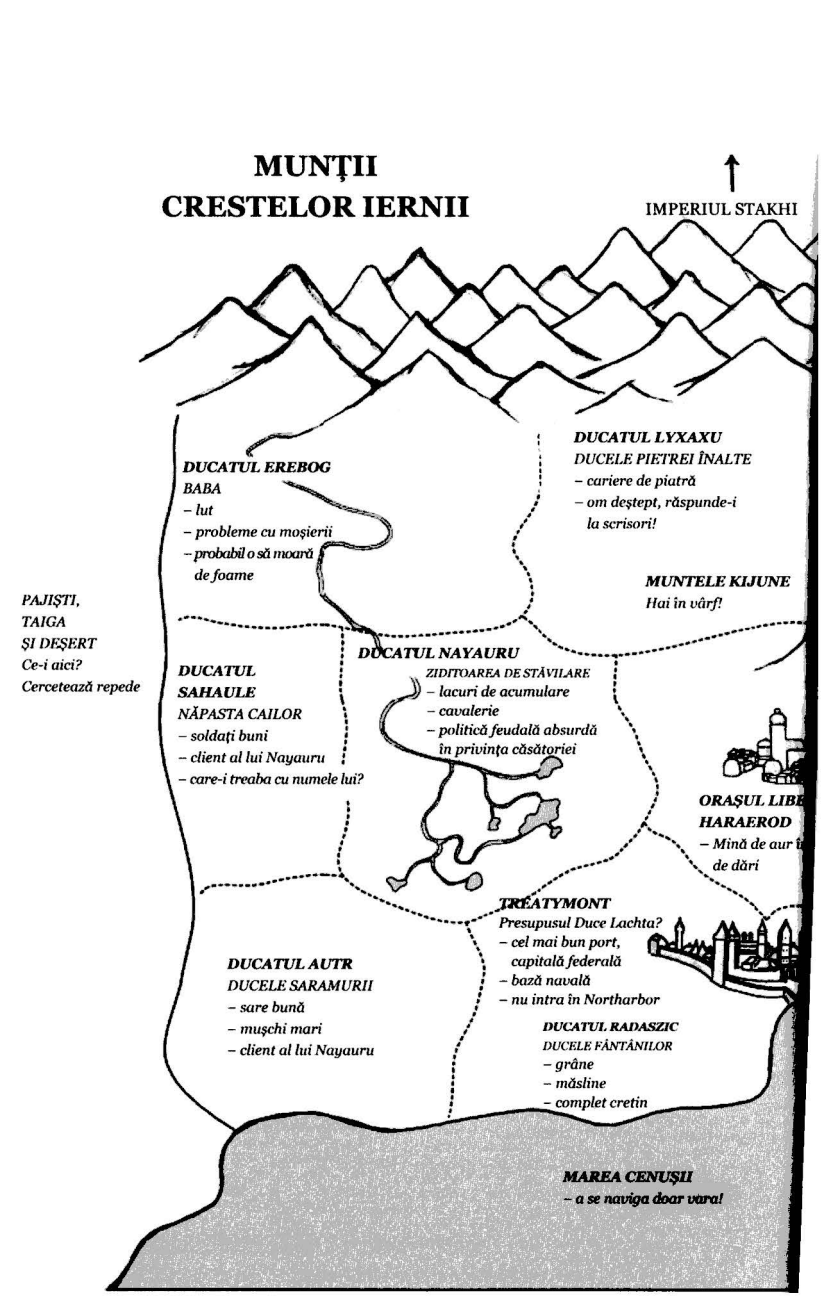
MUNȚII
CRESTELOR IERNII
IMPERIUL STAKHI
DUCATUL EREBOG
BABA
– lut
– probleme cu moșierii
– probabil o să moară de foame
DUCATUL LYXAXU
DUCELE PIETREI ÎNALTE
– cariere de piatră
– om deștept, răspunde-i la scrisori!
MUNTELE KIJUNE
Hai în vârf!
PAJIȘTI,
TAIGA
ȘI DEȘERT
Ce-i aici?
Cercetează repede
DUCATUL NAYAURU
ZIDITOAREA DE STĂVILARE
– lacuri de acumulare
– cavalerie
– politică feudală absurdă în privința căsătoriei
DUCATUL SAHAULE
NĂPASTA CAILOR
– soldați buni
– client al lui Nayauru
– care-i treaba cu numele lui?
ORAȘUL LIBE
HARAEROD
– Mină de aur i
de dări
TREATYMONT
Presupusul Duce Lachta?
– cel mai bun port, capitală federală
– bază navală
– nu intra în Northarbor
DUCATUL AUTR
DUCELE SARAMURII
– sare bună
– mușchi mari
– client al lui Nayauru
DUCATUL RADASZIC
DUCELE FÂNTÂNILOR
– grâne
– măsline
– complet cretin
MAREA CENUȘII
– a se naviga doar vara!

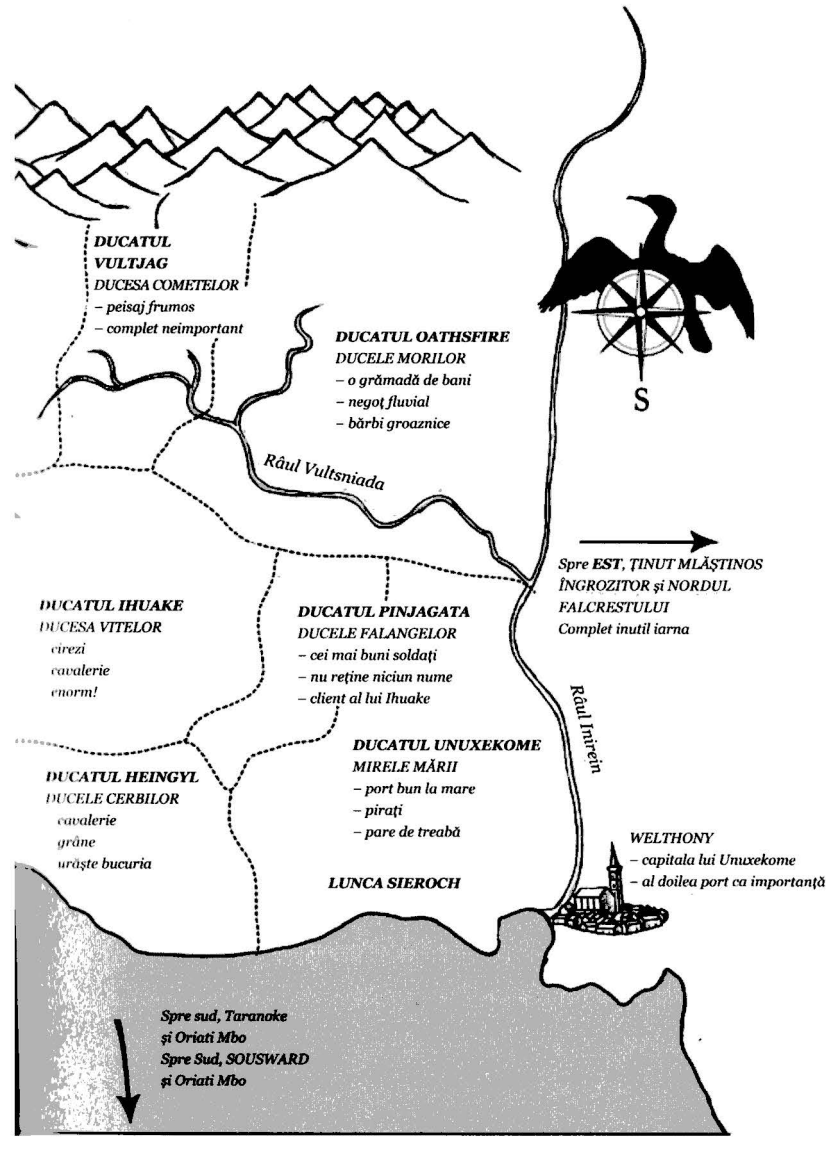
DUCATUL
VULTJAG
DUCESA COMETELOR
– peisaj frumos
– complet neimportant
DUCATUL OATHSFIRE
DUCELE MORILOR
– o grămadă de bani
– negoț fluvial
– bărbi groaznice
S
Râul Vultsniada
Spre EST, ȚINUT MLĂȘTINOS
ÎNGROZITOR și NORDUL
FALCRESTULUI
Complet inutil iarna
DUCATUL IHUAKE
DUCESA VITELOR
cirezi
cavalerie
enorm!
DUCATUL PINJAGATA
DUCELE FALANGELOR
– cei mai buni soldați
– nu reține niciun nume
– client al lui Ihuake
Râul Inirein
DUCATUL UNUXEKOME
MIRELE MĂRII
– port bun la mare
– pirați
– pare de treabă
DUCATUL HEINGYL
DUCELE CERBILOR
cavalerie
grâne
urâște bucuria
WELTHONY
– capitala lui Unuxekome
– al doilea port ca importanță
LUNCA SIEROCH
Spre sud, Taranoke
și Oriati Mbo
Spre Sud, SOUSWARD
și Oriati Mbo

MULȚUMIRI

Sine qua non: lui Rachel Sobel, Jennifer Jackson, Marco Palmieri.
Sophiei și colegilor. Pentru Jackals, Blue Planet, fratele meu și un nebun.

O PROMISIUNE

Acesta-i adevărul. Îl vei recunoaște pentru că doare.

CONTABILĂ

CAPITOLUL 1

Veni din nou anotimpul negoțului. Baru era încă prea mică să-și dea seama de felul în care mergeau lucrurile în imperiu.

Mascarada își trimise soldații preferați să cucerească Taranoke: pânză pentru vele, vopseluri, ceramică smălțuită, piele de focă și uleiuri, bancnote tipărite în limba ei din Falcrest. Micuței Baru, care construia castele în nisipul negru și fierbinte, îi plăcea să se uite cum soseau negustorii în port. Învățase să numere ținând seama fiecărei corăbii și păsărilor care îi dădeau roată.

Aproape două decenii mai târziu, privind fregatele purtătoare de foc bandându-se în lumina aurorei, avea să-și aducă aminte de aceste vele la orizont. La vârsta de șapte ani însă fetița Baru Cormoran nu le dădea importanță. Îi erau dragi în special aritmetica, păsările și părinții ei, care-i puteau arăta stelele.

Dar tocmai părinții ei o învățaseră să se teamă.

În seara roșiatică de toamnă, înainte de răsăritul stelelor, tații ei o duseră pe Baru pe plajă să adune varec pentru cenușă, destinată sticlei și sticlă destinată la rândul ei lentilelor de telescop, ce urmau să fie șlefuite cu piatră vulcanică. Lentilele aveau să fie vândute. Când ajunseră pe plajă, Baru văzu în zare corăbiile de negoț ale Mascaradei dând ocol cu precauție Recifului lui Halae.

— Priviți, tați! zise ea. Sosesc corăbiile pentru piața din Iriad.

— Le văd.

Tatăl Salm își adumbri ochii și se uită la corăbii, strângând din buzele crăpate. Umerii de uriaș i se încordau la fiecare mișcare.

— Du-te și umple-ți găleata!

— Ia uite!

Tatăl Solit, ai cărui ochi erau mai ageri, își luă soțul de mână și-i arătă cu degetul.

— Mai e și o a treia corabie. Acum navighează în convoi.

Baru se făcea că sapă după varec și asculta.

— Pirații sunt un pretext bun pentru convoi. Iar un convoi e un pretext bun pentru o escortă, spuse Salm și scuipă în apă.

— Pinion avea dreptate. Tratatul ăla e otrăvit.

Uitându-se la reflexia lor, Baru îl văzu pe Solit cuprinzându-l pe Salm după umeri, apăsând cu mâna plină de bătături mușchii dezgoliți ai soțului său. Cei doi bărbați își purtau părul împletit. Solit îl avea tuns scurt ca să nu-l deranjeze în fierărie, Salm și-l ținea împletit într-o coadă complicată până în talie, în semn că era un respectat ucigaș de câmpeni.

— Ei, o vezi? întrebă Solit.

— Nu. Dar e-acolo. Dincolo de linia orizontului.

— Ce-i acolo, ta? întrebă Baru.

— Umple-ți găleata, Baru! mormăi Salm.

Baru își iubea mult de tot mama și tații, dar ceva mai mult iubea să descopere lucruri noi, iar recent, descoperise șiretenia.

— Ta, zise ea către Solit, care era mai îngăduitor, o să mergem mâine la piața din Iriad să vedem corăbiile?

— Umple-ți găleata, Baru! răspunse Solit, iar ea, pentru că-i vorbise la fel ca Salm în loc să-i facă pe plac, își dădu seama că e îngrijorat.

După o clipă însă, acesta adăugă:

— Tu șlefuiește-ți sticla în seara asta și o să avem suficientă de vândut. Și da, poți să vii la Iriad să vezi corăbiile.

În acea seară, Baru deschise dicționarul copiat de mână al mamei ei, miji ochii în lumina lumânării ca să descifreze scrisul înghesuit și numără literele din alfabetul urunoki până ajunse la: „convoi: caravană alcătuită din mai multe corăbii, grupate pentru protecție reciprocă, aflate de regulă sub escorta unui vas de război".

Un vas de război. Hm.

„E acolo", zisese tatăl Salm.

Din curtea casei lor, construite din beton amestecat cu cenușă, se auzeau scrijelitul pietrei pe sticlă și glasurile șoptite și îngrijorate ale mamei și taților ei, o vânătoriță, un fierar și un scutier. Care-și făceau iar griji în privința *tratatului*.

Căută și acest cuvânt, sperând să-l înțeleagă, de parcă înțelegerea i-ar fi dat putere asupra lucrurilor. Numai că nu pricepea cum putea un tratat să fie otrăvit. Poate că avea să afle în piața din Iriad.

Baru puse la loc dicționarul mamei și, șovăind, zăbovi cu degetele pe cusăturile în lanț de pe copertă. Mama avea în colecția ei o carte nouă, legată în piele necunoscută. Pe prima pagină – tipărită cu caractere ciudate, ordonate, precise și impersonale – citi cu glas tare titlul: *Abecedar de afalonă, limba negoțului imperial, pus la dispoziția locuitorilor din Taranoke pentru a le fi de folos.*

În colțul de jos era un număr de exemplar, aproape mai mare decât știa ea să numere.

* * *

Piața se pregătea ca o fată mare acolo unde marea se vălurea în brațele de bazalt ale golfului din Iriad, sub lanurile de trestie de zahăr, arbori de macadamia și arbuști de cafea care creșteau din argila vulcanică.

Încă de dinainte de primele amintiri ale lui Baru, piața, cel mai gălăgios și mai vesel loc din lume, umpluse docurile

Iriadului. În acel an erau mai multe corăbii în port, nu doar bărci pescărești taranoki și feluci, nu doar negustători oriati din sud pe care-i cunoștea atât de bine, ci și corăbii de negoț de-ale Mascaradei, înalte și cu pânze albe. Odată cu venirea lor, piața se întinsese dincolo de promenada de scânduri, pe poduri plutitoare de koa și nuc ce săltau pe apă și unde tobosarii țineau ritmul în lumina și căldura soarelui.

În acea zi, Baru se ducea la piață cu o nouă bucurie, bucuria comploturilor. Avea să afle ce-i tulbura pe părinții ei, care era treaba cu tratatele și cu aglomerația de corăbii de război. Avea să repare ea lucrurile.

Se îndreptau spre piață în canoe. Baru se așezase la pro-vă, mama Pinion și tatăl Salm vâsleau, iar tatăl Solit stătea, agitat, cu ochii pe telescoape. Vântul dinspre mare ridica în aer stoluri de rațe cu cap negru și ferăstrași mari, grupuri de alawa cu gât țepos care strigau pe două tonuri, egrete, păsări ale furtunii și fregate, iar sus de tot, lupi de mare mari și negri, ca niște prevestiri ale nopții. Încercă, hotărâtă, să le numere și să nimerească toate speciile.

— Baru Cormoran, zise mama Pinion zâmbind.

În ochii lui Baru, femeia era ca un freamăt de valuri de furtună, un trăsnet, la fel de lent și puternic precum lumina soarelui. Când citea despre pantere, fetița își imagina ochii negri ai mamei ei și zâmbetul care-i dezvelea dinții. Dădea la vâslă cu mișcări line și sigure ca valurile.

— Un nume potrivit.

Baru, care se simțea în siguranță, iubită și nerăbdătoare să impresioneze cu o numărătoare exactă a păsărilor, cu-prinse coapsa mamei cu brațele.

Găsiră un chei, descărcară telescoapele și se treziră în mijlocul pieței. Baru, atât de mică, înainta prin mulțimea de genunchi și glezne. Rămase în urma părinților ei, căscând gura la tarabele vânzătorilor. Taranoke fusese dintotdeauna un port comercial, o insulă sigură la care opreau dromoa-nele oriati și canoele insularilor, așa că Baru crescuse știind

cât de cât cum merg lucrurile când venea vorba de negoț: arbitraj, schimb valutar, import și export.

„Vindem trestie de zahăr, miere, cafea și citrice", zicea mama Pinion, „și cumpărăm textile, pânză pentru vele, valută pentru alți negustori – fii atentă, Baru!"

În ultima vreme era mereu atentă. Apăruse ceva fragil în atmosferă, un iz de furtună, iar faptul că nu înțelegea despre ce era vorba o speria.

Piața mirosea a ananas fiert și ghimbir proaspăt, sare roșie și anason. Prin bătaia tobelor, chemarea dansatorilor și strigătele mulțimii în urunoki, oriati și noua limbă a negoțului, afalona, răzbătea clinchetul schimbului de perle de recif pe monede de metal.

— Soliiiiiiiit! strigă Baru. Vreau să văd...

— Știu.

Solit își abătu atenția de la lucru și zâmbi. Era fierar și se arăta generos cu tot ce făurea, inclusiv cu ea.

— Du-te să te plimbi!

Excelent. Acum putea să cerceteze adevărata însemnătate a cuvântului „tratat".

Găsi taraba vopsită în albul Mascaradei a unui negustor străin. Bărbatul care păzea grămada de postav – țesut din lâna oilor, despre care Baru înțelesese că erau niște dobitoace proaste alcătuite numai din păr – ar fi putut trece drept taranoki de la depărtare, deși de aproape îl dădeau de gol cutele diferite ale pleoapelor și netezimea nasului. Aceasta fu prima impresie pe care și-o făcu Baru despre oamenii din Falcrest: fălci încleștate, nas drept, ochi adânci și cu cute la pleoape, piele de o nuanță mai deschisă de cafeniu, arămiu ori culoarea ovăzului. La acea vreme nu lăsau impresia c-ar fi atât de diferiți de ei.

Bărbatul părea plictisit, iar fetița, fără nicio rușine, se opri lângă taraba lui. Avea gărzi, două femei cu capul ras și îmbrăcate în pantaloni marinărești, dar erau ocupate să se-nțeleagă cu un tânăr pescar taranoki.

— Bună, drăguțo! zise bărbatul de la tarabă.

Dădu la o parte un teanc de mostre și-i făcu loc. Baru remarcă uimită ce urunoki excelentă vorbea. Pesemne era un negustor foarte dedicat sau foarte priceput la limbi străine și la alte culturi, pentru că adeseori negustorii nu pricepeau cum să fie prietenoși în Taranoke.

— Părinții tăi au nevoie de material pentru vreme friguroasă?

— De ce sunt chele? întrebă Baru arătând cu degetul spre gărzile care, fie prin gesturi, fie prin priceperea lor la vorbe îl făcuseră pe prietenul lor pescar să roșească.

— Corăbiile sunt pline de păduchi,, replică negustorul, cercetând obosit piața din priviri.

Avea sprâncene groase, care-i străjuiau ochii ca niște fortărețe.

— Iar păduchii ăstia trăiesc în păr. Și nu cred că părinții tăi au nevoie de material, nu cu clima asta. Ce-o fi fost în capul meu să încerc să vând postav aici? O să mă întorc acasă sărac.

— A, nu, îl liniști ea. Sunt sigură că putem croi lucruri din materialul tău și, în plus, l-am putea vinde negustorilor care merg spre nord și scoatem profit. Folosești bancnote?

— Prefer monede și nestemate, deși, atunci când cumpăr, plătesc cu bancnote.

Avea în stânga lui un teanc de palimpseste din piele de oaie – pergamente cu însemnări făcute cu cerneală, care puteau fi șterse și refolosite.

— Astea sunt cifrele tale?

— Da și sunt, clar, prea importante ca să ți le arăt.

Negustorul de postav alungă iritat o muscă.

— Deci părinții tăi folosesc bancnote?

Baru prinse musca și o strivi.

— Nimeni nu folosea la început. Dar acum, când corăbiile voastre vin atât de des, toată lumea trebuie să aibă așa ceva, pentru că se pot cumpăra multe lucruri cu ele, zise ea, apoi îi puse o întrebare la care știa răspunsul,

dar descoprise că era util să-și ascundă istețimea. Ești din Mascaradă?

— Imperiul Măștilor, drăguțo, sau Republica Imperială. E nepoliticos să prescurtezi.

Bărbatul se uită la gărzile lui încruntându-se părintește, ca și cum se gândea că poate aveau nevoie de supraveghere.

— Da, aia e casa mea, deși n-am mai văzut Falcrestul de ani buni.

— O să ne cuceriți?

O privi pe îndelete, mijind gânditor ochii.

— Noi nu cucerim niciodată pe nimeni. Cucerirea e o treabă sângeroasă și, pe lângă asta, e cauza multor molime. Ne aflăm aici ca prieteni.

— Curios lucru că vindeți bunuri pe monede și nestemate, dar cumpărați numai cu bancnote! observă Baru.

Tonul cuvintelor i se schimbase, și nu întru totul din propria voință: pentru câteva clipe vorbise ca mama ei.

— Pentru că, dacă înțeleg eu cum stă treaba cu cifrele, asta înseamnă că luați toate lucrurile de care ne folosim noi în negoțul cu alții și ne dați hârtie, care merge numai la voi.

Negustorul de postav se uită brusc la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Părinții mei se tem, adăugă Baru, stânjenită de privirea lui.

Bărbatul se aplecă spre ea și, dintr-odată, fetița recunoscu expresia pe care o mai văzuse și-n alte piețe, pe chipul altor negustori. Lăcomia.

— Părinții tăi sunt cu tine?

— Mă descurc și singură. Pe aici toți se cunosc între ei. N-am cum să mă rătăcesc. Dar dacă vrei să cumperi un telescop...

— Mor după telescoape, replică el, gândindu-se probabil că fata nu știa ce-i ăla sarcasm. Unde sunt?

— Acolo sus, îi arătă ea cu degetul. Mama e vânătorița Pinion, iar tații mei sunt Solit fierarul și Salm scutierul.

La auzul acestor vorbe, bărbatul își țuguie buzele de parcă ideea mai multor tați îl deranjase. Poate că în Falcrest nu aveau tați.

— Și tu?

— Mă cheamă Baru, răspunse ea, căci oamenii din Taranoke își spuneau cu bucurie numele. Baru Cormoran, pentru că numai un cormoran mă putea opri din plâns.

— Ești o fată foarte isteață, Baru. O să ai parte de un viitor strălucit. Mai vino pe la mine! Întreabă de Cairdine Farrier!

Când merse mai târziu să discute cu părinții ei, nu se putu abține să nu-i cântărească tații din priviri, apoi mama, țuguindu-și buzele ca și cum își înghițise mucii. Cumpără însă două telescoape și un set de oglinzi, ceea ce-l bucură până și pe Salm cel prevăzător.

* * *

Ultimul convoi al Mascaradei din anotimpul negoțului dădu roată Recifului lui Halae și aruncă ancora chiar înainte de intrarea în portul Iriad, în compania unei fregate cu pânze roșii – o corabie de război, așa cum se așteptase tatăl Salm. Pe punte roiau marinari care lătrau ordine în stânga și-n dreapta. O copilă cu un ochean ar fi putut, dacă era prea curioasă pentru binele ei și o fiică prea neascultătoare ca să-și vadă de treabă, să se cațere pe vulcan și să se uite toată ziua. Baru avea un astfel de ochean și era exact genul ăla de fiică.

— Au soldați la bord, le zise ea părinților ei, încântată să descopere de una singură așa o chestiune rău prevestitoare.

Acum avea să fie inclusă în consiliile din curte și în șușotelile despre tratate otrăvite.

— Cu armuri și sulițe!

Tatăl Salm nu-și puse însă scutul ca să se lupte cu ei. Mama Pinion n-o luă pe Baru deoparte ca să-i explice taxonomia sergenților și a ofițerilor, diversitatea armelor și natura Mascaradei. Tatăl Solit nu-i dădu să mănânce ananas și nu-i ceru amănunte. Părinții ei lucrau în curte, vorbind în șoaptă despre tratate și ambasade.

— Odată ce-au construit-o, zicea Salm, n-au să mai plece.

La care Solit îi răspundea pe un ton plat ce suna a ceartă-fără-ceartă:

— Au s-o construiască fie că semnăm, fie că nu. Trebuie să ne impunem condițiile.

Simțindu-se neglijată și, ca atare, nedorind să-și vadă de treburile și cifrele ei, Baru îi bătea la cap.

— Solit, când o să te apuci din nou de fierărit? întrebă ea în timp ce el băga în saci recolta de varec ca s-o ducă la cuptoare.

Când era Baru mică, Solit făcuse niște obiecte frumoase și periculoase din minereurile din pământ și din izvoarele termale.

— Când se termină anotimpul negoțului, îi răspunse el.

— Și mama o să treacă muntele, la câmpie, să folosească sulița aia de ucis mistreți pe care i-ai făcut-o?

— Sunt sigur că da.

Baru se uită fericită la mama ei, ai cărei umeri lați și al cărei mers cu pași mari erau mai potrivite pentru vânătoare decât pentru fabricarea de telescoape, și apoi își privi celălalt tată, care putea să bată toba la fel de aprig precum lupta.

— Și când au să vină soldații, tatăl Salm o să folosească sulița de ucis oameni pe care i-ai făcut-o?

— Ești murdară din cap până-n picioare, copilă, zise Solit. Du-te acasă la Lea Căutătoarea de Perle după niște piatră ponce. Și ia și niște bani de hârtie și cumpără ulei de măsline.

* * *

Baru citea mult despre *tratate, monedă* și *arbitraj,* iar când nu mai putea citi sau nu mai înțelegea, o bătea la cap pe mama Pinion sau cădea pe gânduri. Clar exista o problemă, pentru că anul trecut părinții ei erau mai fericiți.

Lucrurile trebuiau aduse din nou pe făgașul cel bun. Dar cum?

În piața din Iriad, negustătorul Cairdine Farrier stătea la taraba lui cu cele două gărzi, care aveau pe chip o expresie de pescărușimulțumiți. Piața picase într-o zi furtunoasă de sfârșit de anotimp, gri și amenințătoare, aproape de perioada în care vânturile alizee ciclice ale Mării Cenușii aveau să se transforme în viforul iernii. Însă golful Iriad apăra piața de marea agitată, iar tobosarii continuau să bată la tobe. Baru se duse glonț la taraba negustătorului de postav.

Farrier stătea de vorbă cu un câmpean taranoki care bătuse drumul până acolo de dincolo de munte. Baru fusese învățată să nu vorbească cu câmpenii, așa că se duse la gărzile negustorului. Femeile cu capul ras o priviră de sus, mai întâi în treacăt, apoi iritate, după care, când văzură că fetița n-are de gând să plece îi arătară un zâmbet slab, sau cel puțin una dintre ele o făcu. Cealaltă se uită la tovarășa ei căutând îndrumare, ceea ce-i spuse lui Baru că, cel mai probabil, femeile erau soldați. Îi mai dădu de înțeles și care dintre ele era superioara celeilalte.

Nu citise și nu chibzuise degeaba.

— Bună, micuțo! zise cea mai înaltă în grad.

Avea pielea de culoarea pământului rodnic, buze late și ochi albaștri strălucitori ca ai unei ciori de junglă. Purta o tunică albă pătată și pantaloni bufanți strânși la genunchi. Vorbea o urunoki superbă, precum Cairdine Farrier.

— Ați fost aici tot anotimpul, spuse Baru. Nu plecați niciodată cu corăbiile de negoț.

— O să plecăm acasă cu ultimul convoi.

— Nu cred, răspunse fetița.

Cealaltă femeie se îndreptă un pic de spate.

— Nu cred că sunteți gărzile personale ale lui Cairdine Farrier și nici măcar negustorese, pentru c-ați fi aflat până acum că la piața din Iriad n-ai nevoie de gărzi, iar el v-ar fi trimis să căutați clienți.

Femeia bătoasă zise ceva în afalonă, limba din Falcrest, iar din ce citise în dicționar, Baru prinse cuvintele „băștinașă" și „furat". Numai că femeia cu ochi albaștri nu făcu decât să se lase în genunchi.

— A zis el că ești o fetiță foarte isteață.

— Sunteți soldați, nu? De pe corabia aia. Corabia aia de război care a stat aici tot anotimpul, ancorată la loc ferit, în timp ce restul negustorilor veneau și plecau, iar voi vă trimiteați rapoartele acasă. Și asta e evident. Un neguțător n-ar fi învățat limba unei insulițe așa de bine ca voi, ceea ce vă face spioane. Iar acum că alizeele scad, corabia voastră a venit în port ca să rămână definitiv.

Femeia cu ochi albaștri o cuprinse după umeri.

— Ciocârlie mică, știu ce înseamnă să vezi vele ciudate în port. Mă cheamă Shir și sunt din Aurdwynn. Pe când eram o copilă, Mascarada s-a oprit în portul din Treatymont, mărețul nostru oraș. S-au luptat cu Ducele Lachta și mi-a fost și mie frică așa cum ți-e și ție acum. Totul s-a terminat însă cu bine și mătușa mea a reușit să-l omoare pe ducele ăla îngrozitor. Poftim, ia un bănuț! Du-te și cumpără un mango și adu-mi-l, o să-ți tai o bucată din el!

Baru păstră bănuțul.

La finalul zilei, fregata cu pânze roșii din port lăsă bărci la apă. Soldații începură să vină la țărm, conduși de ofițeri îmbrăcați în piele pătată de sare și cu măști de oțel pe față. Baru îi urmări prin ochean pe bătrânii din Iriad însoțindu-i pe soldații Mascaradei în noua lor clădire, o ambasadă albă construită din beton amestecat cu cenușă.

Mai târziu, Baru trase concluzia că acela trebuie să fi fost momentul în care se semnase tratatul: „Un act federativ în beneficiul reciproc al poporului din Taranoke și al Republicii Imperiale Falcrest".

La apusul soarelui își ridicară drapelul, doi ochi deschiși într-o mască, înconjurați de niște mâini împreunate, iar în dimineața următoare se apucară să taie tuf ca să construiască școala.

* * *

Anotimpul furtunos se abătu asupra ținutului Taranoke și totul începu să se năruie.

Baru se baza pe dragostea de cunoaștere și învățătură a mamei ei ca să înțeleagă ce se petrece. Pinion însă deveni distantă și ușor de scos din fire, iar dragostea pentru cele două îndeletniciri fu umbrită de o furie groaznică, mocnită, lăsând-o pe Baru să pună singură indiciile cap la cap.

Așa le explica ea cum stau lucrurile unora dintre ceilalți copii, cei ai Leei Căutătoarea de Perle și ai Haeei Cocs de Cenușă. Între aceștia, verișoara ei de-a doua, Lao, era cea mai mare și deja se înălțase până peste poate – avea picioarele lungi ca ale unei berze. Când stătea între stâncile de sare din ascunzătoarea lor secretă de pe malul mării și asculta poveștile lui Baru, era nevoită să-și strângă genunchii la gură.

— Câmpenii sunt supărați pe noi din cauza tratatului, zicea ea. Ei spun că e din cauză că Taranoke e neatârnat, dar am trădat această neatârnare când am lăsat Mascarada să-și construiască ambasadă. Noi însă știm că nu-i așa. (La care toată lumea o aproba în șoaptă, pentru că toți fuseseră crescuți să recunoască felul invidios de-a fi al insipizilor de pe șesurile estice din Taranoke.) Sunt de părere că ne-am adus un aliat străin ca să-i amenințăm și tot ei cred că vrem monopol asupra noului negoț.

Evenimentele îi dădură dreptate. La începutul anotimpului ploios, toți copiii din Reciful lui Halae și din împrejurimi se înghesuiră în fortăreața lor sărată de pe malul mării, ca să le explice Baru ce era cu focurile.

— Câmpenii au trimis un detașament de război, le zise ea, savurând puterea de a-i face să icnească și să se aplece în față ca să audă mai bine, și, mai ales, de-a o face pe Lao să-și cuprindă genunchii cu brațele și să se uite la ea cu teroare și admirație. Au trecut muntele și-au dat foc la o parte din plantația de cafea și trestia de zahăr. A fost un mesaj, pricepeți? Așa că familiile din zona portului s-au adunat în consiliu la Iriad și au trimis și ele un detașament de război. Campioni care să-și poarte scuturile la răsărit și să răspundă provocării.

— Ce-au să facă? întrebă Lao, spre marea satisfacție a lui Baru.

— Au să discute, dacă pot, răspunse ea, aruncând o piatră dintr-o mână-ntr-alta ca să pară nepăsătoare. Au să se lupte, dacă nu pot discuta.

— Cum se luptă?

Ce plăcere extraordinară să fii fiica lui Salm scutierul și a lui Pinion vânătorița, fruntea campionilor din zona portului!

— Războaiele se duc între campioni într-un cerc de tobe. Tobele bat și campionii se înfruntă cu sulița și scutul până când învinsul cedează sau moare.

Baru lovi cu putere piatra cu care se juca de piatra de sub ea ca să le facă să sară.

— După care câmpenii se duc acasă îmbufnați, iar noi le vindem textile la prețuri strigătoare la cer.

Numai că lucrurile nu se petrecură astfel. Când detașamentul de război porni să traverseze muntele și să-i provoace pe câmpeni, alături de el mărșăluia și garnizoana Mascaradei. În tratat se vorbea de „apărarea reciprocă".

Acolo pierdu Baru șirul evenimentelor, fiindcă mama Pinion și tatăl Salm mărșăluiră și ei alături de ceilalți, cu scuturile, sulițele și cuțitele lor de obsidian. Detașamentul de război urca pe coasta muntelui ca o grămadă pestriță precum coada unui păun. Printre ei, cozile împletite ale lui Salm erau un însemn al gloriei. Pinion își purta sulița în spate, prinsă cu o curea, pe pielea-i închisă la culoare. Iar soldații mascați ai Mascaradei se încolonau în urma lor, cu drapelele fluturând, scormonind pământul în marș.

Trecuse multă vreme de la ultimul război dintre cei din zona portului și câmpeni. În Iriad erau vendete vechi, soții care nu acceptau să-și ia soți de la șes, bărbați care nu acceptau să-și dea sămânța pentru copilul unei femei câmpene. Însă în vreme de prosperitate le fusese ușor să lase ura la o parte.

Baru și tatăl Solit rămaseră acasă. Sticlarii nu mai ardeau varec, așa că nu mai existau oglinzi de șlefuit. În absența negustorilor Mascaradei în port, bancnotele nu aveau nicio valoare, dar lucrurile nu stăteau chiar așa, pentru că toată lumea dorea să aibă valută pentru când aveau să sufle iar alizeele și dădea șocant de mult la schimb pentru câteva bancnote.

Negustorul de postav Cairdine Farrier veni personal s-o invite pe Baru să se înscrie la noua școală, un complex mare cu ziduri de tuf deasupra golfului.

— A! făcu tatăl Solit cu asprime în glas. Știu și eu? Ce-ați putea-o învăța voi și n-o putem învăța noi?

— Despre țările de pe țărmurile Mării Cenușii, răspunse Farrier, zâmbind conspirativ către Baru. Noi tipuri de aritmetică și algebră. Astronomie – avem un telescop excelent construit de stakhieczii din nordul îndepărtat. Știință și disciplinele pe care le cuprinde. Diverse cataloage de păcate și eșec social, continuă el zâmbind. Republica Imperială este hotărâtă să-i ajute pe cei pe care-i întâlnește.

— Nu, zise tatăl Solit, prinzând-o de umăr. Ajutorul vostru e un cârlig de pescuit.

— Tu știi cel mai bine, desigur, replică Farrier, deși lăcomia încă nu-i dispăruse din ochi.

Fără Salm și Pinion, Solit se simțea singur și deznădăjduit, iar Baru insistă să i se dea voie să meargă la școala aceea minunată, ce-i putea oferi răspunsurile la întrebările pe care de-abia începuse să și le pună – „Ce e lumea" și „Cine o conduce", și multe altele. Fie că-l înfurie, îl întristă ori îl făcu să-și dea seama că n-o mai putea stăpâni, rugămințile ei își atinseră scopul. (Mai târziu, Baru avea să se întrebe deseori cum stătuse treaba de fapt și trăsese concluzia că nu fusese niciunul dintre acele motive. Solit văzuse focul la orizont și dorise să-și știe fiica în siguranță.)

Se duse la școală. Avea uniforma ei și propriu-i pat într-un dormitor aglomerat, iar în prima ei oră despre societate științifică și incrasticism învață cuvintele „sodomit", „tribadistă", „crimă socială" și „moștenire curată" și mantra guvernării: „Ordinea e preferabilă dezordinii". Avea de învățat poezioare și silogisme, „Îndoielile filosofiei revoluționare", lecturi dintr-o versiune pentru copii a „Manualului manumisiunii" din Falcrest.

„Știu atât de multe", își zicea Baru în sinea ei. „Trebuie să învăț tot. Trebuie să știu numele fiecărei stele și fiecărui păcat, să descopăr secretele scrierii de tratate și ale schimbării lumii. După aceea mă pot întoarce acasă și-o să știu cum să-i redau fericirea lui Solit."

Învață și o mulțime de alte lucruri: astronomie, ereditate socială și geografie. Făcu o hartă a Mării Cenușii cu alizeele sezoniere, care duceau navele într-un cerc mare și simplu în sensul acelor de ceasornic (alte cuvinte noi) pe ocean, pornind de la răsărit, din Falcrest, coborând spre sud, în apropiere de Taranoke și Oriati Mbo, și continuând peste țări cu multe nume, până la nord la Aurdwynn și înapoi spre Falcrest.

Atâtea țări! Spre sud, Oriati Mbo, educată și fragmentată, formată din federații ca o pătură cusută din petice. Spre nord, Aurdwynn cel rece, unde, în loc de anotimpul furtunilor era *iarnă*, și nu creștea niciun fruct bun, iar teritoriul era împânzit de lupi.

Și Falcrest. Sigur deținea o mulțime de secrete care trebuiau descoperite.

— Tu *ai putea* să mergi în Falcrest, Baru Cormoran!

Igienistul social Diline, un om blând cu pielea de culoarea peștilor albicioși, arătă cu condeiul spre ea.

— La încheierea studiilor, fiecare copil promițător va da examenul pentru intrarea în administrația publică, marele egalizator al Împăratului. Prin metodele de gândire incrastică, vom determina funcția ta în societate. Poți deveni traducătoare sau poți intra în rândul cărturarilor sau al tehnocraților în vreo țară îndepărtată.

— Împăratul locuiește în Falcrest? întrebă verișoara de-a doua Lao.

Noaptea își împărtășeau în șoaptă zvonuri despre Împăratul tăcut și despre Tronul fără Chip pe care stătea acesta.

Diline zâmbi cu blândețe.

— Da. Cine știe să recite *Îndoiala ierarhică?*

Știa Baru.

Examenul de intrare în administrația publică îi deveni steaua călăuzitoare. Avea să-i ceară să recite secretele puterii, își imagina ea. Însemna să-l facă pe tata Solit să zâmbească din nou.

Însă chiar în acea zi, Diline le ținu o lecție despre demonstrația moștenirii stricte limitate.

— Un tată de sex masculin, zicea el, uitându-se atent la clasă, ca și cum se aștepta ca un mistreț să sară din mijlocul lor. O mamă de sex feminin. Nici mai mult. Nici mai puțin.

Clasa nu-l crezu. Verișoara Lao începu să plângă. Baru încercă să arate că această „demonstrație" idioată nu era valabilă și avu parte de prima ei dispută cu strigăte. Ea

era fiica unei vânătorițe, a unui fierar și a unui scutier, iar acum îi ziceau că *nu* avea dreptate?

Trebuia s-o întrebe pe mama Pinion.

Numai că Pinion se întoarse acasă singură.

Se întoarse acasă de la război, catastrofa scăldată în sânge de la Jupora, unde infanteriștii marini ai Mascaradei îi împușcaseră pe campionii câmpenilor și le măcelăriseră detașamentul armat. Cuprinzând în mâini fața tremurândă a tatălui Solit, își povestise cu glas răgușit propria-i catastrofă:

— Salm a dispărut în timpul marșului către casă. Printre soldații străini erau niște bărbați care-l urau. Cred că ei l-au luat.

— Pentru ce? întrebă Solit cu glas reținut, înghețat, disperat să-și înăbușe emoțiile sau să nu se lase copleșit de ele. Ce-au găsit vrednic de ură?

— Pe tine. Niciunul dintre acești bărbați nu are soț. Ei îi *urăsc* pe soți.

Își înclină fruntea spre a lui.

— S-a dus, Solit. Am căutat... am căutat atâta...

Când se întâmplă acest lucru, Baru – din cauza orei despre societatea științifică și incrasticism – nu putu decât să întrebe: „Salm a fost tatăl meu adevărat? Sau a fost doar un sodomit?"

Și din cauza asta, tatăl Solit începu să țipe și-i spuse mamei Pinion că fata mergea la noua școală. Și din cauza asta, mama Pinion o pocni furioasă și o alungă din curte pe Baru, care fugi plângând în hohote înapoi la pereții albi și la drapelul mascat.

Desigur, mama ei veni să-și ceară scuze și plânseră, și redevenire o familie, sau cel puțin partea îndurerată a uneia. Suferința fusese însă provocată, iar școala părea să știe mai multe chiar și decât mama Pinion, care n-o mai învăța nimic, ci doar șușotea cu Solit despre foc, suliță și „rezistență".

— Rămâi la școală, îi spuse Solit. Acolo ești cel mai în siguranță. Omul ăsta, Farrier – continuă el cu nările fremătând a dezgust – nu va permite să ți se facă rău.

„Trebuie să aflu de ce i s-a întâmplat asta lui Salm", își zise Baru. „Trebuie să înțeleg, ca să pot preveni așa ceva în viitor. N-am să plâng. Am să înțeleg."

Asta fu prima lecție a lui Baru despre cauzalitate, însă nu și cel mai important lucru pe care-l învățase vreodată de la mama ei.

Pe-acela îl învățase mai înainte, cu mult înainte de școală sau de dispariția curajosului tată Salm. Cu ochii la corabia de război cu pânze roșii din portul Iriad, Baru întrebă:

— Mamă, de ce vin aici și încheie tratate? De ce nu ne ducem *noi* la *ei*? De ce sunt atât de puternici?

— Nu știu, copilă, răspunse mama Pinion.

Din câte își amintea Baru, era pentru prima dată când auzea asemenea vorbe din gura ei.

CAPITOLUL 2

Îl pierduse pe tatăl Salm și, pe urmă, mai c-o pierduse și pe mama Pinion.

— Să nu crezi ce te învață acolo, îi șuieră mama ei la ureche. (Le zâmbiră amândouă însoțitoarelor care o aduseseră pe Baru în vizită la ea acasă, ce-i părea acum ciudat de sărăcăcioasă.) Trebuie să ții minte ce i-au făcut lui Salm și să nu le dai nimic. Familiile țin un consiliu secret. Vom găsi o cale să-i alungăm înapoi pe mare.

— N-o să plece niciodată, șopti Baru cu glas rugător. Nu te poți lupta cu ei, mamă. Nu înțelegi cât sunt de uriași. Te rog, găsește o cale să cădeți la învoială, te rog, nu muri ca Salm!

— Nu e mort, mârâi Pinion. Tatăl tău trăiește.

Baru se uită la mama ei, la ochii ei roșii de oboseală, la umerii încordați de furie, și se întrebă ce se întâmplase cu femeia care semăna cu un trăsnet, un nor de furtună, o panteră. Acum, dintre toate lucrurile, nu mai putea s-o asemene decât cu o rană.

Iar Pinion, privind în urmă, trebuie să fi văzut la fel de multă dezamăgire în ochii lui Baru.

— Trăiește, spuse ea din nou și se întoarse cu spatele.

Disputa crescu între ele ca un recif.

Când n-avea nici zece ani, Baru primea vizite de la negustorul de postav Cairdine Farrier mai des decât de la mama sau tatăl ei. Întotdeauna venea cu un sfat. „Îmbracă-te așa și niciodată altfel! Împrietenește-te cu ea sau cu el, dar nu și cu el!" Îi plăceau poveștele lui mai mult decât

cele ale lui Pinion, fiindcă erau pline de lucruri de făcut pe moment, și nu de lucruri de evitat pentru totdeauna.

Instructorii de la Serviciul Caritabil al școlii veneau din multe ținuturi străine. În garnizoana Mascaradei se găseau oameni mai mulți și mai ciudați decât văzuse Baru vreodată în piața din Iriad.

— Dacă ei pot fi profesori, pot să fiu și eu? întrebă ea. Pot să mă duc în altă țară și să le permit fetițelor să nu mai citească dimineața, nedrept de devreme?

— În Imperiul Măștilor poți să fii orice îți dorești!

Cairdine Farrier, care se îngrășase în cei câțiva ani de trai pe insulă, o trase afectuos de ureche.

— Bărbat sau femeie, sărac sau bogat, stakhieczi, oriati, maia ori născut în Falcrest, în Republica noastră Imperială poți să fii orice dorești dacă ești disciplinat în acțiuni și riguros în gânduri. De-aia e Imperiul Măștilor, drăguță. Atunci când porți mască, contează doar *istețimea*.

— Tu nu porți mască, zise Baru, studiindu-l concentrată și întrebându-se dacă era posibil să aibă clape după urechi și legături în păr.

Farrier râse de cuvintele ori de privirea ei fixă. În dragostea lui pentru cele mai pătrunzătoare gânduri ale fetei, semăna cu Pinion sau Solit. Într-un anumit fel, semăna însă și cu Salm cel dispărut. Savura insolența lui Baru și faptul că era dispusă să treacă la fapte și să ceară sau să ia ce i se cuvine.

— Masca este pentru slujbă. Un soldat poartă masca atunci când patrulează. Matematiciana poartă masca atunci când își susține demonstrația. În Parlament, toți sunt mascați pentru că ei sunt receptacole ale voinței Republicii. Iar pe Tronul fără Chip, Împăratul stă mereu cu masca pe față.

O deviere de la subiect. Inacceptabil! Baru insistă cu întrebarea ei.

— Când porți *tu* mască? Tu cum slujești?

— În Taranoke e prea cald pentru măști. Eu însă mă aflu aici ca să vând postav și să ajut ocazional în chestiuni de binefacere.

Își frecă încheieturile degetelor de capul aproape ras al lui Baru. Grăsimea îi rotunjise obrajii și-i îngreunase bărbia, dar când se gândea la grași, Baru se gândea la povestitorii bătrâni și fericiți din Iriad, încântați de bătrânețea lor și plini de bucurie. Cairdine Farrier nu părea să fie unul dintre ei. El își ducea greutatea ca pe-o provizie bine gândită, pe care aștepta s-o folosească la nevoie.

— Dacă ai purta și tu o mască? întrebă el. Tu ce-ai vrea să fii, Baru?

Până în ziua în care fregata cu pânze roșii acostase în portul Iriad, ei nici nu-i trecuse prin cap să vrea altceva decât stele și litere. Nu-i trecuse prin cap să-și dorească imposibilul până când nu-l pierduse pe tatăl Salm, mai întâi răpit de acea „doctrină" groaznică și apoi de moarte.

Poate că moartea taților putea fi scoasă în afara legii.

Poate că doctrinele puteau fi rescrise.

— Vreau să fiu puternică.

Cairdine Farrier se uită cu drag la ea.

— Va trebui să înveți mult pentru examenul de intrare în administrația publică. Foarte mult.

* * *

Examenul de intrare în administrația publică urma să se țină abia peste opt ani, iar Baru muncea pe brânci pentru el.

„Falcrest", își șoptea ea noaptea. „Empirism. Incrasticism. Academiile din Falcrest. Parlamentul și Metadema, Ministerul Zilei de Mâine și toate secretele lor. De-aș putea să mă duc în Falcrest..."

Atâtea cunoștințe de stăpânit, pe acea axă îndepărtată în jurul căreia se învârteau Imperiul Măștilor și întreaga lume. Secrete la care mama ei nici nu visase vreodată.

Teroarea nu se opri la Salm.

Dincolo de zidurile școlii Mascaradei, asupra ținutului Taranoke se abătu molima. Carantina închise porțile. Copiii taranoki de la școală, care nu puteau afla vești de la rudele lor, așteptară curajoși pe toată durata inoculărilor (un concept al Mascaradei, ca o boală a slăbiciunii purtată de un bețișor sau de un ac). Însă nu se renunță la carantină, nici în acel anotimp de negoț, nici în cel al furtunilor de după.

Când în școală se strecurară zvonuri despre morți, hohotele de plâns ale elevilor care pierduseră pe cineva drag nu o lăsau pe Baru să doarmă. Uneori zvonurile erau false, dar asta nu se întâmpla des.

În nopțile de singurătate din dormitor, înconjurată de jale, Baru se gândea cu un resentiment rece: „Măcar voi știți. Mai bine să vezi cadavrul și să știi că ruda ta iubită s-a dus – mai bine decât să-ți pierzi tatăl în noapte, de parcă-i o jucărie rătăcită, o corabie ținută la țărm de o parâmă ce se desiră".

Apoi deveni evident că moartea punea stăpânire pe ținut. Piramidele de cadavre ardeau pe piatra neagră, rănile supurau și se simțea duhoarea de leșie din țarcurile de carantină. Baru nu plânse nici acum, deși își dorea cu disperare s-o facă.

— De ce se întâmplă lucrurile astea? îl încolți ea, furioasă și disperată, pe Cairdine Farrier într-una dintre vizitele sale. Ce înseamnă asta?

Iar când el afișă o expresie blândă, dezmierdătoare și liniștitoare, ea țipă înainte ca negustătorul să apuce să-i răspundă c-o minciună:

— Voi ați adus molima asupra noastră!

Atunci el o privi cu ochii larg deschiși, deasupra cărora stătea osul frunții grele ca un bastion și dedesubt carnea

bogată a feței, iar în acei ochi întrezări o dominație absolută, un mecanism de guvernare ce se construia din munca atâtor milioane de mâini. Nu avea nicio remușcare, nu din cruzime sau ură, ci pentru că era prea vast și prea prins în destinul lui ca să-i mai pese de micile tragedii ale creșterii sale. Văzu lucrurile astea nu doar în forma ochilor lui și în inexpresivitatea privirii, ci și în ceea ce aminteau acestea – înțelegea dintr-odată lucruri pe care el le spusese sau le făcuse la un moment dat. Știu și că Farrier îi permitea să le-nțeleagă. Erau un avertisment, o promisiune.

— Vine fluxul, zise el. Oceanul a ajuns să se reverse într-un lac. Vor fi tulburări, derută și ruină. Asta se întâmplă când lucrurile mărunte se unesc cu lucrurile mărețe. Dar...

Avea să țină minte acea clipă, când, în loc să-i spună o minciună care s-o protejeze, el îi oferea adevărul, ca unei persoane mature și puternice.

— Când aceste lucruri se vor uni, oceanul va fi al tău și vei putea să-noți în el.

Profesorii și marinarii Mascaradei erau liberi să vină și să plece după voie. Erau imuni. Baru bănui sosirea unei a doua fregate după mulțimea de chipuri noi, printre care și o aspirantă înaltă și uscățivă, cu pielea neagră, care deși era mai mare cu numai vreo doi ani decât ea, avea voie să poarte sabie. Baru era prea stânjenită de accentul ei când vorbea în afalonă, așa că n-o salută și nici n-o întrebă cum se făcea că o fată oriati ajunsese ofițer în slujba Mascaradei, atât de curând după marele Război al Armadelor dintre cele două puteri.

Copiii începură să dispară de la școală, erau trimiși înapoi pe insulă, în mijlocul molimei.

„Comportamentul lor nu era igienic", ziceau profesorii. „Afecțiuni sociale", șopteau elevii. „A fost găsit jucându-se de-a tata și de-a tata..."

Odată ce copiii ajungeau la vârsta pubertății, profesorii îi urmăreau cu răceală, așteptând să le surprindă

comportamentul neigienic. Baru pricepu de ce o povățuise Cairdine Farrier în privința prieteniilor. Unii dintre elevi colaborau la procesul de supraveghere.

Când Baru împlini treisprezece ani, prietena și verișoara ei de-a doua Lao, care era cu doi ani mai mare și amarnic de nefericită, veni la ea frângându-și mâinile.

— Lao, șopti Baru, în intimitatea limitată a patului ei cu perdele. Ce e?

— Meditatorul meu special, răspunse Lao, cu ochii în pământ, e un...

Reveni de la afalonă la urunoki din copilăria lor.

— Un pervers.

Meditatorul special al lui Lao era igienistul social Diline din Falcrest, un om blând, amabil și cu pielea exotic de palidă. Ținea lecții cu elevii neascultători sau cu cei cărora le era dor de casă. Baru stabilise de mult că Diline n-o putea ajuta cu examenul ei de intrare în administrația publică.

— Ce-a făcut? șuieră ea. Lao, uită-te la mine!

— Crede c-am o afecțiune socială.

Lao își acoperi ochii de rușine, un gest pe care-l învățaseră cu toții de la profesorii lor.

— Crede că sunt tribadistă.

— A! făcu Baru.

Mai târziu avea să-și reproșeze gândul pe care-l avusese atunci: „Cât o să mă coste să fiu prietena ei, dacă într-adevăr este tribadistă?" Știința moștenirii curate pe care o învățaseră le spunea foarte clar ce oroare era să te culci cu altă femeie și ce pedeapsă avea să primească cea care încălca regulile. Republica Imperială se născuse din revolta împotriva unei aristocrații degenerate, cu trupurile și mințile pervertite de secole de împerechere neigienică – explicase Diline. Din acest lucru, Falcrestul învățase valoarea comportamentului curat și a moștenirii atent planificate. „Bolile tribadismului și sodomiei trebuie eradicate din trup și din neam..."

Numai că ea și Lao erau amândouă taranoki, născute din familii taranoki, în care loialitatea se găsea mai presus decât Mascaradă și doctrinele ei.

— Ce-o să facă? întrebă Baru.

Lao își strânse genunchii la piept și trase cu ochiul printre perdelele din jurul patului.

— Există un tratament. Aplicat cu mâinile. Data trecută când mi l-a propus, i-am spus că sunt la ciclu.

Baru dădu din cap.

— Dar ai ședințe cu el în fiecare săptămână.

Chipul lui Lao se înnegură.

— Nu cred că avem ce face, zise ea. Nici măcar tu, chiar dacă ești preferata lor. Poate că așa e cel mai bine, trebuie vindecat cât ești mic – spun ei – înainte să intre în celulele ereditare...

— Nu, nu!

Baru îi luă mâinile într-ale ei.

— Lao, știu exact cu cine trebuie să vorbesc. Pot s-o rezolv.

Lao îi strânse recunoscătoare mâinile.

— Eu pot să trec peste asta. Tu ai atâtea de pierdut.

Baru însă își plănuia deja mișcările, îmbătată de fiorul pe care-l simțea. Mai târziu, când avea să-și reproșeze gândul acela, avea să-și amintească: „Asta a fost prima dată când mi-am exercitat puterea. Prima mea trădare".

* * *

Dar se înșelase. Nu știa exact cu cine trebuia să vorbească, iar Farrier nu-i fu de niciun ajutor.

— Ascultă la mine, Baru! zise el cu voce joasă, ca și cum se temea să nu fie auziți în curtea fără tuf din colțul campusului școlii. Tinerele dau glas la numeroase isterii și nevroze. E un adevăr științific, o consecință inevitabilă

a căilor ereditare care au format sexele – bărbatul e înclinat spre furie, violență și promiscuitate, în timp ce femeia este înclinată spre isterie, perversiune și tulburări mintale. Dacă vrei să fii o femeie puternică, iar în Imperiu există femei puternice, chiar foarte multe, trebuie să fii o tânără *puternică*. Clar?

Baru se dădu un pas în spate făcând ochii mari, iar expresia gurii ei arăta cât era de șocată. Pentru prima oară, părea supărat pe ea.

— Nu, zise ea, cu o sinceritate naivă pe care avea s-o regrete mai târziu. Nu-i adevărat! Și pe lângă asta, Lao e cea cu problema și... și... de ce discutăm de Lao aici? Meditatorul Diline vrea să-și pună mâinile pe ea!

— Liniște! șuieră Cairdine Farrier. Diline scrie rapoarte către director despre igiena socială, iar rapoartele alea rămân pentru totdeauna în dosarele voastre. Înțelegi ce înseamnă pentru viitorul tău să ți-l faci dușman?

Cu un an sau doi înainte ar fi strigat „Nu-mi pasă!", însă acum știa că așa ceva suna a isterie și, în ciuda puterniculului dezgust pe care-l simțea, se concentră pe chestiunile practice.

— Dacă acționezi tu, spuse ea, atunci nu *eu* mi-l voi face dușman, nu? Dă-o pe Lao afară din școală. Oricum nu-i place aici. Directorul ar putea-o considera nepotrivită ca să slujească.

De undeva din apropiere se auziră zgomotul unei farfurii făcându-se zob în bucătărie și strigătele nervoase în afalonă ale unui bărbat. Cairdine Farrier își împreună mâinile cu degetele răsfirate, gest pe care-l făcea mereu atunci când explica chestiuni pe care el le considera complicate.

— Oamenii ca Diline își pun viața în slujba perfecționării voastre. Ai să-i respecți. Ai să le accepți metodele, chiar și atunci când par neplăcute. Dacă Diline crede că prietena ta manifestă înclinații neigienice, atunci o va vindeca.

Ochii îi erau întunecați sub sprâncenele neîndurătoare.

— Crede-mă, copilă, alternativele i-ar aduce mult mai multă durere.

„Îmi dă explicații", își zise Baru, „ceea ce înseamnă că e de părere că pot fi convinsă, că n-a renunțat la mine. Dar, dacă insist... Nu merită să-i pierd sprijinul din cauza unui asemenea lucru".

— În regulă, spuse ea. Uită c-am întrebat!

Cairdine Farrier zâmbi încântat și ușurat.

* * *

— A mers? întrebă Lao în timp ce măturau podeaua sub pecețile de carantină.

Baru îi întâlni privirea și zâmbi cu jumătate de gură, un zâmbet de corb, o minciună.

— Încă mai caut soluții.

Devenită adult și amintindu-și acest moment, Baru nu putea nega că se gândise s-o abandoneze pe Lao, s-o sacrifice în numele progresului.

Dacă ajungea în Falcrest, dacă învăța mecanismele puterii, cu siguranță putea salva o mulțime de fete taranoki. Oricât de inteligentă și de curajoasă era Lao, oricât de dragă îi era.

Dar ea avea alt plan.

* * *

— Hei! zise Baru cât de gutural putu.

Avea treisprezece ani, era stânjenitor de înaltă și se simțea intimidată de ținta sa.

— Hei și ție! răspunse înalta și uscățiva aspirantă oriati.

O dată la două zile aducea un pachet în biroul directorului și ieșea din școală pe culoarul din spate, unde o

aşteptase Baru, care acum îşi trecu degetele prin părul tuns scurt şi fără păduchi.

— Eşti ofiţer, nu-i aşa?

— Cu îndatoriri de ofiţer.

Aspiranta se îndreptă de spate şi o luă spre ieşire cu paşi hotărâţi. Şi ea vorbea afalona cu accent. Poate că fusese crescută într-o şcoală a Mascaradei, la fel ca Baru.

— Pe loc repaus, elevo!

— Stai! spuse Baru, apucând-o de mână. Am nevoie de ajutorul tău.

Se fixară cu privirea, aproape nas în nas, Baru străduindu-se să stea pe vârfuri ca să fie la fel de înaltă. Ofiţerul avea ochii foarte căprui şi pielea foarte neagră, fruntea unui om inteligent şi braţul musculos.

— Ce figură mai eşti şi tu, rosti tărăgănat aspiranta, cu superioritatea simplă a ofiţerilor Mascaradei care vorbeau cu un taranoki. Vezi unde pui mâinile!

— Asta e problema mea, murmură Baru, trăgându-se mai aproape, mizând pe faptul că obrăznicia ei stârnea mai degrabă mirare decât revoltă. Mâinile. Dacă ştii ce vreau să zic.

Se gândise un pic şi citise câte ceva despre Marina Imperială, care îşi învăţa marinarii să se caţăre pe catarge şi să manevreze parâmele şi greementul şi se lăuda cu o echipă de căpitani şi amirali de sex feminin, capabile şi respectate. O marină care trebuie să se fi confruntat cu asemenea probleme dacă înghesuia echipaje formate majoritar din bărbaţi pe nave minuscule vreme de luni de zile.

Aspiranta se desprinse brusc. Făcu un pas rapid în spate, se răsuci şi se smulse din strânsoarea lui Baru, care trase adânc aer în piept, gata să primească o lovitură sau o mustrare.

— Mă cheamă Aminata, spuse ea, aruncând spre capătul îndepărtat al holului o scurtă uitătură vinovată, atât de familiară, încât Baru trebui să-şi înăbuşe un chicotit.

Sunt din Oriati Mbo. Familia mea făcea negoț în Taranoke și dacă zici cuiva c-am vorbit cu tine, te spintec, pricepi?

Baru ridică bărbia.

— Nu și dacă te spintec eu prima.

Aminata o măsură cu privirea, zâmbind ușor, ceea ce o duse pe Baru cu gândul la un pescăruș albastru ce studia o broască multicoloră.

— Nu putem vorbi aici. Aș putea avea probleme că te-am lăsat să ieși din carantină.

— Nu ți-am cerut-o.

— Sigur că nu, zise Aminata, scoțând o cheiță de alamă. Hai, am să-ți spun cum să-ți rezolvi problema cu mâinile.

* * *

O urmă pe Aminata pe cărarea din spatele școlii spre marginea unei faleze ce străjuia portul din Iriad, simțindu-se amețită de aerul curat și sărat al mării, de senzația că făcea un lucru interzis, de bubuitul tunetului la orizont și de vigilența conspirativă din privirile Aminatei.

— Nu contează dacă ne vede cineva, zise aspiranta. Pe insula asta există un milion de șobolani ca tine și, dacă nu ești la școală, o să presupună că nu ești decât o orfană care caută ceva de lucru.

— Orfană? se încruntă Baru. Relațiile dintre mamele, tații, mătușile și unchii din Taranoke sunt puternice și foarte rar pot fi întâlniți copii abandonați pe insula asta.

Aminata tuși și scuipă peste marginea falezei. Sub ele, marea vuia și valurile se izbeau de stânci.

— Molima a făcut ravagii.

— A! exclamă Baru.

„Da, desigur, știam", își zise în gând.

Insula copilăriei ei nu mai exista. Murise în puroi și disperare pe când ea lua lecții dincolo de zidurile albe.

Era anotimpul furtunilor. În port, cu pânzele coborâte, stăteau la adăpost două corăbii de război ale Mascaradei.

— Hai! zise Aminata, care se așezase pe faleză cu picioarele atârnându-i în gol, făcându-i semn lui Baru să se așeze pe piatra de lângă ea. Spune-mi despre problema ta!

— Am o prietenă...

— Nu trebuie să te prefaci că e vorba de o prietenă.

— Am o prietenă, repetă Baru, deși Aminata pufni, care fără să vrea, a atras atenția cui nu trebuie. A unui bărbat.

— A pățit ceva?

— Încă nu.

Baru se așează lângă ea, fascinată de uniforma roșie. Ofițerii Mascaradei purtau niște veste splendide de lână, țesute strâns și numai bune pe vremea rea. Aminata, nefiind prea friguroasă, o purta pe a ei descheiată, ceea ce-i dădea un aer elegant.

— Încă nu, dar a încercat.

— Există o regulă aici.

Aminata privi în zare cu ochii mijiți, precum marinarii bătrâni, o privire ciudată pe chipul ei tânăr.

— Fără afirmații false. Nu se poate să faci așa ceva pentru că v-ați regulat și acum el se laudă. Bărbaților le place să creadă că afirmațiile false sunt arma femeii, înțelegi ce vreau să zic. Fac front comun în chestiile astea. Chiar și cei de treabă.

Baru nu se gândise niciodată la așa ceva și spuse prima chestie care-i trecu prin minte:

— Lăudat? Cu ce să se laude?

Aminata se lăsă pe spate rezemându-se în mâini.

— Nu știu cum e în Taranoke, dar în Mascaradă joci după regulile Falcrestului. Iar regulile Falcrestului zic că bărbatul se laudă și femeia trebuie să-și țină gura.

„Nu-i corect!" ar fi fost un protest copilăros, se gândi Baru.

— Bine. Înțeleg regulile.

— Ce trebuie să faci, spuse Aminata, nu fără o oarecare satisfacție, e să-ți aduni prietenii și să aștepți până adoarme. Bine? Atunci îi pui căluș la gură, îi legi mâinile și picioarele de pat și-i dai peste burtă și picioare cu ciorapi umpluți cu săpun. Dacă nu se învață minte, îi dai la ouă până nu se mai poate pișa. Iar dacă se plânge, toată lumea va ști ce a făcut. Astea sunt regulile în marină. Nu sunt scrise, dar sunt luate în serios.

Baru, care se așteptase la vreo subtilitate politică, nu se strădui să-și ascundă dezamăgirea.

— Noi nu suntem în marină, n-avem ciorapi și, în plus, nu putem intra în camera lui noaptea.

— Ah! făcu Aminata mijind ochii.

Smulse o floare de hibiscus și începu să-i rupă metodic petalele.

— Un profesor.

— S-ar putea, zise Baru ridicând din umeri.

— Deci are o scuză să-și pună labele pe prietena ta. E protejat de sus. Atunci e dificil.

— Trebuie să existe o modalitate de a-l opri, spuse Baru privind în jos, spre port, spre locul unde fusese piața din Iriad.

Mascarada demontase promenadele și podurile plutitoare de scânduri și construise un șantier naval care adăpostea scheletul unei noi corăbii. Militarii se antrenau pe străzile mocirloase ale satului.

— Cum se procedează în marină când se ține un ofițer după tine?

— Cândva nu puteai face nimic.

Aminata termină de rupt petalele florii de hibiscus și o aruncă.

— Acum însă sunt destule femei – și bărbați care au slujit alături de ele — în corpul ofițerilor, încât nu trebuie decât să șoptești un cuvânt la urechea potrivită. Totul se face neoficial, dar se face.

— Deci te poți duce la ofițerii tăi și ei o să pună capăt problemei!

Aminata își țuguie buzele și ridică din umeri, iar Baru își aminti că, în ciuda uniformei și a staturii, era totuși o aspirantă și nu avea, probabil, mai mult de șaisprezece ani.

— Știu și eu... Ar putea fi riscant să asmut Marina pe Serviciul Caritabil doar de dragul unei fetițe de pe insulă. Mie ce-mi iese?

Baru își simți gura strâmbându-i-se și maxilarul încordându-i-se și nu încercă să ascundă acest lucru.

— Cred că nimic. Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă cheamă, așa că presupun că nu trebuie să-ți pese.

Stătură o scurtă vreme pe marginea falezei într-o liniște rece. Vântul se înteți.

— Ar trebui să te întorci, zise Aminata. Și eu la fel, înainte să-și dea seama ofițerul de cart că n-am ajuns la timp.

— O să trebuiască să-mi dai drumul înăuntru, zise Baru înțepată.

Aminata ridică din umeri.

— Nu. Ușile alea se încuie doar pe dinăuntru.

— A!

Baru se ridică în picioare și, supărată, se întoarse să urce faleza. Își dorea să fi avut la ea sulița cu care mama ei vâna mistreți sau măcar s-o fi avut alături pe mama, care ar fi mustrat-o pe Aminata și l-ar fi pus la locul lui pe igienistul Diline.

Poate că avusese dreptate. Poate că singura cale de a pune capăt acestui lucru presupunea să folosească sulița...

— Deci care-i treaba? întrebă Aminata.

Rafalele de vânt începură să se întețească.

— Cum care-i?

Aminata dădu scurt din mână într-un gest care voia să-nsemne: „Spune tot". Deși nervoasă, Baru se miră să simtă o ușoară încântare când Aminata zâmbi slab.

— Numele meu e Baru Cormoran. Iar problema se numește Diline.

* * *

Săptămâna următoare, verișoara ei de-a doua Lao veni la ea în miez de noapte și o sărută pe frunte.

— Mulțumesc, șopti ea. Ești singurul lucru bun care a mai rămas, Baru. Mulțumesc.

Se aflau într-un studio de artă, învățau să deseneze vulpi, deși nu văzuseră niciodată una, când auziră că Diline avea să plece de la școală pentru un post în Falcrest de îndată ce reveneau alizeele. Un căpitan din rândul infanteriștilor marini ai Mascaradei venise personal să-l felicite. Baru simți mândrie și o ușurare care o revoltă, precum și îngrijorare pentru că ea nu contribuise cu nimic. Aminata acționase în locul ei.

Era lipsită de putere fără protectorii ei. Oare puterea e reală dacă ți-o dă altcineva?

— Hei! zise Aminata data următoare când trecu pe lângă ea pe coridor.

— Hei și ție! răspunse Baru zâmbind.

Imediat, supraveghetorul de pe hol o certă pentru lipsa de respect față de un ofițer imperial.

După o vreme, în același an, școala anunță un curs de arta duelului ca să-i pregătească pe elevi pentru o posibilă carieră militară. Aminata era asistenta instructorului. Se plimba printre rânduri, țipa la elevi și-i îmbrâncea ca să le corecteze postura. Când ajungea la Baru nu era mai blândă, dar zâmbea.

Erau prietene. Șușoteau, bârfeau, își dădeau cu părerea. Aminata, la fel ca Baru, intrase în slujba Imperiului din afară – fiică a uneia dintre federațiile oriati care stăteau prevăzătoare în sud, temându-se să nu piardă un al doilea război cu Mascarada. Împreună inventau mici rebeliuni, rechiziționând mâncare și conspirând împotriva profesorilor și a ofițerilor. Preferata lui Baru era joaca de-a cifrul – Aminata știa câte ceva despre codurile navale, iar Baru folosise

cunoștințele ei și caractere inventate de ea pentru a crea un cod pe care să-l folosească doar ele. Proiectul se dovedi poate prea ambițios și cu siguranță prea complicat (la un moment dat necesita trei limbi străine și trigonometrie complexă), dar după mulți nervi și multe certuri în cămara profesorilor reușiră să-l modifice astfel încât să se poată folosi de el.

Baru luă obiceiul de a se strecura afară din carantină, uneori cu Aminata, alteori singură, folosind cheia pe care i-o dăduse aceasta, ca să-și vadă mama și tatăl și să-i asigure că nu-i abandonase.

Dacă știa despre acest lucru, Cairdine Farrier nu arătă deloc că l-ar fi deranjat. Însă când Diline plecă din Taranoke, o vizită pe Baru într-o dispoziție tăioasă și zise:

— Va trebui să găsim un înlocuitor la fel de sârguincios.

O privi circumspect, iar Baru gândi că Farrier aflase tertipurile prin care fusese salvată Lao, însă nu-i era clar dacă era încântat ori supărat, sau aștepta să vadă ce mai punea la cale.

Tot mai mulți colegi de-ai ei începură să părăsească școala. Lui Baru i se atribuiră îndatoriri speciale, probleme de logică și sarcini, responsabilități fiscale sau care implicau registre contabile, geometrie și analiză matematică. Profesorii prinseră a șopti cuvântul *savantă*, iar dincolo de privirile lor simțea cum Cairdine Farrier îi urmărește fiecare pas.

* * *

Stăpânea cifrele și demonstrațiile, demografia și statistica. Se chinuia cu literatura, istoria, geografia și afalona, care teoretic erau interesante, dar practic o plictiseau. Toate imperiile alea căzute: rămășița gloriei străvechi a civilizației tu maia de la apus, sângele și literele acestora împrăștiate peste tot și zidarii stakhieczi, acum împuținați și retrași în nord, dar care aveau să se întoarcă într-o bună zi. Ei erau metodele trecutului, perdanții istoriei. Falcrest îi depășise.

Chiar și pe oriatii, meșteșugarii și negustorii răspândiți până departe în sud ca o pătură de petice formată din federații care nu puteau ajunge la un acord comun – ei bine, Aminatei nu părea să-i fie prea dor de casă –, iar puterea lor nu fusese suficientă să câștige Războiul Armadelor, așa că ce aveau de oferit?

Îi era destul de ușor, cel puțin, să se descurce, dar fără să atragă atenția la igienă socială și incrasticism, filosofia despre progres și reglementare ereditară a Mascaradei. Excela în arta duelului, depășindu-i până și pe majoritatea băieților, care, acum, la vârsta de șaptesprezece ani erau, în medie, mai mari și mai puternici decât fetele.

Însă arta duelului nu se număra printre materiile pentru examenul de intrare în administrația publică, iar așa cum supraveghetorii, profesorii și Cairdine Farrier îi tot aminteau și mama ei îi repeta în fiecare noapte când se furișa afară din școală, examenul era totul. Cheia spre Falcrest, spre academii și spre Metademă, despre ce se vorbea în șoaptă, unde puteai deveni o persoană specială și-ți puteai găsi scopul; cheia, poate, spre un loc în Parlament.

Dacă Mascarada nu putea fi oprită printr-un război sau prin încheierea unui tratat, ea avea să o schimbe din interior.

Vremea examenului veni la începutul anotimpului de negoț. Subiectele au fost aduse pe mare din Falcrest în tuburi pecetluite cu ceară, sub escortă armată, și au fost pregătite ca un banchet pentru elevii rămași.

Cairdine Farrier îi dădu o sticlă cu apă limpede de izvor, în care amestecase un drog invizibil ce – o asigură el – avea s-o ajute să se concentreze.

— Toți polimații din Falcrest îl folosesc! îi zise.

Dar ea o puse pe pat și susținu examenul cu mintea limpede. Își lăsă deoparte toate grijile și frica și se concentră pe ziua aceea și pe următoarea.

Nu-și permise să se gândească la faptul că viața ei avea să depindă de cât de bine urma să se descurce la examen.

Nu-și permise să gândească: „Falcrest. Mă voi duce în Falcrest și voi învăța să guvernez, așa cum noi am fost guvernați. Am să fac astfel încât nicio fiică taranoki să nu-și mai piardă tatăl".

Avea optsprezece ani.

Trecură două zile și predă probele directorului știind că se descurcase perfect.

— Te-a ajutat placeboul? o întrebă Cairdine Farrier apoi, cu o strălucire ciudată în privire.

Într-o noapte se antrena în sala de sport cu Aminata. Era un antrenament dur, gândit să fie lucrat pe perechi, ridicând greutăți, și avea menirea de-a pregăti o femeie să manevreze funiile și catargele și să se descurce în luptă. Se duelară cu spade lungi și boante. Baru pierdu, dar se simțea încrezătoare în privința viitorului ei, știind că, de fapt, *câștigase*. Taranoke nu avea să-i fie cușcă. (De când devenise Taranoke cușcă?)

— Nu mi-ai spus, zise Aminata, acum locotent, gâfâind între două asalturi.

— Ce să-ți spun?

— De ce voia să-ți trateze igienistul „prietena" acum câțiva ani.

Baru ridică sabia și se așeză la distanța maximă de doi pași, ținându-și arma în poziția de gardă deasupra capului.

— Ar fi trebuit s-o fac?

— Am aflat ieri, de la un negustor, răspunse Aminata, ținând sabia în jos în poziția de gardă a „neghiobului"[1]. I-a zis căpitanului meu, care mi-a spus mie.

Baru inspiră, expiră și inspiră iar, încercând să se concentreze.

— Diline nu voia o împreunare desfrânată, ci încerca s-o vindece pe „prietena" ta de tribadism. De dragoste pentru femei!

---

[1] Conform școlii germane de scrimă, în această poziție de gardă sabia este îndreptată cu vârful în jos, cel care o ține astfel părând să fie lipsit de apărare și păcălind adversarul să atace (n.tr.).

Baru lovi. Aminata ripostă cu o mișcare iute, prinzând-o pe picior greșit. Lama locotenentului alunecă de-a lungul celei a lui Baru periculos de aproape de gât, ceea ce ar fi fost o lovitură mortală. Baru, cu răsuflarea întretăiată și pipăindu-și grumazul, făcu un pas în spate.

— Sigur ai auzit de afecțiunea asta!

Aminata avansă, implacabilă, lovind iar. Baru nu reuși să riposteze și primi o lovitură zdrobitoare peste degetele înmănușate. Țipând, se retrase, dar locotenentul continuă ofensiva.

— E des întâlnită pe insula asta, mi s-a spus. Un beteșug generalizat!

— Nu avea niciun drept să-și pună mâinile pe ea!

Baru cedă teren în poziția de gardă a boului[1], cu spada la frunte, așteptând o nouă lovitură. Îi bătea inima să-i spargă pieptul și îi era imposibil să deosebească furia luptei de greața tot mai accentuată pe care i-o provoca sentimentul trădării.

— A trebuit să aflu de la căpitanul meu!

Aminata lăsase garda jos, dar Baru simți că-i o capcană și nu atacă.

— Știi tu ce pățește o suspectă de tribadism? Există o listă undeva, o listă de ofițeri fără niciun viitor. Și știi ce se întâmplă dacă se dovedește această crimă?

Baru lovi, obosită și slăbită. Aminata îi respinse lovitura cu dispreț.

— Îți bagă cuțitul în vagin, spuse ea, lovind-o atât de puternic peste mâini, încât Baru scăpă spada pe jos.

Locotenentul păși spre ea și-o apucă de brațe într-o strânsoare care lui Baru îi era atât de cunoscută. Își aducea aminte lumina focului, zgomotul tobelor și pe tatăl Salm

---

[1] Poziție de gardă în care luptătorul stă cu sabia ridicată, paralelă cu solul și cu vârful îndreptat spre adversar (n.tr.).

cel dispărut pe când se lupta corp la corp cu alt campion. Se zbătu, țipând, dar nu reuși să se elibereze.

Rămaseră așa, încleștate, gâfâind. Chipul Aminatei cu fruntea înaltă, pe care putea citi mândrie și-o furie cumplită, era periculos de aproape.

— E o crimă împotriva legii și a firii, șuieră ea. Ar fi trebuit să-mi spui.

Îi dădu drumul lui Baru pe salteaua de pe podea și plecă.

„Un negustor i-a spus căpitanului ei", își zise Baru, iar gândurile îi treceau prin minte de-a valma. „Un negustor – dar eu nu cunosc decât unul singur..."

Când sosiră rezultatele examenului din Falcrest, Cairdine Farrier veni la ea zâmbind și-i zise:

— Felicitări, Baru! Ai excelat peste așteptări. Ai să te duci în Aurdwynn, ca să te afirmi în calitate de Contabilă Imperială în ținuturile acelea tulburate. Și poate mai târziu în Falcrest.

Atunci știu că fusese pedepsită pentru că nu-i dăduse ascultare.

— Nu fi dezamăgită, zise Cairdine Farrier, mângâind-o pe umăr. Ai ajuns foarte departe, ținând cont de unde-ai pornit.

CAPITOLUL 3

La optsprezece ani, nerăbdătoare și cu amintirea tatălui Salm ca o cicatrice veche pe care n-o putea da uitării, Baru se pregătea să plece din Taranoke.

Contabilă Imperială pentru Provincia Federativă Aurdwynn. Nordul. Țara lupilor. Aurdwynnul cel tulburat, cu cei treisprezece duci trădători ai lui. Un test? Ori un exil? O trădase oare Cairdine Farrier?

Așa se simțea.

— Vei ocupa o poziție înaltă, îi spuse el. Periculos de înaltă, pentru cineva atât de tânăr. Îți va cere să dai totul.

Numai că nu era Falcrest. Nu era puterea despre care o prevenise pe mama ei, în războiul lor nesfârșit ce se întețea: „N-ai să schimbi nimic cu coliba și sulița ta măruntă! Ei sunt prea puternici și tu înțelegi prea puțin! Nu ne putem lupta cu ei de aici!"

„Atunci du-te! Află-le toate secretele! Însușește-ți-le! Ai să te întorci cu o mască de oțel în loc de față", îi răspunsese mama ei cu dispreț.

O nouă corabie apăru în portul din Iriad. Coca de lemn fusese lucrată în Taranoke, dar arbora drapelul roșu al Marinei Imperiale. În scrisoarea de repartiție a lui Baru scria că o va duce spre nord – doi copii ai Taranokelui, șlefuiți și modelați de Mascaradă, plecând împreună la drum.

Mergând spre port, cu sabia boantă de antrenament la cingătoare, se trezi privind insula cu ochii unui imperialist. „Cherestea din belșug. Mână bună de lucru. O bază pentru flotă, ce protejează sud-vestul Mării Cenușii." Aprovizionează șantierele navale cu cherestea, extinde plantațiile,

îmbunează-i pe câmpeni și folosește-le pământul pentru vite...

Toate acestea aveau să se întâmple. Mascarada avea să-și căsătorească birocrații și marangozii cu membri ai familiilor taranoki decimate, un dar menit să oprească molimele devastatoare aduse acolo din țarcurile de porci din Falcrest, molime la care taranoki nu erau imuni. Eugenetica incrastică avea să dicteze forma și culoarea copiilor insulei.

Vor exista familii care să țină la vechile tradiții, atât în privința căsătoriei, cât și a negoțului, dar economia insulei era acum una a Mascaradei. Nu mai aveai niciun motiv să cumperi sau să vinzi în altă parte decât în Iriad.

Cât așteptase ea după zidurile școlii, căminul îi fusese cucerit. Soldații invaziei – banii de hârtie și pânza pentru vele, bolile din țarcul de porci – câștigaseră. Vechile dezbinări dintre cei din zona portului și câmpeni fuseseră exploatate înainte ca ea să fi crescut suficient cât să le înțeleagă.

Oare fusese și ea cucerită?

Nu, nu. Ea o să le facă jocul, o să le afle secretele. Numai că mama Pinion se înșela. Avea să fie doar o mască. Urma să se întoarcă acasă cu răspunsurile guvernării și să găsească o cale de a slăbi jugul.

Măsură cu privirea povârnișurile din Taranoke de unde, copilă fiind, își îndrepta ocheanul și unde dormea vulcanul stins. Ridică mâna pentru un ultim salut și promise: „Ne revedem după Falcrest. De îndată ce găsesc o cale".

* * *

În Iriad rosti și semnă jurămintele față de Împărat, precum și față de Republica Imperială și față de multele ei instituții. Primi documente de cetățenie, lucioase de la ceara de albine cu care fuseseră date ca să nu treacă apa prin

ele: federati socializat (clasa 1) – avea o stea care indica statutul de funcționar public și un semn al tehnocraților cu emblemă de matematician. Primise drepturi de căsătorie după examinarea ereditară, cu o nouă examinare după primul copil.

— Vă puteți duce la docuri acum, zise un funcționar.

Era taranoki și mai tânăr decât ea, dar vorbea o afalonă perfectă. Probabil orfan, crescut într-o școală a Serviciului Caritabil. O întreagă generație lipsită de trecut.

Orfan...

„Nu vin", își zise Baru în sinea ei, simțindu-și gâtlejul uscat. „Sunt prea supărați pe mine. Am *scris*... poate c-am scris scrisoarea în afalonă și nu mi-am dat seama, iar ei n-au putut s-o citească."

Însă în port se întâlni cu mama Pinion și cu tatăl Solit, îmbrăcați în fuste și cămăși de un violet-închis, ca o concesie făcută noii modestii. Îi văzu în mulțime înainte s-o observe ei și avu timp să-și corecteze ținuta, să clipească de câteva ori și să strige:

— Mamă! Tată!

Mama Pinion o cuprinse după umeri.

— Ești puternică. Bine. Fiica mea...

— Mamă, îi zise Baru cu răsuflarea întretăiată.

O usturau ochii.

— Vreau să-mi răspunzi la două întrebări.

Părul mamei nu era deloc cărunt și-i puteai citi hotărârea în priviri, dar obrajii îi erau ciupiți de cicatricele molimei.

— De ce pleci? Atâtea verișoare de-ale tale rămân aici ca tălmace sau angajate. Ai uitat cum te-am învățat numele păsărilor și stelelor?

— Mamă, zise Baru, simțind cum i se sfâșie inima în piept (ce oficială suna acum vechea urunoki pe lângă afalona simplă și fluidă), sunt păsări noi și uimitoare acolo unde mă duc. La fel și stele.

Mama ei o studie tăcută preț de o clipă și încuviință din cap.

— Înțeleg. Tu mai ești încă a noastră?

— A voastră?

Pinion își ridică ochii spre culmea cu copaci uscați și acoperită cu petice de zăpadă.

— Ai stat mai mult la școala aia decât cu noi. Mai ești a noastră?

Oare câtă trădare cunoscuse Pinion? Câte dintre verișoarele ei mai luptau? Câte dintre ele își luaseră alte slujbe, alți soți, zicând ce zicea propria ei fiică: „Nu putem câștiga".

— Mamă, începu Baru să spună, se poticni și încercă din nou. Am să găsesc o altă cale de a mă lupta cu ei. Ai răbdare. Fii puternică. Nu-ți irosi energia pe lucruri inutile. Sunt puternici, iar sulițele, oricât de multe, nu pot schimba acest lucru.

— Tu alegi o anumită putere, fiica mea, zise Pinion. Eu aleg alta.

Baru își prinse mama de umeri și o sărută pe amândoi obrajii, nefiind în stare să-i răspundă. Tatăl Solit o prinse de umeri la rândul său și-i puse și el o întrebare:

— Ți-l amintești pe Salm?

Baru îl cuprinse cu brațele, șocată de cât de firav îl simțea, de cât de apropiați erau ca înălțime, și îi șopti la ureche:

— Mi-l amintesc pe tatăl meu. Pe tații mei.

Îl simți răsuflând ușurat, încet, ca și cum așteptase ani de zile acel răspuns. Se îndepărtară de ea mohorâți, așa cum trebuiau să fie.

— Atunci, du-te, spuse mama, după care continuă pe un ton mai blând: Sper să te întorci aducând cu tine tot ce-ți dorești.

Baru se dădu câțiva pași în spate, încă nepregătită să-și ia ochii de la ei. O durea însă prea tare să-i vadă cum se îndepărtau, așa că se forță să privească marea.

Coborî pe chei și îl găsi pe Cairdine Farrier așteptând-o la luntre. Bărbatul îi zâmbi.

Baru îi susținu privirea și dădu mâna cu el ca de la egal la egal.

— Presupun c-ai să ne însoțești până la Treatymont și de acolo mergi la Falcrest?

— Mă întorc acasă, zise el, tocmai când tu îți părăsești casa. Misiunea mea în Taranoke s-a încheiat și acum tu vei începe aceeași misiune în Aurdwynn. Pare un tipar, nu? Un plan. Elegant.

— Și despre ce misiune e vorba?

— Misiunea mea preferată, răspunse el, trăgându-se de pieptul hainei sale de vară. Să-i găsești pe cei care merită mai mult și să-i crești.

Își luară locurile în luntre. Baru aruncă o privire în treacăt echipajului, examinându-le rangurile și rasele și descoperi că și la ea se uita cineva.

— Locotenent Aminata, spuse zâmbind și simțindu-și stomacul strângându-se de nesiguranță și mânie. Felicitări pentru noul post!

— Și ție, replică Aminata cu un zâmbet. Felicitări pentru numirea ta în funcție! Înțeleg că te-ai descurcat remarcabil.

Corabia cea nouă era o fregată numită *Lapetiare* și de pe puntea ei văzu Baru pentru întâia oară silueta completă a Taranokelui, dealurile atât de înalte, pământul negru și fertil – le văzu pe toate printre aripile păsărilor în zbor, pierzându-se dincolo de orizont și în amintire.

* * *

Lapetiare coti spre nord urmând alizeele, gonind de-a lungul coastei de vest a Mării Cenușii. Baru își petrecea cea mai mare parte a timpului pe puntea principală exersându-și cunoștințele de navigație. Secundul căpitanului înregistra reperele costiere, notând în jurnal direcția pe care o urmau, dar Baru prefera să se orienteze după soare și după stele – mai frumoase, mai absolute. Era nevoie de mai

bine de o oră de calcule scrise de mână pentru stabilirea longitudinii, dar ea se hotărî să reducă timpul la douăzeci de minute până ajungeau în Aurdwynn. Dacă dădea greș cu contabilitatea, măcar își putea găsi o corabie.

Stropi de apă se izbeau de provă. Alizeele calde duceau cu ele păsări acvatice cu pene negre, iar marinarii din sud, din Oriati Mbo și multele-i insule, le aruncau pești sărați și strigau dorințe pe limba lor.

— Sare și citrice, zise Cairdine Farrier, venind alături de ea la provă cu câte o jumătate de lămâie în fiecare mână. Chimicalele imperiului.

— Sare pentru a conserva mâncarea pe timpul călătoriilor lungi, recită Baru. Citrice pentru scorbut.

Farrier transformase drumul într-un examen prelungit de intrare în administrația publică (prima lui întrebare după ce urcaseră la bord fusese: „Recunoști numele corabiei?", iar ea îl recunoscuse. Lapetiare era un personaj din revoluționara scriere clasică *Piatra coarnelor de cerb*). Situația o enerva, dar se simțea nerăbdătoare și recunoscătoare pentru șansa de a exersa.

Devenise mândră.

— În Taranoke au o sare roșie ciudată.

Farrier se rezemă de copastia de la provă și aruncă un os molfăit în siaj.

— Sare de fier, cred că i se spune. Am trimis mostre acasă, în Falcrest, în ultimii ani. Doi dintre colegii mei sunt foarte interesați de chimia exploratorie.

Baru își țuguie buzele.

— Sunt sigură că munca din Falcrest e foarte importantă.

— Falcrest este inima și mintea lumii.

— Așa am fost învățată.

Farrier îi oferi o jumătate de lămâie. Ea îl refuză cu un gest al mâinii fără măcar să-i arunce o privire, iar Farrier chicoti clătinând din cap.

— Ești bosumflată. Nu înseamnă că nu vei ajunge niciodată în Falcrest. Mai sunt și alte căi în afară de examenul de intrare în administrația publică. Căi care răsplătesc răbdarea, loialitatea și abilitatea.

— Mă-ntreb de care dintre ele n-am reușit să dau dovadă.

— Ești tânără. Punctele forte ereditare ale poporului tău n-au fost verificate, iar practicile lui de împerechere degenerate și neigienice sunt o sursă de mare îngrijorare. Ar trebui să fii mulțumită că...

— Și eu care credeam că dincolo de mască doar mintea contează.

Farrier scoase un briceag marinăresc și începu să-și curețe lămâia de coajă. Mișcarea corabiei îl făcea să umble atent cu lama. Râse ușor ca pentru sine și zise:

— Poate că nu pui întrebările potrivite. S-ar putea să fi dat dovadă de o capacitate cu adevărat *exemplară*. Să fi fost considerată potrivită pentru alte teste. Evaluări mai riguroase, în medii mai solicitante, fără calea obișnuită și lentă a uceniciei și a avansării treptate. Republica Imperială este, așa cum pe drept îmi amintești, o meritocrație de la un capăt la altul. Și de merit vom avea nevoie în anii ce vor veni. La nord de noi sunt lupi, ce ies din bârloguri reci și la sud sunt noi bivoli feroce de jur împrejur. Foarte curând, Mascarada va câștiga sau va pierde un joc important.

Baru ridică privirea ca să aprecieze vântul după direcția în care zburau păsările, încercând să tragă de timp. Se simțea agitată, nesigură de poziția ei. Cairdine Farrier nu era un simplu negustor – lucrul ăsta-l bănuise încă din primele zile de școală din Taranoke și fusese sigură că nu se înșală de când intervenise în examenul ei de intrare în administrația publică.

— Vreau să știu cine mă pune la încercare, dacă se poate. Vreau să știu de ce am fost trimisă într-o provincie imperială și mi s-a dat o funcție înaltă, în loc să fiu numită ucenică.

— Va trebui să ai încredere că Republica Imperială știe care e cel mai bun mod în care să-ți permită s-o slujești, zise Farrier, ridicând lămâia curățată de coajă într-un toast.

Baru se duse să-și caute sabia de antrenament și un marinar care i-o putea pune la încercare.

* * *

În acea seară, Baru își chemă noul secretar în cabina ei.

— Muire Lo.

— Da, răspunse acesta, strecurându-se înăuntru. Excelența Ta, îți stau la dispoziție.

Era un bărbat slab, cu umeri înguști. Pielea sa nu-i atrăgea deloc atenția lui Baru, nuanța ei nu era deloc deosebită de cea a celorlalți taranoki (poate doar un pic mai palidă, ca a cuiva care se închide în sine, așa ca tatăl Solit). Purta un machiaj discret în stilul din Falcrest, iar chipul lui afișa o expresie serioasă. Baru se întrebă, instantaneu și inexplicabil, dacă știa să cânte și, după numai o clipă, își dădu seama că îi amintea de un cintezoi, curios și cu mișcări rapide. Nu suporta să se încreadă în aceste prime impresii, nu vedea niciun motiv ca ele să fie adevărate.

— Ești din Aurdwynn, zise ea făcându-i semn să stea jos.

În cabină abia dacă era loc pentru doi oameni și o masă. Își stăpânea gesturile cu o nervozitate pe care prefera să n-o recunoască. Acesta era primul ei subaltern.

— Da, Excelența Ta.

Avea un mod al lui de a-și arăta respectul din priviri. Era politicos să-și țină ochii plecați, dar nu pentru mult timp. O dată la câteva clipe se uita fugar la ea și, atunci când o făcea, ochii îi erau pătrunzători și iscoditori, vădind o curiozitate sinceră.

— Am plecat la treisprezece ani. După Rebeliunea Neghiobilor. Am fost selectat de Serviciul Caritabil.

Când ea nu-i ceru detalii (i se părea periculos până și să discute despre rebeliuni), luă loc.

— Câțiva ani am învățat în Falcrest la o Școală pentru Serviciul Imperiului, după care doi ani am locuit pe insula Taranoke, ajutând la recensământul forței de muncă și al resurselor.

Educat în Falcrest. Simți un val de resentimente și posesivitate la acest gând. Era cu patru ani mai mare decât ea, dar nu conta, avea să fie bine. În Aurdwynn urma să le fie superioară unora mai mari decât ea și educați în Falcrest. Dacă Muire Lo sau oricine altcineva îi contesta autoritatea din acest motiv, putea mereu să invoce încântătorul cuvânt „savantă".

— Muire Lo e un nume tu maia, nu-i așa?

O zisese mai mult ca să-i dezlege limba. Știa că tu maia se ridicaseră la apus și stăpâniseră Marea Cenușii în veacurile trecute. Legenda și lingvistica spuneau că odraslele lor se așezaseră cu multă vreme în urmă în Taranoke.

— Da, Excelența Ta. Majoritatea familiilor din Aurdwynn descind din popoarele tu maia și Stakhieczi.

Ezită preț de o clipă, prea puțin ca să dea impresia că are un aer afectat.

— Dacă îți poate fi de folos un ochi de băștinaș, ți-am pregătit o scurtă prezentare a provinciei. Când dorești, desigur.

Baru schiță un gest prin care îi dădea voie să înceapă prezentarea, un gest mult mai subtil decât ușurarea pe care o simțea. Era o adevărată satisfacție să ai un subordonat bine informat – ca o mică minte auxiliară. Însă trebuia să fie atentă – îi fusese repartizat, nu-l alesese ea.

Desfăcură o hartă și încercară să repare lacunele ei înfiorătoare în materie de geografie.

— Aurdwynn se întinde în nord până la Munții Crestelor Iernii, spuse Muire Lo, urmărind conturul țării cu degetele lui lungi și pătate de cerneală.

În fața unei hărți nu mai era același băiat sfios.

— În est până la fluviul Inirein, peste care se poate trece numai aici și aici. În vest până la vechile fortărețe tu maia de la Unane Naiu și deșertul de dincolo de ele. Și, evident...

— Marea Cenușii la sud.

— Cam așa ceva, Excelența Ta.

Urmări contururile granițelor de piatră și apă care mărgineau Aurdwynnul, și-l făceau mic, dezirabil și imposibil de părăsit dacă voiai să evadezi – o arenă, o cușcă, un amvon. Aici se războiseră și pieriseră imperii. Dar oricine domnea peste Aurdwynn stăpânea nordul Mării Cenușii și oricine stăpânea acea bucată de mare controla accesul dinspre aceasta spre Falcrestul însuși.

Mascarada conducea din Falcrest, iar domnia ei era ca o caracatiță: tainică, maleabilă, inteligentă, cuprinzând în strânsoarea ei jumătate din Marea Cenușii – dar blândă, atât de blândă! Avea nevoie de o armură puternică pentru a rezista în fața oriatilor și a altor rivali. Taranoke la vest, ca o bază a flotei pentru a-i ține sub control pe oriati. Iar Aurdwynn la nord, ca bastion...

— Erai copil când a venit Mascarada, zise ea, trecându-și degetele peste moșiile feudale din Ducatul Erebog, ținuturile mlăștinoase care-i dădeau Aurdwynnului ceramica și pe cea mai în vârstă ducesă.

Muire Lo nu-și ridică privirea de pe hartă. Lumina lămpii strălucea pe pomada din părul lui negru.

— Aurdwynn este provincie federativă de douăzeci de ani. Aveam doi ani atunci când Xate Yawa – actuala Jurispotență – l-a ucis pe bătrânul duce Lachta și a aranjat predarea noastră oficială.

— Dar a fost...

Era o neghiobie să menționeze rebeliunea, dar o și mai mare neghiobie să o evite.

— O rebeliune. Ai trăit-o.

— Rebeliunea Neghiobilor a predat armele când aveam eu doisprezece ani. Nici nu eram încă bărbat. Am fost mereu loial.

„Sigur că da", își zise Baru în sinea ei. „Sunt sigură că în acei ani de început n-a existat nicio tulburare, nici în Aurdwynn, nici în sufletul tău."

Nu mai încăpea îndoială că Muire Lo fusese ales ca să vegheze asupra ei. Toată lumea era instrumentul cuiva. Numai că ea trebuia să pară că are încredere în el și să-l folosească. Îi putea permite să le dezvăluie lui Farrier și creaturilor lui câte ceva din planurile ei. Era mult mai periculos să-l țină la distanță și să-i refuze până și iluzia controlului.

— Vor să stăpânească Aurdwynnul pentru că apără Falcrestul și regiunile centrale.

Puse degetul pe Munții Crestelor Iernii.

— Le apără de Stakhieczii din nord, care ar putea invada pe uscat, prin Aurdwynn, după care s-o ia spre est peste fluviul Inirein. Și de oricare alt rival de pe Marea Cenușii, ce-ar fi nevoit să navigheze în sensul acelor de ceasornic cu alizeele în pânze și să urmeze linia coastei din Aurdwynn până în Falcrest.

— *Noi* vrem să stăpânim Aurdwynnul, Excelența Ta, zise încet Muire Lo.

— Mulțumesc.

Bătu darabana cu degetele pe hartă, cântărind în minte harta și loialitatea lui Muire Lo. Se simți cuprinsă de înflăcărare: acolo, dinaintea ei, se afla o problemă de putere, o ghicitoare a unui imperiu. O șansă să-și dovedească valoarea în fața lui Cairdine Farrier, oricine-o fi fost el, oricare ar fi fost mărețele planuri la care făcea aluzie.

— Ce cazan! Ce capcană!

Pădure alpină și teren muntos accidentat, câmpie în zona de coastă și locuri de pescuit cu ape bogate și reci. O țară cu bogății minerale și animale. Vis economic și coșmar militar, un teritoriu cu văi despicate de o geografie periculoasă.

Cavaleria avea să fie regină în zonele de câmpie joasă, cheia controlului asupra luncii Sieroch și a capitalei Treatymont. În nord însă, rangerii și pădurenii care cutreierau pădurile impunătoare de brazi roșii de coastă aveau să poată închide drumurile pe timp de vară. Iarna nu se găsea suficientă hrană pentru o armată care să-i urmărească.

Dar răzmerițele ce țineau de pământ nu însemnau nimic pe lângă politică.

— De câte ori v-a fost invadat căminul? întrebă Baru studiind pergamentul.

— Cred c-am pierdut șirul.

Cu cinci sute de ani în urmă, Aurdwynnul fusese cotropit de valuri de armate Stakhieczi și tu maia, invazie și contrainvazie între două mari imperii aflate la apogeul puterii lor. Comandanții militari și ducii rămași după prăbușirea imperiilor (mister pe care școala lui Baru nu-l adusese în discuție, deși se dădea adeseori vina pe împerecherea neigienică) se domoliseră într-o conviețuire dezorganizată. Doisprezece rivali încercaseră să unifice Aurdwynnul în veacurile de după. Douăsprezece alianțe se formaseră ca să le spulbere visele la tron.

Pe porțile Lachtei, vechiul avanpost Stakhieczi căruia toată lumea îi spunea acum Treatymont, piatra purta cuvinte străvechi...

— Aurdwynnul nu poate fi guvernat, murmură Baru.

— „Doar Mascarada poate guverna Aurdwynnul", spuse Muire Lo, ținând în continuare ochii plecați în semn de respect. Inscripția de pe Poarta de Miazănoapte a fost modificată.

De ce în urma examenului de intrare în administrația publică se trăseseră sforile ca să ajungă *aici*? De ce își dorise Cairdine Farrier ca savanta pe care o pregătise din copilărie să fie aruncată în gura lupilor?

— Dă-mi Tratatul Federației!

Baru îi făcu semn lui Muire Lo, care căută prin mapele sale copia ceruită a tratatului Aurdwynnului cu Imperiul. Îl parcurse în fugă, ţuguindu-şi buzele şi chicotind iar la puzderia de semnături în iolynică îngrămădite pe ultima pagină – toţi ducii şi ducesele Aurdwynnului, de la Autr la Vultjag, se adunaseră să-şi consemneze capitularea reciprocă – până găsi un pasaj care o înfurie.

„Aurdwynn va avea un Guvernator, numit de Împăratul din Falcrest, care deţine puterea asupra armatei legale imperiale şi a garnizoanelor ei" – da, da, şi aşa mai departe – „şi care va servi, prin jurământ, drept senior ducilor şi duceselor din Aurdwynn".

„Aurdwynn va avea o Jurispotenţă, care va deţine puterea asupra tuturor instanţelor şi puterea de a revizui legea, veghind la răspândirea cultelor, predarea gândirii incrastice corecte şi curăţirea moştenirii." Ochiul şi biciul Falcrestului. Nu e o funcţie populară.

„Aurdwynn va avea un Contabil Imperial, care va deţine puterea asupra negoţului intern şi extern, care va strânge dările Imperiale şi va împărţi fonduri Imperiale după cum consideră de cuviinţă." Acesta era ea, omul care veghea punga. Nu putea fi cine ştie ce statut dacă i-l dădeau unei tehnocrate tinere de-abia trecute prin examen.

Sau putea?

Îşi împreună mâinile şi privi în sus la tavanul minusculei cabine.

— Aurdwynnul e un roi de ducate. Au instalat un guvernator care să-i ţină pe duci în frâu, ceea ce este o însărcinare extraordinară, deci trebuie să fie ori un despot care domneşte cu garnizoana, ori cineva prins în politica lor. E corect?

— Guvernatorul Cattlson le lasă o mare libertate de acţiune ducatelor, din ce mi s-a spus, deşi mi s-a mai spus şi că acest lucru se datorează marelui respect reciproc pe care şi-l poartă. Se vorbeşte că merge la vânătoare cu ducele

Heingyl Vănătorul de Cerbi și că speră să găsească împreună un soț falcresti pentru tânăra Heingyl Ri.

— Înduioșător! făcu Baru urmărind granițele pe hartă. Iar Aurdwynnul pesemne că este un amestec de linii de descendență care bate la ochi, plin de credințe vechi și erezii. Peste toate astea au pus o Jurispotență, dar ea nu are cum să reglementeze credințele și căsătoriilor tuturor țăranilor din vale. Așa că ori a renunțat să-și mai facă treaba, ori și-o face în continuare plină de zel. Ori e ineficace și ignorată, ori eficace și disprețuită.

— N-aș putea spune dacă Excelența Sa Xate Yawa este disprețuită...

— Zău așa, Muire Lo! făcu Baru aruncându-i o privire piezișă. Ești secretarul meu. Îți poruncesc să fii sincer cu mine. Mai ales dacă mă înșel.

Bărbatul își ridică privirea de pe hartă; spasmul buzelor sale putea fi luat drept un zâmbet foarte subtil și exersat.

— Nu te înșeli, zise el.

Baru se lăsă pe spate pe bancheta de stejar care scârțâia. Fixă cu privirea harta Aurdwynnului, văzu Taranoke și se gândi prin ce difereau și prin ce se asemănau cele două.

— Ducii fac negoț între ei. N-au parteneri străini, cu excepția Mascaradei și a celorlalte ducate și văi, zise ea. De vreme ce n-au o bancă centrală și nici monedă comună, folosesc biletele noastre de bancă imperiale. Valoarea acestora depinde de comerțul exterior și de politicile Băncii Monedei Fiduciare.

Iar ea controla acel comerț și acea bancă. Era Contabila Imperială.

— O evaluare concludentă, cred, zise Muire Lo, destul de cuviincios, numai că ea își dădu seama din încordarea ochilor și a buzelor lui, îngrijorată și amuzată în același timp, că el văzuse ce văzuse și ea.

Baru controla nu numai băierile pungii guvernului provincial, ci și prosperitatea economică a fiecărui duce din

Aurdwynn, prin intermediul Băncii Monedei Fiduciare. Ea putea face ceea ce Guvernatorul și Jurispotența nu puteau: să-i țină pe duci în frâu.

Dacă juca acest joc ca o bună cetățeană a Imperiului, avea să fie o funcționară eficace într-un guvern ineficace.

Dacă îl juca bine și-l juca în interesul propriu, urma să fie cel mai puternic om din Aurdwynn.

Îl lăsă pe Muire Lo să aștepte cât bătu ea darabana cu degetele pe lemn și reflectă asupra țelurilor ei.

Existaseră regine și mai tinere. Existau personaje și mai tinere în *Piatra coarnelor de cerb* și în *Manualul manumisiunii*, tineri care avuseseră roluri-cheie în revoluția Falcrestului. Cairdine Farrier, probabil, intenționase să-și supună descoperirea taranoki unui test la scara cea mai mare. Probabil că-i oferise exact ceea ce-și dorea ea.

— Muire Lo, spuse Baru, urmărind cu degetele păienjenișul de ducate prin îndepărtatul nord împădurit și coborând prin încâlceala de orașe libere și moșieri care trecuseră prin secure Ținuturile de Mijloc, până spre coasta bogată în grâne. Presupune c-am fost trimisă în Aurdwynn ca să duc la bun sfârșit o misiune – ceva foarte dificil, poate o problemă de guvernare. Cam ce te-ai aștepta să fie acea problemă? Risipa economică a dijmei? Criza datoriilor ducale? Ce durere îți afectează căminul?

— Aurdwynnul are un singur mare obicei, Excelență, o neclintită piatră de hotar, indiferent cine guvernează.

Secretarul ei ezită deasupra hărții, cu degetele pe jumătate îndoite, ca și cum îi trecuse prin minte să-și îndepărteze mâna de o flacără.

— Rebeliunea.

* * *

Mai avea șapte săptămâni de pregătire cât *Lapetiare* naviga din port în port de-a lungul coastei, încărcând fructe proaspete și carne și luând la bord și debarcând

corespondență și pasageri. Pe mare mâncau pește sărat și beau bere chiar și la cinele cu căpitanul. Echipajul se lăsa examinat cu asprime de doctorii corabiei, doi falcresti din sud care respectau fanatic crezul incrastic al salubrității. Se spălau cu toții de două ori pe zi în apă sărată, fără să se sfiască, iar marinarii huiduiau și strigau unii la alții și-și aruncau bureți, nederanjați de goliciunea celorlalți, la fel ca orice taranoki. Atenția care i se acorda lui Baru, atâta câtă era, avea doar o natură practică: o infanteristă marină o întrebase despre exercițiile ei fizice, un marinar îi spusese că arată la fel de suplă și abilă ca un rechin-tigru și, în cele din urmă, boțmanul o provocase la o întrecere de cățărat pe frânghie (pe care o pierduse, dar îi plăcuse la nebunie).

— Acoperiți-vă sculele! glumeau uneori marinarii. Ăștia sunt tot timpul la vânătoare de sodomiți.

— Ce le fac sodomiților? întrebă Baru.

Se uitară la ea cu oarecare uimire.

— Fierul roșu, răspunse unul. Sfârrrrrrrrrrrr!

— Credeam c-ai văzut-o de multe ori la tine acasă, mormăi altul.

Baru ridică din umeri a indiferență, ca să-și ascundă durerea gândului care-i venise-n minte: tatăl ei Salm murind în acest fel.

Când traseră în port, Baru îl luă deoparte pe Muire Lo și, sârguincioasă, îi dictă note despre tot ce putu găsi. Într-un port numit Chansee, unde oamenii erau niște nordici uimitor de palizi, sociabili și primitori, vizitară un pavilion de canceroși. Cairdine Farrier trecu pe la paturi, studiind melanoamele și afecțiunile pielii, care, se pare, erau des întâlnite la tipul rasial stakhieczoid de la acea latitudine.

— O descendență cu probleme, zise el după aceea, încruntându-se îngrijorat. Va trebui să-i împerechem între ei și să vedem dacă putem îmbunătăți trăsăturile lor cele mai bune. Poate pot fi specializați, adăugă el, apoi se întoarse către ea cu un entuziasm brusc. Aurdwynnii sunt

un amestec de aceste tipuri stakhi, sânge imperial maia și băștinași belthyci plăpânzi. Probabil vei avea ocazia să aranjezi o căsătorie experimentală. Colegul meu Isihastul se află tot timpul în căutarea unor noi linii de descendență pentru Limpezire.

Neliniștită, Baru reținu cuvintele lui. Îi considera jocurile de-a ereditatea și eugenetica scârboase, invazive și profund înfricoșătoare. Atunci când Farrier vorbea de incrasticism, ea auzea avertismentul Aminatei despre soarta îngrozitoare care-i aștepta pe sodomit și tribadistă și se gândea: „Fac și eu parte din chestia asta, dar nu trebuie să-mi placă. Nu trebuie decât să-mi joc rolul. Să supraviețuiesc destul de mult cât să acumulez putere. Suficientă putere cât să pot schimba ceva".

Mascarada o învățase toate numele păcatului, numai că primele cunoștințe despre lume le avea de la părinții ei.

În sufletul ei, știa cine e, din felul în care obișnuia să privească lucrurile și din modul în care gândea.

Aerul se răci. Rândunele de furtună se țineau pe lângă ei când cotiră spre nord-est. Își parcurse notițele iar și iar, întipărindu-și în memorie personalități, obligații legale și arbori genealogici cu nume greu de pronunțat, duci și ducese.

Cum avea să fie întâlnirea cu acești oameni, cum avea să-i domine din priviri, să-și impună voința asupra lor? Putea sta oare față în față cu ducii Oathsfire și Lyxaxu, unul scund și voinic ca un bursuc, celălalt înalt ca bradul roșu de coastă, și să le spună că avea să le impună dări pe negoțul fluvial? Avea să se ducă șușotind la vechea lor rivală din nord, Erebog, Baba de Lut, și să pună la cale vreo răzbunare? Cât curaj îi trebuia ca să le scrie lui Nayauru Ziditoarea de Stăvilare și lui Ihuake Ducesa Vitelor, să le zică: „Ah, da, bună, Nayauru, tânără, mândră și mult iubită de oamenii tăi, și salutări ție, Ihuake, stăpână a laptelui și a lânii, și a cărei putere e strechea. Văd că ați muncit cu

sârguință să împărțiți între voi bogatele Ținuturi de Mijloc ale Aurdwynnului și să clădiți o mare alianță, cu trei duci mândri care vă sunt clienți. Numai că, orice-ar fi, nobile doamne, eu am fost numită pe merit și mă aflu aici ca să vă iau averea în numele îndepărtatului Falcrest".

Risca mânia celor *născuți* să ajungă la putere.

În plus, mai avea și goluri ciudate în notițele ei. Ducele Fantomă de Lachta, care domnea peste Treatymont doar cu numele, nobil fără putere sau prezență. Cine era el?

Cunoștea inclusiv numele Contabililor Imperiali anteriori, Su Olonori și Ffare Tanifel înainte de el, dar niciun motiv pentru concedierea lor. De ce nu se pomenea nimic despre personalul care avea să o aștepte? Cu siguranță exista un personal. Republica Imperială se baza pe birocrație, iar birocrația avea nevoie de *personal*...

— De ce se teme cel mai tare Imperiul Măștilor în Aurdwynn? îl întrebă ea pe Cairdine Farrier, care păru încântat de întrebarea ei.

— Parlamentul, ca întotdeauna, se teme de un sezon de dări sărac, zise el aplecându-se conspirativ spre ea. Însă cei care văd departe își aduc aminte anumite... probleme cu care s-a confruntat regimul nostru. Dificultăți care se poate să nu fie încă pe deplin biruite. Aurdwynn are o istorie așa de complicată și agitată... E dificil să potrivești piesele ca să alcătuiești ceva care să nu se mai spargă.

— Ce s-a întâmplat cu Contabilul anterior, Su Olonori? Dar cu Ffare Tanifel?

Farrier zâmbi sarcastic.

— Nimic ce-ar putea ști un negustor de postav.

După care, în dimineața programată, ajunseră în portul Treatymont. Baru ieși pe punte să vadă zidăria austeră de piatră și fier înnegrit, turnuri pe fundalul unor munți albi îndepărtați care zgâriau cerul. Frumusețe închisă în cușcă.

Portul Horn îi aștepta, cu cele două turnuri de pază arse și spulberate de marina Mascaradei cu douăzeci de ani în

urmă și lăsate pe loc ca niște cadavre. Două mari vase-torță arborând steagul roșu al Mascaradei păzeau intrarea în port și de pe puntea lor răsună vuietul clopotelor, salutând sosirea lui *Lapetiare* și felicitând-o că mersese repede, bătând în ritmul unui cod vorbit doar de căpitani și amirali: „Răscoale la țărm" sau, probabil, „ape cu pirați" ori „toate bune".

Baru rămase la prova corabiei alături de Muire Lo care se tot agita în jurul ei.

— Aici sunt preferate femeile care poartă rochie. Ai putea trece drept băștinașă, să știi. Ai pielea poporului maia, dacă nu chiar și nasul lor. Dacă însă vrei să ieși în evidență, ei, atunci pantalonii sunt numai buni...

Îl lăsă să-i aranjeze manșetele și nasturii jachetei. Își abandonase sabia de antrenament, considerând-o o copilărie, dar punga cu lanț simbolică prinsă într-o parte nu mergea bine cu o teacă goală.

— Locotenent Aminata! strigă ea.

Nu stătuseră de vorbă pe îndelete încă de la îmbarcare. Baru își dăduse osteneala să o evite în timpul gălăgioaselor îmbăieri. Aminata se apropie cu pas legănat de marinar, mergând nonșalantă și cu jacheta uniformei descheiată, sfidând frigul.

— Excelența Ta, zise ea, fără să pară sarcastică. Îți pot fi de folos?

— Am nevoie de o sabie. Una potrivită...

Arătă spre orașul ce se răsfira dinaintea lor și spre străzile lui înguste de piatră.

— Pentru asemenea condiții.

— Sabia de abordaj a ofițerului, Excelența Ta.

Aminata își scoase propria sabie și i-o întinse cu capul plecat și ochii privind politicos în pământ.

— Cu un singur tăiș. Făurită în Falcrest. Un simbol al puterii imperiale. E bună?

Baru studie femeia și sabia, atentă să-și păstreze expresia neutră pe chip, dar mintea ei făcea tot felul de permutări de chestiuni de etichetă și intrigă, încercând să-și dea seama: era un cadou tradițional între iubiți? Vreo insultă în cultura ei strămoșească Oriati Mbo? Ceva menit să amintească cui îi era loială sau o întrebare cu privire la acest lucru? Mai vorbiseră oare Aminata și Cairdine Farrier de când plecaseră din Taranoke? Ce-ar putea să însemne acceptarea sabiei sau refuzul ei?

Aminata aștepta, cu capul plecat și picioarele proptite bine ca să-și mențină echilibrul pe corabia ce se legăna și să nu scape sabia pe care o ținea în palmele deschise.

— E bună, zise Baru. Mulțumesc, locotenente.

Luă sabia și o vârî în teaca pentru care era prea scurtă, dar nu conta. Se găseau și alte teci.

— Succes, Excelența Ta! îi ură Aminata, apoi se întoarse elegant și se duse înapoi la treburile ei.

* * *

Muire Lo plecă primul, ca să se ocupe de bagaje și acte, iar Baru luă a doua luntre spre mal și se prezentă. Îi sălta stomacul din cauza hulei din port. Avea optsprezece ani, era străină de acel loc, și, în plus, era femeie –, iar în Aurdwynn lumea nici măcar nu se prefăcea că acesta nu este un dezavantaj pentru cineva ambițios. Era singură.

„Locul potrivit pentru o taranoki", și-l imagină ea pe Cairdine Farrier zicând, privind retrospectiv eșecul dezastruos al Contabilei Imperiale în Aurdwynn, „este în mijlocul unei familii mari, într-un mediu restricționat, acolo unde limitele ei naturale pot fi depășite..."

Se ridică și se duse în partea din față a luntrei, înfruntând stropii de apă și ruliul brizantului și ridică un picior proptindu-și cizma pe provă. Decisese că dacă avea

să vomite, acela era momentul, dar când îi trecu greața, înțelese că fusese o alarmă falsă.

Ajunseră la chei. Baru se prinse de o scară și se trase în sus înainte ca marinarii să apuce să lege luntrea la mal. Grupul care o aștepta o privi surprins când se cățără ca un marinar de rând, cu punga și sabia bălăbănindu-se stângaci sub ea.

O fixară preț de o clipă cu privirea și îi simți măsurând-o din cap până-n picioare. Juca rolul unei savante despre care cu siguranță fuseseră preveniți: o insulară tânără, înaltă, cu o conformație solidă, piele de un cafeniu cald și ochi negri (atenți, ar zice Pinion, mereu atât de *atenți*), competentă și cu mișcări hotărâte și întotdeauna – așa cum se plânsese Aminata – atât de nerăbdătoare.

— Domnilor, spuse ea, fără să dea nimănui șansa s-o anunțe, și doamnelor, sunt Contabila Imperială.

Guvernatorul din Aurdwynn arăta ca în portretul pe care-l văzuse în cărți: înalt, musculos, palid și cu maxilarul proeminent ca o probă. Genul de bărbat care era respectat aici.

— Excelența Ta Baru Cormoran, zise el, luându-i mâna și zâmbind maiestuos ori înspăimântător de sub o căciulă de lup (nu era sigură). Încântat! Ești foarte puternică.

— Excelența Voastră domnule guvernator Cattlson, sunt onorată!

În Republica Imperială toți funcționarii publici aveau același titlu, în spiritul fraternității postrevoluționare. Îi strânse mâna cu aceeași putere cu care i-o strânsese el și zâmbi ușor, atât de ușor. Avea să se descurce.

— A, în sfârșit, în sfârșit! zise următoarea persoană din grup, care stătea între Cattlson și coloana de soldați de carieră ai Mascaradei în tunicile lor albastru cu cenușiu. Dacă-mi permiți, te rog...

Jurispotența Xate Yawa îi luă mâna lui Baru și o sărută cu delicatețe. Părul cărunt îi atârna peste o rochie

formidabilă cu guler. Era de loc din Aurdwynn, un amestec de stakhieczi și tu maia. Realizase o lucrare măreață, pe care Baru i-o studiase cu respect: cu douăzeci de ani în urmă, în calitate de asasină a bătrânului duce Lachta, născută din oameni de rând, îi smulsese rezistenței inima din piept și aranjase capitularea națiunii sale în fața invadatorilor Mascaradei. Recompensa îi fusese funcția actuală. Fratele ei, Xate Olake, primise Ducatul Lachta, pe care îl conducea doar cu numele, ca o fantomă de zvonuri și presupuneri. Lachta fusese transformat atât de profund de Mascaradă, încât până și băștinașii îi spuneau Treatymont.

— Așa salutăm noi o doamnă aici.

Xate Yawa se îndreptă de spate și-i zâmbi.

— A, cât de tânără! Și atât de promițătoare! Să te cațeri pe doc în pantaloni... mi-aduc aminte când făceam și eu lucrurile cu aceeași pasiune.

— Excelența Voastră Jurispotență Xate, sunt onorată, zise Baru, marcând-o drept dușmancă.

Salutul Jurispotenței începuse cu *străină*, trecuse la *femeie* și apoi la *tânără*, ajungând în cele din urmă la o amintire a ceea ce obișnuia Xate să facă. Era o lovitură subtilă, poate doar o împunsătură meschină din partea unei minți meschine. Mai probabil un test ca să-i vadă vigilența lui Baru.

Îi susținu privirea și își lăsă gândurile să-i fugă spre o intuiție care o săgetă brusc.

„Aurdwynn are un singur mare obicei."

Baru întâlni ochii reci și albaștri de cioară de junglă ai Jurispotenței Aurdwynnului și își dădu seama că criza fantomă ar putea fi foarte, foarte aproape. Presupusese că Xate Yawa era o fire slabă, ineficace și lipsită de putere, incapabilă să țină sub control o insurecție pe cale să se producă. Numai că existau și alternative, nu? Probabil că dorea exact contrariul controlului...

— Tânără, dar atât de calificată! se auzi o a treia voce.

Cairdine Farrier zâmbea larg de după capul de lup al Guvernatorului Cattlson.

— M-am gândit să vin la țărm cu prima luntre, zise el, și să mă asigur că totul e pregătit. Toată lumea e absolut încântată, Excelența Ta, toți știu despre performanța uluitoare de la examenul de intrare în administrația publică. O descoperire atât de precoce, de excelentă, ești cel mai tânăr Contabil Imperial din ultimele câteva decenii. La urma urmei, meritul este preocuparea noastră cea mai importantă în aceste chestiuni.

O bătu pe Jurispotență pe umărul fragil și-l prinse de încheietura mâinii pe Guvernatorul Cattlson de parcă voia să-i antreneze în vreun dans și se uită de la unul la altul cu o intensitate febrilă.

— Ar putea ajunge în atâtea locuri, dacă reușește să ne rezolve... dificultățile de aici, spuse el, zâmbind în continuare larg. Vă rog să-i oferiți ocazia.

Baru remarcă, spre neliniștea ei, că Guvernatorul Cattlson abia schițase un gest: o plecăciune politicoasă, omagială chiar, ca aceea față de un superior.

CAPITOLUL 4

Trăsurile îi așteptau. Cea pentru Xate Yawa era din stejar negru și fier, iar cea pentru Baru era emailată cu sârmă în alb și auriu.

— Cai! exclamă Baru încântată. Sunt uriași! Scuzați-mă, domnule Guvernator, doamnă Jurispotență, pur și simplu nu mă pot abține.

Se duse la ei, minunându-se de puterea lor, ținută în frâu de hamuri, de atlasul de mușchi și ligamente de sub pielea lor castanie, de potcoavele bătute în cuie direct în copite. Cairdine Farrier discuta cu Guvernatorul Cattlson în spatele ei, cu zâmbetul pe buze, după cum îi era obiceiul:

— Înțelegi, în Taranoke nu există astfel de creaturi atât de înalte, așa că e foarte curioasă!

Baru dădu roată cailor. O speriau dinții și picioarele lor din spate. Se gândea că trebuie să fi fost călăriți de războinici tu maia – Aurdwynnul nu avea cai locali și nici stakhieczii de la nord – și prăsiți de-a lungul veacurilor ca să reziste la frig și război. De unde și mărimea, și foamea lor notorie. Erau arme și simboluri, ostentative și uriașe.

Vreme de generații fuseseră prăsiți ca să slujească.

Se uită la Cairdine Farrier, atrasă de acest gând. Între ei stătea însă un armăsar.

— Trebuie să înveți să călărești, îi strigă Guvernatorul Cattlson peste atelaj. Ducii de pe coastă și-au clădit puterea cu ajutorul cavaleriei. Respectă un călăreț bun. Prietenul meu, ducele Heingyl, se ocupă de toate afacerile lui la vânătoare.

Baru se aplecă să-l vadă pe sub burta calului.

— Înseamnă că tu, domnule guvernator, ești expert.

Bărbatul bătu calul pe crupă, rânjind copilărește.

— Suficient de talentat cât să dau lecții. Vreau să spun, dacă-ți poți găsi un moment de relaxare. Cairdine Farrier vorbește atât de frumos despre devotamentul tău. Te rog, Excelență, poftește în trăsură. Trebuie să te schimbi înainte de cină.

Îl urmări cu privirea urcându-se pe calul său de luptă, prefăcându-se interesată de tehnica lui și încercând să tragă de timp ca să poată studia scena care se desfășura în fundal între Cairdine Farrier și Xate Yawa. Numai că vorbăria lui Farrier părea doar s-o plictisească pe Jurispotență. Fie că se temea de el, fie că-l respecta, reușea să ascundă bine acest lucru.

Cattlson știa cine era cu adevărat Cairdine Farrier. Însă *nu* și Jurispotența, șefa spionilor și judecătoare în Aurdwynn. Să fi fost oare din cauza sângelui ei? Ori Falcrestul împărtășea bănuielile lui Baru că Jurispotența și-ar fi putut urmări propriile planuri?

Xate Yawa dispăru în trăsura ei, care se închise în juru-i ca o mănușă de armură.

Baru își lăsă ușierul s-o ajute să urce. Îl găsi pe Muire Lo așteptând.

— Excelența Ta, zise el cu capul plecat, dar înainte să vorbească, zăbovi un minut să zăvorască portiera și să vadă dacă trăsura mai avea vreo altă deschizătură.

— Am să alcătuiesc o listă de întrebări. Tu ai să răspunzi la ele cât îmi pierd eu vremea la gala pe care au pregătit-o. Ai pe ce să scrii?

— Am o memorie excelentă, răspunse el.

Diligența porni cu o smucitură.

— Asta dă impresia că am ceva de ascuns, Muire Lo, și dacă mă supraveghezi pentru că ți-a cerut-o altcineva – lucru care presupun că e adevărat – vreau să-l asigur pe acel cineva că nu sunt femeia care să se preteze intrigilor.

Începuse deja să se simtă mișcată (la fel ca mama ei) de chinul lui, își pregătise deja o lingușire care să-l liniștească, dar văzu că singurul lui răspuns fu o încuviințare înțeleaptă din cap. Se lăsă pe spate pe locul ei și decise că secretarul său trebuie să fie mult mai competent și periculos decât bănuise.

— Biroul tău este în Casa Guvernatorului.

Muire Lo desfăcu un teanc de hârtii crem marmorat.

— Scrisorile care descriau un birou separat pentru Contabilul Imperial nu mai sunt valabile. Toate funcțiile imperiale au fost centralizate într-un singur loc. Pentru eficiență, din câte mi s-a spus.

Baru ridică din sprânceană și așteptă ca secretarul ei să treacă de vorbele cu două înțelesuri.

— Am auzit că se poate să fi fost o problemă de securitate la biroul de dinainte.

— Păi, spuse ea, notează asta ca prima întrebare la care vreau răspuns.

Ar fi fost oricum prima și cea mai presantă amenințare: „Ce anume s-a întâmplat cu ultimul Contabil Imperial?"

— Simt o oarecare imperiozitate?

Avea să fie nevoită să-i arate un pic de încredere.

— Am început să mă îngrijorez că există conspirații la tot pasul, spuse ea schimbând locul pungii cu lanț.

— Dar n-am făcut cunoștință decât cu funcționari imperiali, Excelența Ta.

Baru râse la vorbele lui.

— Dacă ai vrea să pui la cale o conspirație, unde altundeva te-ai afla?

Se auzi zgomot de copite afară. Baru trase perdelele, așteptându-se să-l vadă pe Guvernatorul Cattlson umflându-se în pene sau un armaș al Mascaradei trecând pe lângă ei. Calul de luptă care ținea pasul cu trăsura era însă de un alb contrastant, ca de zăpadă pe piatră vulcanică, mergând la pas la o suliță distanță. Femeia care-l călărea purta o

tunică de piele, cu umerii împlătoșați în fier ornamental curat. Baru remarcă pintenii, calul impunător de luptă, semnele de avuție reduse la minimum și bănui că trebuia să facă parte din mica nobilime – vreo moșiereasă?

Călăreața se ridică în scări, vădind forța degajată pe care i-o dădeau o sănătate bună și un regim alimentar bogat, și se întoarse să o privească pe Baru în ochi. Primele impresii: nas aprig și acvilin, rupt și pus la loc. Piele cu tonuri maia de aramă și pământ părăginit, foarte aproape de fenotipul taranoki, cu excepția pometilor înalți și a nasului pe care și-l ținea pe sus. Un zâmbet care încă mai avea toți dinții.

O ducesă, așadar. Poate una importantă. Ihuake? Nayauru? Ar fi coborât influenta Ducesă a Vitelor sau tânăra și apriga Ziditoare de Stăvilare din Ținuturile de Mijloc ca să arboreze culorile mândrei lor alianțe?

Călăreața o studie prin sticla încastrată a ferestrei trăsurii, cu un zâmbet subțire și pieziș, după care își îmboldi calul înainte.

Baru se lăsă pe banchetă cu sentimentul neliniștitor că e o pradă.

* * *

Casa Guvernatorului, un edict de fier și granit, cu porțile păzite de infanteriștii marini ai Mascaradei în tunici roșii, cu măști de oțel și mănuși lungi precum cele ale uniformei sterile a unui chirurg, se afla la nici un sfert de milă de port. Piatra din zidul complexului fusese decapată cu acid.

Contabila Imperială avea propriul ei turn pătrat și apartamentul la ultimul etaj al acestuia.

— Cei de la bal vă vor aștepta la sfârșitul rondului de după-amiază, o informă însoțitoarea care o condusese și se retrase.

— Vei fi întârziat înfiorător de mult dacă ajungi atunci, o preveni Muire Lo. Se va bea, se vor face prezentările și

se va discuta politică înainte de asta. Dacă ratezi lucrurile astea, atunci nu vor vorbi decât despre vârsta și despre zvonurile referitoare la țara ta natală. Cineva încearcă să te pună într-o situație jenantă.

— Cam așa cred și eu.

Baru dădu de perete ușile dintre anticameră și sala de audiențe.

— Ia uite ce loc!

Tapiseriile și covoarele depănau povești ale unor personaje brodate care se luptau din șaua calului și în falange viguroase și energice.

— Adu pe cineva din personal și dă-le jos pe toate! porunci Baru. Să scoată și covoarele!

— Probabil că sunt foarte scumpe...

— Cu atât mai bine. Vreau să par o provincială de rând care habar n-are ce înseamnă bogăția. Învelește toată anticamera într-o ancoră și un lanț, nu mă interesează.

Frunzări o stivă de palimpseste de pe biroul secretarului.

— Ia de-aici orice e scris în iolynică, urună ori stakhi, orice limbă pe care n-o vorbesc. Trebuie să arăt că sunt conștientă de lipsurile mele. Pune un semn care să impună ca toate treburile să nu se rezolve, verbal sau în scris, decât în afalonă. Tot orașul are să creadă că nu știu altă limbă.

— Excelența Ta, dar chiar *nu știi* altă limbă.

— Am să învăț.

Urunoki din copilăria ei descindea din uruna maia, iar creola iolynică pe care o vorbeau adesea aurdwynnii avea să se prindă foarte repede de ea. Se așeză pe marginea biroului de brad roșu de coastă.

— Zi-mi despre bal! Ce trebuie să fac să mă salvez?

Bărbatul își țuguie buzele ca o mătușă nemulțumită.

— Îți trebuie o rochie. În Aurdwynn, o femeie nu se poate duce în pantaloni la un eveniment oficial. Mai mult, dacă nu vrei să-ți creezi o reputație de marinar, ar trebui

să te îmbăiezi și să-ți găsești o perucă, lucruri care cer ceva timp. În calitate de reprezentantă a Republicii Imperiale se așteaptă de la tine și să porți o semimască oficială.

— De îmbăiat pot să mă îmbăiez și singură. Găsește-mi mască și ceva modest de îmbrăcat și pune să-mi fie aduse – nu, adu-le tu. Eu încă nu cunosc personalul și tu deja ai avut suficiente șanse să fii lipsit de decență pe corabie. Lasă peruca, mă duc fără, cum am fost și pe corabie. Apoi...

Se întrerupse și căzu o clipă pe gânduri.

— Apoi du-te la ofițerul care se ocupă de disciplina la bord și află ce s-a întâmplat cu ultimul Contabil Imperial. Am să văd dacă poveștile pe care mi le spun la cină se potrivesc cu ce afli tu.

Se frecă până la sânge cu piatra ponce (din Taranoke? tot ce se putea) în baie, după care se îmbrăcă modest după standardele Mascaradei și îl lăsă pe Muire Lo să o îndrume în privința detaliilor tehnice ale rochiei de damasc cu clini pe care o găsise. Semimasca pe care i-o confecționaseră, de porțelan și de un alb la fel de inexpresiv ca materialul din care era făcută, îi venea ciudat – meșteșugarii presupuseseră că avea trăsături falcresti și o frunte mai îngustă. Dar în lipsă de altceva... Devenise tehnocrată acum, o rotiță în marea mașinărie, iar când își exercita funcția, avea nevoie de o mască.

Dacă faptul că se ocupa de garderoba ei îi rănea mândria sau modestia lui Muire Lo, secretarul o ascundea cu măiestrie.

— Succes, Excelența Ta! îi ură el.

Ea îi făcu semn să plece, fiind prea tensionată ca să mențină echilibrul dintre calmul încrezător și eticheta oficială.

Nu era momentul să aștepte în culise. Direct la treabă. Dacă Aurdwynnul *chiar* se clătina pe punctul izbucnirii unei revolte, dacă rebelii cunoșteau puterea pe care o deținea Contabilul Imperial...

Aceasta ar fi explicat ce se întâmplase cu ultimele două persoane care deținuseră funcția.

Își prinse teaca sabiei și punga cu lanț. Nu se potriveau cu rochia, dar părul ei scurt și cizmele grele deja stricaseră imaginea. După o clipă de chibzuință, râse de ea și lăsă teaca și sabia sub pat, apoi coborî din turn, respirând încet și ușor și muncindu-se să-și vâre degetele unul câte unul în mănușile albe până la cot care îi fuseseră aduse odată cu rochia.

Un servitor falcresti machiat splendid o întâmpină la ușa sălii de bal.

— Excelența Voastră. Să vă anunț?

— Te rog, răspunse ea și aștept cu ochii închiși sub mască și inima cât un purice să audă ce avea să zică. Doar un ultim moment de slăbiciune. Doar unul.

— Contabila Imperială! Excelența Sa Baru Cormoran!

* * *

Intră pe ușa lată și mulțimea se strânse în jurul ei, stakhi palizi și maia cu pielea ca a călăreței pe care o văzuse, dar și de toate nuanțele intermediare. Auzi freamătul șoaptelor ce străbătea încăperea. Guvernatorul Cattlson aștepta în capătul celălalt al sălii, inconfundabila Xate Yawa stătea lângă el, într-o rochie de un albastru de gheață, iar în spatele lor se afla un bărbat sever, îmbrăcat în piele de căprioară, și nu doar de căprioară – ducele Heingyl, fără niciun dubiu. Ar fi fost în siguranță acolo, la masa Guvernatorului. Distanța dintre ei era însă un crater. Le simțea ochii asupra ei ca strălucirea orbitoare a soarelui și imediat își dori apă.

— Domnule Guvernator, zise ea, salutând din cap în tăcerea care se lăsase. Doamnă Jurispotență, duci și ducese, Excelențele Voastre din Corpul Judecătoresc.

Nobilii din mulțime erau o adunătură pestriță și felurită, iar judecătorii Mascaradei strânși laolaltă păreau ei ca niște ciori de semănătură.

— Aștept cu interes să vă cunosc pe toți la fel de bine cum vă cunosc registrele contabile.

Adunarea izbucni într-un hohot de râs nervos. Baru încercă să determine geografia mulțimii, să întocmească o hartă a alianțelor și a cercurilor – acela care o privea cu ochi inteligenți era oare ducele Unuxekome, Mirele Mării, despre care se zvonea c-ar fi fost pirat? Numai că îi rămaseră vorbele în gât la vederea atâtor fețe. Coborî în sala de bal cu încetineală în mișcări și se întoarse cu spatele la Guvernatorul Cattlson și la Jurispotență, spunându-și ei și mulțimii: „Încă nu am nevoie de nimeni".

Numai că, spre groaza sa, descoperi că mulțimea se retrăgea de lângă ea, întorcându-se la cercurile și bisericuțele ei.

Surprinse în celălalt capăt al încăperii privirea lui Xate Yawa, ai cărei ochi erau acoperiți de o semimască neagră și, concentrându-se asupra numelui său, auzi destul de clar cuvintele: *„Baru? Bănuiesc că nu vrea nimeni să-i spună".*

O atinse cineva pe braț și ea tresări.

— Bun venit în Aurdwynn, murmură la urechea ei o voce: era vocea unei femei, vorbea în afalonă, cu accent.

Baru se răsuci și se trezi față în față cu călăreața cu nasul rupt, încă în tunică și pantaloni de călărie, cu obrajii pictați cu linii roșii și părul lung și negru prins la spate.

— Ar fi trebuit să mergi călare, nu cu trăsura. Bărbații ca Heingyl Vânătorul de Cerbi deja presupun că ești o fire slabă.

Baru se îndepărtă un pic de femeie când începură să se adune curioșii.

— Mi s-au oferit lecții de călărie, zise ea, atentă să nu care cumva să-și vorbească propria limbă cu accent.

— De Cattlson însuși, sunt sigură, zise călăreața și zâmbi slab. Sunt sigură că i-ar plăcea să călărească alături de tine.

Cineva din mulțime chicoti.

Baru nu înțelegea Aurdwynnul suficient de bine ca să se simtă sigură pe sine. Ce anume îi scandaliza? Ce se cuvenea și ce nu se cuvenea? Erau prea multe de priceput, prea multe culturi, prea mulți ochi –, dar nu trebuia să se gândească la asta! Trebuia să respire! Să se concentreze la femeia în haine de călărie din piele, la femeia cu zâmbetul strâmb și la propriile puncte tari.

— Ducesă, zise ea, încrezându-se în presupunerea anterioară ca să-i impresioneze pe privitori. Ești o călăreață talentată, poate ar fi mai bine să învăț de la tine.

Rumoare în mulțime. Ducesa bătu cu dosul unui deget înmănușat în pahar, făcându-l să scoată un clinchet ușor, ca un soi de salut.

— Tain Hu, spuse ea. Ducesă de Vultjag.

Vultjag – Baru nu-și amintea detaliile despre domeniul respectiv, dar recunoscu cuvântul stakhi și încercă să-l despartă în cuvinte înrudite. Jag? Ceva despre o pădure, deci domeniul ei trebuie să fie în nordul îndepărtat. Avea trăsături și nume maia, titlu stakhi, o limbă ascuțită – era foarte posibil să nu fie o prietenă a Mascaradei în Aurdwynn. Venise probabil să adulmece slăbiciunea, precum adulmecă lupul un bolnav.

Răspunde slăbiciunii cu putere. Caută-i aliații.

— Ducesă Vultjag, plăcerea e de partea mea.

Baru păși în micul cerc dintre ele și, spre șocul de încântare al mulțimii, o prinse pe ducesă de bărbie cu mâna înmănușată.

— Oasele tale vădesc o obârșie maia, dar numele ducal e stakhi. Iată-te, dară, stăpână a pădurii prinsă în capcana orașului. Toate paradoxurile din Aurdwynn într-o singură femeie. Cred c-aș putea învăța foarte multe din lecțiile tale, Tain Hu, iar în schimb aș putea să te duc în Falcrest să te arăt polimaților ca pe un prototip al speței tale.

Mulțimea făcu liniște. Baru se întrebă cum arăta în rochia ei simplă albă cu masca de un alb de os și mănușile lungi de culoarea zăpezii.

Tain Hu zâmbi printre degetul mare și cel arătător al lui Baru.

— N-ai fost niciodată în Falcrest.

— Nu încă.

Ducesa ținea capul sus, cu ochii mijiți, și deschise gura de parcă voia să spună ceva, lăsând-o pe Baru să-și dea seama brusc de buzele ei nerujate, de ochii negri aprigi și de răsuflarea care-i umfla încet pieptul. Văzu siluetele de mătase neagră ale judecătorilor Mascaradei în mulțime și înțelese mutarea lui Tain Hu. „O străină", aveau ei să șoptească, „dintr-o țară capabilă de anumite păcate..."

— Fii cu băgare de seamă, murmură ducesa Vultjag. Jurispotența veghează mereu, iar Beciul ei Rece e mereu flămând.

— Jurispotența mi-e colegă.

Tain Hu zâmbi larg printre buricele degetelor lui Baru.

Undeva în spatele lor un cvartet de muzicanți începu să cânte o piesă la oboi și alăută. Baru îi dădu drumul din strânsoare și se întoarse cu spatele, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Guvernator Cattlson! strigă ea, preferând aparența retragerii dezastrului provocat de Tain Hu. Aveți o rivală la călărie!

Mulțimea râse, încântată și scandalizată, în timp ce Cattlson – roșu la față și cherchelit – striga ceva despre vânătoare. Baru o văzu pe jurispotența Xate Yawa zâmbind pe sub semimasca ei neagră și schimbând priviri cu Tain Hu. Îl văzu pe ducele pirat Unuxekome dând, tăcut, din cap spre un bărbat cu barbă de lângă el.

Aruncând o privire fugară peste sala de bal, peste fațiunile și complicitățile din ea, își aduse aminte vechea inscripție: „Aurdwynnul nu poate fi guvernat".

Dintre toate posibilele combinații de manevre și intrigi, bazate pe harta și istoria pe care o învățase, pe aluziile făcute de Farrier, pe amenințarea din salutul lui Xate Yawa și pe numele, prezența și zâmbetul lui Tain Hu, intuiția lui Baru smulse și oferi cel mai periculos scenariu.

Rebeliunea nu venea. Era acolo, printre duci, chiar în inima guvernului provincial. Creștea. Nu avea nicio dovadă, nicio probă, nicio linie de acțiune. Însă *era acolo.*

* * *

Se așezară să cineze la mese lungi de lemn de esență tare, încărcate cu vânat, rață și dovleac tras în unt, pâini aurii și găluște umplute cu carne de vițel. Baru scormoni cu bețișoarele prin mâncarea cu totul nouă pentru stomacul ei. Mâncă puțin, avându-i pe Guvernatorul Cattlson în dreapta și pe jurispotența Xate Yawa în față, scuzându-se fiecăruia în parte că trebuie să fie prudentă:

— O să am nevoie de o săptămână să mi se obișnuiască simțul gustului și digestia cu aceste condimente noi. E un adevăr științific.

În același timp, gândind: „Bănuiesc că nimeni nu vrea să-i spună", cum zisese Xate Yawa. *Ce* anume să-i spună? Ceva ce avea legătură cu ultimul Contabil, cel pe care-l înlocuise ea?

Așa că, atunci când sosi desertul și Guvernatorul Cattlson răcni să i se mai aducă niște vin, întrebă.

— Poftim? zbieră Cattlson, cu ochii mari și vocea ridicată de parcă voia să acopere o explozie de râs inexistentă. N-ai aflat?

— Curios lucru! zise Xate Yawa și-i mai turnă Guvernatorului încă un pahar cu mâinile ei sigure, pe care se vedeau venele proeminente.

Avea o voce clară și blândă, imperturbabilă, pe care o folosea fără grabă.

— Te-ai aștepta ca noii Contabile Imperiale să i se ofere asemenea informații importante, continuă Jurispotența.

— Ești în perfectă siguranță, insistă Cattlson, bătând în masă. Cu infanteriștii marini și zidurile Casei, nu se poate ajunge la tine. Nu ca în casa aia de toleranță din docuri unde lucra Olonori – ar fi trebuit să renunțăm la ea după Tanifel, dar Olonori a ținut să fie aproape de corăbii.

— Scuzați-mă, zise Baru, frecând marginea semimăștii acolo unde întâlnea pielea. Ce s-a întâmplat cu Tanifel și Olonori?

— Excelența Sa Su Olonori a fost ucis.

Xate Yawa zâmbi grațios, ca și cum se scuza într-o chestiune de etichetă.

— Tranșat în pat. Te rog să n-ai teamă, represaliile noastre au fost crude și precise. El se afla aici numai pentru că Excelența Sa Ffare Tanifel, care l-a precedat...

— A fost o *trădătoare*.

Pumnul lui Cattlson făcu să zăngăne paharele până în capătul mesei.

— O femeie murdară, coruptă și perfidă, continuă el. Yawa i-a făcut proces și eu am pus să fie înecată. Când te gândești că dările Tronului se scurgeau în pădurile alea, probabil până hăt departe, în nord, la stakhi, în vizuinele lor de șobolani!

— A! făcu Baru, arătându-și înțelegerea.

Tanifel, băștinașă, trecuse de partea rebeliunii ce se pornea, iar Mascarada o ucisese pentru asta. După care Olonori (nume oriati, așadar străin și mai greu de corupt) refuzase să treacă dincolo, iar rebelii îl uciseseră cu mâinile lor.

Unde era Cairdine Farrier? N-ar fi trebuit să fie la bal? Când discutaseră la docuri despre – „dificultățile noastre aici" – știuse el oare?

Până atunci, Baru nu mai băuse niciodată vin.

— Jurispotență, zise ea zâmbind cât de frumos putea. Un pahar e suficient, te rog.

Veniră să o salute reprezentanții ducali ale căror petiții erau mascate în complimente. „Dorim să discutăm chestiuni despre legea succesorală și impozitarea moșierilor", murmură seneșalul ducesei Nayauru, după care un ins din partea lui Oathsfire, ducele Morilor, întrebă, imediat după ce vorbi reprezentanta ducesei, despre „taxele de trecere pe Inirein". Mai apoi vorbi ducele Heingyl, îmbrăcat în ținută de vânătoare, rece și vizibil ostil, mai puțin în momentul în care o prezentă pe fiica sa, Ri, o femeie minionă cu ochii ageri ca de vulpe și bijuterii complicate, care îl făcea pe tatăl ei să-și încleștezе mâinile într-un soi de dragoste grijulie și protectoare.

— Excelența Voastră, murmură Ri sărutându-i mâna lui Baru. E un post dificil pentru o străină. Sper să nu regrete nimeni numirea ta. Mai ales tu însăți.

— Ești amabilă, zise Baru, mai degrabă prostește – vinul o făcea să se simtă de parcă gândurile ei aveau ecou, iar ochii lui Ri erau al naibii de dezarmanți.

— Există minți tinere și vrednice și în Aurdwynn. Propriii noștri savanți.

Ducelui Cerbilor îi râdeau ochii ori de câte ori îi arunca o privire fiicei sale și înghețau la loc atunci când se îndreptau spre Baru.

— Sperăm că Republica Imperială nu i-a uitat.

Baru fu nevoită să-și ridice bărbia ca să-i întâlnească privirea.

— Corespondența lor e bine-venită în ceea ce mă privește.

— Mă îngrijorează stabilitatea Ținuturilor de Mijloc. Tensiuni legate de infrastructură și moștenire între Nayauru și Ihuake.

Ri dădu drumul mâinii lui Baru, zâmbind ușor.

— Le vei depista și rezolva rapid, fără îndoială.

Baru, distrasă de uitătura ducelui Heingyl, care o privea fix, fără să clipească, nu răspunse.

Ar fi trebuit să fie atentă cu ei, numai că de-abia le înțelegea afalona cu accent, de-abia se putea concentra pe cuvintele lor când tot ce voia era să se uite în ochii lor și să ghicească...

„Loialist? Rebel? Sau aștepți ocazia să alegi?"

* * *

După bal, Muire Lo se întoarse de la ofițerul însărcinat cu disciplina și confirmă ce aflase și singură. Su Olonori, predecesorul lui Baru, fusese ucis în pat și nici până azi nu descoperiseră criminalii.

Bine. Pericolul de moarte reprezenta un stimulent ca să pună toate lucrurile în ordine. Slujba ei în Aurdwynn era să se asigure că banii din dări și comerț mergeau în Falcrest, unde Parlamentul părea hotărât să mizeze pe reluarea războiului cu federațiile oriati.

Fiecare treabă pe rând.

În zorii zilei următoare se îmbrăcă, se spălă, îl chemă pe Muire Lo să-i aducă micul dejun și se așeză în noul ei birou, luminat cu o lumânare așezată într-un suport, ca să dea de capăt Conturilor Imperiale. Parlamentul – ori Cairdine Farrier și *colegii* lui – îi dăduseră această funcție înaltă chiar dacă știau că Aurdwynnul era instabil. Așa că urma să aibă un personal numeros, genul de sprijin care să-i compenseze tinerețea și lipsa de experiență.

Numai că lucrurile nu stăteau așa – găsi un dezastru total.

Su Olonori fusese atât de nerăbdător în a stârpi corupția lui Ffare Tanifel, încât dăduse afară tot personalul Contabilului. Meticulos de paranoic, își ținuse singur registrele, lucrând într-o stenografie neinteligibilă care sfida atât

protocolul contabilității în partidă dublă, cât și rațiunea matematică.

Ar fi trebuit să existe registre pentru fiecare entitate-cheie din Aurdwynn: Mijlocitorul Comercial Imperial și indispensabila sa Bancă a Monedei Fiduciare, Corpul Judecătoresc, guvernul provincial și organele sale și, esențial, fiecare duce și ducesă. În aceste registre se ținea evidența unui păienjeniș de datorii și credite, iar din acest păienjeniș ea putea să realizeze o hartă a distribuției puterii în Aurdwynn. Nu se putea închiria nicio corabie, nu se putea construi nimic, nu se putea aduna nicio armată fără ca niște bani să treacă dintr-o mână-ntr-alta. Aceste registre reprezentau ocheanul lui Baru, harta, sabia și edictul ei.

Numai că toate depindeau de faptul dacă erau sau nu bine ținute. De-abia îi putea ordona registrele lui Su Olonori după dată, darămite după subiect și punct de plecare și nici nu avea cui să-i ceară ajutorul. Evidența personalului său arăta că pe statul de plată fuseseră trecute doar o secretară personală și câteva menajere. Înainte să fie ucis, se ocupase singur de Conturile Imperiale.

Din registre căzu o bucățică de pergament însemnată cu scrisul de mână febril al lui Su Olonori: „V. vânzare mare de pământ?" După care urma un text în oriati, căci revenise la limba lui maternă.

Bătu cineva la ușă. Baru se duse să deschidă.

— Ar trebui să spui: „Intră!", Excelența Ta. Am deprins tainele ușilor în Falcrest.

Muire Lo îi aduse tava cu micul dejun pe birou.

— Îți pregătesc o garderobă de vreme rece – mi-am dat seama cam care-ți sunt măsurile când te îmbrăcam. Guvernatorul dorește să știe dacă vei lua prânzul cu el.

— Cred că da.

Închise registrul principal al lui Su Olonori pe birou.

— Găsește o vorbitoare de oriati știutoare de carte și angajeaz-o. Am nevoie ca registrele astea să fie duse la subsol și traduse în afalonă.

— Acestea sunt registrele-cheie, Excelența Ta.

Muire Lo făcu un salt cam de jumătate de pas înapoi, cam ca un păsăroi alarmat.

— Nu-ți poți face treaba fără ele.

— Am să încep unele noi, ceea ce va presupune multe deplasări. Găsește-mi o trăsură și un vizitiu!

Tăie cu cuțitul un grepfrut, reușind să-l împroaște pe Muire Lo cu suc.

— Scuze. A, dacă tot mi-am amintit! Găsește-l pe Cairdine Farrier și stabilește-i o întrevedere. Când ai rezolvat, o să trebuiască să angajăm personal. O să am nevoie de oameni de încredere, ceea ce înseamnă că trebuie să mă sfătuiesc cu Jurispotență, așa că stabilește și cu ea o întrevedere.

— Excelența Ta, probabil că Guvernatorul ar trebui s-o abordeze pe Jurispotență...

— Noi suntem biroul Contabilului Imperial! i-o reteză ea, furioasă din cauza harababurii pe care o moștenise, a timpului și efortului pe care avea să le irosească numai ca să-i dea de capăt, a tehnocraților îndepărtați care se uitaseră peste lucrarea ei de la examenul de intrare în administrația publică și consideraseră că aceasta era o întrebuințare cu folos a talentelor ei. N-o să stăm aici ca niște școlari să ne rugăm să ni se acorde întrevederi. Noi controlăm ștatele de plată, Muire Lo, ceea ce înseamnă că *ei* lucrează pentru *mine*. Adu-le aminte de asta!

— Asta e fanfaronadă, Excelența Ta, zise el cu blândețe, și o să te conteste repede.

— Fanfaronadă e tot ce am.

Înjură grepfrutul și rupse o bucată suculentă din el. Fructul se desfăcu în mâna ei, zdrobit și lipicios.

— Registrele astea nu spun nimic. Banca Monedei Fiduciare ar putea să tipărească bani și să-i împrumute ducilor ca

pe obiecte de toaletă, iar eu să n-am habar. Nu pot să urmăresc în justiție pe nimeni câtă vreme Jurispotența cu două fețe controlează instanțele și, după moartea lui Olonori, nu pot nici măcar să dorm liniștită în propriul meu pat...

„Nu vreau asta!" aproape că urlă ea. „Vreau Falcrestul și telescoapele, demonstrații geometrice și fluorescența viețuitoarelor marine! Vreau să cunosc lumea, nu oamenii ăștia sordizi în țărișoara lor fărâmițată! Vreau să-mi salvez căminul!"

Însă își stăpâni nervii și-și șterse palmele pe șoldurile rochiei, gest la care Muire Lo se strâmbă – o mică scăpare fermecătoare în stăpânirea lui de sine respectuoasă.

— Ești, cel puțin, ofițer în Republica Imperială, mascată și înarmată cu marca de tehnocrat. Nu un ajutor provincial.

— Așa, și?

Îi plimbă sugestiile de colo până colo în minte, încercând să le combine în ceva care să-i fie de folos.

— Sunt ofițer și pot cere ajutorul forțelor imperiale. Bănuiesc că le-aș putea folosi pentru o demonstrație de putere. Numai că Guvernatorul Cattlson este comandantul legal al garnizoanelor din Aurdwynn. De ce și-ar da el trupele – zise ea alunecând în autocompătimire preț de una sau două silabe – unei fetițe insulare fără nicio experiență?

Muire Lo îi întinse un șervet de pânză pentru grepfrut. Îl împăturise într-un triunghi perfect ca o velă latină.

— Fregata noastră *Lapetiare* încă se mai află în port și n-are să plece mai devreme de o săptămână.

— A! făcu ea, îndreptându-se de spate. *A!*

CAPITOLUL 5

Îi scrise o scrisoare căpitanului de pe *Lapetiare*, după care, nerăbdătoare să aplice noua soluție, se duse la prânzul programat cu Cattlson.

Acesta avea o sufragerie superbă, scăldată în lumină prin ferestrele uriașe, cât pereții de mari, cu ochiuri mici de geam montate în lemn de brad roșu de coastă. Se aștepta ca lumina să încălzească încăperea, dar se înșelă: se așeză tremurând. Aurdwynnul era rece. Frigul o făcea să vrea să se miște. Voia să se întoarcă la birou sau în port, să continue să-și clădească planul.

Abia când Cattlson termină al treilea pahar de vin își dădu seama că și asta putea să facă parte din plan.

— Ne aflăm aici ca să-i ajutăm, spuse el, fixând cu privirea multele ferestre și orașul înghesuit de dincolo de ele. O scriu în fiecare raport către Falcrest. O văd în toate statisticile de la Recensământ și Metode. Bogăția cu care-i hrănim pe duci ca să fie mulțumiți se extinde și la țăranii lor. Îi ajutăm. Numai că n-ar trebui s-o mai facem.

Baru sorbi politicoasă din băutură.

— Ar trebui să punem presiuni asupra Parlamentului pentru o schimbare de politică?

— Parlamentul! pufni el. Parlamentul e un teatru pentru gloată. Tronul impune aceste imperative.

Se ridică brusc în picioare, ducându-se la fereastră și lăsând-o pe Baru singură la masa lată.

Tronul. Împăratul Mascat. Se putea oare să fie Cairdine Farrier suveranul, dar fără mască? Nu. Absurd.

— Este povara imperiului.

Își puse mâna cu degetele răsfirate pe geam.

— Știu cum e cel mai bine să-i ajutăm... și uneori trebuie să-i ajutăm un pic mai puțin pe moment, ca să-i putem ajuta un pic mai mult după aceea. Ți se pare logic, colega mea Excelență?

— Nu, zise ea, încercând să-l momească s-o privească drept elevă, drept fiică. Tot ce a adus Mascarada în Taranoke ne-a ajutat.

— Taranoke! făcu el râzând. Aud tot felul de lucruri de la itinerantul Cairdine Farrier – laude despre ierni calde și femei ușoare.

Zicând aceasta, se încruntă brusc, ca și cum tocmai certase pe cineva sau strunise un cal nou care nu se lăsa îmblânzit. Avea fața pătrată, bărbia puternică și pielea de culoarea stejarului decolorat de vreme, iar Baru despică firul în patru preț de o clipă încercată de sentimentul că acest om ales de Parlament nu avea niciun plan de ascuns, nicio mașinațiune de păzit – doar o sinceritate simplă, prea vizibilă ca să dureze. Putea fi inteligent și se putea preface.

Guvernatorul continuă:

— Dacă binevoiești să mă ierți, doamna mea, nu vreau să fiu lipsit de respect. Aici nu e Taranoke, pricepi? Asta-i o țară rece și potrivnică. Fiecare vale are un duce și o mulțime de șerbi lihniți de foame și plini de noroi care scurmă pământul ca să-și câștige existența anostă. Le mor copiii – polimații îmi spun că toți sunt obișnuiți să piardă unul din trei și mă asigură că asta se întâmplă din cauză că nu-i iubesc deloc. Numai că eu am văzut mamele plângând. Unul din trei! Într-o iarnă bună!

Baru nu știu ce să-i răspundă. Pe insula Taranoke, creșterea copiilor, la care contribuiau mai mulți tați, obișnuia să fie protejată, asigurată de comunitate și plină de căldură. Mai bău un pic și ascultă.

Cattlson își trase umerii spre spate și se ridică drept în picioare. Mantia sa din blană de lup se adună în falduri dezordonate.

— Vreau să-i învăț salubritatea. Vreau să le construiesc mai multe drumuri, să le dau recolte mai bune, să le trimit un igienist în fiecare sat. Vreau ca toată lumea din Aurdwynn să aibă o bucată de *săpun.* Însă dacă țăranii sunt fericiți și în siguranță, ducatele nu se vor teme de rebeliune. Iar dacă ducatele nu se tem de rebeliune, nu le putem guverna. Și dacă nu putem guverna ducatele prin teama de rebeliune, întreabă Parlamentul, atunci ce scut vom avea dacă stakhieczii traversează munții din nou spre sud?

Ce calcul similar își făcuseră în Taranoke? Lăsaseră oare molimele să facă ravagii, păstrând vaccinul doar pentru copiii pe care voiau să-i fure de acolo? Oare... Dar putea zăbovi asupra chestiunii mai târziu. Avusese suficient timp să revină obsesiv asupra ei cât fusese la școală.

— Guvernarea necesită o aritmetică aspră.

— Aritmetică! chicoti el lipsit de veselie. Știi ce vreau eu de la postul meu? Vreau să-i văd pe copiii lui Heingyl și Radaszic la vânătoare, nu la înmormântări. Vreau să-i găsesc un soț bun lui Heingyl Ri, să țin sub observație liniile de descendență rezultate și să prezint un raport frumos Comitetului Gândirii Incrastice. În loc de asta aud: „Ține-i dezbinați și temători, ca să aibă nevoie de noi". Știi de ce am ajuns frate credincios al ducelui Heingyl? I-am arătat că le pot oferi lumea copiilor lui. Numai că Parlamentul zice: „Lasă-i pe copii să putrezească!"

Nu avea să primească bine veștile proaste în starea lui de iritare, dar ea îi dădu înainte, sperând să-i stârnească furia cu ceva mai mărunt.

— Registrele noastre contabile principale n-au fost bine ținute. Va trebui să le reconstitui din declarații locale. Cu acceptul tău, am să încep de la Banca Monedei Fiduciare, ca să mă asigur că trunchiul e zdravăn înainte să trec la ramuri.

— Cum vrei.

Își rezemă fruntea de fereastră.

— O să te ocupi de aritmetica la care spune Farrier că ești atât de talentată. Xate Yawa va vâna ca un câine turbat măruntele lor culte ykari și sodomiții. Iar eu am să trimit scrisori acasă: „Îi ajutăm".

— Mă îngrijorează posibilitatea unei revolte.

— Ești nouă, zise el cu glasul incredibil de obosit. Aurdwynnul amenință cu revolta la fel cum flirtează o amantă geloasă. O să te obișnuiești.

Baru nu-și putea permite să-i pară rău pentru el. Îl simțea aproape și slab.

— Astea-s vorbe periculoase, replică ea. Ți-ar putea face rău dacă ajung la urechile nepotrivite.

Îl amenințase, nu-i așa?

Cattlsoņ se îndreptă de spate, trase aer în piept ca să vorbească și rămase tăcut.

— Cairdine Farrier avea dreptate, spuse el după o vreme. *Chiar ești* precoce.

— Excelența Ta, trebuie să-mi văd de treabă în port.

— Du-te, du-te! zise el fără să se întoarcă. Eu plec mâine la vânătoare cu ducele Heingyl.

— Va trebui să mergem la călărie când te întorci, replică ea, încercând să fie răbdătoare, să-i ofere ceva care să-i ogoiască mândria.

Numai că umerii lui i se lăsaseră, de rușine sau de ceva asemănător pentru că nu răspunse.

* * *

Baru deja trimisese vorbă din timp la *Lapetiare*, pecetluind misiva cu marca ei de tehnocrată. Când trăsura ajunse în port, îi găsi pe infanteriștii marini la țărm, aliniați, îmbrăcați în roșu, ca niște vulpi ieșite dintr-o pădure de sare și catarge, fără chip sub măștile lor de oțel smălțuit.

Pescărușii strigau acoperind nechezatul moale al cailor. Când coborî din trăsură, spre ușoara ei surprindere, locotenentul Aminata o prinse de mână ajutând-o să se dea jos.

— Excelența Ta, așteptăm ordinele.

Baru trase în piept aerul sărat din port și-și alungă din minte gândurile la căminul său.

— Am autoritate?

— Căpitanul ți-o recunoaște. Fără ordine directe de la amiralul provincial, noi ne subordonăm mijlocitorului imperial cel mai înalt în rang de la țărm.

— Bun. Cu excepția cazului în care ne întâlnim cu Guvernatorul sau Jurispotența, ordinele voastre vin de la mine – și, dacă ne întâlnim, îi aduceți la mine și le explic eu cum stă treaba, înțeles?

Trase de mânecile paltonului de lână, din cauza mâncărimii provocate de materialul gros. Aminata așteptă în liniște cât își verifică ea centura, mai întâi punga cu lanț și apoi sabia.

Încă o gură de aer.

— După mine, atunci! Te conduc eu.

Toată puterea pe care o avea în Aurdwynn venea de la bani. Bancnotele fiduciare ale Mascaradei constituiau marea parte a banilor, cu acoperire doar într-o politică monetară atentă. Orice idiot de la Banca Monedei Fiduciare putea distruge valoarea acestor bancnote, tipărind prea multe sau prea puține și, fără registrele ei, nu avea cum să-l țină sub control pe idiotul respectiv.

— Încotro, Excelența Ta?

Aminata își potrivi pasul după al lui Baru, în spatele ei, urmată de coloana de infanteriști marini, care trecură la o cadență ușoară.

— Mergem la Banca Monedei Fiduciare ca să facem o revizie contabilă, zise Baru.

— Și ai nevoie de infanteriști marini pentru asta?

Își permise să afișeze un zâmbet vag pentru locotenentul Aminata.

— Nu pentru revizia contabilă îmi trebuie infanteriști marini, ci ca să le spun să nu se joace cu revizorul.

Și ca să le demonstreze ochilor care priveau de pe aleile și arcadele de piatră ale Treatymontului că noua Contabilă se afla în deplinătatea puterilor ei.

* * *

Înainte ca Mascarada să pună stăpânire pe Lachta și s-o includă în Treatymont, Banca Monedei Fiduciare fusese o sală a vânătorilor, plină de căpriori din lemn de esență tare și farmec înnegrit de fum. Capetele de cerb fuseseră lăsate pe pereți, iar Baru le studia cu o oarecare fascinație, numărându-le ramurile din coarne.

— Cai cu coarne, zise ea. Sunt cai cu coarne.

— Poftim? cârâi bărbatul de lângă ea.

Garnizoana din Treatymont pusese de pază în acel loc o unitate de soldați de carieră, a căror loialitate era, fără îndoială, aurită de sporuri de performanță, dar, dacă se zbârliseră când văzuseră coloana de infanteriști marini de pe *Lapetiare* adunați în piața de afară, o singură fluturare nerăbdătoare a pungii ei – cu sigiliul de tehnocrată sclipind pe lanțul de oțel – îi înmuiase. Acum Aminata și un șir de infanteriști marini păzeau ieșirile cât Baru își scria cererile.

Toate registrele, generale și specifice. Faceți copii pentru voi și mie dați-mi originalele.

Toate ordinele și chitanțele de la tiparnițele de bani. Faceți copii, mie dați-mi originalele.

Toate situațiile conturilor, la fel ca mai sus...

O numărătoare manuală a tuturor proprietăților materiale ale subordonaților mei...

Mijlocitorul Principal al Băncii Monedei Fiduciare din Aurdwynn stătea lângă ea, iar machiajul îi curgea din cauza transpirației. Bel Latheman era un bărbat frumos în ochii falcresti, tânăr, talentat, după câte se spunea, și care se îmbrăca atât de sofisticat, încât ea interpretă acest lucru ca pe un semn de onestitate – nimeni nu și-ar afișa corupția așa de ostentativ, nu?

Nu-i ceruse documentele și mărcile, căci asta ar fi dat impresia că era o problemă personală.

Peste sală se așternu liniștea, cu excepția sunetului ușor al condeiului ei. Funcționarii și mijlocitorii stăteau bățoși sub ochii infanteriștilor marini. Se abținu cu greu să nu se bucure de expresiile lor, de fiecare în parte și de toate la un loc, ca de niște bomboane pe raft – toți uniți în frământare, toți temători că s-ar putea să găsească ceva, vinovați sau nevinovați...

Poate că așa se simțiseră profesorii. Poate că așa se simțise Diline.

— Îți admir capetele de animale, îi răspunse ea Mijlocitorului Principal, semnând palimpsestul cu litere afalone. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Ia ordinele astea și execută-le imediat. Am să aștept în biroul tău până-mi aduci registrele.

Bărbatul își țuguie buzele, făcând sforțări vizibile să nu-și piardă cumpătul. Transpira de când văzuse punga cu lanț, probabil zicându-și: „Ultimii doi au murit, Contabila asta a fost nebună să accepte postul".

— Desigur, vă pot pune la dispoziție registrele, deși acest lucru este cât se poate de neregulamentar. Numai că nu putem deschide tezaurul pentru o numărătoare manuală. Mai ales nu pentru acești soldați. Excelența Voastră, ei au să plece din țară într-o săptămână și se vor simți în largul lor să fure. Ar fi un lucru de-o iresponsabilitate criminală.

— Remarcabil argument.

Bărbatul avea mintea stăruitoare și precisă pe care o sugerau comportamentul și aspectul său.

Baru își legă mănușile gânditoare.

— Locotenent Aminata, vei avea timp din belșug să faci o percheziție pe *Lapetiare* pe durata drumului de întoarcere în Falcrest, corect? Să arunci peste bord pe orice infanterist marin prins cu mărfuri de contrabandă, ca să se învețe minte!

Nu avea puterea să dicteze în privința justiției militare, dar Aminata salută prompt. Baru îi zâmbi cu răceală, trebuind doar să-și ascundă căldura.

Bietul Mijlocitor asaltat coborî în pivnița rece ca gheața să deschidă tezaurul pentru inspecție, în timp ce Baru, agitată, se plimba în sus și-n jos prin birou, întrebându-se dacă fusese înțelept să acționeze cu atâta brutalitate așa de repede. O femeie cu sânge stakhi într-o haină din blană de urs cu guler îi oferi bere (aurdwynnii nu păreau, în general, să aibă încredere în apa lor) și-i șopti printre buzele țuguiate:

— Bel Latheman este *foarte* scrupulos. Treburile erau însă așa de încurcate sub Excelența Sa Decedată Olonori, încât îmi fac griji – vă rog să fiți amabilă cu el. N-a încălcat o regulă în viața lui.

— Cifrele vor fi grăitoare.

Voi să-și ceară scuze imediat, de mila lui Latheman și din respect pentru loialitatea de care dădea dovadă personalul său.

Numai că femeia în haină din blană de urs făcu o plecăciune și îi întinse halba grea. Ochii ei plecați erau negri ca norii de furtună.

— Sunt Ake Sentiamut, persoana de legătură cu tiparnițele de bani. Orice veți găsi, Excelența Voastră, nu vă rog decât atât: fiți bună cu Bel Latheman. El a fost amabil cu noi.

Sentiamut. Își amintea numele din registrele dărilor – o familie din nord. Baru simți o tresărire de simpatie pentru Ake, care își părăsise căminul ca să slujească în Treatymont. Numai că ea nu putea fi moale.

— El este Mijlocitorul acestei bănci. Responsabil pentru orice și oricine din interiorul ei.

Ake Sentiamut își ținea în continuare privirea plecată.

— Desigur, Excelența Voastră. Mă tem doar că Latheman și-ar asuma vina care le-ar aparține mai degrabă altora.

Lăsă halba și plecă înainte ca Baru să-i poată răspunde.

Într-un final, apăru Mijlocitorul Principal cu o paradă de secretari care duceau registre ceruite și palimpseste cu miros puternic de tărâțe de ovăz. Așteptă în liniște să întindă registrele și să se apuce de copiat. După câteva minute, găsi un condei și se alătură grupului posac.

Văzuse rebeliunea în ochii lui Tain Hu și a lui Xate Yawa. O întrezărise în hărți și istorii. Duhoarea ei avea să se afle însă aici, în cifre, putrezind pe vreo pagină.

Fu smulsă din transa în care lucra de Aminata, care-i puse mâna pe umăr.

— Numărătoarea merge repede, Excelența Ta. Tezaurul e plin de metale și nestemate adunate pentru sezonul dărilor, așa că va dura ceva.

Cât de adânc ajungea putregaiul, cât de sus ajungea rebeliunea? Se putea ca aranjamentul lui Ffare Tanifel, corupția pe care Su Olonori încercase cu atâta disperare să o elimine, să fie încă marcată în registrele de aici? Mai era Contabilul Imperial cheia complotului?

Când avea să vină rebeliunea la ea, să o curteze sau să o ucidă?

— Mulțumesc, locotenente.

O bătu pe Aminata pe mână, o dată, apoi de două ori, ca o mustrare domoală a unui profesor.

— Ai grijă cu familiaritatea!

* * *

Dură toată ziua și fu nevoie de toți funcționarii din bancă pentru a termina de copiat registrele și de încă o noapte

pentru ca infanteriștii marini să facă numărătoarea la tezaur lucrând în schimburi. Târziu în seara aceea, Muire Lo veni cu cafea și un șir de servitori, cu ajutorul cărora Baru începu să ducă originalele în biroul ei.

Mersese prea departe după litera legii. Originalele trebuiau să rămână la Banca Monedei Fiduciare, numai că Baru își asumase riscul. Avea nevoie de registrele respective și neapărat fără să fie măsluite. Dacă nu putea ține în ordine Conturile Imperiale, avea să fie lipsită de putere și oarbă. Fără un braț puternic și un ochi ager, Aurdwynn avea s-o arunce peste bord și s-o înece.

La ea în turn îl găsi pe Cairdine Farrier moțăind la birou. Zgomotul ușii îl trezi, iar el întredeschise leneș ochii și o studie cu o liniște încrezută preț de o clipă.

— Doreai o întrevedere cu mine?

Îi venea să-i zică vreo două, primele și cele mai lipsite de înțelepciune lucruri care-i treceau prin cap: „Ăsta-i biroul meu, pleacă din turnul meu, pleacă din provincia mea! Sau spune-mi ce m-ai trimis să fac aici!"

În schimb, se descheie la manta cu mare atenție, o împături și o puse deoparte. Pe masa rezemată de perete se aflau pregătite vin și pocale. Turnă din vinul roșu a cărui culoare era atât de pe gustul lui.

— Mă bucur că ești aici. Te rog, ia loc undeva. (*Altundeva.*)

Bărbatul chicoti și se ridică cu un geamăt surd. Sub ochi avea semiluni întunecate.

— Foarte frumos birou. Superb tavan boltit. Lucrare stakhieczi în piatră, construită pentru noul duce de Lachta – apropo, a dispărut. Nici măcar sora lui, Yawa, nu știe unde, sau cel puțin așa susține. I se spune Ducele Fantomă, deși bănuiesc că e doar sfios, probabil din cauza expunerii excesive la Yawa în copilărie – unde rămăsesem? Zidărie, da. Stakhieczii sunt neîntrecuți, au zidăria în oase. Ce păcat de Contabilii anteriori, nu?

— Fără însemnătate pentru mine.

Baru ocoli biroul ca să-și revendice scaunul.

— Treaba mea e să-mi fac datoria cât de bine pot. Soarta nefericită a lui Olonori și a lui Tanifel e de domeniul istoriei. Să aflu că ultimul Contabil Imperial a fost ucis doar mi-a distras atenția.

Așa îi reproșa ea: „De ce nu mi-ai spus?"

Cairdine Farrier însă nu-i făcu jocul, ci clătină mustrător din cap.

— Istoria nu e niciodată o distragere a atenției.

Oftă cu plictiseală afectată, analizându-l, studiindu-i fața rotundă, nasul plat și kilogramele în plus luate în anii petrecuți în Taranoke. La tâmple îi încărunțise părul. Probabil avea să moară înaintea ei, iar când acea zi urma să vină, la ce avea ea să se gândească?

— Nu pot controla istoria, replică, așa că nu intră în atribuțiile mele.

— Control. Bun, zise el bătând darabana pe marginea biroului. Atunci când vorbești de control, știu că ai tras învățămintele potrivite din Taranoke. Istoria însă *trebuie* să facă parte din atribuțiile tale.

— M-ai făcut contabilă, nu cărturăreasă.

— *Avem* un împărat, o știi.

Cairdine Farrier adulmecă vinul.

— Stă pe un tron în Falcrest și are îngrijitoare care-l hrănesc cu terci și-l șterg la fund. Atunci când moare, e instalat un altul și dincolo de mască nimeni nu-și dă seama de diferență. S-ar putea să fie un alt om în fiecare zi. Te întrebi vreodată de ce stau lucrurile așa?

— Stăpânește doar cu numele. Parlamentul e adevărata putere.

Însă Cattlson nu crezuse că așa stăteau lucrurile. „Un teatru pentru gloată."

— Ăsta-i răspuns de școlăriță.

Dezamăgirea lui părea reală și mare, nu teatru de pedagog. Baru își aminti lucruri pe care le văzuse în ochii lui, în anii de mult trecuți, și-și stăpâni un tremur.

— Tu ai ales școala.

— Mereu te-a plictisit istoria. E cea mai mare slăbiciune a ta.

— Eu sunt Contabila Imperială din Aurdwynn, zise ea încet, iar tu, Cairdine Farrier, ești un negustător. Nu contează ce-ți datorez sau ce sprijin mi-ai oferit, acum trebuie să-mi arăți respectul care mi se cuvine.

Știa, zicând ce zicea, că avea o atitudine stupidă și copilărească, pentru că nu se putea să fie *numai* negustător. Însă spera să-i atâțe mândria.

— Când a venit revoluția, spuse el, acum mulți ani, noi – și zic *noi* deși eu încă nu eram născut pe atunci – ne-am hotărât să dăm jos aristocrația și să construim o republică pentru popor. Numai că nimeni nu credea că un Parlament poate să conducă autoritar. Nimeni nu credea că poate acționa cu unanimitate și decisiv atunci când coborau stakhieczii din nord sau când se ridicau maia, ori federațiile oriati intrau sub un singur stăpân și descopereau noi ambiții ori – ferească de-așa ceva! – se adevereau șoaptele dinspre răsărit, de dincolo de Mama Furtunilor. Parlamentul avea să se dizolve în corupție, protecție și mită. Prin urmare, chimiștii au oferit o soluție. La fiecare cinci ani aveam să alegem un cetățean înțelept și învățat ca să fie împărat, iar el sau ea urma să bea o poțiune secretă – o doză de *amnezie*.

Se aplecă în față cu un aer conspirativ.

— Sub Masca Împăratului ar fi de nerecunoscut și sub efectul acelei poțiuni, *nu s-ar recunoaște nici el însuși*. Și-ar păstra cunoștințele despre lume, istoria și geografia ei, politicile și presiunile sale, doar că habar n-ar avea cine a fost înainte să fie Împărat.

Baru se uită la el, întrebându-se dacă asta era mândria pe care căutase ea să i-o ațâțe, ori istoria pe care ar fi trebuit s-o stăpânească. Bărbatul stătea rezemat de spătarul scaunului cu o mulțumire teatrală.

— Inteligent, nu? Un om care nu știe cine este nu poate să-și urmărească propriul interes. Fără familie sau avere care să-l ademenească de la binele comun, ar domni corect. Când i s-ar încheia mandatul și ar trece efectele poțiunii, s-ar întoarce la locul lui, fie el cerșetor ori prinț negustător, fie că suferă sau beneficiază de pe urma politicilor lui. Sub Mască, Împăratul poate fi drept.

— Numai că poțiunea e o minciună, își exprimă Baru bănuiala. Chimiștii n-au aflat niciodată cum s-o facă.

— Desigur, pufni Cairdine Farrier. Încoronarea Împăratului e mult mai simplă, presupune o înțepătură printr-o orbită și o mulțime de salivă. Dar gloata *crede* în poțiune. Crede în Mască. Cred că leguma de pe Tronul fără Chip este unul de-ai lor.

— V-ați scris propria istorie.

Replica nu era tăioasă, dar i-o servi oricum, deși presupunea o concesie.

— Și vă dă putere.

Farrier ar fi putut ofta cu o ușurare exagerată și o dispoziție mai glumeață. Însă nu o făcu. Vocea lui era tăioasă, fără niciun ornament.

— Dacă vrei să excelezi și vrei să obții postul pe care crezi că-l meriți...

Făcu un gest cu paharul de vin, mijind ochii în lumina lămpii.

— Dacă vrei să înțelegi *adevărata* putere, acel tip de putere care ne-a făcut stăpâni peste țărișoara ta, vei învăța să te descurci cu toate formele acestei puteri.

Lumânările de pe birou dansară scurt din cauza curentului.

— Cine ești? șopti ea, prea curioasă ca să se împotrivească unei abordări directe. Cine ești de fapt.

El puse paharul jos și ridică mâinile.

— Parlamentul, răspunse, ridicând palma dreaptă, apoi pe cea stângă. Și Împăratul de pe Tronul fără Chip.

O lăsă să-și imagineze restul, să umple golul dintre cele două mâini, să-și dea seama cine e adevăratul conducător.

— Aurdwynnul se va revolta, zise ea. Rebeliunile sunt scumpe. De-aia m-ai pus pe mine Contabilă. Ca să urmăresc banii până găsesc dovada.

Cairdine Farrier sorbi lung din vin.

— Hai să-ți zic ceva, vorbi el, înghițind gânditor. Am un pariu cu asociatul meu Isihastul. El crede că rasa ta este fundamental incapabilă să conducă. Că viața voastră insulară ușuratică și cultura poftelor neigienice v-au făcut moi și docili și că toți sunteți, în primul rând, buni la agricultură, pescuit și plăceri. El susține că noi vă guvernăm pentru că destinul vostru ereditar este de a sluji.

Baru puse paharul jos cu blândețe.

— Și tu?

— Eu am făcut prinsoare că tu o să oprești rebeliunea, spuse el și, zâmbind, ridică paharul într-un toast. Iar acum am să plec. Ai de lucru. Ne vedem în Falcrest, dacă reușești să ajungi acolo.

— Cine l-a omorât pe Su Olonori?

— Nu știu. N-am făcut niciun efort să aflu.

Se opri lângă ușă.

— Presupun că aceiași oameni care vor încerca să te ucidă și pe tine când vei fi cât pe ce să-i oprești.

* * *

După ce Cairdine Farrier plecă, își dădu seama că era bolnavă de nevoia de a ști. Aflase ce putuse despre Tron

și despre colegii lui Farrier, despre încercările lor. Existau însă și alte secrete, mai aproape și mai groaznice și nu putea întârzia înfruntarea la nesfârșit. Făcea și ea parte acum din aparatul de guvernare.

Trebuia să înfrunte fiara care îl mâncase pe tatăl Salm.

Se duse la Beciul Rece neanunțată, cu masca albă pe față, mâinile înmănușate și fluturând semnul tehnocratei în fața paznicului porții, punându-și marca în condica de la recepție. Trecu printr-o serie de controale vigilente și pătrunse între zidurile albe de beton, curățate cu acid. Lămpile aruncau pe pereți o lumină de culoarea untului.

Inima puterii Jurispotenței Xate Yawa.

Din celulele de condiționare se auzea zvon de clopote. Lângă sălile de operații, un cvartet de muzicanți cânta la oboi și alăută. Lângă ei o inscripție: VĂ RUGĂM NU ÎNTRERUPEȚI MUZICA LINIȘTITOARE.

Baru străbătu aripa de tranziție.

— Pentru corecții minore, îi explică funcționara de lângă ea, o femeie falcresti plinuță, vădit genială, precisă și energică. Cum e vorba în cazul acestei femei, de pildă.

O femeie de rând stakhi sfrijită, legată de un scaun de metal, privea bărbați dezbrăcați care se apropiau și ieșeau apoi prin ușa din capătul încăperii. Unii dintre bărbați – mai palizi, de înălțime medie și cu trăsăturile definite de un machiaj aplicat în grabă – se opreau la un lat de palmă de ea și se auzea o melodie blândă și caldă. Femeia nu mai părea atât de jenată și ridica buzele ca să soarbă vreun drog sau o doză de medicament din țeava montată deasupra capului.

Atunci, alți bărbați – cu pielea mai închisă, mai înalți, mai musculoși sau mai frumoși – se apropiau, iar celula se umplea de un bâzâit groaznic disonant și un miros urât care ieșea pe sub ușă.

— S-a oferit voluntară pentru condiționarea fidelității ca să-și repare căsnicia, îi explică funcționara. Înțelept din partea ei. Doi dintre apropiații săi i-au făcut raport în

privința comportamentului. Putea fi găsită responsabilă de sociopatie hedonistă sau împerechere greșită ereditară.

— Metoda?

— Condiționare simplă. Alăturăm stimuli plăcuți cu facsimile ale soțului ei. Dacă asta dă greș, atunci trecem la convingere comportamentală prin alăturare de simboluri, stimulare manuală, sau împerechere sterilă prin intermediar. Opțiunea finală este un diagnostic de defect nonmonogam ereditar și sterilizare.

Baru se pomeni recunoscătoare pentru mască.

— Și cum rămâne cu intervenția chirurgicală? întrebă ea, cu gândul la avertismentul Aminatei, despre amenințarea care îi întorcea stomacul pe dos. Ca să preschimbăm împerecherea într-una lipsită de bucurie. Faceți așa ceva aici?

Tain Hu o privise în ochi, zâmbind, cu buzele arcuite și cu răsuflarea urcând și coborând lentă și sigură în umeri și piept și nu păruse deloc dezgustată sau temătoare...

Fusese însă o capcană. Baru călcă imaginea și gândul în picioare cu operativitate tăcută și imperioasă.

— Îmi pare rău, Excelența Ta. Aripa de intervenție somatică este închisă vizitatorilor fără aprobarea directă a Jurispotenței.

Femeia îi aruncă o privire piezișă și rece, evaluând-o, iar Baru văzu ochii lui Xate Yawa dincolo de ai ei.

— Munca noastră comportamentală de aici este la fel de importantă. Structura familiei aurdwynni necesită acțiune corecțională strictă. Mai ales în rândul liniilor de descendență maia.

Îndreptându-se spre ieșire, trecură printre celulele de detenție, pline de bărbați și femei care așteptau să fie înregistrați și repartizați judecătorilor. Acuzațiile lor erau marcate pe șiruri de etichete, la fel și evaluarea de risc și motivul arestării lor:

RIDICAT DUPĂ PROFILUL DE IGIENĂ SOCIALĂ

RAPORTAT DE O PERSOANĂ APROPIATĂ
PICAT LA TESTUL INOPINAT DE LOIALITATE
RAPORTAT DE O PERSOANĂ APROPIATĂ
RAPORTAT DE O PERSOANĂ APROPIATĂ
RAPORTAT DE UN INFORMATOR SUB ACOPERIRE
S-A SUPUS LA TESTUL DE ADEMENIRE

Într-o altă celulă de condiționare, un bărbat stătea într-o stare de perplexitate provocată de medicamente, legat cu cătușe de un scaun și gemând într-un extaz indus chimic, în timp ce un funcționar cu o mască de un alb de os se uita fix în ochii lui recitând: „Falcrest. Mască. Igienă. Incrastic. Loialitate. Supunere".

Un pocnet de chimvale ascunse. Funcționarul ridică o cădelniță fumegândă galben-otravă în dreptul feței bărbatului și pocnetul se auzi iar și iar. „Rebeliune", zise masca și bărbatul începu să țipe. „Revoltă. Devena. Himu. Wydd..."

Vizitiul noii trăsuri pe care i-o dăduseră ca s-o ducă acasă era un bătrân bețiv. Buimăcită, abia de-i răspunse la salut.

— Mi se spune Surul, de la barbă. Cunosc fiecare stradă și canal din oraș.

Dar ei îi trebuiră câteva minute ca să-și dea seama că o plimba în cerc.

— Ar trebui să fii mai atentă, Excelența Ta, o certă el.

Lumina unui felinar pe lângă care trecură îi surprinse ochii albaștri de cioară de junglă.

— Aș fi putut să te duc în Northarbor și să te dau unui scufundător cu cuțit. Ultimul Contabil căruia i-am condus trăsura așa soartă a avut.

— Xate Yawa are să audă de asta, șuieră Baru.

Încă era cu mintea la Beci și la Salm, dus în puterea nopții în vreun lagăr de așteptare sau groapă ori în cala vreunei corăbii ce se îndepărta în larg, ca să fie reabilitat

cu droguri și cuțit, ori (mai bine? însemna oare asta mai bine?) ucis în agonie.

La vorbele ei, Surul râse ca un nebun, cu un sunet monoton și sec.

— Da, așa are să fie!

O duse însă la Casa Guvernatorului.

CAPITOLUL 6

O bântuiau visele cu Beciul Rece. Dimineață, gâfâind și icnind, făcu exercițiile din Sistemul Naval, încercând să respire și să alunge amintirea prin efort până reuși să-și îndrepte iar gândurile spre revizia contabilă.

— Muire Lo! strigă ea, clătindu-se, încheind și legând echipamentul specific funcției ei, vesta, punga și cizmele marinărești, o armură de dispozitive imperiale. Vino! am nevoie să mă plimb și să mă gândesc.

Coborâră tropăind din turnul contabilului cu o larmă agitată, uimindu-l pe Muire Lo cu energia ei, care-i ținu însă isonul.

— Asta trebuie să găsesc, zise Baru, numărând pe degete. Chestiile de care am nevoie ca să prind rebeliunea și s-o reprim. E un tipar, un semn foarte clar pe care o să-l vedem.

Garnizoana făcea exercițiile din zori prin grădinile verzi și pe potecile de piatră din complexul Casei Guvernatorului. Baru se îndreptă cu pași mari în direcția opusă, iritată de zbieretele sergenților.

— Verifică-mi logica! Aurdwynn vinde cherestea, piatră, minerale și vite Falcrestului.

— Da.

— Doar câteva dintre ducate profită *direct* din acest negoț, în principal cele de pe coastă. Unul e Unuxekome – ăsta e Mirele Mării, piratul, care e destul de bogat, cred eu, pentru că deține portul Welthony și are acces la fluviul Inirein. Altul este Heingyl Vânătorul de Cerbi, prietenul Guvernatorului Cattlson, căruia nu-i pasă de bani...

— Lui Heingyl îi ține fiica lui socotelile. Ei îi place să fie datoare Băncii Monedei Fiduciare ca un soi de legătură de încredere.

— Ah, interesant! Poate de-aia și-a dorit slujba mea. Cine-i mama ei?

— Una dintre surorile ultimei ducese Nayauru, cred. N-a supraviețuit Rebeliunii Neghiobilor.

— Interesant. Poate un motiv de răzvrătire. Bine de știut în caz că trebuie s-o asmuțim pe Xate Yawa pe ea.

Trecură printr-un labirint de gard viu mai jos de zidul de nord, din care Baru reuși să iasă fără nicio problemă. Pe lângă ei, albinele bâzâiau insistent.

— Și ultimul mare duce costier este Radaszic, Ducele Fântânilor, care pare să fie destul de indiscret, nu-i așa?

— E foarte fericit, zise Muire Lo pe un ton neutru. Pământuri superbe. Vii frumoase. Livezi plăcute. Crescut din copilărie în casa Heingyl. De fapt, cred că asta i-a salvat viața...

— Om cu o politică fiscală deplorabilă.

Registrele lui Radaszic erau o comedie a excesului, căci omul părea să acționeze după o teorie de bețivan în ceea ce privește împrumuturile: de ce nu încă unul?

— Pe el nu pare să-l deranjeze.

— Păi ar cam trebui. Uite ce e...

Trecură de groapa rugului unde lui Cattlson îi plăcea să se ocupe de treburile în aer liber. Baru smulse un băț ars, pătându-și mănușile, și-l vârî printr-un rând de tufișuri ude de rouă înspre zidul exterior văruit.

— Ducii se întrec între ei pentru putere. În vreme de pace, avuția e singurul lucru care contează – armatele permanente sunt o risipă scumpă care nu se transformă în profit. Și dacă numai trei dintre ducate pot obține avuție *direct* din comerțul exterior, celelalte au nevoie de mijloace indirecte.

— Radaszic ar putea spune că bucuria și mulțumirea nu pot fi cumpărate. Heingyl ar putea spune același lucru despre onoare... Excelența Ta, ar trebui să faci asta?

Baru desenă cu cărbunele pe perete o cutie cu margini neregulate.

— Poftim. Aurdwynn.

— Bun desen, Excelența Ta.

— Toate ducatele trebuie să fie bogate ori vor fi depășite de vecini. Așa că vin la noi, la Banca Monedei Fiduciare și zic: „Dă-mi un împrumut". Noi suntem bucuroși să le facem pe plac, de vreme ce avem o mulțime de bani fiduciari și e ieftin să tipărim alții. Le cerem o mică garanție – ce le cerem?

Muire Lo zâmbi răbdător.

— Aur, nestemate, pământ, animale...

— Exact. Numai că ei știu că pierd doar garanția dacă nu plătesc împrumutul, așa că reușesc să-și păstreze bogățiile *și* să cheltuiască un maldăr de bancnote pe care li l-am dat noi. E avuție pe gratis!

Desenă o mică față zâmbăreață lângă hartă, deși îi ieși ca un ou spart.

— Și dacă *nu* ceri împrumut, vecinul va cheltui mai mult decât tine. Radaszic își va cumpăra mai multă băutură, Unuxekome mai multe corăbii și tu o să rămâi de căruță cu toți oamenii care bombăne că ești zgârcit. Așadar, toată lumea trebuie să ia împrumuturi. Mă înșel?

— Eu sunt Heingyl în exemplul ăsta? întrebă Muire Lo strâmbându-se. Nu pot să fiu Unuxekome?

— Vrei să fii pirat?

— Păi aș vrea să pot să zâmbesc, măcar.

— Atunci Radaszic?

— Aș vrea să pot să mai fac și altceva decât să zâmbesc.

— Nu mă distrage!

Râsul o făcu să-și piardă elanul.

— Ajung la partea importantă. Cum ducatele se împrumută care mai de care, Banca Monedei Fiduciare deține o datorie din ce în ce mai mare a domeniilor lor. Avem, de fapt, o deținere importantă în nouă dintre cele treisprezece ducate. Știi cine nu ne-a căzut în plasă?

— Unuxekome. Controlează portul Welthony la gura Inireinului și are o flotă puternică. Se poate baza doar pe venitul din negoț.

— Bun. Și?

Muire Lo se încruntă îmbufnat la harta-cutie desenată stângaci a lui Baru și la schița în cărbune a unui duce zâmbăreț.

— Oathsfire, Ducele Morilor. La nord de Unuxekome, foarte priceput la afaceri, controlează mare parte a fluviului Inirein și astfel scoate profit din negoțul dintre nord și coastă. Și Baba Erebog, în nord-vestul îndepărtat – e prea bătrână și prea arțăgoasă ca să-i mai pese de împrumuturi, cred eu. Și... să fie și Vultjag?

— Exact. Ducesa Vultjag e prea mândră ca să ia împrumuturi, așa că e foarte săracă. În afară de ducatele pe care le-am numit, toată lumea ne este profund îndatorată și se afundă și mai tare în datorii. Așadar, cum folosim asta ca să descoperim rebeliunea?

— Cred c-ai prefera să mă prefac că nu pricep ca să-mi poți spune tu.

— Foarte bine. Ești un bun secretar. Ia stai – să mă asigur c-am priceput cum trebuie!

Baru se uită la harta pătrată a Aurdwynnului, îi desenă un mic acoperiș și apoi o împărți în trei niveluri.

— E ca o casă elegantă, nu-i așa? Podul casei e rece și îndepărtat, dar plin de lucruri folositoare. Erebog locuiește acolo sus împreună cu Lyxaxu, cu care se ceartă pe lut și piatră; la fel Vultjag și Oathsfire, iar Oathsfire deține scările care duc jos. După care vin Ținuturile de Mijloc, care sunt ca biroul și încăperile de dormit, pentru că sunt pline de oameni și de lucruri folositoare – Nayauru Ziditoarea de Stăvilare controlează Autr și Sahaule, ceea ce-i oferă apă, sare și meșteșugari excelenți, iar Ihuake controlează Pinjagata, ceea ce-i dă cele mai bune cirezi și cei mai buni soldați.

Muire Lo chicotea.

— Ce e?

— O, comparația cu dormitorul. Credeam c-o iei în râs pe ducesa Nayauru.

— De ce?

— Păi, pentru că... ea respectă vechile tradiții. O dinastie sănătoasă provine din tați sănătoși și cam așa ceva. Așa că amândoi Autr și Sahaule...

A! Deci Nayauru ar avea copii care ar putea spune cu mândrie chestii ca „fiica unei vânătorițe, a unui fierar și a unui scutier..." Dar nu, ei n-ar spune niciodată așa ceva, nu sub domnia Mascaradei.

— Dacă nu putem percepe dări de la iubiții lui Nayauru, hai să-i lăsăm în seama lui Xate Yawa. Unde rămăsesem?

— Aurdwynn e ca o casă. Forțezi metafora spre nivelul de jos.

— Exact. Nivelul de jos are încăperi pentru intrat și ieșit, bucătării și magazii, unde se țin grânele și măslinele, și altele asemenea. Și depozitul de arme: acela e Treatymontul, datorită Portului Horn unde ne ținem flota.

— Și ce fel de casă are depozit de arme? Casa *ta* avea?

— Șșș! E o metaforă bună.

O casă cu trei niveluri – unul cald cu măsline și negoț pe mare, unul format din alianțe, cirezi și lacuri de acumulare, unul cu păduri, mine și lupi.

— Urmați să vă revoltați. Vreți să cuceriți casa. Ce vă trebuie?

— Presupun că răspunsul Contabilei Imperiale este: „Bani".

— Da. Orice rebeliune care nu e construită pe credință pură sau ură turbată are nevoie de finanțare.

Bătu harta desenată în cărbune cu condeiul ars.

— Și asta are să mi-i trădeze. Rebelii vor fi cei care încearcă să se cațăre afară din capcana noastră.

— Nu că n-aș fi neapărat de acord, dar...

— Un rebel foarte prost ar putea lua un împrumut enorm după care să meargă la război, presupunând că nu va mai trebui să ni-l plătească. Însă numai un idiot încearcă să lupte cu moneda inamicului. Lumea crede în bancnote numai pentru că știe că poate schimba hârtia pe ceva mai de preț. Treci în cealaltă tabără a războiului cu Banca Monedei Fiduciare și încrederea în hârtia ta împrumutată se prăbușește. Ăsta-i cârligul nostru, corect? Ducii mușcă momeala împrumuturilor, își transformă toată avuția în hârtie și noi îi tragem cu undița la mal. Așa... Și cum scoți cârligul?

Muire Lo își țuguie buzele.

— Eu tot Heingyl sunt? Heingyl n-ar vrea așa ceva. Cattlson e seniorul la care a făcut jurământ. E onorabil să-i înghiți cârligele lui Cattlson.

— Nu. Ești Vultjag, să zicem.

Tain Hu cu ochii ei periculoși, cu mișcările ei unduioase de pisică de munte.

— Numai că ea n-are nicio datorie. N-am prins-o în niciun cârlig.

— E disperat de săracă. Trebuie să fie bogată ca să-și finanțeze revolta. Cum transformă hârtia noastră în bogăție de rebel?

— Cumpără bunuri de folosință îndelungată, presupun. Nestemate, aur, cherestea, vite, piatră, minereu, textile...

— Corect. Rebelii vor încerca să-și transforme datoriile în avuție stabilă. Sângele rebeliunii. Dar!

Dar rebelii aveau să înfrunte Mascarada, campioana războiului economic. Ce aranjament *splendid* – ce capcană incredibilă! Băncii Monedei Fiduciare îi plăcea foarte mult să cumpere aur, argint și nestemate în pierdere. Argumenta: „Le ținem ca acoperire pentru bancnote, ca să știți sigur că banii voștri de hârtie au valoare. Ajutați-ne să vă ajutăm! De ce nu vă plătiți dările în aur și argint? Vă facem reducere. Ah, acum *faceți provizii* de bunuri de folosință îndelungată? Mă tem că trebuie să vă calculăm un impozit

piperat. De ce să nu lichidați bunurile alea în bancnote ca să evitați comisionul?"

Baru vedea motorul în acțiune, absorbind avuția de aur, argint și nestemate a Aurdwynnului, trimițând-o în Falcrest și înlocuind-o cu hârtie cu acoperire în acea regiune. Îl vedea și voia să strige de bucurie pentru frumusețea lui, și mai ales, pentru puterea pe care i-o dădea, puterea de a smulge rebelii din camuflajul lor, de-ai oferi în dar și de a face dovada propriilor ei abilități.

— Numai că, se aventură Muire Lo, ești perfect conștientă că banii nu sunt *singurul* lucru important pentru rebeliune și că nobilimea este mult mai puțin rațională și calculată decât ai putea-o crede? Ar trebui să citești monografia lui Heingyl Ri despre viitorul Alianței Ținuturilor de Mijloc – anticipează război civil pur și simplu pentru că Nayauru are moștenitori de la ducii Autr și Sahaule. E o amenințare serioasă la adresa viitorului liniei de descendență a lui Ihuake...

— Heingyl Ri crede că lucrul ăsta contează pentru că ea a fost crescută ca o nobilă. E prea prinsă de strălucirea superficială feudală ca să reducă problema la factorii ei economici de bază.

Baru ridică o mână ca să-i oprească protestul.

— Atunci când au să încerce să-și transforme datoria în avuție pentru rebeliune, am să-i văd făcând-o. Au să cumpere bunuri de folosință îndelungată și asta va lăsa un tipar în registre. Deci...

Frânse condeiul de cărbune, își scutură viguros mănușile de praf și se întoarse spre turnul contabilului.

— Răspunsurile sunt în registrele noastre. În cifre. Trebuie doar să căutăm.

* * *

Se apucă de lucru cu speranța că până la finalul zilei avea să obțină o hartă a rebeliunii, a ducilor înclinați spre răzvrătire și a Jurispotențelor cu secrete.

(Și găsi o pagină întreagă de caiet, scrisă în afalonă, împăturită și uitată printre cărți. A lui Ffare Tanifel de data asta, cu un scris febril. „Mă atacă dintr-o direcție neașteptată. Mă fac imorală, neigienică – ca și cum Cattlson nu și-a dat frâu liber propriilor pofte, generos culese dintre fructele lui preferate! Dacă mă duc în Beciul Rece pentru examenul medical, n-o să mai ies. Ea zice că nu mă poate proteja" – Baru se cutremură de groază și compătimire și împături hârtia, punând-o bine.)

Speranțele o înșelaseră.

Nu găsi nimic suspect până la apus. Banca Monedei Fiduciare urmărea venitul, cheltuielile, activele și pasivele fiecărui ducat din Aurdwynn. Niciunul dintre ele nu sărea în ochi ca preludiu al rebeliunii. După toate aparențele, ducii erau scrupulos de onești – datornici nechibzuiți, cheltuitori agresivi și, sincer, un pic cam proști în privința banilor, dar onești.

Și atunci pentru ce fusese ucis Su Olonori? *Trebuia* să fi existat un motiv. Pesemne că se apropiase prea mult. Iar înaintea lui fusese Tanifel, executată pentru corupție – așa că, oricare ar fi fost trucul, oricare ar fi fost scamatoria pe care se bazau rebelii ca să-și găsească banii, trebuie să fie accesibilă Contabilei Imperiale. S-ar putea chiar să-i necesite complicitatea.

Abia dacă-și remarcase durerea de cap până când nu bătu Muire Lo la ușă și sunetul îi pocni în urechi.

— Intră, gemu ea.

— Locotenentul Aminata, Excelența Ta, cu calculul final al tezaurului băncii.

Banu își frecă tâmplele cu încheieturile degetelor, simțind grăsimea din părul nespălat. Mestecase boabe de cafea și rezistă impulsului de a-și curăța dinții cu limba.

— Spune-i să intre!

— Excelența Ta.

Aminata veni la birou să salute și să ia poziție de drepți. Baru își drese glasul dorindu-și să poată avea și ea o ținută atât de dreaptă. Cel mai probabil își curățase uniforma de praf ori pusese să i se aducă una nouă de pe corabie. Arăta imaculată. Anii o menținiseră mai înaltă decât Baru, iar îndatoririle, grațioasă și puternică, și la fel de lipsită de ezitare și pregătită ca o suliță bună. Erau multe motivele pentru care Baru o evitase pe *Lapetiare*.

— Nu te așeza! Am stat pe scaun toată ziua.

Baru dădu ocol biroului.

— Ai găsit vreo discrepanță?

— Nu. Materialul din tezaur corespunde cu registrele Mijlocitorului Principal atât ca număr, cât și ca tip. N-am găsit nici urmă de șpagă sau folosire improprie. Până și calitatea metalului este superbă.

Aminata îi întinse palimpsestul.

— Calculele noastre, ca să te uiți peste ele.

Baru, obosită, acceptă registrele.

— Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat infanteriștii marini, locotenente.

— Desigur. Mă bucur să raportez că s-a păstrat disciplina.

— Bine, bine.

Baru simți nevoia inexplicabilă să se sprijine de cealaltă femeie, cu ținuta ei perfectă, uniforma fără pată și răbdarea aparent inepuizabilă. Numai că nu putea, pentru că Aminata era o derută groaznică, un nod de suferință — implacabila ei artă a duelului, dojana ei furioasă (credea ea oare că Baru căuta... dar nu-i dăduse niciun *indiciu*...), formalismul și distanța ei: toate acestea vorbeau despre mânie. Dar să-i ofere apoi propria ei sabie și s-o susțină alături de infanteriștii marini, toate cu bună credință din câte se părea...

— E trecut de apusul soarelui, Excelența Ta, zise Aminata. Ai muncit prea mult. Mă întrebam dacă...

Baru probabil că nu reuși să-și ascundă surprinderea de pe chip.

— Dacă-mi ierți această încălcare a etichetei, continuă Aminata, încă nu mi-am luat permisie și mă gândeam c-am putea depăna amintiri despre Taranoke înainte să plece *Lapetiare*.

„Și să nu ne mai vedem niciodată."

— Pot să torn niște vin, se oferi Baru, cu stomacul făcut ghem.

— Excelența Ta...

— Te rog, Aminata.

Toate orele alea furate, inventând coduri în cămară. Cu siguranță mai înseamnă ceva.

— Încă poți să-mi spui Baru.

Aminata își încrucișă mâinile pe piept, își lăsă greutatea pe un șold și zâmbi cu nonșalanță.

— Nu știu dacă e pe gustul tău, Baru, dar ăsta e un port la mare și marinarii nu-și iau permisie într-un birou la un pahar de vin.

— Oh! făcu Baru, care încă avea stomacul ghem și a cărei inimă era încă nesigură când și cum să bată.

Cairdine Farrier vorbise cu Aminata. Cairdine Farrier era acolo. Cairdine Farrier o urmărea prin acei ochi deschiși și profunzi. Tot ce i-ar fi trebuit ca să se salveze ar fi fost o propoziție: „Ai grijă cu familiaritatea, locotenente!"

Numai că, într-un fel sau altul, avea să știe mai multe la finalul acestei nopți decât la începutul ei.

— Să-mi iau haina! spuse ea.

* * *

— Are gust de pișat, zise Baru.

— De unde știi tu ce gust are pișatul?

Râse cu halba la gură.

— Sunt o sălbatică, dintr-o țară sălbatică.

— Zău așa! Dacă e să bea cineva pișat în jegul ăsta de lume, atunci ăia sunt aurdwynnii.

Răutăcioasă, Aminata bătu cu degetul în fundul halbei.

— Haide, haide, termin-o, bun! Mai vrei una?

Baru studie fundul halbei și încercă să chibzuiască. Probabil pentru prima oară în viața ei îi părea mai ușor să se lase ghidată de instinct.

— Da, zise ea. Imediat.

— Tu plătești pentru toate astea, replică Aminata aplecându-se peste tejgheaua barului, pentru că ai bani cu nemiluita.

— Nu așa merg lucrurile.

Baru se încruntă puternic, convinsă că trebuia să-și pună frâu limbii când venea vorba de anumite subiecte, neștiind însă clar dacă banii erau unul dintre acestea.

— Știi tu, trebuie să ne gândim la inflație – și nici măcar n-am scris ordine de cumpărare pentru condeie și cerneală – sunt atâtea *de făcut*, Aminata! Credeam că n-or să fie decât cifre complicate și îndatoriri simple, dar e exact contrariul.

— Nimic nu e prea complicat pentru tine.

Aminata râgâi și mai luă două halbe de la barman, care împărtășea preferințele de modă falcresti (șort, umeri goi, corset sport cu șireturile legate larg și machiaj frapant) ale exasperatului Mijlocitor Principal Bel Latheman de la Banca Monedei Fiduciare.

— Ești genială, știi asta? continuă Aminata.

— Mă bucur că așa crezi.

Baru își studie geometria propriului ei arătător ridicat.

— Sunt beată. Cred că e pentru prima oară.

Era important să rămână prudentă, chiar și beată, și să nu spună nimic care s-o trădeze, precum: „Mi-a fost dor de tine, așa să știi".

— Nu te pune pe plâns, păsărică, de-abia am trecut de miezul nopții. Și cred că trebuie să-ți găsim...

Aminata se aplecă spre ea ridicând din sprâncene.

— Companie, hm?

De aproape, fața Aminatei deveni o demonstrație geometrică de os și carne, unghiuri bine definite și topologii concentrice perfecte de scleră, iris și pupilă. Baru se propti de tejgheaua barului și-și aminti de paranoia ei. „Jurispotența veghează mereu."

— Știu și eu, zise ea, încântată de subtilitatea și rezerva propriilor expresii faciale. Pur și simplu e bine să stai de vorbă cu cineva. Toată lumea ascultă tot ce zic, dar nu... Nu pot...

Aminata asculta cu atenție, încuviințând din cap. În spatele ei, o femeie cu cicatrice pe chip le striga celor de la o masă, cărora li se făcuse semn să tacă, intenția de a-l omorî pe ducele Sahaule Năpasta Cailor, care probabil îi făcuse ceva groaznic calului ei.

— Știu și eu, zise Baru înecându-se în propriile obiceiuri de a păstra tăcerea.

— Nu, nu! Mai spune-mi! Oricum plec în curând, nu contează!

— Nici măcar nu-mi aduc aminte cum eram înainte să merg la școala aia. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum era să mi se permită să am sentimente.

— Cum ar fi? strigă Aminata peste gălăgia care devenea din ce în ce mai puternică.

— Cum...

Aminata își întorsese vestonul pe dos ca să dea semnalul că nu era de serviciu, dar Baru o prinse de umăr și trase de veston.

— Ești soldat al Mascaradei, dar ești oriati! Îi ajuți pe oamenii care vor să-ți cucerească patria. Dacă o să fie încă

un Război al Armadelor, ai să-i ucizi pe cei de-un sânge cu tine. Cum te simți în privința asta?

Își zisese cu șiretenia beției: „Se vor aștepta la aceste îndoieli de la mine, la aceste întrebări cu privire la loialitate, așa că e sigur să le ofer în calitate de bună prietenă. Persoana căreia i-ar da raportul, oricine ar fi ea, o să le înghită și-o să fie mulțumită."

— Știu și eu...

Aminata își încreți fruntea.

— Cu mine sunt corecți. Am să fiu amiral într-o bună zi.

— Ba nu! Uită-te cine ești!

— Mă lași? făcu Aminata, dându-și ochii peste cap. Arta navigației a fost mereu dominată de femei. Suntem mai bune la matematică și navigație, toată știința ereditații o afirmă.

— Mă refer la faptul că ești oriati! N-au să-ți dea niciodată o șansă!

— Tu ești *Contabilă Imperială* și uite de unde ești.

Aminata se ridică brusc în picioare.

— Hai, înainte să devii prea serioasă – să mergem sus, să-ți dăm șansa...

— Nu, nu, nu, stai!

Numai că Aminata plecase deja. Baru o urmă nesigură pe picioare, surprinsă de cât de mult îi împiedica mulțimea vederea.

— Îmi pare rău, spuse ea, foarte necăjită să-i deranjeze pe cei de care se lovea. Îmi pare așa de rău. Sunt foarte beată.

Aminata o conduse în sus pe scări într-un spațiu slab luminat de lămpi, ticsit de oameni care se împingeau unii într-alții și strigau. Peste tot erau uși, iar bărbați și femei dansau mai mult dezbrăcați pe o scenă înălțată.

— Știi cum se face? strigă Aminata. Trebuie să le spui ce-ți place.

— Nu vreau să închiriez!

— E sigur! Îi legi o căciulița pe el și nu mai trece nimic prin ea! Ți-arăt eu cum.

Baru, roșie la față și nesigură pe picioare o apucă de umeri.

— Știu de ce faci asta.

— Poftim?

— Am zis: *Știu de ce faci asta!*

Aminata se încruntă la ea preț de câteva clipe, mușcându-și buza de jos. Bărbații le atingeau în treacăt, ciocnindu-se de ele, dar văzând vestonul întors pe dos al Aminatei – clar al unui ofițer, clar din marina Mascaradei, având susținerea unui grup de femei care călătoreau pe mare, răzbunătoare și nemiloase cu plata chiar și pentru mici infracțiuni – nu le deranjau.

— În regulă, zise Aminata, în regulă. Uite ce e: dacă chiar așa stau lucrurile, eu una pur și simplu nu vreau să știu, bine? Hai să nu discutăm despre asta. E mai sigur pentru amândouă.

Baru nu voia să tacă, dar nu putu găsi nimic prudent de zis.

— Hai să ne întoarcem la bar, spuse Aminata, trăgând-o ușurel de încheietura mâinii, și să încercăm ceva mai tare.

* * *

— Crezi c-au de gând să se revolte?

— Aurdwynnul mereu se revoltă! strigă Aminata ca să acopere zgomotul mulțimii. Fie sunt ducii fericiți și se revoltă poporul, fie e poporul fericit și se revoltă ducii, fie se urăsc ducii între ei și e război civil. Asta crede Amiralitatea.

— Așa, și eu ce mă fac?

Baru strigase până răgușise, iar acum trebuia să-i vorbească Aminatei la ureche ca să se facă auzită.

— Guvernatorul e un romantic indecis și cred că Jurispotența e în cealaltă tabără.

— Nu știu! Eu sunt doar locotenent! răspunse Aminata râzând ca la o glumă.

— Vreau acasă.

Baru alunecă de pe tejgheaua barului și se prinse de scaunul Aminatei.

— La Taranoke. Mi-e așa de dor, Aminata...

Aminata o ajută să se îndrepte.

— Nu te poți duce acasă.

— De ce nu?

— Nu știu. Pentru că nu mai e.

Aminata se încruntă, își termină băutura și dădu din cap.

— Nu mai e la fel. Chiar dacă te întorci, casa ta nu mai există. E de domeniul istoriei, așa merg lucrurile! Cineva schimbă mereu pe altcineva.

Avea dreptate, avea dreptate, desigur, și Baru era și mai toantă că n-o spusese ea prima – Taranokele copilăriei ei nu mai era și, probabil, nici nu existase vreodată; Reciful lui Halae nu tăiase niciodată valurile ca dinții netezi și ascuțiți de rechin, apa nu lovise niciodată *așa de* limpede, clipocind nisipul negru și seducător. Pinion nu știuse numele *fiecărei* stele și Solit nu o ținuse trează să le numere *toată* noaptea, iar Salm... a, nu, mai bine să nu se gândească deloc la asta cât era beată. Și totuși nu se putea abține...

Baru zări în colțul îndepărtat o figură abia vizibilă, înghesuită de masivitatea unui pădurean stakhi enorm într-o tunică de piele. Figura ridică privirea, glacială, vorbindu-i pădureanului, rostind un blestem sau o amenințare.

Muire Lo.

— Oh! făcu ea. Fir-ar să fie!

— Ce e?

— Bărbatul ăla e secretarul meu. Și probabil e spion.

— Așa, și? N-ai făcut nimic.

— Dacă ne-a văzut ducându-ne sus împreună, s-ar putea să creadă... s-ar putea să spună cuiva că...

„Știi ce i se face unei suspecte de tribadism, Baru?"

— Futu-i! făcu Aminata sărind în picioare. Știi cui îi dă raportul?

— Negustorului ăluia, cred. Știi care, ai vorbit cu el...

— Fugim?

— Nu, ne-am învinovăți. Mai bine m-aș duce să zic ceva... Lo!

Răgetul pădureanului gigantic se auzi în toată taverna când îl apucă pe Muire Lo de gât și-l țintui de perete. Oamenii se dădură îndărăt, țipând, o larmă asurzitoare în stakhi, urună, iolynică și afalonă. Baru și Aminata coborâră de pe scaunele lor de la bar aproape una după alta, Baru în urma Aminatei care striga în afalonă către cei capabili s-o priceapă: „Marina Imperială, dați-vă la o parte, dați-vă la o parte!"

Muire Lo, cu ochii mari, îl pocnea peste mână pe cel care-l strângea de gât. Pădureanul se folosi de celălalt braț ca să dea un băgăreț la o parte, politicos, dar ferm, și continuă să-l stranguleze cu o putere calmă și inexorabilă pe Muire Lo, din care se scurgea viața.

Aminata ajunse prima la el, încă strigând, și când bărbatul își ridică mâna liberă s-o țină la distanță, îl apucă de încheietură, i-o trase cu palma în sus aproape de burta ei, se răsuci pe vârfuri și încercă să-l trântească la pământ prin durerea pe care i-o cauza prin strânsoarea ei. El era însă prea mare și prea bine înfipt ca să se miște, așa că încleștarea doar îi rupse încheietura. Bărbatul scoase un răget, lăsându-l pe Muire Lo să cadă, iar până să mai aibă timp să mai facă ceva, Baru înșfăcă o halbă grea și-l pocni cu ea în ceafă cât de tare putu. Era uriaș și furios și se

putea pune cu amândouă chiar și cu o încheietură ruptă. Nu avusese de ales.

Pădureanul căzu pe spate pe podeaua de piatră, cu brațul strâng ridicat rigid și cel drept îndoit pe lângă el.

— Vezi? Asta se cheamă reflex de poziție de gardă, zise Aminata veselă, arătându-i felul în care i se contractaseră brațele. I-ai provocat o contuzie. Bun. Am zis: „MARINA IMPERIALĂ! DAȚI-VĂ ÎNAPOI!"

Muire Lo ridică privirea spre Baru, de unde se prăbușise lângă perete, căscând din gură ca un pește. Încăperea se mișca în jurul ei ca o corabie pe marea dezlănțuită și, după o clipă, se hotărî să se așeze pe jos lângă el. Era beată și îngrozită și dură o clipă până să formuleze o propoziție:

— Ce căutai aici?

— Credeam c-o să te ucidă cineva.

Avea un șuier în voce și, de parcă asta nu era suficient de dureros, mai părea și speriat de moarte.

— Îmi pare rău, Excelență, eu doar am vrut să veghez asupra ta, dar nu am fost niciodată prea bun la asta în pregă... în taverne.

— Și el?

— Oh! făcu Muire Lo aruncând o privire fugară bărbatului căzut la podea. I-am zis pentru cine lucrez și s-a înfuriat.

Baru lăsă jumătatea de răspuns să treacă necercetată. Avea să-i dea de cap a doua zi.

— Ce facem? o întrebă ea pe Aminata.

— Ne plătim consumația, îi răspunse aceasta, lăsându-se în genunchi ca să-l caute pe bărbat prin buzunare. Și dacă ești dispusă să le explici Guvernatorului tău, Jurispotenței și căpitanului meu ce căutam împreună într-o tavernă din Southarbor, îl arestăm pe bărbatul ăsta.

— Vă urmărea, zise greoi Muire Lo, ducându-și mâna la gât unde începuseră deja să apară vânătăile.

— Cine ți-a zis că cineva avea de gând să mă omoare?

Baru dădu la o parte mâna unui spectator. Soldații din garnizoana Mascaradei aflați în timpul liber începuseră deja să formeze un paravan în jurul lor, lăsând deoparte rivalitatea cu Marina în numele solidarității imperiale.

— Cine ți-a spus, Muire Lo?

— Nimeni, răspunse el, ferindu-și privirea. M-am gândit însă că, dacă Jurispotența ar încerca așa ceva, tentativa ei ar avea loc imediat ce pleacă Guvernatorul la vânătoare.

— Are armă? o întrebă Baru pe Aminata.

— Nu. Doar un carnețel.

CAPITOLUL 7

Baru se trezi cu prima ei mahmureală. Smiorcăindu-se și amorțită, merse împleticindu-se prin camera lambrisată, căutând un pocal de apă de izvor înainte să renunțe și să ia o sticlă de vin în baie. Miracolul instalațiilor sanitare ale Mascaradei aducea apa caldă până la etajul ei și în amintire băutul din izvoarele calde din Taranoke.

Cât de departe erau acele izvoare? Cerul oglindit în apa liniștită? Piatra neagră și tânără în adâncuri ca umbra zeilor craterului vulcanic? Nu-și putea aminti, nu se descurca cu geografia sau trigonometria din cauză că-i plesnea capul de durere. Departe pentru totdeauna. De neatins.

Așa spusese Aminata. Nu te mai puteai întoarce acasă.

Se auzi o bătaie în ușă dinspre casa scărilor, mai întâi timidă, apoi insistentă. Muire Lo, fără îndoială.

— Intră! strigă ea, după care, din respect pentru decența locală, continuă: Dar sunt în baie!

— Excelența Ta, Jurispotența Xate Yawa se află în anticameră.

Baru scoase un geamăt.

— Ce să-i spun?

— Fă conversație inteligentă timp de zece minute. Cobor și eu.

Își băgă capul sub apă și încercă să plutească, dar cada era prea mică și ea prea înaltă. După o clipă se ridică în capul oaselor cu un gând groaznic.

Poate că Xate Yawa se afla acolo ca s-o aresteze, la fel cum făcuse cu Ffare Tanifel. Să o ia pe sus și să pună să fie înecată. Numai că, dacă Xate Yawa ar fi fost de partea

rebeliunii, atunci cu siguranță ar fi *protejat-o* pe Contabila trădătoare...

„Ea zice că nu mă poate proteja", scria în bilet.

Poate că Xate Yawa o dăduse la o parte pe Ffare Tanifel ca să-și demonstreze propria loialitate. Să se păzească pe sine. Probabil Cattlson îi făcuse o ofertă mai bună.

* * *

— Am venit să-mi cer scuze.

Jurispotența Xate Yawa se uita la ea de peste birou fără niciun semn c-ar judeca-o în vreun fel. Își ținea umerii drepți, într-un mod ceremonios, și mâinile înmănușate rezemate pe lemnul de brad roșu de coastă. Baru, de-abia prezentabilă într-o cămașă fără guler, închisă cu șireturi, și încă descheiată la încheieturi, încerca să nu se foiască. Așa cum observase pe chei, ochii lui Xate Yawa erau de un albastru ca al ciorii din Taranoke. Baru era sigură că Yawa știa tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă – cine și unde.

— Să-ți ceri scuze?

Baru trase de timp, zâmbind, încercând să-și dea seama ce voia.

— Pentru ce?

— Pentru bărbatul pe care l-am pus să te supravegheze. Pentru comportamentul lui față de secretarul tău.

Jurispotența își îndreptă gulerul rochiei cu un formalism absolut convingător, mimând cu maniere perfecte ceea ce zicea: „Între noi lucrurile sunt un pic nelalocul lor, iar eu am să remediez situația".

Deci pădureanul stakhi fusese angajat de ea. Carnețelul fusese al ei. Știa că Baru aflase ce urmărise bărbatul și se hotărâse să cedeze partida înainte să se poată întoarce împotriva ei.

— Sunt tânără, zise Baru.

„Fii atentă", își spuse în sinea ei, „Fii atentă la anii pe care îi are în plus față de tine, la jocurile pe care le-a jucat. S-a folosit de invazia Mascaradei ca să câștige o funcție înaltă pentru ea și un ducat pentru fratele ei. Fii atentă la duritatea ei de oțel. Nu poți să câștigi."

— Sunt străină, continuă după aceea. Cei doi predecesori ai mei au sfârșit prost. Dacă aș avea vreun defect moral pe care l-ai trecut cu vederea și el ar afecta bunăstarea Republicii Imperiale în provincia Aurdwynn, te-ai face vinovată de neglijență. Dacă l-ai trimis pe acel om să mă supravegheze, atunci nu ți-ai făcut decât datoria de păzitoare a igienei morale a Aurdwynnului.

Xate Yawa își relaxă poziția umerilor pentru o clipă, clar ușurată, dar își îndreptă din nou spatele imediat. Jocul ei actoricesc era impecabil.

— Ești atât de minunat de pragmatică. Ne pierdem prea mult timp cu politica aici.

— Am să pun să fie eliberat pădureanul și trimis înapoi la tine. Dacă ai avut încredere în el pentru această însărcinare, cu siguranță îți este foarte util.

— Sunt recunoscătoare.

Zâmbiră una la alta preț de câteva clipe, cu respect și admirație reciprocă. Baru se gândi numai la Aminata și la nimic altceva, deoarece aceasta i se părea cea mai bună cale de a-și menține zâmbetul pe față în mod convingător.

— Am auzit că faci revizii contabile, zise Xate. Ai descoperit ceva... nepotrivit? Mă tem că unele dintre ducatele de nord finanțează culte ykari. Oathsfire s-a îmbogățit obscen de mult din negoțul de pe Inirein, iar prietenul lui, Lyxaxu, se dedă la o filosofie *cu totul* regresivă.

— Imediat ce depistez o neregulă, mă voi înființa la biroul tău strigând după un mandat. Promit.

— Excelent.

Xate Yawa îi întinse mâna.

— Ah, a fost mult mai ușor decât mă temeam. Te rog să nu crezi c-am făcut-o altfel decât dintr-un sentiment al datoriei față de Republica Imperială.

— Desigur. O zi bună, Excelența Ta!

Îi sărută mâna lui Xate Yawa și continuă să zâmbească până când Muire Lo îi deschise ușa, o lăsă să iasă și intră el.

— Dacă ai de gând să asculți la gaura cheii, ar trebui să te prefaci că nu știi că pleacă până nu bate la ușă.

Muire Lo se înroși până deasupra cercului de vânătăi de pe gât.

— *Îi dai drumul?* Așa, pur și simplu? Nici măcar n-ai întrebat de ce...

— Te-a atacat pentru că i-ai zis că ești spion falcresti, ceea ce te face un mare pericol pentru complotul de rebeliune în care este implicată Xate Yawa.

Îi făcu semn cu mâna să nu protesteze și bătu cu palma în birou ca să-l facă atent la ea (iar el tresări vizibil la auzul acelui sunet).

— Ascultă! Ai auzit ce direct a jucat totul? Ce sinceră a fost? Se teme de mine – aduce în discuții numai cele mai stricte adevăruri, ca să nu am loc să întorc nimic împotriva ei. Știe că mă bucur de favoarea Falcrestului, știe că mă apropii de ceva care i-ar putea face rău, iar aceste două lucruri sunt o amenințare reală pentru ea. Bărbatul care te-a atacat pe tine nu contează. *Carnețelul lui, da.* Înțelegi?

— Dacă ar avea carnețelul, ar avea și notițele pe care le-a luat el când te urmărea.

— Iar dovada scrisă e totul. Dacă ar avea o mărturie de încredere de la cineva care m-a văzut dispărând într-un bordel cu o femeie frumoasă – roșeața lui spunea atât de multe – între mine și o soartă groaznică și permanentă n-ar mai sta decât o greșeală. Ea controlează instanțele. Dacă i se dă o rațiune și o pricină, mă poate distruge. Dacă e de partea rebeliunii, atunci are pricina. Dacă ar fi avut

carnețelul, ar fi avut și rațiunea. Poate să-l pună pe pădurean să-i măsluiască o copie?

Muire Lo dădea din cap aprobator, foarte atent și prins de ce spunea ea, nepărând să fie străin ce auzea. Fusese *antrenat*, își zise Baru.

— Nu fără mare bătaie de cap. Ar trebui să facă rost de peceți falsificate și marcaje de timp. Ar rata detalii grăitoare. O trecere în revistă ar descoperi că-i un fals.

— Bun. Pădureanul a fost o opțiune urgentă, un expedient. Ceea ce înseamnă că planul ei se petrece prea repede ca să poată lua măsuri mai subtile.

Baru își permise să vorbească, încrezându-se în transa analitică pentru depistarea curenților puternici de suprafață dinspre țărm și ape joase.

— Deci următorul ei pas ar putea fi crima. Are putere asupra infractorilor din Aurdwynn. Le-ar putea da drumul și i-ar putea asmuți pe mine. La Olonori a mers.

— Ar trebui să te mutăm înapoi pe *Lapetiare*, atunci, zise Muire Lo și se întoarse spre ușă. Acolo nu poate ajunge.

— Nu. Dacă sunt închisă pe o corabie, aș putea la fel de bine să fiu moartă – n-o să fiu în stare să caut stratagema rebelilor.

Baru își duse mâinile împreunate cu degetele răsfirate la gură, la frunte și la ceafă, gândind cu furie.

— Trebuie să mă aflu undeva unde e prea riscant să mă lovească. Într-un loc în care moartea mea s-ar lega inevitabil de ea și de aliații ei. Pot să-mi mut biroul în Beciul Rece? Nu, nu, are să vadă tot ce fac, trebuie să fie departe de ea.

— Tain Hu, zise Muire Lo.

— Poftim?

— Vultjag. Ducesa Cometelor, Tain Hu.

Zâmbi, încântat, captivat de ideea lui.

— Răposata mătușă a lui Tain Hu a fost măritată cu fratele lui Xate Yawa, Xate Olake, Ducele Fantomă de Lachta. Toată lumea știe că Tain Hu a fost prima care te-a provocat,

în sala de bal – toată lumea știe că ea a fost cea care a încercat să-ți scoată la iveală păcatul în văzul lui Xate Yawa. Dacă te-ai afla în apropierea ei și ai fi ucisă, *toată lumea* ar vedea că a fost mâna lui Xate Yawa.

— Dacă m-aș afla în apropierea lui Tain Hu...

Baru urmări logica. Tain Hu, clar înclinată spre răzvrătire, n-o putea ucide pe Baru fără să-și atragă mânia deplină a lui Cattlson. Xate Yawa avea să-și dorească să țină atenția departe de legătura lor...

Era perfect oricum ai lua-o, cu excepția faptului că o punea la îndemâna unei femei care s-ar fi putut să nu împărtășească subtilitatea lui Xate Yawa. Care s-ar fi putut să întindă mâna după cuțit, și nu după o ordonanță.

Numai că ea îi spusese lui Cairdine Farrier că avea să oprească rebeliunea. Cairdine Farrier era în drum spre Falcrest.

Avea să riște.

Baru începu să deschidă sertare.

— Am să iau toate dovezile de care am nevoie ca să-mi continui lucrul. Găsește-o pe Tain Hu și informeaz-o că am să mă duc pe domeniul ei din Vultjag ca să mă uit pe registrele ei. Spune-i c-aș fi mai mult decât onorată de compania sa.

* * *

Când Muire Lo plecă să facă aranjamentele necesare, Baru se urcă în camerele ei să caute haine pentru la țară – pantaloni de călărie, haine groase, cizme cu talpa tare. Cât căuta, se gândea, încercând să fie distantă și rece, calmă și rațională. Însă tot gândindu-se o luau durerile de cap, așa că nu după multă vreme se pomeni smulgând hainele din dulapuri și făcându-le grămadă neîmpăturite, ca un copil într-o criză de furie.

Se așeză pe colțul patului și-și lăsă capul în palme.

Chiar și pe cele mai bune drumuri, cu cea mai bună trăsură, domeniul lui Tain Hu din Vultjag se afla la sute de mile depărtare și multe zile spre nord, în susul lungilor diguri circulabile prin Ducatele Heingyl și Ihuake. *Lapetiare* avea să plece cu mult înainte ca Baru să termine călătoria și să se întoarcă. Avea să piardă infanteriștii marini de la bord, singurul ei ajutor de nădejde în Aurdwynn. Avea s-o piardă pe Aminata, singura ei prietenă.

Putea porunci corabiei să-și amâne traversada și s-o aducă pe Aminata cu câțiva dintre soldații ei ca pază. Asemenea lucru ar fi fost însă ceva sentimental și, mai rău – mult mai rău decât atât –, prostesc. Nu putea ignora faptul că Aminata o adusese la taverna aia și pe urmă o trăsese după ea la etaj sub un pretext de beție, în timp ce unul dintre oamenii Jurispotenței o urmărea. S-ar putea să fi fost o coincidență nefericită. Ori se putea ca Aminata să se fi gândit la cariera ei și la toate modurile în care favoarea unei Jurispotențe de provincie îi putea fi de ajutor ca să avanseze.

Când reveni ceva mai târziu, Muire Lo zise:

— S-au făcut toate aranjamentele. Ai nevoie de mine să-ți duc vreun mesaj pe *Lapetiare?*

Scrise un set scurt și la obiect de ordine oficiale, poruncindu-le tuturor să fie vigilenți în absența ei și însărcinând corabia să plece conform programului. Nu putea risca să ia legătura cu Aminata, nu putea nici măcar să-i spună un rămas-bun oficial. Lucrul ăsta n-ar fi făcut decât să ofere dovezi în plus despre o legătură respingătoare.

Așa să fie, deci. Putea merge înainte numai cu lucrurile de care avea neapărată nevoie.

— Tu n-ai să vii cu mine, îi spuse ea lui Muire Lo, neștiind sigur cum avea să primească el vestea. Am nevoie de tine aici.

Cuvântul *nevoie* îi smulse bărbatului un zâmbet, deloc neplăcut.

* * *

Tain Hu trimisese o trăsură și o coloană de douăzeci de călăreți ce duceau stindardul cu cometă. Baru se aștepta să meargă singură cu trăsura, iar ducesa singură pe cal. Numai că, atunci când păși în trăsură, o văzu pe Tain Hu așteptând înăuntru, tolănită pe o banchetă ca o pisică mulțumită.

— Locul tău, îi făcu ea semn spre cealaltă banchetă.

Baru își puse jos cu atenție geanta cu hârtii și palimpseste.

— Înălțimea Ta. Îți mulțumesc c-ai răspuns cererii mele atât de prompt.

Buzele ei *chiar* arătau un pic ca partea încovoiată a unui arc, nu-i așa? Mereu țuguiate ca și când erau gata să ia pe cineva peste picior...

— Sunt obișnuită cu cercetarea atentă a Mascaradei. Își trimite creaturile să țină Nordul în frâu.

Tain Hu purta pantaloni de călărie și era murdară de noroi pe cizmele înalte. Avea statura unui nobil, a unui om crescut cu carne bună și citrice; Baru se bucura că era aproape la fel de înaltă ca ea.

— Sunt sigură că vom face un eveniment din asta. Nu vii însoțită de nimeni? Unde ți-e micul supraveghetor?

Vârsta lui Tain Hu era greu de ghicit: era clar mai mare, dar nu cu mult, ceea ce-i făcea sfidarea și mai enervantă. (Cât de tânără era când moștenise Vultjagul?) Îi putea aduce aminte ducesei de formula de adresare potrivită, ceea ce însă ar fi părut meschin.

— N-am nevoie de personalul meu, replică ea întorcându-i zâmbetul. Mă aștept ca revizia contabilă să meargă șnur și sunt sigură că ostașii tăi pot oferi cea mai bună pază pe drum. Siguranța domeniului, desigur, nu mai are nevoie de laude.

Tain Hu se îndreptă de spate încet și cu stăpânire de sine.

— Nu te temi, zise ea cu colțurile gurii și ale ochilor ușor încordate, că dacă găsești ceva în neregulă cu finanțele mele, am să te tai în bucăți pe care am să le îngrop în pădure?

„Ba da", își zise Baru în sinea ei, dar nu lăsă să i se vadă pe față ceea ce gândea.

— Să mă tem că ești o neghioabă? Nu.

— Su Olonori a fost ucis în propriu-i pat. Criminalul nu a fost niciodată adus în fața justiției.

— Atunci va trebui să mă protejezi până și-n propriu-mi pat.

Tain Hu se lăsă pe spate, pe banchetă, studiind-o cu ceea ce părea o uimire evidentă. Nasul ei repus la loc era un pic strâmb din față, ceea ce părea un defect bun pe care să-ți fixezi privirea.

— De ce te afli aici?

— Simplu. Dacă e să-mi fac treaba, trebuie să știu unde se duc banii.

— Banii nu înseamnă totul.

— Eu sunt contabilă, zise Baru ridicând sarcastică din umeri. Din câte am fost eu învățată, înseamnă.

Tain Hu își puse mâinile pe genunchi și se aplecă în față, cu buzele dezvelindu-i incisivii și cu dezgust ori provocare, sau altceva în priviri.

— Din câte ai fost învățată. Și acum vrei să te învăț eu restul?

Auzi amintirea ultimei lor întâlniri, cum îi erau întoarse propriile vorbe. „Toate paradoxurile din Aurdwynn într-o singură femeie. Cred c-aș putea învăța foarte multe din lecțiile tale, Tain Hu."

— M-aș afla aici dacă n-aș vrea asta?

— Atunci, privește! Trebuie să înțelegi din ce faci parte.

Tain Hu întinse mâna în spate și deschise oblonul spre vizitiu.

— Du-ne la Northarbor înainte să plecăm din oraș. Vreau să vadă epurarea.

* * *

În Northarbor, unde arhitectura specifică docurilor făcea loc arcurilor și arcadelor, și vechilor galerii boltite stakhieczi lucrate în piatră, găsiră o revoltă în desfășurare.

Prima oară auziră zgomotul, un răget, un brizant care nu voia să se retragă, după care întâlniră rânduri de soldați de carieră ai Mascaradei, îmbrăcați în albastru și gri, care lucrau în cadență mutând butoaie de acid diluat, și în cele din urmă – de pe un acoperiș – căci nici Tain Hu, nici armașii ei nu țineau neapărat să intre mai adânc printre rândurile Mascaradei – văzură revolta însăși.

Gloata era îmbrăcată într-un verde calaican. Baru se aștepta să vadă oamenii atacând, împingându-se în porțile închisorii ori ducându-se cu torțele spre casa unui perceptor.

Însă garnizoana încolțise revolta, formând un cordon între mulțimea care urla și capătul de nord al pieței, unde apăra un depozit simplu văruit, fără fereastră sau firmă, cu excepția unei inscripții în alfabetul afalon: MIRODENIE NORTHARBOR. Baru încercă să le audă cântul, dar ajungea până la ea doar strigătul lor de disperare.

— E un templu secret, îi murmură Tain Hu la ureche. Închinat lui Wydd. Apărat de adepții lui.

— Un zeu?

În timpul studiilor ei, nimeni nu menționase credința în Aurdwynn decât ca pe problemă politică.

— O ființă umană. Cineva care a practicat o virtute suficient de mult timp, încât să devină numele acelei virtuți și trăsătură de caracter. Să vorbești despre toleranță și supunere, iarnă ori pneumonie, sau eroziune, ori timp înseamnă să vorbești de Wydd. Wydd stă în fața lui Himu și Devena stă între ei.

Tain Hu își atinse fruntea reverențioasă, sau poate doar ca să se scarpine.

— Nu că cineva rațional ar crede superstițiile astea vechi și interzise, desigur, adăugă ea.

— Mie nu mi se par foarte toleranți.

Baru cercetă cu privirea rândurile soldaților garnizoanei și descoperi butoaiele cu acid date din mână în mână până în față. Geniștii așteptau cu hârlețe, mănuși și măști înfundate cu cârpe ca să le deschidă.

— Se pare că sunt niște adepți foarte săraci ai lui Wydd, zise Tain Hu sec. Poate că azi îi mână Himu.

Geniștii deschiseră butoaiele și, cu mișcări lente, aruncară acid peste gloată. Ajunseră la ele țipete duse de vântul din port.

— Nu te îngrijora prea tare, îi zise Tain Hu. Acidul folosit în procesul de pacificare arde numai ochii și membranele mucoase. Pe piele lasă mâncărime și iritație roșie. Orbirea e rară, dar arsurile îi vor marca pe vinovați zile întregi, așa că pot fi găsiți și capturați. O metodă justă și blândă, din câte am fost asigurată.

Lui Tain Hu îi scăpase o șuviță din coadă și îi dansa în adierea vântului. Baru se concentră asupra ei, preferând-o haosului de jos.

— De ce să-i construiești templu lui Wydd într-un depozit? De ce să-l aperi?

— Cultele ykari sunt ilegale. Vorbesc despre caracterul trecător al autorității lumești, înțelegi ce vreau să zic, și astfel promovează anarhia și opoziția. Așa că...

Tain Hu găsi șuvița răzleață și o băgă, absentă, la loc, cu ochii tot la mulțime. Garnizoana avansase pe măsură ce arunca acid, despărțind gloata.

— Aveți o tehnică inteligentă. Le permiteți ilykarilor să-și construiască un conclav mititel și liniștit într-un loc ascuns. Permiteți să se ducă vestea că credincioșii se pot aduna pentru adorare sau divinație. Uneori, cred eu, porniți chiar voi cultele.

— O oală cu miere folosită pe post de capcană.

— Cam așa ceva. De ce să nimicești cultele în față când poți să urmărești cine participă, cine trece cu vederea adunările, cine acceptă mită ca să le permită, după care să le mături pe toate dintr-un foc?

Tain Hu arătă cu mâna spre acoperișurile din jurul lor.

— Acolo jos, pe stradă, alți soldați fac arestări. Ilykarii vor fi băgați la închisoare sau înecați. Membrii cultelor și complicii lor vor fi judecați de Jurispotență și cei de teapa ei. O să fie ocupată în seara asta, și vreme de săptămâni întregi, cu toți vinovații stropiți cu acid aduși dinaintea ei.

Baru își aminti privirile fugare din sala de bal, presupunerile de conspirație. Era o neghiobie s-o spună prea direct, dar neghiobie era și să nu iscodească despre alianță.

— Cunoști atât de bine metodele Jurispotenței.

— Xate Yawa face ceea ce consideră că trebuie făcut ca să-și păstreze puterea. Tehnicile ei sunt destul de complexe. Îmi spune că în Falcrest – știai asta? – în Falcrest, deținuților li se permite să evadeze din celule, li se permite să ajungă în stradă doar ca să fie prinși din nou. Iar și iar. Așa vor învăța că evadarea este mereu o iluzie.

Jos, în piață, era adus la înaintare un al doilea rând de butoaie cu acid.

— Așadar, uită-te la asta! Crezi că așa trebuie să se procedeze?

— Eu sunt contabilă.

Baru își dori să-și poată închide urechile ca să nu mai audă țipetele mulțimii împrăștiate în toate direcțiile și fumegânde.

— Eu mă ocup de costuri, nu de credințe.

— Dar faci parte din asta.

Tain Hu era un pic mai înaltă și se mișca cu o forță de om care știe ce vrea. Cuvintele ei, oricât de blânde, te intimidau.

— Ăsta *este* un cost. Ăsta este costul pe care îl plătim pentru drumuri late și apă caldă, pentru bănci și recolte noi. Ăsta este schimbul pe care tu îl impui.

Nu mai încăpea nicio îndoială la cine se referea, căci rostise clar „tu" în afalonă.

— Rezistența asta n-are nicio noimă, zise Baru. Dacă vor schimbare, trebuie să se facă utili Falcrestului. Să găsească o cale de avansare din interior.

— Un popor poate suporta în tăcere biciul numai o perioadă. Pentru unele lucruri nu merită *să te afli* în interior.

— Ordinea e preferabilă dezordinii, replică Baru, rostind cuvintele de care râsese în Taranoke, sub draperiile negre ale paturilor de la școală.

Tain Hu își întoarse privirea de la ea.

* * *

Merseră spre nord peste blocuri de calcar crem puse peste straturi de oale sparte și beton, peste pietriș, var și pământ bătătorit din Aurdwynn. „S-ar putea să vină o zi", își zise Baru în sinea ei, „când drumurile Imperiului să fie făcute din tuf taranoki".

Tain Hu o porni călare alături de armașii săi, lăsând-o pe Baru să lucreze în trăsură. Se chinuia să se concentreze la hârtiile ei, luptându-se cu o neliniște din ce în ce mai puternică despre care nu-și putea da seama ce anume i-o provocase. Poate amintirea revoltei. Gândul la deznădăjduiții aceia pătați cu acid care dispăreau în Beciul Rece. Ori faptul că știa că Tain Hu ar putea s-o ucidă și să-i arunce trupul la coioți și nu avea să mai fie găsită niciodată.

Îndreptându-și îngrijorarea spre un palimpsest, încercă să se concentreze. Domeniile lui Tain Hu din Vultjag aveau să aibă propriile lor conturi. Avea să deschidă

registrele și să caute semne de comportament înclinat spre răzvrătire – prea multe împrumuturi, investiții agresive în vechea monedă ori resurse forte, cumpărări de arme sau grâne pentru a hrăni și duce o rebeliune.

Și dacă găsea ceva? Dacă Tain Hu *credea* că a găsit ceva? Atunci ce?

Dacă dispărea sau murea în această deplasare, cu siguranță avea să fie evident că Tain Hu o omorâse. Iar ducesa sigur era conștientă de lucrul ăsta.

Pe măsură ce studia în trecere livezile de măslini ale Ducatului Heingyl, loturile argintii și verzi de pământ mănos, negru, cu lemnul și uleiul deja prelucrate în mintea ei în bani și influență, se pomeni atrasă de terenul care urca, de pădurea de brad roșu de coastă care stătea de pază văilor, de Muntele Kijune de culoarea ciorii și de piscurile înalte și albe de dincolo de el. Acesta era Aurdwynnul, ținutul lupilor, și probabil că aici nu existau aceleași reguli. Probabil că aici inteligența nu reprezenta deloc un punct forte prin comparație cu cuțitul. (Probabil, îi șoptea o parte precaută a ei, Muire Lo manevrase lucrurile în așa fel, încât să ajungă aici, departe, ca să se poată descotorosi de ea...)

În acea seară își așezară tabăra sub stelele reci, un cer de constelații necunoscute și piezișe.

— Te neliniștește ceva? întrebă Tain Hu.

Baru își trase mantia în jurul ei și se uită la ducesă peste focul de tabără, nesigură dacă să ia întrebarea drept o amenințare.

Ducesa Vultjag își deschise brațele spre desișul din jurul lor, spre umbra pădurii care se contura nedeslușit, și zâmbi. Lumina focului îi făcea ochii să pară aurii ca ai unui vultur.

— N-am vrut decât să întreb: nu-i așa că n-ai mai fost niciodată atât de departe de mare?

* * *

Până în ziua în care ajunseră în Vultjag, Baru înțelesese de ce Parlamentul își dorea cu atâta lăcomie să stăpânească Aurdwynnul. Mai mult decât un scut împotriva invaziei, era un bun de o valoare incalculabilă – păduri, locuri de pescuit, teren arabil pe coastă, piatră și mori, și chiar și meșteșugari feudali, a căror tehnică fusese împăturită și bătută bine cu ciocanul de ani de război ducal.

Aurdwynn avea să fie benefic pentru Imperiu. Aurdwynn avea, de asemenea, să fie foarte, foarte profitabil pentru cel care-l controla.

Numai că ducii și ducesele țineau țara dezbinată. Tarifele lor invidioase și ghildele erau un obstacol în calea negoțului liber și creau o ineficiență vastă. Baru se pomeni rătăcind pe o hartă imaginară a țării, netezind granițele dintre cele treisprezece ducate, ștergând fortărețele, lipsind Aurdwynnul de seniori și punând rezultatele în tabel.

Ce putea face cu propria ei rebeliune? Să o înfrângă și să o reconstruiască? Aveau s-o privească fiicele Aurdwynnului cu același sentiment curios de teamă și respect cu care se uitase ea la pânzele care se ridicau dinspre Reciful lui Halae?

Drumul urca prin codru ajungând pe culmea unui defileu.

— Duceți-vă înainte la poarta mobilă și deschideți-o! porunci Tain Hu, trăgându-și calul de luptă lângă trăsură. Vino cu mine să-mi vezi pământul.

Baru o luă de mână, mănușă în mănușă, și se așeză cu oarecare greutate pe calul ei, apucându-se de capătul din spate al șeii, în loc s-o cuprindă cu brațele așa cum o învățaseră cărțile. Calul se mișca sub ea într-un fel cu totul diferit de cel în care se mișca o corabie.

— Ușurel. Stai relaxată!

Tain Hu dădu pinteni calului și ieșiră prin porțile de piatră și lemn de brad roșu de coastă, printre armașii cu ochi ageri, arcuri scurte și tunici cu comete, după care priviră peste vale, peste ținutul Vultjag.

Pădure cât vedeai cu ochii, de la un zid la altul, iar umbrele norilor tremurau în vârfurile copacilor odată cu vântul care trecea printre crengi. Jos, în centru, curgea râul Vultsniada ca un fulger strâmb, alb și iute. Pe malurile lui se înghesuiau mori și sate, iar la nord, spre poalele muntelui, o fortăreață din calcar se făcea punte peste torent și lăsa să treacă prin porți de ecluză o cascadă măreață.

Cu toată frumusețea peisajului, ochii lui Baru se îndreptau către ciori, ulii și ereți care se înălțau pe curenții de aer cald, sus, deasupra pajiștilor și a luminișurilor de piatră, adunându-se în grupuri impunătoare, care păreau să se întindă de la coroanele copacilor până la nori.

Nici nu începuse să le numere când Tain Hu strigă un cuvânt în urună și-și îmboldi calul înainte, năpustindu-se pe drumul abrupt și intrând în pădure, cu armașii care-i purtau stindardul mergând în fața și în spatele lor. Baru se ținu de șa, agățându-se de siguranță și demnitate, încercând să-și stăpânească bucuria bruscă și inexplicabilă.

CAPITOLUL 8

Baru petrecu o noapte rece în camera de oaspeți din fortăreața de la cascadă, ascultând vuietul vântului de munte prin turnuri. După un mic dejun cu somon afumat și vin îndoit cu apă, plecă într-o vizită călare a domeniilor Vultjag și stabili imediat că ținutul nu ducea lipsă de corupție.

Iată ce văzu:

În primul șir de sate de-a lungul râului, întâlni vânători care aduceau piei de căprioară la o tăbăcărie, a căror zeflemea veselă în iolynică se opri imediat când o auziră vorbind, căci limba o trăda acolo unde fața și pielea nu o făceau. Nu voiră să-i răspundă la întrebări, dar ea își notă numărul lor și mărimea tăbăcăriei.

La carieră, muncitorii și familiile lor veniră să aclame la vederea trăsurii și a stindardelor ducale. Până coborî printre ei, se duse deja vorba și auzi șoptit cuvântul iolynic „mască, mască, mască", în timp ce se repezeau să-și ascundă copiii de o agentă a Treatymontului, un pion al Falcrestului care vâna păcatul social. Trecu apoi printre ei într-o liniște încremenită, observându-le mușchii și dibăcia.

Nu toți se temeau de contabila imperială. Câțiva erau dispuși să aibă o conversație cu ea într-o afalonă stricată ori printr-un tălmaci.

— Familia mea lucrează piatra de o sută de ani, îi zise o cioplitoare în piatră cu fața palidă și ochii verzi, încredințându-și fiul care urla unei doici. Strămoșii mei săpau tuneluri în piatră pentru conacele stakhi și acum, chiar în ultimul an, am terminat lucrul la noua fortăreață a

ducesei. Uitați-vă la băiat – o să sugă mai mult praf de cretă decât lapte de la mine și probabil tot i-ar fi mai bine.

Vorbise cu dragoste, fără teamă de ierni și fii morți.

În piața din satul lor, armașii cu sulițe lungi, scuturi sclipitoare și haine groase din blană de urs se antrenau într-o falangă disciplinată.

— Sentiamut, i se spuse. O familie cunoscută până și în Treatymont pentru credința cu care o slujesc pe ducesa noastră. Păzesc modelul hainelor acelora de urs cu invidie.

„Ah!" își zise ea. „Cunosc numele acestei familii."

Baru încadră toate aceste lucruri într-un mister mai mare, o enigmă a domeniilor lui Tain Hu. Enigma era următoarea: nu domnea foametea.

În Vultjag exista o carieră, iar cei care munceau în ea aveau nevoie de hrană ca să se mențină în puteri. Numai că valea nu se putea hrăni singură. Puteau vâna și umbla după hrană prin păduri, puteau pescui în râu și săra captura pentru iarnă. Numai că proviziile astea aveau să ajungă doar pentru câteva sate. Fără agricultură și animale, meșteșugarii și pietrarii, precum și familiile lor urmau să moară de foame.

Așa că locuitorii Vultjagului trebuiau să aducă grâne, măsline și fructe pe râu de la marele Inirein („Frumos nume de fluviu", își zise Baru – însemna *Revărsare de Lumină*) sau pe uscat, prin trecătoarea îngustă, care probabil, se închidea pe timpul iernii. Pentru asta, Tain Hu și șerbii ei trebuiau să facă schimburi sau să cumpere. Puteau da la schimb piatră, cherestea, nestemate, ulii și șoimi, precum și piei obținute de la vânat. Numai că schimbul nu era eficient și nu te puteai baza pe el, așa că era mai probabil ca Tain Hu să-și cumpere hrana cu ridicata, rugându-se în fiecare toamnă să aibă parte de o piață blândă și o călătorie ușoară.

Iar pentru comerțul cu ridicata avea nevoie de monedă fiduciară, bani pe care îi obținea vânzând piatră, cherestea, nestemate, ulii, șoimi și piei vecinului ei de la apus,

Oathsfire, care, la rândul său, le transporta pe Inirein în jos, pe coastă, și le vindea cu profit. Vultjag era nevoită să folosească bancnotele Mascaradei pentru că trebuia să facă afaceri cu Oathsfire, care trebuia să facă afaceri cu ducii de pe coastă, iar acei duci aveau nevoie de monedă fiduciară ca să scoată maximum de profit. Întreg sistemul era construit să garanteze acest lucru.

Deci lucrurile stăteau astfel: oamenii din Vultjag munceau, în valea lor, ca să creeze bunuri și vindeau acele bunuri pentru hrană. Așadar, Vultjag ar fi trebuit să fie un ținut sărac și să aibă o economie de subzistență ce abia dacă rezista de la un anotimp la altul. Știința economiei Mascaradei o învățase pe Baru că adevărata avuție ajungea la cei aflați mai sus în lanțul de producție.

Și totuși văzuse dezvoltare.

Bani care treceau din mână în mână peste tot. Foșnetul bancnotelor în piețele sătești și în grajduri, la mori și în depozite de cherestea. Ziduri și garduri noi care se ridicau în jurul satelor riverane. Cete de oameni cu găleți plătiți să ducă ape menajere la râu în loc să le arunce în stradă. „De unde", se tot întreba Baru, „de unde vin banii?"

Vultjag era un ținut mai bogat decât ar fi trebuit. Mori noi? Barăci noi pentru muncitorii de la carieră și lefuri? O fortăreață nouă din piatră de var, construită cu îndrăzneală ambițioasă în jurul cascadei?

Când se întoarse la casa de piatră și apă limpede a lui Tain Hu și ceru să fie adus înaintea ei contabilul ducal, Baru descoperi altă chestiune care nu era cum ar fi trebuit să fie:

— Ți-o prezint pe contabila ducală, zise Tain Hu, cu părul desfăcut căzându-i pe umerii îmbrăcați în metal ai tunicii și cu cizmele bocănind tare pe piatră, plecându-se batjocoritor de mult.

— Tu?

— Legea spune că fiecare ducat trebuie să aibă un contabil. Nu spune nicăieri că acela nu poate să fie chiar ducesa.

Tain Hu ținea la subsuori câte un registru legat în piele.

— Și sunt știutoare de carte, chiar dacă doar în iolynică. Un talent neobișnuit aici, Excelența Ta.

Baru luă registrele și le deschise în tăcere, deși ar fi vrut să zâmbească sau să râdă la neobrăzarea femeii, sau să se ridice de la micul birou de brad roșu de coastă și să întrebe ce-o să se întâmple atunci când găsea șmecheria, hiba din registre.

— Vom cina împreună. Armașii te vor conduce.

Tain Hu se opri la ușă, întorcându-și privirea spre mica încăpere cu o încruntătură curioasă.

— E adevărat că te duelezi?

Baru își scoase propriile pergamente, palimpseste și registre, ignorând-o pe ducesă. Notițele erau în iolynică, pe care de-abia dacă o putea citi, dar cifrele le înțelegea și ele aveau să fie suficiente.

— Mai adu-mi cerneală! zise ea.

* * *

Baru rată cina. Un servitor îi aduse lumânări ca să poată lucra noaptea.

Prima ei linie de atac eșuase. Contabilitatea ducatului Vultjag fusese ținută meticulos. Cele mai simple forme de fraudă și corupție se trădau aici, în balanța de plăți, dar plățile Vultjagului – pe hrană, fier, lefuri, dobândă – fuseseră trase din dări legitime, vânzări, împrumuturi și propriile rezerve de capital ale ducatului. Tain Hu se descurca la aritmetică.

Numai că ducesa era din Aurdwynn, iar Aurdwynnul nu cunoștea moneda fiduciară și contabilitatea de suficient timp ca să le stăpânească la perfecție. Trebuia să fi făcut o greșeală pe undeva, o greșeală pe care Contabila Imperială o putea mirosi.

Cu siguranță.

Doar dacă nu exista nicio trădare de ascuns. Nicio rebeliune în pregătire care să aibă nevoie de bani.

Baru trase un gât lung de vin îndoit cu apă și urmări cu degetul lista detaliată pe puncte a tranzacțiilor ducatului.

— Poftim? făcu ea și puse vinul jos. *Poftim?*

Căutase amprentele rebeliunii – folosirea banilor împrumutați cu forța pentru cumpărarea de nestemate și metale prețioase, pământ și bunuri.

Numai că Vultjag făcuse exact contrariul. Tain Hu își *vânduse* carierele și pădurile pe bancnote. Scăpase de nestematele și aurul pe care strămoșii ei îl acumulaseră vreme de generații, pentru a aduna tot mai multe bancnote. Și o făcuse într-un mod atât de straniu și de modest – fără vreun chilipir grozav, fără vreo mare manevră financiară. Doar o vijelie de mici tranzacții, care-i ciobeau averea bucățică cu bucățică.

Bucățele care ieșeau la socoteală. Tain Hu se descurcase bine cu vânzările. Prețurile erau foarte mari.

Însă vânzări către cine? Numele din registru nu erau ale celorlalți duci, nici ale ținutului vecin Oathsfire, care ciupise din Vultjag atâta vreme, nici al lui Lyxaxu coborât din fortăreața lui de la înălțime. Nicio vânzare către Banca Monedei Fiduciare ori către Mijlocitorul Imperial, care ar fi fost din cale afară de bucuroși să cumpere pământ roditor. Doar niște nume care nu se distingeau prin nimic, fără titlu...

— Oh! făcu Baru. O-ho!

Deschise recensământul Vultjagului și îl parcurse, găsind *acolo* numele – Awbedyr și prolificii Hodfyri, Alemyonuxe care, vreme de generații, construiseră mori pe râu, Sentiamut cei cu haine de blană de urs, care câștigaseră o mică avere cutreierând nordul înspre Munții Crestelor Iernii, de unde coborâseră strămoșii lor.

Niciun nobil aici. Doar familiile de rând din Vultjag.

Tain Hu își vânduse ducatul propriilor ei oameni. Își lichidase averea.

Dar unde să fi găsit aceste familii de rând, vânători, pietrari și pădurari capitalul lichid necesar să o *cumpere*? Unde câștigaseră suficiente bancnote imperiale ca să cumpere averea lui Tain Hu la prețuri mari, înarmând-o cu suficient capital lichid încât să cumpere alte ducate cu ridicata, dimpreună cu datorii și alte angarale?

Banii trebuiau să vină de undeva, ceea ce nu făcea decât să dea întrebarea cu un pas înapoi, de la Tain Hu la oamenii din Vultjag.

Baru se ridică și străbătu încăperea în sus și-n jos, cu covorul dansându-i sub picioare, călcând cu cizmele pe desenele unor cai de luptă, sulițași și râuri de sânge. *De ce* să facă așa ceva? Ei bine, pentru că Tain Hu avea, se pare, nevoie de o cale de-a face rost de bani fără să atragă atenția. Cum ar fi vândutul proprietăților sale către oamenii ei. Dar *ei* de ce îi făceau jocul? Ce puteau să facă sentiamuții cu o bucată de pământ la poalele Munților Crestelor Iernii, ori awbedyrii cu o mie de acri de pădure? Să vândă pământul Băncii Monedei Fiduciare pentru un mic profit? Erau șerbi feudali, nu genul de moșieri și rentieri care dominau ducatele din Ținuturile de Mijloc. (Dintre puterile nordice, doar ducesa Erebog permisese apariția moșierilor și descoperise că pământul sterp îi făcea neascultători și strânși la pungă.) Nu, familiile Vultjagului n-ar fi știut de unde să înceapă.

Baru își duse pumnii la tâmple și apăsă.

De ce să cumpere vasalii lui Tain Hu averea ei cu bancnote pe care, în mod normal, era imposibil să le aibă? Dacă ar fi luat împrumuturi, acestea ar fi fost înregistrate în registrele Băncii Monedei Fiduciare. *Așa că de unde veniseră banii?* Și la ce foloseau, la urma urmei? Doar nu te puteai aștepta ca Tain Hu să cheltuiască toate bancnotele pe chestii ca sulițe și cai ori să le folosească pentru lefuri pe timp de război.

Așadar, banii trebuiau să fie utili *înainte* de război.

Baru se duse la fereastră și privi afară la liniștea întunecată și somnoroasă a pădurii și a văii de sub ea, la bogățiile fără valoare ale Vultjagului, la tot lemnul și piatra care nu puteau fi recoltate ori mutate, ținute pe loc de distanță și de costul forței de muncă, de adevărul rece că Ducatul Vultjag nu era bun decât să ofere resursele de care să profite alții.

Închise ochii și-și îndreptă umerii, încercând să se pună în pielea lui Tain Hu, să-i poarte cizmele, să se urce pe calul ei și să străbată călare potecile ducatului gândindu-se: „Cum să deszăvorăsc eu toate astea și să le transform în putere, putere pe care s-o folosesc împotriva Mascaradei? Nu-mi pot vinde averea și pământul fără să-i hrănesc – cum scap din labirintul lor?

Cum transform valea asta într-o armată la porțile Treatymontului?"

Banii trebuiau să vină de undeva.

Numai că dacă lua urma bancnotelor, aceasta avea să se termine la familiile acelea mărunte. Spre deosebire de ducate, lor nu li se cerea să țină contabilitatea.

Ah! Iată unde era!

Rămășița de notiță a lui Su Olonori: „V. vânzare mare de pământ?" *Fusese* pe drumul cel bun. V. de la Vultjag. Își vindea pământul.

Femeia Ake Sentiamut, în haina ei de blană de urs, oferind băuturi, murmurând că Bel Latheman era fără pată – Ake Sentiamut putea fi omul de legătură cu tiparnițele de bani...

Banii trebuiau să vină de undeva. Dacă nu cumva chiar nu veneau de nicăieri. Dacă nu cumva apăruseră din neant.

* * *

În dimineața următoare, îi spuse lui Tain Hu că terminase revizia contabilă.

— Totul e în ordine, zise ea zâmbind. Dacă și-ar ține toate ducatele registrele la fel bine ca tine! Mă lași un pic să scap de povara asta?

Își atinse punga cu lanț, însemn al funcției, de parcă era o mortăciune legată la centură.

— Mai stai o vreme, desigur, insistă Tain Hu. Am promis cu gura mea să te învăț să călărești înainte ca Guvernatorul Cattlson să aibă șansa de a-ți măcelări tehnica.

Gândul la *Lapetiare* îi veni nechemat în minte și Baru îl alungă la fel de repede cum venise. Corabia Aminatei avea să ridice ancora înainte ca ea să se întoarcă într-un fel sau altul. Nu se putea face nimic.

Luă o înghițitură lungă din vinul servit la micul dejun și închise ochii ca să-i savureze gustul, ca să scape pentru o clipă de privirea neabătută a lui Tain Hu.

— Desigur, răspunse în cele din urmă.

* * *

Ducesa o învață să călărească. Mai întâi exersară împreună pe un cal, apoi Baru singură pe o iapă castanie, foarte blândă, care refuza să se grăbească chiar și când cărările șerpuite din pădure le purtau în teritoriul unor ciori agresive deranjate de prezența lor. Ciorile i se păreau lui Baru încântătoare și zăbovi o vreme doar ca să vadă cât de violente pot deveni. Numai că, după un timp, păsările se hotărâră la un armistițiu unilateral voios.

— Am o teorie, spuse Tain Hu, cu privire la interesul tău pentru păsări.

— Ah?

— Ciripitul lor e singura limbă din țara ta natală pe care o mai poți auzi vorbită cu glas tare.

— Vorbeam afalonă în Taranoke, spuse Baru, nelăsând să i se vadă surprinderea.

— Nu înainte să vină ei.

— Înainte să venim *noi*.

Chipul lui Tain Hu căpătă o expresie de batjocură tăcută.

În ziua următoare, Tain Hu aduse arcuri scurte și o învățâ pe Baru să tragă. Componentele erau fascinante: dispunerea penelor săgeții, lame și mâner, nock, clei, fâșii de tendoane și corn, însă ca să le faci pe toate să funcționeze împreună era nevoie de-o coordonare pe care Baru părea să n-o aibă. Nu același lucru se putea spune și despre Tain Hu, care se mișca și vorbea cu hotărâre, uneori cu o oarecare nerăbdare, ca și cum lumea se târa cu doi pași în urma voinței ei și acest conflict i se părea supărător. Călare sau cu arcul, executa mișcările cu o nepăsare îngâmfată, clar concentrată la altceva, la conversație sau la cântecul păsărilor. Însă într-o provocare – trasul cu arcul în timp ce călărea cu spatele în galop, răspunsul la o întrebare de istorie foarte veche ori filosofie – fruntea i se încrunta și parcă nu mai era atât de mândră, ca și cum uitase pentru o clipă să se prefacă a fi altcineva.

Un timp, Baru nu băgă de seamă minuțiozitatea cu care o studia pe această femeie. Poate era chiar definiția amăgirii de sine: odată ce-ți dădeai seama de ceea ce faci, trebuia să te controlezi.

În pădure, călărind fără gardă pe sub crăcile întunecate și înălțimile impunătoare ale brazilor roșii de coastă, ajunseră să discute despre chestiuni periculoase. Religie. Politică, locală și externă. Căsătorie – Tain Hu era tânără, dar în Aurdwynn, unde ideile despre familie reflectau adeseori obiceiurile bicamerale tu maia, o femeie despre care se știa că este fertilă putea ajunge mai departe. Și, în cele din urmă, Mascarada. Mai întâi întrebările cele mai dragi inimii lui Baru: „De ce ne conduc? De ce sunt atât de puternici?" și răspunsurile: „Chimie, finanțe și o artă de a naviga foarte inteligentă" la care Tain Hu spunea că vechii tu maia

inventaseră cavaleria grea și plugul tras de cal și că asta le dăduse jumătate de lume, dar numai pentru o vreme.

— Ce se va alege de noi dacă faceți ce vreți? întrebă Tain Hu.

În jurul lor, pădurea se mișca în crepuscul, străveche și vastă.

— Veți deveni o rasă nouă. Sângele vă va fi purificat. Vor exista noi căi de a vă îmbogăți și de a deveni utili. Căsătoriile voastre vor...

Baru se chinui un pic cu găsitul cuvintelor în afalonă.

— Ajustate. Astfel încât copiii voștri și toți descendenții lor să slujească Republica în cel mai bun mod cu putință.

— Ne vor prăsi ca pe vite.

Tain Hu se lăsă într-o parte să-și frece calul pe crupă ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— A început deja. Au impus cote: să existe un anumit număr de căsătorii între linii de descendență stakhi și maia, nicio căsătorie belthycă pură...

— Primii pași din programul incrastic încearcă să cuantifice punctele forte naturale ale tipurilor rasiale și ale diverșilor lor hibrizi.

— Și tu ce crezi despre asta?

— Eu sunt contabilă. Nu mă preocupă ereditatea.

— Dacă te limitezi, n-o să domnești peste nimic, zise glacial Tain Hu.

— Poftim? făcu Baru, doar ca să tragă de timp și să n-o cuprindă fiorul rece la auzul vorbelor lui Cairdine Farrier.

— Banii nu sunt decât un tip de putere. Credința este și ea putere. Dragostea e putere. Măcelul și nebunia sunt și ele căi spre putere. Cu siguranță, simbolurile înseamnă putere – porți un astfel de simbol oriunde mergi, punga aia pe care o ai la tine. Și altele atunci când te hotărăști cum te îmbraci, cum te uiți la bărbați și la femei, în ce poziție să-ți ții corpul și cum să-ți îndrepți privirea într-un anumit

punct. Iar toate aceste simboluri pot îndemna oamenii la muncă sau la război.

Tain Hu se uită în jos la ea cu o distanță regală, deloc mânioasă.

— Și tu ești un simbol. Uită-te la tine! Luată dintr-o țară cucerită pentru că erai tânără și deșteaptă și pusă să conduci o alta. Cum se poate să fii altceva dacă nu o provocare? O fată născută din oameni de rând, căreia i se dă autoritate asupra unei țări străvechi de nobili? Ești un cuvânt, Baru Cormoran, un simbol, iar simbolul spune: „Tu, Aurdwynnule, ești al nostru".

— Eu sunt Baru Cormoran, protestă ea, contabilă, și mi-am câștigat locul pe merit. Nu un simbol pentru nimic decât pentru mine însămi.

— Câtă vreme o să crezi că nu ești nimic mai mult, nu o să fii nicicând nimic altceva decât o piesă a mașinăriei.

— O piesă poate schimba întregul. Se poate să fie nevoie de răbdare, de sacrificiu, dar...

— Poate schimba mașinăria *asta*? Mai bine o strici și construiești una nouă.

Apoi Tain Hu dădu pinteni calului.

* * *

Mai încolo, pe un afloriment înalt de piatră, unde caii se mișcau doar cu prudență, priviră apusul. Tain Hu nu se îndreptase spre casă.

— Ai găsit, nu-i așa? întrebă ea. În registre. Mi-ai spus că totul e în ordine, dar era o minciună. Ți-ai dat seama că falsific bancnote. Poate că înțelegi chiar și amploarea acestui lucru.

Baru ar fi putut să mintă din nou, dar ar fi fost prinsă cu minciuna. Așa că spuse adevărul, crezând că astfel avea să-i câștige respectul lui Tain Hu.

— Da. Ți-am descoperit trucul. M-ai putea ucide aici și să faci să pară un accident.

— Și după aia ce? Ar trimite încă un străin inteligent, unul mai puțin încântător ca oaspete?

Tain Hu clătină din cap și părul i se răsfiră în vânt.

— Nu, niciodată n-am luat asta în calcul. Te-ai protejat foarte bine.

Baru făcu o plecăciune în șa.

— Mă simt onorată.

Tain Hu privi spre pădure. În depărtare striga o bufniță.

— N-o să poți face nimic să oprești ce se întâmplă. Rebeliunea va începe. Neajutorarea ta în fața ei va fi un eșec de neșters, marcat pe sufletul tău ca o cicatrice, iar pentru asta îmi pare rău. Cu siguranță ai anumite țeluri, iar acest eșec ți le va distruge.

În timpul ultimei rebeliuni din Aurdwynn, Tain Hu trebuie să fi avut o vârstă fragedă. Nu vorbea despre părinți, nici frați. Poate că înțelegea bine costul revoluției.

— Și *tu* ce vrei, Tain Hu?

Ducesa Vultjag își studie domeniul de pe piatra înaltă.

— Sunt de viță nobilă și, ca toată nobilimea, obișnuiam să-mi doresc să conduc, să fiu deoparte și mai sus de oamenii mei. Întocmai cum ne conduceți voi acum.

— Și cum vă conducem noi?

— Acum Mascarada m-a învățat greutatea șeii. Acum Xate Olake, soț iubit al iubitei mele mătuși, pe care am pierdut-o, mi-a deschis urechile spre plânsul omului de rând.

Își duse mâna căuș la gură și-i răspunse cu un strigăt bufniței, o imitație lină și perfectă.

— Acum vreau să-mi eliberez oamenii.

— Trădare, o dojeni blând Baru.

— Spune-i Jurispotenței, atunci! răspunse Tain Hu râzând.

— Inteligentă mișcare să-ți folosești propriii șerbi ca să speli banii falși în registre. Sunt curioasă însă într-o privință.

— Numai una? Așa ușor te saturi?

— Două, atunci, spuse Baru gândindu-se la recenzia contabilă făcută de ea Băncii Monedei Fiduciare, la Mijlocitorul Principal îngrozit și la Ake Sentiamut care îi adusese bere și protestase că multiubitul ei Mijlocitor „nu încălcase în viața lui o regulă". Știu cum ai făcut rost de tipar și sigilii pentru falsificatul bancnotelor – familia Sentiamut este cu adevărat cutezătoare. Dar unde ai găsit muncitorii talentați? Copiatul unei bancnote este un proiect îndrăzneț. S-o faci în asemenea cantitate, fără să descopere nimeni...

Tain Hu apucă frâiele și se uită în jos la coborâșul periculos.

— Am auzit că preoților ilykari care-i adulează pe Wydd, Devena și Himu cel mai mult le place să-și studieze manuscrisele sacre. Iar acele manuscrise sunt foarte frumos iluminate, fie ele originale, fie copiile pe care le fac. Unele au fost duse chiar și în Falcrest să fie expuse ca opere de artă.

— Ah! făcu Baru, pricepând.

Beciul Rece al lui Xate Yawa era plin de ilykari care așteptau judecata, iar aceștia puteau fi puși la muncă.

Găsiră iar poteca atunci când pădurea se cufundă în întuneric. Deși în ținutul acela stelele îi erau necunoscute lui Baru, lui Tain Hu nu-i erau, așa că ea găsi drumul înapoi fără nicio problemă.

CAPITOLUL 9

Baru se duse iar în sud, înapoi la Treatymont, înapoi la groapa cu șerpi. Prinsă într-o cursă contra cronometru și contra planului rebelilor. Dar mai putea exista o șansă.

Pe drumul de la nord de orașul liber Haraerod, aflat la o răspântie, în umbra în formă de colț a Muntelui Kijune, îi aținu calea un pâlc de soldați, o falangă murdară, cu ghimpi de oțel. Armașii din escorta dată de Vultjag murmurară, îmbufnați, dar nu și îngrijorați:

— E Ihuake, își ia vama pe drumurile ei... crede că suntem vite cu toții, serios, doar un alt fel de cireadă... spuneau armașii.

Probabil nu asasini. Nu aici, nu acum, nu așa. Oamenii lui Vultjag s-ar fi achitat ei înșiși de treabă.

Baru descălecă, își puse masca și mărșălui drept în dinții falangei cu un mârâit și hotărâtă să semene teroare. Ziua aceea nu era o zi de întârzieri.

— Dați-vă la o parte! strigă ea, ridicând o mână înmănușată în alb. Treburi imperiale, eu nu plătesc vamă.

Când zidul de sulițași nu se urni, continuă:

— Ducesa Ihuake îmi plătește mie tribut! Vreți să vă petreceți tot restul vieții mâncând lături în cocinile ei?

Unul dintre luptătorii din falangă lăsă jos sulița lungă și scutul și ieși în întâmpinarea ei. Era bătrân, coriaceu, nederanjat de povara armurii și a coifului. Ani de mânie îi umpluseră fața de cicatrice.

— Mă tem că ei nu vorbesc afalona, spuse el, dovedind-o destul de bine și în cazul lui, căci și afalona sa era groaznică.

Își dăduse cu negru pe sub ochi ca să se ferească de strălucirea orbitoare a soarelui.

— Stai să mă uit la tine. Hm, cugetă bărbatul.

Baru se trase la un braț de el, uluită. Bătrânul o studie cu ochii mijiți, dând din falcă într-un soi de mișcare de rotație continuă nemulțumită, după care clătină din cap a dezgust.

— Ei bine, arăți exact ca ea, dar ea e o călăreață mai bună. Scoate-ți masca! Trebuie să mă asigur.

Curiozitatea îi învinse indignarea.

— Exact ca *cine*?

— Ducesa Nayauru. Am primit vorbă c-a fost văzută deghizată trecând prin teritoriul lui Ihuake. O femeie tânără, foarte inteligentă, cam de înălțimea ta. Probabil vrea să-l seducă pe fiul Înălțimii Sale Ihuake și să-i uzurpe neamul sau cel puțin așa m-a prevenit Înălțimea Sa. Îl seduci cumva pe moștenitorul Ducesei Vitelor?

Infanteristul observă punga cu lanț pe care Baru o purta la brâu și sprâncenele i se unir într-o încruntătură.

— Căcat! Ești Contabila Imperială?

— Da.

Bărbatul rumegă informația preț de o clipă, după care scuipă pe pietrele din drum.

— Ei bine. Ducele Pinjagata în slujba ta. Ești Ffare Tanifel? Ne-am cunoscut la o petrecere nenorocită din casa aia mare, mai ții minte?

Baru se străduí din răsputeri să pară stăpână pe sine în fața absurdităților din ce în ce mai numeroase. Ducele Falangelor apăruse pe jos, patrulând în căutarea unor iubiți nepermiși – asta era ceva ca dintr-un roman de dragoste prerevoluționar. Ori ca dintr-o monografie a lui Muire Lo.

— Ffare Tanifel e moartă.

— Fute-m-aș, așa e, a prins-o Xate! Deci tu ești *Su Olonori, înlocuitorul*. Nu cred c-am făcut cunoștință.

Pinjagata îi întinse o mână înmănușată.

— Credeam că ești bărbat. Sau – ești? Știu că oriati sunt flexibili în această privință. Nu e treaba mea să decid, doar spune-mi ce preferi.

— *Și el e mort.*

Baru îi luă mâna și dădu cea mai bună impresie de putere de care fu în stare prin zale.

— Eu mă aflu aici să remediez problema.

— Și el e mort? Serios?

Pinjagata se uită la ea cu un respect uluit.

— Deci ai venit aici să descâlcești problema dintre astea două?

— Dintre Ihuake și Nayauru? Asta nu e o prioritate acum.

Xate Yawa putea rezolva ciondăneala ereditară dintre marile ducese din Ținuturile de Mijloc. Trebuia contracarată manevra lui Tain Hu.

— Am treburi urgente în Țreatymont. Mută-ți soldații și am să uit de această neplăcere.

— Amabil din partea ta.

Pinjagata făcu un semn cu mâna dreaptă, iar falanga din spatele lui își ridică sulițele și începu să se despartă.

— Mă bucur că nu ești Nayauru. Fir-aș eu să fiu dacă știu ce-aș fi făcut! Probabil ar fi trebuit s-o arestez sub o acuzație inventată, după care armăsarii ei Autr și Sahaule ar fi pornit încă un împuțit de război civil pe care am obosit să-l tot câștig. Îl ucizi pe duce, toate bune și frumoase, așa-i la război, după care rudele lui încep să jure răzbunare și trebuie să le ucizi și pe ele. Eu unul nu m-am simțit niciodată în largul meu să strâng de gât vreun verișor de-al doilea care n-a apucat nici măcar să-și vadă coaiele coborâte, pricepi ce zic? Cred însă că tocmai de-aia Ihuake are dinastia și toate vacile, și eu nu. O anumită cruzime. A trebuit să ucizi pe cineva în timp ce-ți făceai datoria? Cineva care te înșală la dări, nu plătește un împrumut, ceva de genul ăsta?

Îmi imaginez c-au dat punga unei adevărate ucigașe, dacă ultimii doi contabili au murit.

— Mm, captivantă teorie!

Baru le făcu semn gărzilor sale să-i aducă trăsura și calul.

— Ihuake și Nayauru nu sunt aliate?

— Ah, nu mă întreba pe mine! Amândouă sunt pe punctul de a răbufni – ceva legat de moștenire, de pășuni, de apă dulce ori de devenit regină. Pe mine mă depășesc chestiunile astea. Eu doar plănuiesc campanii.

Pinjagata o bătu pe umăr.

— Drum bun!

* * *

Lapetiare plecase înainte să se întoarcă Baru.

Îl găsi pe Muire Lo așteptând la birou, cu corespondența oficială stivuită pe stânga și o singură scrisoare cu pecetea navală roșie la dreapta.

— Locotenentul Aminata? întrebă ea, descheindu-se la haină.

— A plecat, Excelența Ta. *Lapetiare* a pornit spre Falcrest. Haina ta...

Se referise la scrisoare și fusese cât pe ce să-l lămurească pe un ton mușcător. Dar, dacă scrisoarea ar fi fost de la Aminata, el ar fi înțeles ce-a vrut să zică, așa că nu se putea să fie. Nu-i scrisese ea. Baru îi ignoră oferta și păstră haina ca s-o împăturească numai ca să aibă ceva de făcut cu mâinile și cu privirea.

Aminata plecată, infanteriștii marini de pe *Lapetiare* plecați. Xate Yawa și Tain Hu pregătindu-și finalul de partidă. Baru nu-l avea decât pe Muire Lo ca să le oprească, să-i dea satisfacție lui Cattlson și să-și câștige accesul în Falcrest și salvarea Taranokelui.

— Au fost ceva frământări cât ai lipsit, Excelența Ta.

Muire Lo, poticnindu-se din cauza răcelii ei bruște, își făcea de lucru cu hârtiile de pe birou.

— Niște revolte, câțiva funcționari arestați sub acuzații de răzvrătire și uneltire, temple închinate ykarilor Wydd și Devena descoperite și credincioșii împrăștiați. Și câteva cereri de audiență, pe care le-am înregistrat aici. Ducele Lyxaxu, mai ales, pare nerăbdător să discute filosofie.

— Mi-ai angajat personal?

— Nu, Excelența Ta, deși am adunat candidați potriviți. Biroul Jurispotenței Xate nu mi-a răspuns încă la niciuna dintre cererile de verificare socială.

Baru bătu cu degetul în scrisoarea pecetluită.

— Și cum rămâne cu scrisoarea de la Cairdine Farrier pe care o ții aici? Știi deja ce spune?

Întrebarea îi sună mai aspră decât intenționase. Oare? Cum să fi intenționat s-o spună altfel decât acuzator?

Muire Lo se așeză la loc la biroul lui, cu fața sprijinită în palme, făcând un efort vizibil să zică ceva cuviincios și sincer în același timp. Stătu așa suficient de mult încât să se înroșească la față, după care împinse scrisoarea pe birou, spre ea, cu pecetea neruptă încadrată de degetele lui lungi.

— A plecat acum, bănuiesc.

Baru luă scrisoarea de pe birou, apreciindu-i greutatea (ușoară) și calitatea (împăturită în formă de romb, hârtie de un crem marmorat, ceară navală specială).

— Ceea ce înseamnă că vei fi nevoit să devii mai talentat la strecuratul rapoartelor către el, pentru că dacă găsesc vreunul, n-am cum să nu te dau afară. Priceput?

Nu se așteptase la izbucnirea care urmă. Poate că se acumulase cât fusese ea plecată, în timp ce Muire Lo, lăsat să se ocupe de unul singur de treburile Contabilei Imperiale, într-un oraș care se făcea bucăți în jurul lui, stătea în turnul rece, inventând scuze în numele ei. Poate că necuviința ei nepăsătoare nu-i lăsase altă cale decât să-i răspundă și el tăios.

Răbufnirea fu una înceată, calculată, sub forma unui gest tăcut. Bărbatul deschise o ușă de la biroul său, balamalele scârțâiră și (cu ochii tot timpul plecați cum se cuvenea)

scoase un carnețel, carnețelul pădureanului stakhi, din cauza căruia se alesese cu vânătăile care încă îi mai însemnau gâtul. Dădu pagină cu pagină, umezindu-și fără grabă degetul cu limba, necitind nimic, până când ajunse la ultima pagină cu ceva scris pe ea. Apoi puse carnețelul pe birou, deschis la pagina respectivă – Baru nu putea citi ce scria acolo, și totuși – unde bărbatul consemnase, desigur: „S-a dus sus cu femeia marinar la bordel".

— Cu siguranță un politician șiret ar fi urmărit atent un asemenea obiect potențial compromițător, zise el. Mai ales când orașul e într-o stare atât de încordată.

Baru luă carnețelul, îl închise cu o mișcare hotărâtă și și-l vârî sub braț, apoi, după o contemplare tăcută de moment, dădu din cap spre Muire Lo a mulțumire și recunoștință.

— Desigur, spuse ea. Nu putem fi siguri decât de loialitatea unui număr foarte mic de oameni!

Secretarul se ridică și îi deschise ușa spre biroul din interior, cu o plecăciune. Îl atinse pe umăr când intră; gâtlejul îi era cald și mintea îi lucra de zor. Carnețelul ar fi putut pleca spre Falcrest cu Cairdine Farrier, ca să rămână la dosarul ei permanent. Numai că era încă acolo.

Se putea încrede în el.

Ori se putea ca Farrier să i-l fi lăsat lui Muire Lo ca să-l poată folosi să-i cumpere încrederea.

Muire Lo își drese glasul.

— A fost productivă călătoria ta în Vultjag?

— Pe deplin.

Își scoase călimările cu cerneală pe birou.

— Are să te intereseze să afli că toți preoții ăia ilykari pe care Jurispotența îi tot condamnă la moarte își folosesc ultimele zile ca să tipărească bancnote false pentru Tain Hu, care își vinde averea șerbilor ei pentru a spăla bancnotele falsificate în registre.

Secretarul o privi fix preț de o clipă.

— *Chiar* mă interesează să aflu asta. Să aranjez o întrevedere cu Jurispotența?

— Nu, nu-i nimic de făcut. Xate Yawa face parte din aranjament, ea deține închisorile și, la primul semn de descoperire, o să îngroape dovada.

Descuie sertarul și-și găsi registrul principal.

— Trebuie să facem o schiță a legăturilor. Tain Hu deja are banii care-i trebuie, dar, ca să înceapă o rebeliune, trebuie să-i cheltuiască.

— Am să caut registrele negustorilor de grâne și ale fierarilor.

— Bine. Obține-mi o întrevedere urgentă cu Cattlson! zise Baru încruntându-se. Tain Hu s-ar putea să se gândească la ceva mai direct.

Scrisoarea era de la Cairdine Farrier, așa cum bănuise. Nu spunea decât atât:

„Ordinea e preferabilă dezordinii.
Amintește-ți de *Îndoiala ierarhică*.
Eu nu sunt singurul lor agent.
Tu nu ești singura candidată".

* * *

Guvernatorului Cattlson îi priise expediția de vânătoare împreună cu Ducele Heingyl.

— Excelența Ta!

Îi trase repede un scaun.

— Te-ai întors în cele din urmă la noi și tot orașul se agită să te vadă. Heingyl insistă că mă vei submina și mă vei trăda – e foarte insistent! –, dar eu bănuiesc că e doar invidios c-am găsit un spirit care să rivalizeze cu cel al fiicei lui, Ri. Băiete, adu-ne apă minerală și după aia încuie ușa! Treabă de Guvernator.

Era momentul să-și prezinte faptele. Să-și demonstreze valoarea de instrument al Măștii. Prin fereastra uriașă vedea culoarea pânzelor în ceața din port.

Cât se agită Cattlson, lăudându-se cu cerbul pe care-l vânase și cu căsătoriile experimentale pe care le aranjase – „Pentru rezistență sporită în pădure, cred că cel mai bine e să amesteci doar liniile de descendență nordice, diluând restul" – își deschise punga cu lanț și scoase schița pe care o făcuse.

— Ce-i asta? întrebă Cattlson încruntându-se și privind hârtia de pe masă.

— E conspirația care o să pornească rebeliunea în Aurdwynn.

Își pusese cele mai albe mănuși, astfel încât degetul ei să contrasteze și mai izbitor pe hârtia care înfățișa păienjenișul trădării.

— Începe aici, în Treatymont. Jurispotența Xate Yawa ia măsuri de stăvilire a cultelor ykari, dându-le preoților ilykari întemnițați motiv de colaborare cu rebeliunea. Agenții lui Tain Hu, ignorați în tăcere de Jurispotență, se folosesc de ilykari și de talentele lor artistice ca să falsifice bancnote imperiale la o calitate neîntrecută.

Puse degetul pe Treatymont, pe drumurile dinspre nord, după care pe Vultjag.

— Bancnotele sunt apoi mutate în Ducatul Vultjag, unde sunt spălate în conturile lui Tain Hu prin tranzacții cu șerbii ei, cărora le vinde proprietățile sale pe o nimica toată, după care pretinde că i-au plătit sume enorme. Când alte ducate se afundă din ce în ce mai tare în datorii către Banca Monedei Fiduciare, Tain Hu își strânge fondul de război...

Guvernatorul Cattlson își lăsă în palme bărbia ca un pinten de etravă pentru abordare și oftă. Baru, care se aștepta să-l vadă îngrozit, se poticni și tăcu.

— Nu vreau să-ți tai elanul, zise el zâmbind blând cu o expresie paternă, încercând s-o protejeze de tot ceea ce credea că ea nu înțelesese. E o povestioară inteligentă.

Probabil că e și adevărată. Știu că Xate Yawa îngăduie anumite imprudențe, acolo unde consideră ea că e cel mai bine, iar eu le trec cu vederea, la fel cum le trece ea cu vederea pe ale mele. Probabil că există un plan sistematic de falsificare de bani în închisorile Treatymontului. Probabil că javra aia brigandă de Tain Hu profită de pe urma ei. Numai că asta nu indică rebeliune.

Baru se simți ca o pasăre ce dădea pe neașteptate de un banc de nisip la capătul plonjonului.

— N-o să ceri dovezi?

— Ești preferata lui Cairdine Farrier și știu ce-i place lui. Sunt sigur că ai dovezi pentru toate astea în trei exemplare.

— Banii sunt sângele rebeliunii.

Încercă să pară mai impunătoare, să pară mare și cu umerii lați ca unul dintre blestemații lui de tovarăși de vânătoare, ca un lucru pe care el îl lua în serios.

— Banii sunt singurul lucru de care are nevoie Tain Hu ca să transforme situația asta explozivă într-o...

Guvernatorul Cattlson râse de ea. Încerca, vizibil, să se oprească, dar de râs tot râse.

— Ești contabilă. Talentată, nerăbdătoare, bineînțeles, dar cu siguranță vezi cum îți poate afecta asta perspectiva? Chiar dacă Tain Hu s-a îmbogățit, ei și ce? Tot trebuie să cumpere arme, să găsească armași credincioși și să-și aprovizioneze armata. Va dura ani de zile, iar în acest timp, vecinii ei, Oathsfire și Lyxaxu, invidioși și precauți, vor veni să ne șoptească nouă. Și dacă-i corupe și pe ei – și n-am să neg, Excelența Ta, că banii pot înrâuri o minte la fel de bine ca vinul ori secretele – avem spioni care să-i țină sub supraveghere. Vreau să spun, zău așa! Noi suntem Mascarada. Nu vom fi luați prin surprindere.

Voia să țipe la el, iar imboldul o făcu să se gândească la Diline, igienistul social de la ea de la școală, și la ce spusese: „E un adevăr științific, o consecință inevitabilă a căilor

ereditare care au format sexele – (...) tânăra domnișoară este înclinată spre isterie..."

Sau să fi fost oare cuvintele lui Cairdine Farrier?

— Se poate folosi de banii ei ca să te distrugă pe tine și tot ceea ce-ai încercat să clădești, insistă ea, încet, cu buzele strânse, vorbind mai mult din mândrie decât din speranța de a se face înțeleasă. Provincia Federativă Aurdwynn va scăpa de sub controlul Falcrestului. Parlamentul nu va avea parte nici de fortărețele, nici de bogățiile sale. Iar tu vei fi găsit răspunzător.

Baru avea să-și piardă viitorul.

Cattlson se lăsă pe spate, de data asta fără să-și mai disimuleze exasperarea.

— Ești așa de sigură că vine rebeliunea. Ai prins șoapta din zbor și ți-ai transformat-o în templu și crez. Numai că tu n-ai simțul istoriei. Ducii din Aurdwynn se tot luptă unii cu alții de *secole*, Cormoran. Acum nouă ani au încercat să se răscoale și încă mai țin minte răspunsul nostru. Le-am oferit un pretext ca să-și reconstruiască, să-și cutreiere călare domeniile, să vâneze în pădurile lor și să-și potolească poftele. Nu suntem chiar așa de aspri cu ei, cu siguranță ai auzit-o pe ducesa Nayauru lăudându-se cu iubiții ei. Mai deloc igienic, dar domnește peste jumătate din Ținuturile de Mijloc. Le-am dat oamenilor drumuri sigure și promisiunea curățeniei. Până și un orb poate *vedea* modurile în care le-am îmbunătățit viețile. De ce să se revolte?

Guvernatorul credea că ea nu pricepe nimic altceva decât banul, că neglijase restul. Poate că avea dreptate, desigur. Gândind rațional, trebuia să ia în calcul și faptul că s-ar putea ca el să aibă dreptate. Era mai în vârstă, avea mai multă experiență, fusese selectat pe merit și pricepere și era și el din Falcrest, centrul cunoașterii...

Nu. Învățase de la Tain Hu cum stătea treaba cu politica și sfidarea.

— Jurispotența folosește tactici aspre ca să le suprime credințele. Noi dictăm căsătorii și obiceiuri, punem biruri pe stăpânii lor nobili, care la rândul lor pun biruri pe șerbi. Chiar tu ai zis-o: au viață grea. Toate astea sunt motive de revoltă.

Colțurile gurii lui Cattlson îi spuseră că bărbatului îi făcea o oarecare plăcere să-i corecteze naivitatea. Nu tocmai răzbunătoare. Poate că era vorba de satisfacția, ori ușurarea de a avea ce s-o învețe pe această savantă.

— Jurispotența face ceea ce este necesar să-i mulțumească pe zeloșii ei superiori din Falcrest. Și ce dacă le suprimăm credința? Ce contează asta? Nimănui nu-i pasă de cărțile vechi în afară de ilykari și de enoriașii lor stropiți cu acid. Oamenii vor bere, medicamente, carne și jocuri și, dacă li le oferim, putem cere la schimb un pic de disciplină incrastică.

Ar fi mai bine să se retragă acum. Să se regrupeze și să se mai gândească. Numai că el îi vorbise *de sus*.

Împinse spre el schița, păienjenișul de tranzacții și răzvrătire.

— Excelența Ta, te *îndemn* să te gândești la poziția oamenilor în privința...

Renunță să mai prezinte situația academic.

— Oamenii din Aurdwynn au fost ținuți ca vitele. Învățați să-și iubească ducele și să se teamă de orice e dincolo de linia orizontului. Mi-ai spus chiar tu că Mascarada nu se teme de nemulțumirea oamenilor, se teme de nemulțumirea stăpânilor lor. Atunci când vine rebeliunea, oamenii își vor urma nobilimii.

Cattlson îi făcu semn cu mâna să înceteze.

— Lipsa ta de respect pentru oamenii de rând din Aurdwynn mă tulbură. Aceasta e o țară construită pe ruinele a trei culturi diferite, complexe și dezbinate. Ducii nu-și pot uni propriii lor oameni...

Baru se ridicase de-acum în picioare, cu pumnii pe birou și pe jumătate aplecată în față.

— Ducii nu se revoltă pentru că sunt îndatorați enorm către Banca Monedei Fiduciare, către *mine*! Mie îmi datorează prosperitatea lor! Trag împrumut după împrumut doar ca să țină pasul unii cu alții. Aș putea cere plata datoriei mâine și i-aș distruge, dar dacă Tain Hu se folosește de lichiditatea ei falsificată ca să le cumpere datoria, dacă eu încerc să le cer plata și Tain Hu îi face scăpați... pricepi?

Cattlson se ofensă.

— Se poate cumpăra *datoria*?

— Se poate cumpăra orice! Tain Hu n-are nevoie să adune armată sau să angajeze un făuritor de sulițe! Poate cumpăra celelalte ducate, Nayauru, Ihuake și toate Ținuturile de Mijloc, dimpreună cu soldații și cavaleria lor. Radaszic cu toate câmpurile lui de măsline și grâne care ne hrănesc aici.

Puse pumnul strâns pe coastă, cu mănușa albă pe cerneala neagră.

— Odată ce le-a cumpărat datoria, ea va deține pachetul de control al avuției lor, nu eu, și, în loc să se întreacă pentru împrumuturi de bancnote ca să-și țină oamenii de rând și moșierii fericiți, îi va pune să cumpere aur, grâne și sulițe. Ne va răsturna sistemul economic ca să pregătească Aurdwynnul pentru revoltă.

Guvernatorul oftă.

— Dar acum știi că banii ei sunt falși. Așa că n-o s-o lași să cumpere nimic.

— Și-a spălat registrele. Xate Yawa va susține tranzacția și va refuza să urmărească în justiție așa ceva. N-o pot opri pe Vultjag decât cu ajutorul tău. O să ajungă în locul *meu*, pricepi? O să fie noua Bancă a Monedei Fiduciare!

Bătu cu pumnul în schiță.

— O să se îmbogățească, o să le ofere avuție și libertate și toți se vor revolta. Au să ne împresoare în Treatymont într-un an. Orice întăriri din Falcrest vor trebui ori să vină

pe uscat – și *știi* că vor coborî podurile pe fluviul Inirein –, ori să riște furtunile de pe mare din timpul iernii. N-o să rezistăm atâta!

Cattlson arăta de parcă tocmai descoperise o problemă groaznică fix la el în brațe. Pentru o clipă, Baru se gândi că poate reușise să-l convingă de pericol. Numai că nu, pur și simplu Guvernatorul își dăduse seama că ea avea să-i facă zile fripte. O plăcuse mai mult atunci când nu era decât o fată cu o pungă prinsă de talie, incapabilă să priceapă insinuările care-i treceau pe la urechi.

Baru se pomeni așteptându-se să audă: „E adevărat că ți-ai petrecut ultimele două săptămâni în Vultjag?"

— Probabil ai dreptate, zise el.

Avea un zâmbet sincer, deschis și fericit, arăta ca un om care prefera să zâmbească ori de câte ori i-o îngăduia viața.

— De ce nu pregătești niște dovezi ca să le prezinți la următoarea ședință a Mijlocitorilor Guvernatori, unde îți putem evalua cu toții corect avertismentele?

Unde Xate Yawa, pusă în gardă de Tain Hu, avea să aștepte să râdă de ea, distrugându-i autoritatea înainte să apuce să și-o exercite cum se cuvine.

La plecare, lăsă schița pe masă. În timp ce se îndrepta spre ieșire trecu de secretarul lui Cattlson, care îndoia atent cu apă un pahar de vin.

— O să-l găsești într-o dispoziție proastă, îl avertiză ea.

Acesta ridica paharul în semn de mulțumire.

* * *

Ce să facă acum?

Avea absurd de mult de muncă, înspăimântător de mult. Chiar și cu registrele Băncii Monedei Fiduciare, pe care era nevoită să le parcurgă în amănunt, neîncrezându-se în alți ochi, tot trebuia să ceară copii de pe fiecare registru

principal de la fiecare ducat în parte, după care să le compare și să caute fiecare discrepanță. Cu fiecare zi petrecută lucrând la asta, lăsa să se adune treburile de zi cu zi ale Contabilei Imperiale: pregătiri pentru sezonul dărilor, rate și structuri de modificat, cerere după cerere, după cerere de la negustori, ducate și Banca Monedei Fiduciare, ca să revizuiască o politică sau alta a lui Olonori sau a lui Tanifel. Avea să continue să perceapă tariful de morărit ori să interzică tariful de pe râu?

Nici cu un personal format din o sută de oameni și un an de nesomn nu avea să aducă lucrurile sub control, iar întrevederea ei cu Cattlson o înfuriase prea tare ca să mai poată lucra. După o vreme renunță, puse jos condeiul ros și îl chemă pe Muire Lo.

— Excelența Ta? întrebă el băgând capul pe ușă.

— Te duelezi?

— Nu cu tine, Excelență!

Incidentul cu carnețelul pădureanului îl făcuse curajos. S-ar putea să nu fie înțelept să-l placă, dar îl plăcea oricum.

— Mi-a ajuns. Adu vinul și ia loc! Am niște întrebări pe care ar fi trebuit să ți le pun până acum.

Bărbatul turnă cu îndemânare, ezită și se așeză.

— Mă aștept că vei vrea să știi dacă am familie. Dacă e cineva de care trebuie să dau.

Baru își strânse picioarele sub ea și luă paharul de vin oferit.

— Perspicace.

— Am cercetat pe ici, pe colo. O vizită sau două. Punând lucrurile cap la cap însă, am descoperit că rezultatele...

Sorbi scurt și nepăsător din băutură.

— Dacă familia mea duce dorul cuiva, atunci acel cineva e băiatul pe care l-a pierdut în favoarea Falcrestului. Nu bărbatul pe care l-a primit înapoi.

— Familia ta nu te recunoaște.

— Asta este și intenția educației Mascaradei, nu-i așa?

Dădu din umeri, ferindu-și privirile.

— Să reconstruiască.

— Te-a pregătit Cairdine Farrier personal?

El o studie pe deasupra buzei paharului.

— L-am cunoscut în Taranoke, atunci când m-a pus în slujba ta. Era mulțumit că fusesem meticulos pregătit.

— Bun.

Îi aproba atât pregătirea, cât și șiretenia cu care îi parase întrebarea.

— În clipa în care găsim un personal eficient, am să te rog să aduni niște informații pentru mine. Îți pierzi timpul cu chestia asta...

Arătă spre tavan și odăile ei.

— Cu treburile gospodărești.

— Au și ele farmecul lor.

— Deci n-ai nimic altceva în afară de slujbă.

Baru chicoti, ca să-și îndulcească vorbele.

— Nimic cu care să te pot momi ca premiu. Vrei doar ce vreau și eu.

— Ce *anume* vrei?

— Vreau să înțeleg de unde vine puterea, zise ea fără nicio ezitare. Și cum poate fi cel mai bine folosită.

Nu asta îi spusese Aminatei când era beată. Numai că beția n-o făcea, neapărat, mai sinceră, își zise ea.

— Am umblat pe străzi cât ai fost în Vultjag. Am mers pe Calea Arwybon și am discutat cu negustorii de pește și lucrătorii de la docuri. Toată lumea șușotește despre răzvrătire.

O lipsă de mlădiere clinică în glas și Baru își zise: „A fost pregătit pentru asta, să asculte, să raporteze".

— Șușotesc despre faptul c-au să le fie luați soții și soțiile. Că ducesa Vultjag are să-l omoare pe ducele Heingyl în duel și are s-o răpească pe Heingyl Ri, ca să nu trebuiască

să se mărite ea cu Oathsfire. Că Xate Yawa are s-o ducă la judecată și are să pună să i se facă lobotomie.

Mai luă o înghițitură din băutură, cu ochii ațintiți peste umărul ei pe geamul bovindoului. Din vocea lui dispăru răceala prudentă:

— Mă aflam aici în timpul Rebeliunii Neghiobilor, când sora își ucidea fratele pentru colaboraționism și tații le dezmoșteneau pe fiice pentru fratricid. Nu vreau să mai văd Aurdwynnul întorcându-se la așa ceva. Ca atare – zâmbi el cu stângăcie – dacă afli ceva despre putere, poate pui un deget pe balanță pentru mine.

— *Chiar* vrei ceea ce vreau și eu.

— Un secretar trebuie să ia în calcul asemenea lucruri. Mama era loialistă la vremea Rebeliunii Neghiobilor, la fel și tata, deși calitatea lui de loialist era de o altă natură. Amândoi își ziceau *loialiști*, pricepi ce vreau să spun. Ce vreau să spun este...

Se încruntă la paharul lui de vin.

— Ce vreau să spun este că am devenit foarte talentat în a lua în calcul dorințele celorlalți.

Baru bău, plimbându-și vinul sec printre dinți.

— Mâine, zise ea. Am să mă duc la Banca Monedei Fiduciare și n-am s-o las pe Tain Hu să pornească o revoltă.

— Așa pur și simplu?

Baru îi zâmbi.

— Te îndoiești de mine? De prețioasa savantă a lui Cairdine Farrier?

— Doar că...

Muire Lo puse paharul jos și se luptă cu un gest pe care nu-l prea putu duce la capăt, o avertizare, o atenționare, un semn că-i păsa.

— Eu mereu mă aștept la un preț în chestiuni de revoltă.

— Oh! făcu ea. Da.

O încălziseră vinul și faptul că planul pe care începuse să-l alcătuiască prindea contur și nu-și putu reține voioșia din glas, bucuria de a ieși în lume și de-a o schimba.

— O să existe un preț.

CAPITOLUL 10

Piața și Banca Monedei Fiduciare mișunau de soldați.

Baru descălecă, ținându-și punga și documentele sub brațul stâng. Își simțea inima în gât.

— Tu!

Arătă spre primul ofițer din garnizoană pe care-l văzu.

— Ce-i chestia asta?

— Garda de onoare, doamn... Excelența Ta, răspunse el făcând o plecăciune. Jurispotența vizitează banca.

— Ei bine, la fel și Contabila Imperială. Dă de veste!

Îi lăsă bărbatului o clipă ca să se îndepărteze înainte să-și permită să intre în panică. Xate Yawa aici, acum? Coincidență sau contramăsură? Imposibil de știut. Nu conta, totuși, nu conta, nu conta. Ea trebuia doar să intre și să dea ordinele care s-o înfrângă pe Tain Hu. Cum putea Xate Yawa să împiedice așa ceva?

Intră, cu capul sus, printre șiruri de soldați îmbrăcați în albastru și gri, întrebându-se dacă soldații ar respecta-o mai mult sau mai puțin dacă și-ar purta sabia.

— Contabila Imperială! răcni un ofițer, anunțând-o, trădând-o.

I se deschiseră ușile Băncii Monedei Fiduciare și intră într-un hol plin de funcționari și capete de cerb. Apoi o luă la stânga, pe lângă perete, spre biroul Mijlocitorului Principal Bel Latheman...

Unde aștepta Xate Yawa, sorbind dintr-o halbă de tablă. Și Mijlocitorul Principal, care ridică îmbufnat ochii și porni să zică: „Secretarul meu va..." Ochii i se fixară însă pe punga și pe fața ei și, recunoscând-o pe Baru, se lăsă pe

spate în scaun cu o disperare prost ascunsă, verificându-și gulerul cu mâinile.

— *Excelența Ta*! strigă Xate Yawa. Te rog să mă ierți dacă nu mă ridic. E așa o plăcere neașteptată să te întâlnesc aici!

— Plăcerea e de partea mea, Excelența Ta. Poate și mai neașteptată, în cazul meu, dat fiind că aceasta e o bancă, și nu un tribunal.

Baru îi luă mâna și i-o sărută. Ochii ei, acei ochi de cioară de junglă, erau imposibil de evitat. Cât trebuie să fi exersat fixatul vinovăției cu privirea!

Tain Hu avusese suficient timp s-o pună în gardă că Baru le mirosise.

— Îi tot încolțesc pe degenerații ăștia de membri ai cultelor ykari. Bel Latheman mi-a fost de neprețuit.

Xate Yawa îi zâmbi Mijlocitorului Principal, care-și lăsă capul în piept respectuos, cu ochii smucindu-se nervos de la una la alta.

— Au nevoie de proprietăți ca să-și înființeze templele, la urma urmei, și fiecare proprietate are proprietarul său. Vinovații și neglijenții trebuie trași împreună la răspundere.

Baru îi zâmbi lui Bel Latheman. Cosmopolit, falcresti și – după cum își ținea buza răsfrântă și-i transpira fruntea – clar nemulțumit de poziția lui. Probabil c-ar fi trebuit să ia cina cu el înainte să-i facă razie cu infanteriștii marini la bancă.

— Mă bucur că Mijlocitorul meu poate fi de ajutor. Te rog să nu eziți să apelezi direct la mine, zise ea.

Mijlocitorul ei. El sigur își aducea aminte că ultimii doi Contabili Imperiali cărora le fusese subordonat nu scăpaseră cu viață.

— Desigur c-am să apelez la tine! Dar secretarul tău ar fi trebuit să-mi spună că te-ai dus în Vultjag, zise Xate Yawa făcând nerușinată cu ochiul, ca și cum Vultjag era un bordel ori casă de întâlniri, și nu centrul propriei ei conspirații.

Sunt sigură că ai treabă cu Mijlocitorul. Vei avea nevoie de intimitate? Pot să aștept registrele jos.

— Oh, nu! replică Baru, disperată să evite aparența secretului. Schimbări de politică monetară, împrumuturi de aprobat – treburi gospodărești.

— Ar fi trebuit să-ți trimiți secretarul, o aprobă Xate Yawa. De-aia îl ai.

Bel Latheman nu scosese o vorbă și zâmbetul lui grotesc lipit pe față mai că o făcu pe Baru să izbucnească într-un râs nervos – „exact cum mă simt eu", vru ea să zică, „exact cum mă simt eu". Însă își scoase ordinele din pungă, pecetluite cu marca de Contabilă, ștampilate cu însemnul unui lucru urgent și secret.

— Excelența Ta, spuse ea, întinzându-i-le lui Latheman. Te rog să ai grijă să fie aplicate imediat.

Acesta zâmbi prudent când luă scrisorile și ea văzu speranța – că nu era altă percheziție, alt ordin ezoteric de la un Contabil înconjurat de intrigi, ci doar o simplă șansă de a arăta ce este în stare.

— Imediat, zise el. Desigur.

— Pe ștampila aia scrie *secret*? întrebă Xate Yawa și lăsă jos halba cu delicatețe. Și urgent? Excelența Ta, orice e vrednic de asemenea ștampile trebuie discutat cu Mijlocitorii Guvernatori, iar eu una clar n-am fost inclusă într-o asemenea discuție. A aprobat Guvernatorul Cattlson ordinele?

— Ah, bine, făcu Baru, zâmbind, dar neliniștită în sinea ei.

Cum de *văzuse*? Ștampilele erau minuscule. Ochii ăia...

— Mijlocitorii Guvernatori nu se reunesc până peste aproape o lună, iar eu mă tem că dezordinea lăsată de Olonori și Tanifel nu poate aștepta atâta. Va trebui trimisă vorbă la toate filialele ducale ale băncii, cred că înțelegi.

— Atunci trebuie să fie o schimbare destul de cuprinzătoare de politică.

— De interes pur tehnic, sunt sigură.

Baru încercă să-și întoarcă fața de la ea, dar ochii lui Xate Yawa îi prinseră privirea. Poate că așa o privise pe Ffare Tanifel, când o urmărise pe fosta Contabilă înecându-se.

— În calitate de judecătoare, mă interesează foarte mult detaliile tehnice. Te rog.

Jurispotența încercă să se ridice, prefăcându-se slăbită și obligându-i pe Baru și pe Mijlocitorul Principal să întindă mâna s-o ajute. Baru îi simți strânsoarea pe încheietura mâinii, caldă și uscată, perfect relaxată.

— Să trecem în revistă aceste ordine împreună. Dacă Cattlson are vreo obiecție, o să mă ai pe mine de aliată.

Lui Baru îi bătea inima să-i spargă pieptul.

Avea două opțiuni. Îi putea porunci Mijlocitorului Principal să țină scrisorile sigilate, insistând că orice trecere în revistă a misivelor ei necesita autoritate scrisă și aprobată de instanță din partea unui Judecător Imperial. Xate Yawa avea să arate că ea putea să emită această autoritate, așa că, desigur, puteau trece în revistă ordinele în acel moment. Mijlocitorului Principal nu avea să-i placă să fie prins la mijloc. Cu siguranță, Xate Yawa urma să se ducă la Guvernatorul Cattlson și să-l neliniștească cu povești despre ordinele secrete ale lui Baru Cormoran.

Ori putea zice:

— Desigur. Te rog, desigilează-le! Secretară!

Ake Sentiamut, femeia care furase matrițele de bancnote pentru falsificatorii lui Tain Hu, băgă capul pe ușă. Nu purta haina din blană de urs.

— Excelența Ta!

— Încuie biroul și nu accepta vizitatori! Treburi secrete.

Mijlocitorul Principal desigilă cele două plicuri cu mâinile tremurându-i vizibil. Xate Yawa își întinse gâtul peste umărul lui stâng.

— Către Mijlocitorul Principal al Băncii Provinciale, îi citi el, de la Contabila Imperială, Baru Cormoran, repartizată Provinciei Federative Aurdwynn...

— Da, mulțumesc, Bel, spuse Xate Yawa strângându-l de umăr. Pune paginile jos și o să le citesc eu singură.

Baru își găsi un scaun și așteptă.

— Curios lucru! făcu Xate Yawa încruntându-se la scrisori. I-ai dat ordin Băncii să tipărească o nouă emisie de bancnote ca să finanțeze o serie de împrumuturi către duci și ai autorizat filialele ducale să acorde împrumuturi de mică valoare direct către persoane particulare, dar numai în aur și argint.

Baru încuviință din cap, neavând încredere c-ar putea să articuleze vreun cuvânt.

— Ei bine, e foarte neregulamentar și contravine destul de mult politicii Republicii Imperiale așa cum o înțeleg eu.

Xate Yawa se îndreptă de spate fără să se mai prefacă bătrână sau slăbită. „Furie", își zise Baru în sinea ei, „e furioasă".

— Dar când ești Contabila Imperială și, umblă vorba, și o matematiciană capabilă, cu siguranță știi ce faci. Eu recunosc că atunci când vine vorba de chestiuni dincolo de nume și tipuri de păcate, am puțină autoritate, adăugă Jurispotența.

Acestea fiind zise, plecă foșnindu-și rochia.

Icnetul de ușurare pe care-l scoase Baru e foarte posibil să fi fost auzit. De cealaltă parte a biroului, Mijlocitorul Principal Bel Latheman se holba la ea cu consternare.

— Înțelegi ce faci? șuieră el. *Ea* înțelege? Nu pot să permit executarea acestor ordine.

— Oh, da, înțeleg.

Baru se prinse cu mâinile de brațele cu cap de leu ale scaunului.

— Tocmai am distrus valoarea bancnotei imperiale în Aurdwynn. Ne-am aruncat înapoi cu zece ani, am ruinat economia provincială și i-am falimentat pe majoritatea ducilor.

Ordinele ei aveau să fie catastrofale. Banca avea să tipărească mai multe bancnote decât putea acoperi în aur și argint. Banii aceia urmau să intre pe piață prin împrumuturi seducător de generoase, o avuție nouă invocată din hârtie și cerneală. Ducii aveau să se sfâșie între ei cu ghearele ca să semneze primii.

Ducii din Aurdwynn probabil că nu cunoșteau termenul de *inflație*. Nu înțelegeau că un prisos de masă monetară avea să distrugă valoarea monedei. Dar când tăietorul de lemne aurdwynni avea să constate că moara ducelui îi putea cumpăra acum întregul stoc cu pleașca unui împrumut generos, urma să-și crească prețurile. La fel și negustorii de pește și minerii, lucrătorii din carierele de piatră și cei care vindeau proprietăți, vânătorii și tăbăcarii. Toți care lucrau pe leafă aveau să dea piept cu prețuri în creștere și să ceară o mărire la rândul lor, ca să poată să-și cumpere de mâncare în continuare.

Puterea de cumpărare a bancnotei, cantitatea reală pe care o puteai cumpăra cu ea, avea să se prăbușească, în timp ce prețurile mărfurilor aveau să crească vertiginos. Era sinucidere monetară. Încrederea în bancnotă avea să ajungă la pământ și, cât de curând, arma preferată a Falcrestului avea să fie bună numai de hârtie igienică.

Ceea ce însemna că toate împrumuturile și datoriile pe care Tain Hu intenționase să le folosească pentru a-și construi alianțe – împrumuturi acordate și datorii deținute de Banca Monedei Fiduciare în bancnote – aveau să fie fără valoare.

La fel și propriile ei falsuri.

Tot ce se măsura în monedă fiduciară urma să fie ras de pe fața pământului. Xate Yawa și Guvernatorul Cattlson nu puteau face nimic s-o oprească.

Rebeliunea lui Tain Hu avea să moară odată cu datoriile.

Iar între timp, aurul pe care Banca Monedei Fiduciare îl adunase vreme de atâția ani avea să fie dat cu împrumut cu

țârâita. Nu ducilor – Baru se asigurase de asta. Împrumuturile în aur pe care le autorizase aveau să meargă la fermierii cu livezi de măsline, la pescari și la tăietorii de lemne. La pietrarii ai căror fii erau acoperiți cu praf de cretă.

Aurdwynn avea să se întoarcă încet la economia de dinainte de invazie, condusă de aur și mărfuri, doar că acum aurul avea să se afle în mâinile omului de rând. Baru urmărise Mascarada refăcând economia Taranokelui și acum ea avea să procedeze exact pe dos cu Aurdwynn.

Fiecare dintre acele împrumuturi în aur, împrumuturi care să salveze o sută de mii de șerbi de la foamete și datorie, urma să fie semnat pe hârtie unde avea să scrie PRIN GENEROZITATEA CONTABILEI IMPERIALE, BARU CORMORAN. Fiecare.

Majoritatea șerbilor din Aurdwynn nu știau să citească. Cu atât mai bine. Cineva era astfel nevoit să citească, cu glas tare, contractul. „Prin generozitatea lui Baru Cormoran."

„Țineți minte numele ei!"

— Ar trebui să fim văzuți la cină, zise Baru.

Mijlocitorul Principal se zgâi la ea.

— *Poftim?*

— Munca mea nu-mi lasă timp de curtat. Am nevoie de un bărbat de formă ca să mă protejeze de șoapte scandaloase. Ne putem ascunde în spatele unei relații profesionale, ceea ce va face aventura și mai credibilă. Ești căsătorit?

— Nu, spuse el.

Umerii lui căzură de la o oboseală profundă.

— Dar...

— Păcat. Ar fi un scandal mult mai convingător. Dar ne descurcăm noi și-așa.

Zâmbi și bătu cu palma în birou.

— Scrie-i secretarului meu! Are să facă aranjamentele. Oh, și...

Bărbatul își lăsă capul în palme.

— Da?

— Secretara ta cu haină de urs. E o Sentiamut? Din Vultjag?

— Ake? Născută Hodfyri. Sentiamut prin căsătorie. Deși soțul ei e în Beciul Rece pentru răzvrătire, răspunse el, apoi făcu ochii mari. Nu! E indispensabilă.

— Concediaz-o! îi porunci Baru.

* * *

Ce s-a întâmplat ulterior a fost o simplă chestiune de economie.

— E vina mea, îi spuse Baru actriței. Eu am făcut toate astea.

O barieră de shoturi le despărțea teritoriile la bar. Actrița vărsase apă sau whisky pe lemnul de brad roșu de coastă și, în timp ce asculta, desena cu degetele râuri între picături astfel încât să curgă împreună.

— Nu se poate! zise ea.

Avea un accent puternic urun și purta o rochie de damasc fin, roșie cu auriu.

— Toți ducii și negustorii ăia ruinați? Cum ar putea o singură femeie să facă așa ceva?

Primăvara trecuse și venise vara. Pentru scurtă vreme, împrumuturile cele noi ale lui Baru îi dăduseră pieței o stare de euforie. După care economia se îndopase cu un prisos de bancnote și, în cele din urmă, începuse să se înece cu el. Prețurile explodaseră. Colapsul inflaționist se aprindea în piețele din zona docurilor și se rostogolea ca un tunet de hârtie.

Riposta lui Baru. Tain Hu și Xate Yawa ținute în șah.

Costul nu fusese decât acest tip de devastare...

— Munca mea, în întregime.

Baru mai puse un pahar de cristal gol la zidul despărțitor.

— Sărăcia. Revoltele. Starea de asediu de după revolte. Negustorii aruncându-și bancnotele în port pentru că nu

mai merită spațiul pe care-l ocupă în cală. Coloanele de muritori de foame care pleacă din oraș. Toate astea...

Râse, vrând ca râsul să-i sune gol, plin de regret, dar nu-i ieși decât o laudă răgușită.

— Toate astea au fost lucrarea mea.

Actrița răsuflă ușor, surprinsă sau impresionată. Râurile de whisky din teritoriul ei tremurară în curgerea lor din lumina lumânărilor.

Un observator neatent ar fi putut-o crede pe actriță sora lui Baru – un pic mai scundă, un pic mai puțin severă, neantrenată de exerciții ale Sistemului Naval sau de treburile zilnice, dar suficient de asemănătoare, încât Baru să simtă că s-ar putea folosi de asta pe post de camuflaj. Avea și prestanță, un fel de autoritate fără cuvinte și fără nevoi, ca o torță, nelegată de aprobare sau loialitate. Asta s-ar putea să o fi atras pe Baru să-i vorbească, dacă n-ar fi venit actrița prima la ea. Era nouă în acea tavernă – o recomandare de la verișoara ei – și poate că se văzuse și ea, întrucâtva, în Baru.

Aceasta își petrecea acum prea mult timp în baruri, ca să se poată îmbăta și să fie aproape de mare. Purta haine marinărești, iar dacă patrulele care vegheau la respectarea stării de asediu o luau la întrebări pe stradă, le arăta marca tehnocratei. În acea seară se dusese într-un loc aproape de Sala Atu, ca să scape de scufundătoarele ce beau în port, înotătoare cu picioare lungi, cutite la gleznă și instinctele stimulate de frunză de mason. Erau periculoase în multe feluri și te zăpăceau al naibii de tare. Actrițele erau mai sigure.

— Deci tu ai mai multă putere decât, să zicem, oricare duce.

Actrița lovi decisiv cu degetul, unind două picături de băutură. Curioasă, o cântărea pieziș pe Baru din ochi.

— Asta pretinzi tu?

— Ei conduc doar datorită sângelui care le curge prin vene, răspunse Baru. Pretind mai mult de-atât.

— Ah, ce sânge nobil, totuși!

— Așa să fie?

— În fiecare zi, ducele Heingyl patrulează călare cu cavaleria lui ca să salveze refugiații de bandiți. Un om de onoare, într-adevăr.

— Se spune că și ducele Radaszic patrulează călare, ca să salveze refugiații de compania lui Heingyl. Fiecare e nobil în felul lui.

Actrița râse, încântată și ofensată. Baru puse un ban pe bar și făcu semn să i se mai aducă o băutură.

— La ce le folosește sângele nobil? Mie nu mi-a trebuit decât o scrisoare ca să le distrug avuția și eu sunt...

Își pipăi pomeții obrajilor și rădăcina nasului.

— Din popor.

Actrița ridică mâna, făcu un gest cu două degete, o mișcare de negare clară.

— Nu. Încă mai au avuție.

— Nu și în registrele mele.

— Atunci registrele tale sunt incomplete.

Baru puse un deget pe tejghea, pe partea ei de dincolo de zid, de parcă voia să țintuiască ceva invizibil pe lemn.

— Arată-mi eroarea! Arată-mi averea secretă a lui Radaszic!

— Radaszic e un filfizon – când te gândești că Ducatul Fântânilor e condus de un om care nu înțelege irigațiile! Dar el are fii. Ducele Heingyl n-are să fie niciodată nimic mai mult decât câinele lui Cattlson, dar fiica lui este genială. I-ai citit monografiile? Ducele Lyxaxu și ducele Oathsfire au amândoi fiice. Ducesa Ihuake are un fiu și o fiică și tare mai vrea copii.

Actrița atinse zidul de pahare dintre ele, alegând unul, apoi altul și corectându-le alinierea. Ochii ei îi urmau pe ai lui Baru, precauți, concentrați și încercând să ofere ceva ori să ceară.

— Au familie. Au moștenitori. Linia le e asigurată. Niciun truc de cerneală nu le poate lua lucrul ăsta.

Baru mai luă un pahar de whisky sec, care-i alunecă greu pe gât.

— Mai multe guri de hrănit, zise ea, căutând o spărtură în zid pe care să o astupe. Dacă Xate Yawa nu-i ia de lângă ei. Dacă Serviciul Caritabil nu-i trimite în Falcrest.

Actrița îi luă din mână paharul gol și îi găsi un loc pe tejghea.

— Aha! exclamă apoi.

Baru, studiind forma sticlei jilave de whisky, razele de lumină ale lumânărilor și ale felinarelor care se refractau prin pahare, repetă exclamația ei, dar cu un semn de întrebare.

— Aha?

— Taman ce mi-ai zis ceva despre tine.

— Mă îndoiesc.

— Când ai remarcat ultima oară un copil?

— Copiii nu plătesc dări.

— Poți numi o singură consoartă ducală? A lui Lyxaxu, probabil?

— Nu-mi bat capul cu fleacuri.

— Știi povestea căsătoriei lui Xate Olake cu Tain Ko? Mi-ai putea spune de ce Heingyl Ri are numai un singur văr în viață și cine e? Îi poți numi pe ducii care și-au pierdut toți copiii în Rebeliunea Neghiobilor?

Baru respinse provocarea ca lipsită de importanță.

— Mișcătoare povești, sunt sigură. Eu nu sunt dramaturg. Dacă lucrurile astea ar conta, le-aș afla.

— Conduci o națiune de deposedați. Contează. Schimbă modul în care gândim.

— Eu stau cu mintea la lucru.

— N-ai copii, presupun?

— Nu.

Surprinzător cum compania ei devenise obositoare, serios.

— Tu? întrebă și Baru.

— Aș putea avea. Aș putea domni peste Aurdwynn cu ei.

— Îți croiești drum spre imperiu prin maternitate? râse Baru de propria idee.

Râsul lovi un punct sensibil, o undă de mândrie sau sfidare. Actrița se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi și Baru descoperi ceva în ochii ei, poate ceva ce-i oferea, poate ceva care ieșea la iveală după înfrângerea camuflajului care-l ținuse ascuns: un orizont îndepărtat, o mișcare de vânt peste un viitor imaginat, nu mecanismul lui Cairdine Farrier, nu atât de rece ori sigur, ci o patimă, o dorință și o voință puternică fixată pe acea dorință. Purta în glas încărcătura ei.

— Aș face copii cu ducii și cu fiii duceselor. Mi-aș amesteca sângele cu al lor și le-aș întreține loialitatea cu pasiune și bucurie împărtășită. Odată ce mi-am aliniat moștenitorii și mi-am legat rivalii de carnea mea, aș distruge granițele și aș face din pământurile noastre unul. Aș iriga ținuturile unde pasc turmele și le-aș face bogate în grâu, aș hrăni vitele și mi-aș îngrășa oamenii cu lapte și carne de vită, mi-aș păzi drumurile cu fii lați în spinare și fiice ale unor femei libere să iubească. Împotriva tăriei noastre străvechi, chimia insignifiantă și edictele unui popor mai tânăr ar fi ca accesul de furie al unui copil și ar dispărea înspre răsărit în uitare. Aș da naștere unei dinastii. Iar sângele meu ar clădi un loc pe lume în care să se audă iar cântecele urune, iar linia imperială tu maia să-și regăsească gloria pierdută și, cu timpul, s-o întreacă. Aceasta-i puterea pe care o revendic.

I se stinseră înflăcărarea din ochi și răsuflarea din piept. Se uită o clipă la formele care se prelingeau și pe care le desenase pe lemn, apoi iar la Baru. În liniștea de după vocea ei, arăta grozav de tânără.

— Pare scump, zise Baru ca să-și acopere reacția. Ai nevoie de un împrumut?

Actrița râse, un sunet nedomolit și neîntrerupt, iar după monologul capabil să pârjolească scena și râsul acela, Baru se văzu nevoită să recunoască faptul că poate nu era într-o companie mai sigură decât cea a unei scufundătoare.

— Un împrumut, spuse actrița, desigur, cine nu vrea? Și sânge nobil, pentru revendicarea necesară. Așa că presupun c-o să rămân în Treatymont, prefăcându-mă că sunt ceea ce nu sunt.

— Te pricepi foarte bine la asta.

Baru fusese sinceră; monologul era tulburător în felul lui.

— Din ce piesă este?

— E original, de fapt.

Femeia ridică din umeri.

— Încă mai lucrez la el. Cred că riscă să fie numit îndemn la răzvrătire.

— Este de datoria mea imperială să susțin artele. Am să-ți plătesc nota.

— Adevărat, puterea banului le întrece pe toate.

Actrița se ridică în picioare, cercetându-și tivul rochiei.

— Am să-i zic verișoarei mele că alege baruri interesante.

* * *

Baru bea, cânta și învăța iolynică și urună, iar uneori stătea singură în tăcere. Într-o altă seară, o cu totul altă actriță, beată, cu forme generoase și frumoasă după standardul de frumusețe al culturii Maia, zise:

— De ce ascunzi totul? Vreau să văd râs ori lacrimi, nu o altfel de mască.

La care Baru gândi: „Dacă mă duc în Falcrest să câștig secretele imperiului, trebuie să-i fiu întru totul devotată, pe dinăuntru și pe dinafară. Trebuie să fiu în stare să ascund orice emoție, să mă pot preface că sunt altcineva. Dacă există revoltă în sufletul meu, o revoltă a mamelor

vânătorițe cu sulițe ucigașe de bărbați, venite să-și găsească soții dispăruți, ei bine, trebuie să fiu pregătită cu acid și mască de oțel".

În schimb răspunse:

— Îmi petrec prea multă vreme în compania numerelor.

Să treacă și să trăiască dintr-o lume într-alta îi deveni o a doua natură. Prima natură, probabil, ce altceva era ea? Cui îi era loială cu adevărat sub mască?

Zdrobise revolta lui Tain Hu în numele propriei avansări în carieră. Trebuia să ajungă în Falcrest. Trebuia să joace jocul Mascaradei ca să ajungă în vârf.

Nu avusese de ales.

Într-o tavernă din zona cheiului de descărcare, de unde îi privea pe marinarii de pe corăbiile de negoț jucând zaruri și transmițându-și noutăți, puse ochii pe un bărbat înalt, felin, maia, cu o mască cu pene de uliu. Îi stârniseră interesul stânjeneala lui solitară și sabia legată la șold cu un nod care-l arăta pașnic; își luă vinul și-l trase afară din mulțime, nesigură ce să facă în privința lui, dar nerăbdătoare să-și perfecționeze înșelătoria.

— Ești Baru Cormoran, zise bărbatul.

Avea o voce guturală, nu foarte profundă, probabil afectată.

— Te recunosc, adăugă el.

Baru îl așeză de o parte a unei mese uzate și se așeză și ea de cealaltă.

— În seara asta nu-s. În seara asta sunt din Aurdwynn.

— Ai putea trece drept maia, dacă ai purta mască.

Bărbatul își trase umerii spre spate și se întinse; avea brațele lipsite de păr și musculoase. Baru nu-și ascunse interesul pentru această trăsătură. Probabil o făcea chiar să se simtă un pic ușurată. Cinele ei ocazionale cu Bel Latheman erau chiar mai reci decât atitudinea Guvernatorului Cattlson în consiliu (bietul om păruse inițial îndrăgostit până peste cap – Latheman, nu Cattlson –, dar Baru stabilise

foarte repede că, din fericire, era bolnav de dragoste pentru altcineva).

— Dar ai avea nevoie de un nume nou.

— Sunt deschisă sugestiilor, spuse Baru.

— Pescărița, propuse bărbatul. O nevăstuică de pădure iubită de oamenii de rând și un joc de cuvinte.

— Joc de cuvinte?

Se încruntă, nepricepând poanta în afalonă.

— Cormoranul e o pasăre care pescuiește. În iolynică, „pescăriță" se referă la „nevăstuică drept animalul care pescuiește". E un simbol al ykariului Devena, Reazemul.

— Ah! Inteligent. Baru Pescărița, preaiubită de un zeu interzis.

Făcu semn din cap spre sabia lui.

— Există oameni care vor să mă ucidă, știi ce zic? Duci pe care i-am falimentat, rebeli cărora le-am zădărnicit planurile, Parlamente pe care le-am dezamăgit. Ai putea primi un premiu măricel. Nici nu cred că Jurispotența ori Guvernatorul ar avea ceva de obiectat, după ce-am făcut cu bancnota. Miniștrii din Falcrest însărcinați cu dările fac tărăboi.

— Sabia mea, zise el sec, e înnodată, și ar fi ceva de muncă s-o scoți din teacă.

Baru îl studie în timp ce bea, judecându-i accentul și vocea, cunoștințele din înțelepciunea pădureană, nasul strâmb. Poate era pădurar? Avea sânge tu maia, asta era evident.

Ori...

Lăsă capul într-o parte, îi studie ochii preț de câteva clipe, după care întinse mâna și-l apucă de bărbie. El nu se trase înapoi, nici când îl strânse ca și cum ar fi vrut să testeze familiaritatea osului. Baru se aplecă peste masă, trăgându-l spre ea. Îi văzu buzele despărțite, ochii pe jumătate închiși. Simți cum i se ridică bărbia în strânsoarea ei.

Îl dezamăgi, probabil, șoptindu-i la ureche:

— Tain Hu. Ce deghizare hotărâtă!

Ducesa Vultjag râse răgușit.

— Depistată în cele din urmă. Ți-a luat ceva! Credeam că m-ai recunoaște nu doar după figură.

— Ai venit să mă ucizi?

— Contramăsura ta a fost luată. Bancnota s-a prăbușit. N-am un răspuns.

Părul ei, tuns atât de scurt de când se văzuseră ultima oară, îi mângâie lui Baru urechea când ducesa își întoarse capul.

— Te-ai ruinat ca să ne ruinezi pe noi, îți dai seama de asta. Ne-ai eliberat din cătușele bancnotei fiduciare. Ai ars din temelii zece ani de cucerire economică a Mascaradei. Într-un fel, tot eu am câștigat.

— Dar te-am oprit.

— Pentru moment. Gândește-te însă la viitorul tău!

Baru se dădu înapoi, lăsându-se pe spate în scaun și bău din nou. Tain Hu, înțelegând prin aceasta că se gândea la ceea ce-i ceruse ea, râse.

În ce poziție ciudată se găseau! Își aruncaseră sulițele și acum stăteau împreună, rănite, după ce sângeraseră până nu le mai rămăsese nicio picătură de sânge. Cunoștea secretele și dorințele ducesei mai bine decât pe ale oricui altcuiva din Aurdwynn. Le distrusese deja cât de amănunțit se pricepuse.

Probabil că asta însemna că Tain Hu putea avea încredere în ea.

— Am un sfat pentru tine, îi zise. O idee inteligentă despre care am citit. Ceva creat de oriati.

Vultjag ridică paharul.

— Continuă!

— În fiecare vară cumperi grâne și fructe pentru ducat, ca să faci provizii pentru iarnă. Când prețurile cresc brusc, suferi – și toate familiile tale, Vultjag Sentiamut și Vultjag Hodfyri, și celelalte suferă și ele. Când prețul e neașteptat

de mic, suferă negustorii de grâne. Și tu, și ei preferați o cale de mijloc care să vă mulțumească. Așadar...

Băuse suficient vin încât să i se pară o idee bună să bea în continuare.

— Fă-ți contractele în avans! Cumpără grânele pentru vara viitoare de acum!

Tain Hu se încruntă.

— Presupun c-ar trebui să zic că încă n-au crescut și nu putem ști dacă recolta va fi bogată și ieftină sau săracă și scumpă.

— Tocmai de-aia faceți contractul acum, ca să vă protejați de incertitudine. Negustorii renunță la șansa unui preț neobișnuit de mare. Tu renunți la șansa unuia neobișnuit de mic. Însă ambele tabere își vor reduce riscul. Tu vei putea să-ți gândești mai bine bugetul și să le garantezi grâne șerbilor tăi. Ei vor putea conta pe un profit solid.

Tain Hu își țuguie buzele sub marginea cu pene a măștii ei.

— Ultima ta politică economică a ruinat mii de oameni. Sunt oameni care o să moară de foame în iarna asta din cauza ta.

— Aberații și exagerare.

Era venin în glasul lui Baru, care tresărea noaptea din cauza acestor frici.

— Numai nobilimea, moșierii și clasa negustorilor au investit în bancnote. Ei au fost peștii pe care Mascarada a vrut să-i prindă în plasă și ei au fost peștii cărora le-am spintecat eu burta. Sunt campioană a...

Râse în cană.

— ...a oamenilor de rând.

— Da. Am auzit spunându-se asta. Împrumuturile tale în aur ți-au câștigat un nume în țarcurile de vite și cariere. Numai că nu înțelegi Aurdwynnul, Excelența Ta. Atunci când un duce suferă, își scoate pârleala de la oameni.

Baru cugetă în tăcere, aruncând priviri fugare prin tavernă, peste marinari, dincolo de un bărbat cu păr roșu ca scorușa, care tocmai își comandase o băutură extravagant de veche și-și atrăsese admiratori pentru asta.

Tain Hu întrerupse tăcerea.

— Zi-mi despre Taranoke!

— De-abia dacă-mi aduc aminte, minți Baru, după care minciuna îi ieși de pe limbă plină de mici bucățele de adevăr. Numai culorile. Cât de negru era pământul, cât de limpede era marea. Eram singuri cu stelele și cu valurile și eu obișnuiam să-mi zic... atunci când stăteam cu tații mei să ne uităm la corăbiile de negoț cum ieșeau din port, obișnuiam să cred că acele corăbii aveau să pice de pe marginea lumii și doar noi eram în siguranță. Nu știam despre zona portului, despre câmpeni, despre comerțul cu valută ori măști.

— Tații tăi. Mai mulți?

— Eram sălbatici, răspunse Baru, simțind că i se strânge stomacul — era, desigur, interzis să și vorbești despre asta, iar acum avea să fie nevoită să se scuze. Atâta ne ducea capul. La școala Mascaradei am învățat...

— Pentru sodomiți, fierul roșu, pentru tribadiste, cuțitul, recită Tain Hu. Cunosc codurile igienei, numele păcatului. Mi-au poruncit să le afișez pe fiecare ușă din Vultjag. L-au pus pe vecin să-și pândească vecinul.

— Aveam atâtea mătuși și atâția unchi! șopti Baru.

Ah, să vorbească despre asta dușmancei ei – ce mișcare lipsită de înțelepciune și prostească! Asta îi era însă slăbiciunea: băutura și șansa de-a se preface că trăia într-o lume mai caldă, unde secretele puteau fi împărtășite...

— În zilele din miez de vară, atunci când stele străluceau, ieșeam din case și ne luam de mână. Puteam să facem un lanț de la mare tocmai până la... până la...

Amintindu-și, i se puse un nod în gât. Decise că era mai înțelept să tacă.

— Când ne vom ridica, zise Tain Hu, am să dau de știre că te vreau vie, Baru Pescărița. Deja l-am rugat pe Ducele Fantomă să te cruțe.

— L-ați omorât pe Su Olonori când era cât pe ce să vă oprească.

Iar era adus în discuție Ducele Fantomă, fratele dispărut al lui Xate Yawa. Șeful spionilor rebeli? Notează-ți, Baru, notează-ți, și Tain Hu lasă să-i scape secrete...

— De ce să mă cruțați pe mine?

— Pentru că tu n-ai să ne oprești.

— Nu vă pot lăsa să câștigați.

Baru clătină din cap, amețită de vin.

— Te-ai născut să-ți conduci casa. Eu trebuie să câștig dreptul de a mi-o conduce pe a mea. Tre... trebuie să mă duc în Falcrest.

— Nu vei găsi putere sub mască, spuse Tain Hu cu o convingere rece și bine înrădăcinată. Te va epuiza. Îți va mânca fața. Ai face mai multe pentru casa ta dacă ai distruge-o din temelii.

— Cum aș putea? Cum ar putea cineva să facă asta? Ei domnesc prin ban și chimie, și prin cuvintele pe care le rostim. Puterea Falcrestului e uriașă, răbdătoare și rezistentă. Nicio rebeliune măruntă n-are să dureze.

Baru clătină din cap.

— Singurul drum înainte este să dărâmi zidurile. Din interior, adăugă ea.

— Ai să plătești un preț cumplit. Ai să te pierzi, o avertiză Tain Hu.

— Orice preț merită, zise Baru tăios.

Fiecare vorbă însemna un debit, o pierdere în registrele ei contabile, secrete oferite fără să obțină niciun avantaj, fără să aibă motiv, cu excepția faptului că îi dădea inima ghes să le spună. Inima ei trădătoare.

— Orice sacrificiu merită. E singura cale de a pune mâna pe o parte din puterea lor.

Tain Hu mai stătu de cealaltă parte a mesei pentru scurtă vreme, ca și cum aștepta să spună ceva ce rămăsese nespus ori să-și asume vreun risc neasumat. Numai că din cauza vinului și a căldurii, Baru nu-și putea da seama de asta și n-o putea înțelege, și ulterior nu avea să-și amintească că exact când plecase ducesa.

INTERLUDIU: CRIPTARHII

Chiar în a doua seară Baru termină o carte, o istorie a Falcrestului revoluționar, din zilele *Manualului manumisiunii* și ale *Pietrei coarnelor de cerb.* Zile de regicid, zile în care vechile linii de descendență alergau prin Piața Commsweal ori ardeau în gurile amare și gonadele nedezvoltate ale copiilor de sânge regal hrăniți cu sterilizant. Zile de teroare, când revolta se întorsese împotriva ei înseși, devenind un gliom de trădare canibală permanentă.

Fusese un coșmar, desigur, o atrocitate care se întreținea singură. Fusese însă și o ocazie. Cei care supraviețuiseră băii de sânge stabiliseră direcția Republicii Imperiale și a lumii.

Cum ar fi procedat ea, dacă ar fi fost acolo? Stătea în întuneric, cu bărbia în palme și se întreba: „Cum aș fi trecut eu prin revoluție?"

Încrederea, ca și banii, avea nevoie de o garanție. Urma să aibă nevoie de aliați cu secrete. Secrete cu care să-i poată amenința. Dacă voia să-și construiască o pânză de păianjen, atunci trebuia să o confecționeze din persoane de care putea să se folosească.

Da, ar fi suficient. Dacă toți ar fi gata să se distrugă între ei, tocmai pentru asta ar putea să-i țină în frâu. O încredere guvernată nu de iubire sau simplă frică, ci de certitudinea că s-ar putea ruina reciproc, de amenințarea, aflată într-un echilibru delicat, a unei anihilări sigure pentru oricine ieșea din rând. Șantaj reciproc.

Era puterea pe care Xate Yawa fusese cât pe ce s-o aibă asupra ei.

— Muire Lo! strigă ea.

Secretarul stătea până târziu ca să supravegheze lucrul la refacerea registrelor și uneori ațipea în biroul ei.

— Lo, vino sus!

Bărbatul îi aruncă, precaut, o privire de după balustradă.

— Excelența Ta?

— Care e, în afalonă, cuvântul pentru...

Reflectă un pic.

— Domnie prin secrete?

— Ah! Hm, răspunse el încruntându-se. Nu știu.

— Adu dicționarele! îi porunci ea.

Se duse însă cu el în birou ca să-l ajute, în picioarele goale pe dale, râzând alături de el pe măsură ce deschideau volum după volum tapetând podeaua în căutarea lor.

Cuvântul nu voia să se lase găsit.

— Nu procedăm bine, zise Muire Lo, așezat într-un cerc de dicționare abandonate și frecându-și tâmplele. Care ar trebui să fie rădăcina cuvântului? Dacă ar trebui să inventezi cuvântul acum, din primele principii – care ar fi rădăcina?

— Cripto, zise Baru, pentru secrete.

Se așeză lângă el, întinsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Lămpile le făceau umbrele să danseze.

— Și sufixul?

— Pentru domnie? – arhie.

— Criptoarhie?

— Criptarhie. Iar conducătorii ar fi criptarhi.

Baru se gândi la Împăratul Mascat, tăcut și lipsit de judecată de pe tron. La Cairdine Farrier care râdea în spatele măștii. O cuprinse un fior rece și începu să tremure, scoțând un sunet ușor.

— Curent, zise ea, ca să se explice și, îmboldită de privirea piezișă și sceptică a lui Muire Lo, continuă: Mi-e frig!

— Te așteptai să nu-ți fie? Ești în cămașă de noapte.

— Nu-mi ești de niciun ajutor.

O studie cu severitate.

— Ți-aș putea aduce o pătură, deși asta ar însemna să te tratez de sus. Celelalte opțiuni mi se par complet nepotrivite.

Baru izbucni în râs, după care se studie pe sine prin ochii lui, tolănită lângă el, lipsită de sfială, străină, puternică și râzând. Era ciudat, chiar și după toți anii de condiționare din partea Mascaradei, să se privească prin alți ochi, așa că se gândi: „Nu pot să mă port așa, chiar dacă e aliatul și sfătuitorul meu. Îl va face să simtă chestii pe care nu-mi permit să-l fac să le simtă".

Se ridică în șezut.

— Te ajut cu cărțile.

— Nu-i nevoie.

Muire Lo se ridică să facă o plecăciune și îi făcu semn cu mâna să nu se deranjeze, când ea începu să strângă dicționarele.

— Te rog, Excelența Ta. O să răcești.

COMANDANT SUPREM

CAPITOLUL 11

Cum se răspândeau repercusiunile prăbușirii bancnotei spre Falcrest, așa se spulberau visurile lui Baru de a face carieră.

Își petrecea zilele lucrând, conducând un turn plin de personal nou și nevrednic de încredere, străduindu-se să refacă registrele distruse în mandatul lui Olonori și economia ruinată în mandatul ei. Noaptea se retrăgea în compania registrelor și a sabiei. Muire Lo se mutase în pivnița turnului după ce cineva îi dăduse foc la locuință – oameni din ducatul Radaszic, bănuia Baru; veselul Duce al Fântânilor își văzuse averea nimicită de prăbușirea bancnotei. În unele zile lua cina cu el, în altele se afișa cu Mijlocitorul Principal Bel Latheman, a cărui reputație fusese distrusă numai prin faptul că-și petrecea timpul în compania ei.

El însă îi era pavăză, bietul de el, o pavăză vitală.

Nu veni nicio vorbă de la Cairdine Farrier. Nicio recunoaștere a faptului că înăbușise o rebeliune ce stătea să izbucnească. Niciun semn că Parlamentul simțea orice altceva în afară de furie și uluire față de politicile ei. Primea scrisori mai ales din partea ducelui Lyxaxu, unul dintre vecinii lui Vultjag, care îi aducea la cunoștință opinii lungi și clar exprimate despre fenomenologie și filosofia conducerii, asupra cărora ea stăruia și mereu *intenționa* să-și facă timp să le răspundă.

Începu să creadă că-și imaginase influența misterioasă a lui Farrier, iluzoriii lui colegi cu nume ca Isihastul, aluziile lui la aparatul din spatele Tronului Mascat.

Și așa merseră lucrurile pentru următorii trei ani.

Trei ani în care ducii din Aurdwynn, sărăciți, bodogăniră cu nemulțumire, Banca Monedei Fiduciare își vărsă tezaurul de aur înapoi în Ținuturile de Mijloc și în văile de nord, micile revolte din vâlcele se topiră în fum de acid, Tain Hu îi făcu cunoștință Aurdwynnului cu contractele futures[1] și Muire Lo se dădu în spectacol cu neputința lui de a ascunde scrisorile pe care le trimitea în Falcrest, raportând, așa cum era nevoit, succesele și pașii ei greșiți. Trei ani de muncă și niciun semn de progres.

Se ducea în port să bea, cu scrupulozitate de una singură, atentă să nu care cumva să creeze tipare, cu excepția celui evident că bea din ce în ce mai mult.

Apoi veni o zi în care în port ancoră o corabie și aduse vești că insula Taranoke fusese redenumită Sousward. În timp ce Baru își îneca simțămintele pe care i le trezea subiectul, un bărbat cu păr roșu stakhieczi cârlionțat peste obrajii stakhieczi palizi intră în tavernă și comandă ceva ce părea cu mult peste posibilitățile sale.

Veni la masa ei singuratică și luă loc. Când ea ridică privirea iritată spre el, încercând să-și amintească unde-l mai văzuse, bărbatul zâmbi strălucitor și zise:

— Cunoști *Îndoiala ierarhică*?

* * *

Părul bărbatului era absurd, revoltător de roșu. Vopsit, probabil, sau avea sânge pur stakhieczi în venele lui, lucru despre care vorbeau pistruii din obraji și culoarea ochilor.

— *Îndoiala ierarhică.*

Dintre toți străinii pe care Baru îi cunoscuse în aceste taverne, niciunul nu deschisese vorba cu ceva din filosofia revoluționară falcresti, din vechiul *Manual al manumisiunii*.

---

[1] Contract prin care vânzătorul și cumpărătorul se obligă să vândă/cumpere un activ (mărfuri, aur, acțiuni etc.) la preț stabilit în momentul încheierii acestuia și cu executarea la o dată viitoare (n.tr.).

— O cunosc. De ce?

— E un test, desigur.

Bărbatul făcu semn cu mâna dincolo de ea, spre Treatymont, spre Aurdwynn.

— Teste în urma ta și teste dinaintea ta. Nu prea te cred c-o cunoști.

— Ah, făcu Baru. Sunt profund mâhnită.

Mintea i se tot întorcea la veștile care tocmai sosiseră: „Insula Taranoke a fost redenumită Sousward; Flota a Șasea va fi construită și ancorată în portul ei; cherestea și mână de lucru din belșug, câtă vreme se pot ține sub control frământările în rândul populației..."

Prevăzuse lucrurile astea în ultima zi în Taranoke, pe când mergea spre port și spre *Lapetiare* să-și ia rămas-bun.

Străinul se aplecă spre ea ca să vorbească. Mirosea a esență de sare.

— Itinerantul mi-a zis că ești mereu nerăbdătoare să-ți arăți măiestria. Asta a fost însă acum trei ani, când încă mai sperai să devii tehnocrată în Falcrest. Probabil că te-ai abătut de la calea pe care o vedea el pentru tine.

Baru puse cana jos și se uită la bărbat cu un dezinteres rece, încercând să ascundă junghiul de panică pe care i-l trezise, fascinația bolnavă. Iat-o, în cele din urmă, din nou: conspirația străinilor care o urmăreau și o judecau, cabala care-l făcea pe Guvernatorul Cattlson să trateze un negustor insignifiant ca pe un superior.

— Farrier, zise ea, punând lucrurile cap la cap. El e cel pe care-l numești Itinerantul. Și tot el și-a menționat colegul, Isihastul. Cu el am plăcerea, atunci?

— Ha! Nu.

Nordicul sorbi din băutura lui revoltător de scumpă și luă o expresie extaziată. Purta o cămașă țeapănă și largă și o jachetă scurtă. Aducea un pic cu un dandy care se juca de-a marinarul și ar fi putut păcăli pe cineva născut în altă parte, dar

avea cravata legată cu un nod lat, pe care Baru îl cunoștea drept o glumă marinărească.

— Eu nu împărtășesc preocuparea Isihastului de a ști tot timpul cine regulează pe cine. Mi se spune Aparitorul, adică eu sunt cel pe care îl trimit să ducă mesaje. Și iată-mă, aducând un mesaj. Acum, cunoști *Îndoiala ierarhică*?

— „Sabia ucide", recită Baru, încercând să-și amintească *Manualul manumisiunii* și argumentele lui pentru zelul revoluționar. „Dar brațul mișcă sabia. E brațul de vină pentru crimă? Nu. Mintea mișcă brațul. E mintea de vină? Nu. Mintea a depus jurământ și doar își face datoria, așa cum stă ea scrisă de Tron. Prin urmare, orice slujitor al Tronului este nevinovat."

— Hai! îi zise bărbatul care-și spunea Aparitorul. Fă câțiva pași cu mine.

Ieșiră și dădură roată portului, unde apa murmura pe arama, ciripedele și bârnele de pe chei, iar lumina serii acoperea de rugină, în nuanța de roșu a Marinei, pânzele albe ale corăbiilor de negoț.

— Intervenția ta asupra bancnotei acum trei ani ne-a distrus tot progresul din Aurdwynn, vorbi Aparitorul. Voiam să folosim provincia ca bază din care să obținem dări pentru războiul împotriva federațiilor oriati. Acum avem pierderi în Aurdwynn. Jumătate din Parlament latră cerându-ți sângele, iar restul cere capul cui o fi pus o fată taranoki în funcția de Contabilă Imperială. Aveau așteptări mari de la Aurdwynn ca sursă de avuție ușor de obținut și scut împotriva stakhieczilor care invadau spre sud, peste Crestele Iernii. Acum că ducii au scăpat de datorii și rezervele de aur se scurg înapoi în teritoriu, ne-am pierdut controlul.

Se uită la ea, având în spate catargele unui dromon ale căror vele formau o pânză pentru culoarea lui exotică (atât *de palidă*) și zâmbi ca un drăcușor.

— Numai că întrebarea este, Baru Cormoran, ai distrus bancnota în slujba Tronului? Așadar, ești fără vină?

— Parlamentul nu înțelege Aurdwynnul. Am făcut ceea ce era necesar pentru a menține domnia Republicii Imperiale aici.

Nu scrisese scrisori către Falcrest în care să-și apere politica. Cum putea s-o fi făcut? Aveau să-i ceară lui Xate Yawa să confirme că Tain Hu se folosise de închisori pentru falsificarea banilor.

Aparitorul o studie cu un interes vădit, iar ea profită de asta ca să-l studieze, la rândul ei. Era tânăr, nu cu mult mai mare decât ea, și zvelt, dar avea o încredere lipsită de grabă în mișcări și un fel mândru de a-și ține capul sus, cu o înclinare subtilă și stranie de aristocrat. Pe ea o vexa comportamentul acesta, deoarece el vorbea precum Cairdine Farrier și totuși, cumva, de departe, mișcările lui rimau cu cele ale lui Tain Hu.

Bărbatul vorbi din nou.

— Parlamentul înțelege puține lucruri în afară de interesul său. Dar *noi* înțelegem Aurdwynnul. De-aia te-am trimis aici.

— Voi.

Își petrecuse o parte foarte mare din ultimii trei ani întrebându-se cum stăteau lucrurile în această privință.

— Tu, Cairdine Farrier și Isihastul? Puterea din spatele Împăratului Mascat de pe Tronul fără Chip?

— Mai sunt și alții. Noi *suntem* Tronul. Co...

Își căuta cuvintele și Baru își zise: „Nu e ceva ce obișnuiește să explice".

— Comitetul director. Noi stăm cu ochii la orizont, în timp ce Parlamentul se ceartă pe averea imperiului.

Arătă spre sine cu un gest care spunea că era o persoană lipsită de importanță.

— Suntem doar niște filosofi și aventurieri, într-un echilibru delicat, care se întâmplă să-și semneze documentele de funcție cu numele Împăratului. Ținuți reciproc sub control de secretele pe care ni le-am împărtășit unii altora.

— Și voi m-ați pus aici? Voi ați aranjat examenul meu pentru un post? Numirea mea?

— Itinerantul ți-a susținut potențialul în calitate de savantă. Ne trecuse și nouă prin cap...

Întinse mâna spre Munții Crestelor Iernii care se vedeau în depărtare, pe linia orizontului.

— Ne trecuse și nouă prin cap că zicala e adevărată. Aurdwynnul nu poate fi guvernat. Ducii sunt o cale utilă de a ține poporul în frâu. Numai că marea problemă cu acești duci este că ei nu ne sunt loiali, nu crezi? Dacă peste Imperiu se abate o furtună, unii dintre ei își vor uni soarta cu a noastră, alții cu a dușmanului. Dacă acel dușman este o invazie stakhieczi unită ori un imperiu tu maia renăscut la vest, sau amenințarea de peste Mama Furtunilor, ei bine, atunci nu putem risca o dezbinare într-un moment de criză. Așadar, cum să-i scoatem la iveală pe cei neloiali, ne-am întrebat noi. Cum să rezolvăm problema ducilor? Cum să curățăm Aurdwynnul de boala lui, înainte ca boala să ne îmbolnăvească Imperiul? Avem o metodă preferată.

Baru pricepu imediat și i se tăie răsuflarea sub greutatea și lovitura zdrobitoare și crudă a ceea ce erau ei: acest comitet tăcut, ascuns în birocrație, care plănuia migrații și cuceriri, transferuri de avuție, cultură ori molimă peste decenii și alianțe, cu siguranța rece că totul era științific, că totul era corect din punct de vedere incrastic, că ei înțelegeau cel mai bine ce prețuri trebuiau plătite.

Ce preț trebuia să plătească ea.

— Civilizația trebuie să reziste, spuse Aparitorul, ca și cum îi citise gândurile în ochi. Imperiul trebuie să supraviețuiască cu orice preț. Viețile pe care salubrizarea și disciplina noastră le vor salva, victoriile pe care le vom repurta împotriva bolii și a dezordinii în secolele ce vor veni justifică orice brutalitate. Trebuie să deținem controlul. Prin orice mijloace.

— Înțeleg ce vreți să fac, zise ea, uluită de propriul calm.

Poate că o știuse dintotdeauna, din clipa aceea când fusese în cabină cu Muire Lo, când își dăduse seama ce putere avea.

— Dar mie ce-mi iese din acest târg?

Aparitorul bătu din palme.

— Ah, iată partea bună! Itinerantul și examenele de merit coincid, Baru Cormoran. *Ești* o savantă, o savantă nu numai cu cifrele, ci și în înțelegerea și exercitarea puterii. Ești taranoki, cu descendență din tu maia, care au domnit peste jumătate din Marea Cenușii, și din oriati mbo, care au dat cei mai buni gânditori ai ultimului mileniu. Lucrurile pe care le ai în sânge și pe care le știi sunt cheia înțelegerii unei bucăți de lume pe care până acum n-am putut-o pricepe. A înțelege înseamnă a stăpâni, iar noi stăpânirea o căutăm.

— M-ați face...

— Fă chestia asta pentru noi, supraviețuiește și da.

Chipul Aparitorului luă brusc o expresie solemnă.

— Îți vom da ceea ce-ți dorești cel mai tare. Lucrul după care tânjești din copilărie.

Vru să râdă, să-l facă să dea cărțile pe față: „Asta-mi oferiți în schimbul prăbușirii monedei fiduciare?" Sau probabil: „De ce nu mă lăsați să promovez în cadrul birocrației voastre, să mă maturizez și să dovedesc ce pot? Minți, minți ca să mă convingi să fac chestia asta pentru voi, să mă folosiți ca instrument, pentru că sunt străină și bună de dat la gunoi".

Însă în acești trei ani știuse că nu avea să promoveze în cadrul birocrației. Îi ruinase pe prea mulți cu șmecheria ei cu inflația. Se ruinase pe sine.

Își aminti ce-i plăcea cel mai mult lui Cairdine Farrier să declame: valoarea meritului și numai a meritului, și pricepu pentru ce încercase el s-o pregătească.

— Deci, zise Aparitorul netezindu-și cravata și zâmbind. Ai să execuți voința Tronului?

* * *

În ziua următoare făcu o vizită la Recensământ și Metode, structura de rezistență a puterii imperiale: maldăre peste maldăre de documente în care era catalogat tot ce era de valoare în Aurdwynn, piatră și aur, sare și lemn, carne și sânge. Proiecții demografice ale forței de muncă disponibile. Baza de impozitare și rata de export. Concentrația relativă de sânge stakhi, belthyc și maia.

Departamentul intra în atribuțiile lui Xate Yawa, iar ochii Jurispotenței o urmăriră pe Baru la lucru, la fel cum o urmăreau pe stradă, în turnul ei, la întâlnirile cu Mijlocitorii. Nu îndrăzni nici măcar să le privească în ochi pe femeile din acel loc. Ffare Tanifel fusese doborâtă cu acuzații de imoralitate, o dragoste neacceptabil de vădită pentru bărbați. Baru avea păcate și mai mari.

Lucră cu o furie tăcută și încordată.

Îi ajunsese. Gata cu supunerea. Gata cu interpretarea rolului în tăcere. Din punctul de vedere al Parlamentului, prăbușirea monedei fiduciare îi marcase incompetența nu numai la dosar, ci și în propria-i ereditate. Visul ei la Falcrest, la telescoape și academii, la Metademă sau Facultăți ori chiar la Parlament murise. Aveau să existe învinuiri și la adresa altor taranoki aflați în Serviciul Imperial. Se putea să fi fost pedepsiți până și Pinion, și Solit.

Nu avea să salveze Taranokele excelând în funcția de Contabilă Imperială. Nu avea să fie niciodată tehnocrată sau cărturăreasă, sau membră a Parlamentului.

I se deschisese însă o altă cale.

Puterea birocrației imperiale stătea în abilitatea ei de a cuantifica și de a înțelege lumea, astfel încât mărimile respective să poată fi transformate în utilizarea cu înțelepciune a banilor și a armatelor, extragerea optimă de dări și tratate.

Baru voia însă să știe cum să cuantifice ceea ce credeau despre ea oamenii din Aurdwynn.

Căută prin anexele la recensământ, întrebări simple de sondaj pe care Guvernatorul – și uneori și Contabilul Imperial – le puteau adăuga sub pretextul că le pasă de opinia publică. Încruntându-se de frustrare, citi: „Anexele la recensământ vor fi analizate și aprobate de mijlocitorii autorizați ai Guvernatorului".

Nu avea cum să obțină informația dorită la următorul recensământ fără să-l alerteze pe Cattlson.

Își arătă frustrarea la ieșire. Mai târziu în acea seară, cineva aflat în slujba Jurispotenței avea să citească raportul: „Baru Cormoran, nemulțumită ca de obicei".

La Casa Guvernatorului, urcând prin multele încăperi din turnul ei, care erau pline de șușotelile personalului, dădu peste soluția la problema recensământului.

— Muire Lo! strigă ea, trecând vijelioasă prin dreptul catului lui. La mine în birou!

Avuseseră trei ani în care să intre într-o rutină a lor, o rutină în care trebuia să se încadreze tot ceea ce fusese el pentru ea: dădacă, ghid, croitor, funcționar, carnețel de notițe, paznic deloc eficient și toate lucrurile pe care i le făcuse ea, la rândul ei: solitudinea continuă, locuința lui înghesuită de la baza turnului, stânjeneala prost ascunsă pe care o simțeau amândoi din cauza rapoartelor către un bărbat îndepărtat într-un oraș îndepărtat, antipatia clară pe care o căpătase față de „impardonabil de nepoliticosul" Mijlocitor Principal Bel Latheman.

— Excelența Ta?

Închise ușa biroului, ca să aibă intimitate, și cu gesturi teatrale și cu clinchet de pahar turnă vin pentru amândoi.

— Altă panică bancară? întrebă el.

— Vreau să adaug o anexă la declarația de impozit din acest sezon, îi șopti ea la ureche. În care să i se spună omului de rând că zece bancnote din dările lui se vor aloca ducelui

local, Guvernatorului Cattlson, jurispotenței Xate și mie, ca să le folosim pentru proiecte personale. El decide cum să împartă cele zece bancnote.

— Și ce motiv aș putea oferi? întrebă Muire Lo uitându-se zăpăcit la ea.

— Sunt sigură că o să-și inventeze propriile motive. Important e că Guvernatorul Cattlson trebuie să aprobe anexa la recensământ, însă nu citește *niciodată* declarația de impozit.

Îl bătu pe umăr.

— Ocupă-te de asta!

— Să fac aranjamentele pentru distribuirea acestor zece bancnote?

— Oh, nu!

Baru se duse la ușa ce dădea spre scara către apartamentele ei, mulțumită de sine.

— Nu e nevoie. Eu vreau doar răspunsurile.

Avea să facă o hartă a loialității în Aurdwynn. O hartă a noului drum înainte.

* * *

Baru stătea la fereastră cu genunchii la bărbie și studia orașul.

Dacă făcea ce-și propusese, clipa de față urma să fie ultima de liniște adevărată pe care avea să o aibă multă vreme de acum înainte, probabil pentru tot restul vieții, despre care nu știa cât de lungă urma să fie. Fusese tihnită în acest loc, cu toate eșecurile, cu tot cu moneda pe care o devalorizase și toți negustorii pe care-i ruinase, cu toate scrisorile de la ducele Lyxaxu pe care le lăsase fără răspuns. Avea o cameră într-un turn înalt, o baie cu apă caldă și un secretar inteligent. Se putea scula în fiecare zi și-și putea îndrepta ochii spre pergament, punându-și la

încercare toată isteţimea şi învăţând din dezastrul fără de sfârşit al prăbuşirii financiare a Aurdwynnului.

Fusese oare fericită în tot acest timp? Fuseseră oare nesfârşitele întâlniri ale Mijlocitorilor Guvernanţi, bărbaţii care-i explicau propriile ei îndatoriri şi politicile în cuvinte simple şi molcome un preţ corect pentru a simţi gustul puterii? Fuseseră oare toate nopţile petrecute în zona portului, deghizată în rochia altei femei cu altă patrie, alt accent, alte preferinţe, un joc încântător, o provocare pe măsura ei?

Sub fereastră, un detaşament de soldaţi de la garnizoană patrulau pe străzi, mascaţi şi înmănuşaţi, verificând cerşetorii şi petiţionarii să nu aibă semne de molimă. Xate Yawa ţinea un sanatoriu la marginea de est a oraşului, în afara zidurilor, unde doctorii Mascaradei de la Ministerul Zilei de Mâine studiau efectele bolilor străine şi locale asupra raselor din Aurdwynn. Unii o notau drept cea mai bună clinică experimentală de la Marea Cenuşii. Cei cu rezistenţă naturală aveau să fie prăsiţi pe scară largă – în această privinţă se preferau bărbaţii, deoarece ei puteau concepe mai multe progenituri într-un timp mai scurt. Purtătorii deosebit de virulenţi erau, se şoptea, ridicaţi şi duşi cu corăbii speciale în Oriati Mbo, unde li se putea da drumul în oraşele inamicului în caz de război.

„Faci parte din asta." Vocea lui Tain Hu, în urmă cu trei ani, încă suficient de aproape ca să se cutremure.

Nu voise ea, la început, să fie în stare să schimbe lucrurile? Nu se uitase ea la corabia cu pânze roşii din portul Iriad şi se rugase de mama Pinion să-i explice?

Avusese însă atâta timp să înveţe de atunci; cum putea oare uita toate acele lecţii de filosofie incrastică şi istorie direcţională? O făcuseră să înţeleagă că Republica Imperială era o formă nouă şi mai bună de civilizaţie, dictată de reguli raţionale, reguli care recunoşteau abilităţile diferite şi specializate ale sexelor şi ale raselor, reguli care puteau depista comportamentul neigienic în sălile puterii,

în leagănele și dormitoarele unor țări îndepărtate, înainte ca acest comportament să pătrundă în linia ereditară și să strice sângele. Bibliotecile Republicii Imperiale dădeau pe dinafară de cunoștințe suficiente ca să facă suta de mii de stele de pe cerul Taranokelui să pară o mâzgăleală de copil, o minune fără importanță dintr-o lume mai puțin măiestrită. Judecătorii și cărturarii incrastici denumiseră mai multe tipuri și consecințe ale păcatului decât își putuseră închipui vreodată copiii Taranokelui.

Cum putuse să uite așa ceva? Cum îi putuse ea considera pe verișoara Lao și pe tatăl Salm mai importanți decât soarta națiunilor?

Cu siguranță așa ceva ar fi irațional. Cu siguranță ar fi mai bine să meargă pe calea îngustă și sigură. Să rămână Contabilă Imperială, în loc să joace totul pe această mutare incredibilă.

Gândurile îi dădeau târcoale ca niște canibali. Îl chemă pe Muire Lo.

— Excelența Ta?

— Dacă vreau să schimb ceva, zise ea, dar nu știu ce anume sau cum, care e calea logică de urmat?

— Împăratul Unane Atu Maia. *Principiile directoare.* În absența îndrumării, revendică și extinde libertatea de a acționa după cum dorești.

— Bun, zise ea, asigurată cumva că erau pe aceeași lungime de undă, că el avea să înțeleagă: „Pune mâna pe mai multă putere, ca să poți reclădi lumea". Așa mă gândeam și eu. Am nevoie să-mi fixezi o întrevedere neobișnuită.

Avea să meargă până la capăt, să se lege de această mutare, să înghită acest secret al secretelor. Ăsta avea să fie primul pas pe noul drum.

Urma să renunțe la locul ei din Turnul Contabilului și să-și asume un risc teribil.

Muire Lo îi oferise legătura în urmă cu trei ani, atunci când se așteptau la revoltă în orice moment. „Răposata

mătușă a lui Tain Hu a fost măritată cu fratele lui Xate Yawa, Xate Olake, Ducele Fantomă de Lachta."

Omul care îl omorâse pe Su Olonori.

— Trebuie să vorbesc cu Ducele Fantomă. Cu Xate Olake, spuse ea. Oriunde-o fi, găsește-l și adu-l la mine!

Muire Lo se uită la ea tăcut pentru câteva clipe, făcu o plecăciune și ieși.

CAPITOLUL 12

— Mi-a ajuns! zise Bel Latheman.

Baru ridică mâna ca să-l țină la distanță pe ospătar.

— Poftim?

Se întâlniseră ca să fie văzuți împreună, așa cum o făceau lunar, în locuri alese de Baru ca să pară că-și dă silința să fie discretă. În ultima vreme, printre membrii autorităților provinciale și în cercurile Mijlocitorului Comercial era la modă să mănânci în case deschise, lungi, de tipul celor construite pentru mai multe familii, să fii servit de belthyci pursânge rari, capturați din păduri, care zâmbeau și vorbeau afectat, și ofereau cotlete de vânat marinate în citrice și acoperite în grăsime de vită ori ton alb, sau pagel fript pe cărbune de brad roșu de coastă. Cum avuția băștinașă din Aurdwynn fusese atât de groaznic distrusă, localurile de lux învățaseră să se îngrijească de străini.

Baru și Mijlocitorul Principal se duseseră la una dintre aceste case, îmbrăcați elegant, ca să mănânce într-o tăcere nepoliticoasă și să dispară împreună într-o trăsură pentru o pretinsă legătură amoroasă. Ei îi plăcea tot mai mult să se afișeze în rochii lucrate la croitor și bijuterii mai puține decât s-ar fi cuvenit și o amuzau comparațiile ironice și remarcile invidioase făcute în șoaptă de tehnocrații care cinau. Bel Latheman se îngrijise cu meticulozitate de machiaj și ținută, dând mereu tonul în moda locală. Era sârguincios și competent în privința acestui aspect la fel ca și în muncă.

Cumva trei ani de astfel de întâlniri prefăcute îi adormiseră vigilența, făcând-o să presupună că el le acceptase ca pe o sarcină de serviciu.

— Am zis că mi-a ajuns. N-am să-mi mai joc rolul.

Își tăie carnea de vânat în pătrățele mici în timp ce vorbea, cu ochii în farfurie și încheieturile degetelor albe pe cuțit.

— Sunt destul de sigur, Excelența Ta, că nu mai e nevoie să descriu ce pată pe reputația mea, atât ca finanțist, cât și ca bărbat de însurat, mi-a lăsat chestia asta a noastră...

— Ai făcut o învoială cu altcineva, sugeră Baru, încercând să n-aibă un ton de om nervos.

Era nedrept să creadă asta, dar de ce acum? De ce să facă bărbatul ăsta o scenă taman *acum*, când urmau să se întâmple atâtea lucruri – era însă nedrept din partea ei. Fusese un instrument perfect docil și util, și la bancă, și la masă.

— Și sigur, sigur, nu e nevoie să descrii ce pată ți-a lăsat.

— Probabil că e nevoie, totuși. Probabil că nu ți-e clar că, odată ce te *amesteci* cu o femeie foarte tânără și foarte străină, ți-ai creat o reputație cu totul nouă și irevocabilă.

Latheman puse jos cuțitul cu atâta fermitate, încât farfuria lui răsună ca un clopot. Toți cei aflați suficient de aproape ca să-i audă se prefăcură că nu ascultă fascinați.

— Există anumite reguli de bună-cuviință pe care nu pari să le cunoști, lucru de înțeles dat fiind mediul din care provii. Una dintre ele: este nepotrivit să-ți forțezi un subaltern să aibă o aventură. O alta, ar putea afirma mulți, este că e nepotrivit să acorzi autoritate imperială unei tinere neverificate când există alți candidați potriviți!

Ei îi sări țandăra – de cât timp se aștepta să audă așa ceva de la el? Și totuși o nimeri la fix. Cu mare dificultate, își înghiți prima replică, o remarcă mușcătoare falcresti despre cât era de nepotrivit un bărbat, rațional și materialist, pentru chestiuni ce țineau de cifre abstracte și registre. Mai bine să profite de ocazie: discursul ăla avea să fie un pretext minunat să înceteze să se mai vadă.

— Bel, șopti ea, am să-ți ofer cu dragă inimă o scăpare elegantă. Ai făcut destul pentru mine.

El se aplecă spre ea să-i șuiere ceva. Fardul lui de ochi imita o mască, meticulos și fascinant în precizia cu care fusese aplicat, iar unghiile lui cu aspect de ou pestriț erau atent tăiate.

— Nu există o scăpare elegantă din rușinea asta. Mă aștept la reparații ori am să...

Înghiți în sec și continuă:

— Am să-i atrag atenția Guvernatorului Cattlson asupra anexei pe care ai introdus-o în noul formular de impozit, chestiunea cu „împărțitul a zece bancnote", cu toate sugestiile sale de răzvrătire.

Baru răsuflă de cinci ori înainte să întrebe:

— Ce vrei?

Își auzea cumva accentul cu care vorbea afalona, ca și cum fusese scos la suprafață de furia pe care o simțea.

— O pensie pe viață, dat fiind că, probabil, nu voi mai avansa niciodată în carieră în slujba imperială.

Latheman strânse hotărât din buze înainte să continue:

— Și un permis de căsătorie de la Biroul Jurispotenței, pentru curtea pe care intenționez s-o fac.

Oare era o momeală, unul dintre trucurile lui Xate Yawa?

— Nu, zise ea. Nu tolerez corupția în curtea mea. Am să te dau afară și am să-ți dau o compensație generoasă. Poți să te duci singur la Xate Yawa.

El își reținu un țipăt, care-i ieși ca o șoaptă tremurată.

— *N-ai să-mi pui tu mie condiții!* M-ai nenorocit! Xate Yawa n-are să-mi permită niciodată căsătoria cu Heingyl Ri fără presiuni din partea ta...

Heingyl Ri. Interesant. Și altcineva considera că acei ochi pătrunzători sunt absolut fermecători.

— Anexa e un test empiric, o cercetare nevinovată. N-am de ce să mă tem dacă i-o duci lui Cattlson.

Ridică din umeri cu un calm calculat, atât pentru ea, cât și pentru ochii ațintiți asupra lor.

— Și habar n-am de ce te aștepți să ai succes când o vei curta pe fiica ducelui Heingyl. Să intri în rândul aristocrației prin căsătorie e un joc regresiv pentru un bun cetățean al Republicii Imperiale.

— Merită postul tău. Tu distrugi bancnota, treci cu vederea jocurile licențioase ale ducesei Nayauru – ce-ai făcut ca s-o oprești? Măcar vezi pericolul? Lady Heingyl nu e atât de oarbă.

— I-auzi la el!

O sorbitură nepăsătoare din vin, calculată să scoată din sărite. Cât de caracteristic îi era să facă fixație pe ducesa Nayauru și iubiții ei ca și cum reprezenta un soi de mare amenințare.

— Încurcat în visuri febrile de regat și moștenire. Unde-ai greșit?

Latheman își păstră calmul și își luă o clipă ca să se adune. Îl subestimase, își dădu ea seama, iar bănuiala îi fu confirmată când bărbatul vorbi din nou.

— Ai să mă ajuți, Baru. Ori mă duc la Xate Yawa cu o declarație sub jurământ că în cei trei ani în care te-am curtat n-ai arătat nici măcar o *licărire* de interes pentru mine sau orice alt bărbat. Și cu acest adevăr o să te aibă la mână pentru totdeauna.

Ea nu-și putu stăpâni reacția. Era o amenințare nepotrivită din partea lui, una reală și revoltătoare, ceea ce o făcu să se ridice în picioare și să-și scoată o mănușă pe jumătate de pe mână, înainte să se oprească și să se gândească. Se stârni rumoare în jurul lor, iar Bel Latheman se holbă șocat la gestul ei întrerupt.

— N-ai face așa ceva, zise el. N-are cine să te reprezinte în afară de secretarul ăla lipsit de coloană vertebrală.

— Latheman, spuse ea, n-am *nevoie* să mă reprezinte nimeni.

— Aș refuza, replică el cu bărbia sus. Duelul e un concurs al egalilor.

Mintea îi dădea zor, testând posibilități și consecințe. Baru putea fabrica o așa furie, un așa iureș distrugător de șoapte și contrașoapte, un spectacol atât de incredibil – dragoste, gelozie, corupție, necuviință, scandaluri pe tema rasei, a vârstei și a comportamentului igienic. Toată lumea din Aurdwynn avea să audă despre el.

Și avea să fie perfect, nu? Urma să fie exact ceea ce îi trebuia.

Își scoase de tot mănușa stângă și o aruncă pe masă.

— Până dă sângele, zise ea, suficient de tare încât să se audă în toată clădirea. Pentru onoarea Taranokelui, căminul meu, pe care l-ai insultat. Poți numi pe cineva ca secund. Eu una mă reprezint singură.

El se ridică bățos, fixând-o cu privirea și nevenindu-i să creadă.

— Ultima șansă, zise Bel, vrând să spună, o știu ea sigur, „până nu mă duc la Jurispotență să-i spun că ești tribadistă".

Își încrucișă brațele pe piept și stătu așa în rochia ei albă, cu punga cu lanț la șold, așteptând ca el să răspundă la provocare.

— Nu face o criză de isterie! spuse el, deși nu o insultase din tot sufletul, și arăta de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze.

Totul era teatru acum.

— Gândește-te la ce i-a făcut Xate Yawa lui Ffare Tanifel!

Un pas greșit, deși ei îi dădu fiori reci.

— *Îndrăznești* să insinuezi că și eu sunt trădătoare? Tu, care ai conspirat la tipărirea banilor pentru rebeliune?

Zâmbi trufașă, ceea ce nu-i fu chiar așa de greu.

— Tu, care plănuiai să-i faci curte altcuiva chiar sub nasul meu, de parcă ți-ai dori o aristocrată de viță veche mai mult decât o savantă ale cărei merite au fost dovedite?

Publicul asculta fermecat. Baru, cuprinsă brusc de trac, simți cum o apucă tremuratul. Se ținu tare însă, zicându-și în sinea ei: „Acum nu poate să refuze. Am transformat

chestiunea în ceva care ține de onoarea lui. Dacă pleacă, lasă necontestată povestea mea".

Iar el trebuia să-și arate onoarea în fața ducelui Heingyl.

Bel Latheman ridică mănușa și zise, cu maxilarul încordat:

— M-ai pus să-mi concediez secretara preferată, spuse el, ca și cum nu era în stare, nici măcar în acel moment, să înceteze să-și mai joace rolul de iubit neglijat. Niciodată n-ai putut să mă lași să fac cum vreau eu.

* * *

Baru începu să tremure în timpul lungului urcuș spre turnul ei, pustiu odată cu lăsarea nopții.

— *Poți* să te controlezi, șuieră ea, rezemându-se de stâlpul central de piatră și strângând din pumni de-i scârțâi materialul mănușilor. Face parte din treaba ta. *Controlul.*

Ce făcuse? Ce o putuse mâna să acționeze așa pripit și lipsit de subtilitate? Un *duel*? Nu folosise niciodată sabia la mânie și, pe lângă asta, avea să fie până în cele mai mici detalii spectacolul pe care și-l închipuise, ceea ce însemna că nici Xate Yawa, nici Cattlson nu-l puteau ignora. Petrecuse trei ani învăluită în muncă loială, silitoare și plicticoasă. Ar fi putut avansa cu stratagema aceasta nebunească încet și cu băgare de seamă, păstrând fiecare manevră subtilă și plănuită atent.

În loc de asta, mușcase momeala lui Latheman.

Dacă fusese pus s-o facă? Dacă era omul lui Xate Yawa?

Încuie ușile de la biroul și încăperile ei, blestemându-și mâinile, și se așeză să-și toarne vin cu o precizie meticuloasă, fără să verse nici măcar o picătură. Îi alunecă amar pe gât și începu să-și mai toarne, fredonând un cântec de numărat stelele, pe care trebuie să-l fi învățat de la mama Pinion, de la vreo mătușă sau de la familia lor extinsă,

adunată pe vreun munte ca să deseneze constelații noi cu stele vechi.

— E otrăvit, îi zise o voce din baie.

Citise în *Manualul minții somatice* că firea unui bărbat putea fi ghicită după direcția în care tresărea: spre o ușă, spre o armă sau spre nimic, împietrind ca un animal de pradă. Fie de la vin, fie de la toate visurile pe care le avusese despre un asemenea moment, se mulțumi doar să tragă adânc aer în piept și lăsă paharul jos.

Descoperi că încă mai era în stare să gândească în ciuda fricii. Ar fi putut s-o ucidă dacă asta voia. Nu i-ar fi dezvăluit otrava dacă ar fi vrut ca aceasta să aibă efect. Era în siguranță.

Dacă nu cumva dezvăluirea era mai degrabă un act de cruzime decât un calcul. Dacă nu cumva se afla acolo ca să-i facă rău înainte să ucidă.

— Ieși la iveală! zise ea, dându-și scaunul înapoi, pregătindu-se să se ridice în picioare.

Bărbatul avea ochii albaștri ai lui Xate Yawa, dar părul ceva mai cărunt și la fel și barba lungă. Purta cizme obișnuite și tunică, piele de cerb și lână și avea dinții rugoși ca oamenii de rând. Se uită la mâinile lui și văzu că nu era înarmat.

Îl recunoscu. De unde?

— Ei bine, vorbi el, iată-mă-s! Secretarul tău a făcut mare tărăboi ca să mă găsească, așa că am venit.

Baru se ridică încet, măsurând distanța dintre ea, bărbat și locul unde-i atârna teaca sabiei.

— Unde-i Muire Lo?

— În perfectă siguranță. S-a epuizat bătându-și gura și vorbind fără rost toată ziua. Tu însă ai dreptate să te temi.

Se apropie de masă, iar femeia se dădu în spate, păstrând spațiul dintre ei.

— Nu poți să pui bază pe gărzile tale de la turn. Ar fi trebuit să pui să se schimbe toate încuietorile. Ceea ce am descoperit la voi, tehnocrații, zise el luându-i paharul

de vin și adulmecându-l, este că respectați mult prea mult subtilitatea. Vă obsedează șoaptele, zvonurile și mărcile intangibile ale autorității și nu reușiți să vă gândiți la ce se va întâmpla atunci când un om cu un cuțit intră cu forța în încăperile voastre și vă taie beregata. Aurdwynnul nu e suficient de civilizat pentru subtilitate.

— Întotdeauna m-am așteptat să apară un asemenea om, spuse ea.

Teaca sabiei nu era prea departe.

— Niciodată la un duce, însă. Ce te mână spre tot teatrul ăsta, Xate Olake?

— Tu, bineînțeles. Tinerii au mai mare respect pentru teatru decât pentru moarte.

Bău din paharul ei, încruntându-se și adulmecând.

— Ah, cred că am pus o doză prea mare. Să terminăm repede, atunci. De ce ai pus să mă cheme? Orașul știe că sunt un tip retras. De ce să mă cauți tocmai acum?

Îi stătuse inima în piept o clipă? Era durerea aceea din stomac doar o crampă și palmele îi transpirau oare doar de nervozitate?

— Cum îmi câștig antidotul?

— Cu adevărul.

Bărbatul bătu darabana pe masă nerăbdător.

— Arăt eu a om care are mult timp la dispoziție? De ce ai pus să mă cheme?

Baru trase aer în piept și riscă. El nu avea nici condei, nici pergament, deci nu prea putea spera s-o condamne pentru dovezi scrise. Numai că sora lui era Xate Yawa, care putea găsi o cale s-o acuze dacă voia.

Acestea puteau fi vorbele care s-o înece, la fel cum Xate Yawa o înecase pe Ffare Tanifel.

— L-ai ucis pe Su Olonori, își dădu ea cu presupusul, ca să ascunzi complotul lui Tain Hu de falsificare a banilor. Dar eu am descoperit și am distrus acest complot.

Mascarada avea chirurgi care le tăiau câinilor corzile vocale ca să nu poată urla și acești câini deveneau paznici îngrozitori – tăcuți și turbați. De acei câini îi aminti râsul sec, de om care se sufocă, al lui Xate Olake.

— Bănuiesc că acesta *este*, tehnic, adevărul. Numai că nu răspunde întrebării mele. De ce împrumuți aur oamenilor de rând din ducate? De ce ți l-ai îndepărtat pe Guvernatorul Cattlson, a cărui favoare te putea trimite în Falcrest pe un post mai înalt? De ce m-ai căutat?

— M-am gândit la rebeliune și, pentru că ești șeful spionilor rebelilor, am nevoie de tine ca aliat.

— Și acum că mi-ai zis asta, replică moale Xate Olake, am să-i spun lui Xate Yawa și o să pună să fi fiartă de vie. Au să-ți păstreze pielea pentru studiu.

— Xate Yawa n-o să se atingă de mine.

Ah, cacialmaua încrederii, încrederea pe care își dorea cu disperare să o simtă.

— Vrea un Aurdwynn liber, Mascarada e doar un instrument pentru ea și ea a ajutat la înăbușirea Rebeliunii Neghiobilor doar pentru că era condamnată. Își joacă rolul ca să aibă suficientă putere, încât să poată schimba ceva când o veni momentul. Eu sunt momentul ăla.

— Îi atribui prea mult patriotism dragii mele surori. Probabil că va susține învingătorul sigur, fie el rebel, fie Mascarada.

— Eu pot să transform rebeliunea noastră, ucisă încă din fașă, într-o victorie sigură.

— Ffare Tanifel a făcut același târg. Numai că ea s-a întins prea mult, și-a jucat prea clar piesele și trădarea ei a devenit prea evidentă chiar și pentru Cattlson. Sora mea n-a mai avut ce face decât s-o ducă la judecată și să-i dea o condamnare la moarte ca să se protejeze pe sine.

Xate Olake își împreună mâinile cu degetele răsfirate.

— Tu de ce te-ai descurca mai bine?

— Pot să-i adun pe oameni și pe duci...

Iar un râs aspru și tăcut. Iar sentimentul că ceva din ea se oprise o clipă.

— Ai să-i *aduni*. Cunoști *Îndoiala trădătorului*?

— Nu, recunoscu ea.

— Măcar ești sinceră. Bine. Eu am creat-o după modelul îndoielilor incrastice după care vă dați voi așa de tare în vânt. A înăbușit Rebeliunea Neghiobilor și sună cam așa: Dacă ești duce în Aurdwynn și vezi cum se pornește o insurecție, ai de ales.

Mai trase un gât de vin otrăvit.

— Îți unești soarta cu rebeliunea sau cu loialiștii. Ești ruinat dacă tabăra ta dă greș. Îți păstrezi poziția, poate tragi și foloase din ea, dacă tabăra ta câștigă. Numai că problema cu rebeliunile e că presupun multă trădare, așa-i? Trădătorii nu pot condamna trădarea. Ca atare, cel mai sigur pariu este să rămâi loialist la început, după care să schimbi tabăra dacă pare sigur că vor câștiga trădătorii, pretextând că ești grozav de inteligent și îi stânjeneai pe loialiști din interior. Pricepi dificultatea?

Chiar și cu bărbatul ăsta în încăperile ei și otrava din vene, tot nu putea rezista unei enigme.

— Îi aduci pe duci de partea cauzei tale prin succes, dar nu poți să înregistrezi succese fără susținerea lor. Dacă rebeliunea nu începe cu o victorie decisivă și spectaculoasă, n-o să parieze nimeni pe ea. N-are nicio șansă.

— Bun. Mereu m-am întrebat dacă în școlile Mascaradei chiar se făcea carte.

Dădu din cap și-și mângâie barba ca și cum ar fi purtat conversația într-o sală de clasă cu pereți de tuf.

— Nicio revoltă nu poate reuși fără să-i atragi de partea ta pe cei precauți și pe cei care-și urmăresc propriul interes. Rebelii zeloși și loialiștii fermi trebuie să-i atragă pe cei care nu sunt în nicio tabără. Dat fiind că Mascarada este starea de fapt și chiar una insurmontabilă, loialiștii au ceva avantaj.

— Poporul e gata, insistă ea, deși, ținând seama de vârsta lui și de încredere, părea atât de fals. Există o furie uriașă...

— Poporul nu-și poate folosi furia. Eu ar trebui să știu: m-am născut din oameni de rând, iar sora mea și cu mine am tras cu ghearele să ajungem în rândul nobilimii doar făcând jocurile Mascaradei împotriva rebelilor. Nu, avem nevoie de duci, iar ducii sunt prinși ca într-o capcană în *Îndoiala trădătorului*. E prea devreme.

Oftă cu greutate.

— Ne-a ajutat, cu siguranță, faptul c-ai devalorizat bancnota fiduciară. Numai că de la stratagema lui Tain Hu și până acum s-au schimbat condițiile. Ducii se tem de rebeliunea șerbilor, de revolta moșierilor, de faliment și de iarnă, nu de Mascaradă. Trebuie să permitem uscăturilor să se adune vreme de încă un deceniu înainte să producem o scânteie.

„Mi-au redenumit căminul!" voi ea să strige. „Au interzis căsătoria taților și au transformat Iriadul în șantier naval, iar tu vrei să mă pui să aștept un deceniu?"

— N-ai de ales, spuse Baru strângând din buze.

Îi văzu ochii lui Xate Olake strălucind în lumina lumânării când acesta ridică brusc privirea.

— Mi-am arătat angajamentul. Am să mă lupt în duel cu mijlocitorul principal Bel Latheman în următoarele săptămâni și am transformat chestiunea într-una de onoare națională. E un moment perfect să-mi fac declarația.

— Sora mea are să împiedice asta. Duelurile sunt o tradiție juridică, iar ea are putere asupra Corpului Judecătoresc. N-ai să-ți primești niciodată scena.

Xate Olake se ridică în picioare, dădu din umeri și termină restul de vin.

— Ia-o încet, copilă. O să-ți dăm un semn dacă te vrem printre noi și te vom distruge dacă faci vreo mutare împotriva noastră. Probabil că sora mea și cu mine nu vom mai

apuca să vedem rebeliunea. Dar Tain Hu și ceilalți sunt tineri și-și pot permite să aștepte. Rebeliunea Neghiobilor a primit numele potrivit. Nu vom lăsa Aurdwynnul să fie ruinat de o răscoală care nu poate să câștige repede și decisiv.

Baru își luă teaca sabiei din cuiul de pe perete.

— Antidotul, zise ea. Dă-mi-l imediat sau te omor ca pe un intrus în casa mea și-mi asum riscul cu otrava.

Xate Olake, aflat acum la ușă, țâțâi încet.

— Recomand răbdare și stăpânire de sine, zise el. Poate te-am otrăvit, poate nu. Dar dacă am făcut-o, are să fie o otravă cu acțiune lentă și dacă vrei să scapi cu viață, Baru Cormoran, te vei strădui să *meriți* un antidot.

CAPITOLUL 13

Baru îl trezi pe Muire Lo și scriseră împreună ordinele de schimbare a gărzilor și a încuietorilor. Îi îngădui câteva detalii.

— Otravă lentă?

Primi vestea alarmat, desigur, dar și cu o familiaritate exersată.

— A fost doză mică? Ar trebui să-ți verificăm mâncarea și băutura. S-ar putea să aibă agenți la bucătărie.

— S-ar putea să fie o cacealma.

Viața ei era deja plină de o mulțime de lucruri care o puteau ucide în fiecare zi.

— Ia măsuri, Lo! Eu mă duc să mă culc.

Dacă Xate Olake o otrăvise, atunci folosise un amestec blând. Adormi ușor, se trezi odihnită și își luă micul dejun la birou, gândindu-se concentrată la Bel Latheman, dueluri, dări, *Îndoiala trădătorului* și – cu mai puțină hotărâre, dar mai multă furie — la cuvântul acela groaznic, *Sousward*.

Trecuse atâta timp de când dispăruse tatăl Salm. Atâta timp de când se întrebase cine o făcuse și cum. Fusese ucis? Probabil. Se putea ca ucigașul – ucigașii? – să fi fost ofițer acum, comandant de garnizoană, membru în garda orașului? Se putea ca mama Pinion să fi dat de el peste ani? Oare era posibil ca acum să se pândească reciproc, căutând un prilej, un moment să folosească sabia de abordaj sau sulița ucigașă de bărbați?

„Fiica ta e de-a noastră", s-ar putea s-o tachineze el. „Are o slujbă în Aurdwynn. Pe care și-o face foarte prost."

În anticameră, Muire Lo începu să strige.

Baru avu răgaz de-o clipă să se adune înainte să dea buzna înăuntru Cattlson, cu căciula cu cap de lup arătându-și colții, trăgând după el soldați de la garnizoană și un ins subțire căruia de-abia i se vedea pielea lăptoasă de sub mască și mănuși.

— Cormoran! răcni Guvernatorul. Ai făcut *destul*!

— Excelența Ta.

Se forță să salute din cap și să zâmbească, deși rândurile de oameni înarmați îi făceau inima să bată nebunește. Ce știa? Ce *putea* să știe? Se dusese Bel Latheman la el?

— E vreo problemă?

Cattlson le făcu semn gărzilor să se dea înapoi și traversă cu pași hotărâți biroul ei cu un tunet surd de tinte de cizme pe covor. Bărbatul cel palid se ținu fără zgomot după el.

— Un *duel*? răcni Cattlson. Cu propriul tău *bancher*? Și aud prima oară despre asta de la ducele Heingyl, care-mi spune că toată lumea din oraș, fiece țăran și răzeș de-aici până la Haraerod s-au apucat deja de făcut prinsoare?

— Mi-a insultat onoarea, spuse Baru, luptându-se cu impulsul de-a se ridica în picioare (ceea ce doar ar fi făcut-o să se simtă mai scundă decât Cattlson). N-am avut de ales.

— Onoarea *ta*? Mai c-a venit sezonul dărilor și tu te dai în spectacol cu aventurile tale! Dacă-ți păsa de *onoarea* ta, ai fi avut atâta minte să schimbi reputația femeilor taranoki!

Izbi cu pumnii în biroul ei.

— Ești o rușine pentru guvernul meu, o catastrofă pentru guvernarea noastră...

Cattlson se opri din perorație la jumătatea propoziției și trase adânc aer în piept de câteva ori. Bărbatul cel palid se așeză lângă umărul lui. Baru se pomeni încercând să se ploconească și străduindu-se și mai tare să n-o facă. Era atât de greu să înfrângi învățăturile școlii și ale profesorilor, eticheta servilismului.

— Țin foarte mult la ocaziile pe care le oferim celor care nu s-au născut la fel de norocoși ca noi.

Cattlson încercă să zâmbească. Avea acea figură care zâmbește ușor și era cumva trist să-l vezi chinuindu-se.

— Eu chiar vreau să ai succes la postul tău. Înțeleg – ah, eu dintre toți oamenii, înțeleg! – că tinerețea e foarte pătimașă și-ți poate afecta judecata. Însă dacă Falcrestul este deranjat câtuși de puțin de sezonul dărilor din acest an sau dacă faci și cea mai mică greșeală la recoltă, atunci va fi ales altul pentru postul meu, iar Aurdwynnul va cădea în mâinile unui om mai puțin generos, care o va face pe Xate Yawa să pară iertătoare. Nu pot să permit așa ceva, pricepi? Am muncit prea mult să construiesc o înțelegere cu ducii. Să construiesc un viitor pentru fiii și fiicele lor. Nu-ți pot permite să distrugi provincia asta. Poți recunoaște asta în calitate de egală?

Deci de asta avea nevoie ca să-și piardă stăpânirea de sine, prudența atentă care o susținuse prin toate sălile de bal, intrigi și întâlniri cu dușmanul. De un bărbat puternic care striga la ea.

— Un duel n-o să te distrugă, reuși ea să zică, mai defensiv decât și-o dorise.

— Nu mai pot risca cu tine. Îți lipsește... *sobrietatea* pe care o cere poziția ta. Ești prea tânără.

Pielea de lup a lui Cattlson fâlfâi când el clătină din cap.

— Mi s-a spus c-ai găsit un intrus în turn și ai cerut o schimbare de gărzi. Uite-o! Căpitanul Lodepont și oamenii lui te vor păzi cu maximă vigilență când lucrezi la birou. Iar ca gardă personală...

Bărbatul palid de lângă Cattlson, cel care nu era nicidecum căpitan după uniformă sau comportament, încuviință aprobator din cap. Mușchii mici de pe gât i se încordaseră.

— I-am încredințat siguranța ta personală unuia dintre Limpeziți, spuse Cattlson, aruncându-i o privire bărbatului palid cu o neliniște îngrijorată care o înspăimântă pe Baru mai tare decât vociferările lui. Te va însoți în permanență.

Nu. Inacceptabil. Căută ceva de care să se agațe.

— N-ai nicio autoritate să mă arestezi. Dacă vrei un sezon de dări fără probleme și un Falcrest mulțumit, îmi vei lăsa libertatea. Iar dacă n-am această libertate...

Cattlson ridică mâinile în semn de exasperare.

— Nu fi mofturoasă!

— Dacă n-am această libertate, cred că vei vedea sezonul dărilor dat *bine de tot* peste cap.

Se aplecă în față, ca să-și ascundă mâinile.

— Nu-ți permiți să mă pierzi taman acum.

Cattlson își duse mâna la frunte.

— Ți-am dat toate ocaziile. Toate șansele, numai că tu mi-ai forțat mâna. Trebuie să încredințez îndatoririle tale unui slujitor mai de nădejde al Republicii Imperiale. Poate lui Bel Latheman.

Baru zâmbi și scoase un sunet a îndoială, încercând să se gândească disperată care avea să fie următoarea lui mutare.

— Eu am fost numită pe merit. Nu ține de tine să mă îndepărtezi din post.

— Ți se vor da toate șansele să-ți arăți meritele.

Ceva din colțul biroului ei scârțâi sub strânsoarea lui Cattlson.

— Dacă însă continui cu duelul ăsta pripit și nesăbuit, ai să suferi. Sănătatea ta fizică și afectivă se va deteriora în urma aventurii ăsteia de pasiune rănită. N-o să am încotro decât să-l numesc pe Latheman Contabil pentru restul sezonului.

— Oh! făcu ea, nederanjată. Să sufăr? Ai mare încredere în iscusința lui Bel Latheman în mânuirea sabiei.

Cattlson se trase de jachetă și clătină din cap cu aerul unui om căruia nu-i vine să creadă în ce hal se află lumea din jurul lui.

— Bel Latheman și-a desemnat un secund care să-l reprezinte, așa cum permit codurile. Un secund care va corespunde mai bine cerințelor de noblețe și care va asigura poporul din Aurdwynn că guvernul meu susține unirea

lui Bel Latheman cu Heingyl Ri drept o alianță onorabilă și cuvenită între tehnocrație și o familie nobilă. Aurdwynnului îi place mult să vadă o încercare de arme, iar dacă insiști cu concursul ăsta, trebuie să mă asigur că are un rezultat constructiv.

Baru își schiță intriga în minte în timp ce Cattlson vorbea. Guvernatorul avea să-l susțină pe Latheman într-o stratagemă ca să-i fure ei postul și în căsătoria cu fiica celui mai apropiat aliat ducal și prieten al său. O mișcare de consolidare a controlului asupra Contabilității și pentru a-și apropia și mai tare aliații ducali. Un joc bun. Se întrebă cine îl sfătuise.

— Cu cine mă voi înfrunta, deci? întrebă ea ca să tragă de timp.

Cattlson se îndreptă de umeri și ridică bărbia.

— Ai o săptămână la dispoziție, după care ne întâlnim în piața din fața Băncii Monedei Fiduciare la prânz. Fără armură. Până dă sângele.

— Dar cu cine mă voi...

Înțelese brusc și se pocni cu mâna peste gură ca să tacă și să-și ascundă surpriza.

— După cum spuneam.

Cattlson clătină din cap cu regret patern și cu greutatea omului care se crede ultimul bastion de sănătate mintală de la fața locului.

— Deci ne întâlnim.

* * *

Bărbatul cel palid se lipi de ea ca o remoră și nu mai putu fi îndepărtat.

Încercă să stea de vorbă cu el, dar era mut. Încercă să lucreze, însă, deși bărbatul păstra o distanță discretă, se pomeni convinsă că o urmărea și, în plus, îi era imposibil să se concentreze, dată fiind atât de apropiata distrugere a tot ceea

ce sperase. Muire Lo mai că umbla tiptil pe lângă omul-remoră, cuprins de aceeași frică (sau poate de cunoștința secretă a capacităților acelui bărbat și de adevărata lui loialitate).

Când apuse soarele și Baru urcă în încăperile ei, bărbatul cel palid o urmă. Își încrucișă mâinile pe piept și îi blocă drumul, la care el vorbi pentru prima oară:

— Nu-ți pot face rău.

Avea un glas blând și rațional.

— Eu sunt un instrument. Am ochi pentru pericol și minte pentru tactică. Nimic altceva.

— Nu accept un om ciudat în camerele mele, insistă ea, cu multă frustrate în glas.

Cum ajunsese în această situație? Nu simțise ea oare ieri că putea determina inclusiv lucrurile neașteptate să se plieze după voința ei, că se afla pe punctul unei noi și periculoase călătorii? Cum de fusese posibil să vină Cattlson și să zdrobească totul într-o singură conversație?

La ce mai folosea puterea pungii și a monedei dacă nu putea să împiedice un străin să intre în propriile ei încăperi?

— Nu sunt bărbat, zise răbdător Limpezitul. Sunt un instrument, condiționat de la naștere de drog și clopot. Trebuie să mă supun scopului meu.

Scopul lui nu-i îngăduia lui Baru nici măcar un moment de intimitate, nici la baie, nici când se îmbrăca. Nu mai stătuse dezbrăcată în fața unui străin de la examenele medicale de la școală – ah, nu, fuseseră și băile la comun de pe *Lapetiare*, dar cel puțin acolo era în mijlocul unei mulțimi gălăgioase și neastâmpărate. Nu în prezența unui străin vigilent care abia dacă respira. Când se schimbă în cămașa de noapte, se simți tentată să afișeze o sfidare mândră, vreo afirmație de indecență taranoki – „e trupul meu, așa, și?" Însă în ultimii ani rușinea pusese stăpânire pe ea și nu putea da ochii cu el dezbrăcată.

Încercă să studieze problema pragmatic: îmbrăcată sau dezbrăcată, nu părea să o privească altfel.

Nu făcea decât să stea de pază tăcut. În cele din urmă, Baru adormi.

În ziua următoare, încercă să iasă din casă, dar gărzile căpitanului Lodepont n-o lăsară. Pentru protecția ei, insistă Lodepont, ar trebui să rămână în turn până când misteriosul intrus putea fi arestat. Nici măcar marca tehnocratului nu-l urnea, deși părea chinuit de remușcări. Frustrată, începu să exerseze la scrimă. Se antrenă chiar în biroul ei, făcând tot felul de comentarii exasperate. Limpezitul o supraveghea cu o privire inexpresivă.

Muire Lo fu cel care o salvă.

— O scrisoare, Excelența Ta. Din – ah, stiva de scrisori urgente.

Muire Lo arătă rapid din priviri spre bărbatul palid. Sentimentul de atenție maximă pe care ți-l inducea acesta era incredibil, opresiv, de om-panoptic.

— *Numai* pentru ochii tăi, spune mesajul. Căpitanul Lodepont a făcut mari eforturi ca s-o confirme.

Despături bucata de hârtie ieftină și citi:

„Sunt crescuți și condiționați în Falcrest. Au venit pe aceeași corabie care a adus veștile despre Sousward. Sunt ai Guvernatorului, dar îmi dau cuvântul de autoritate asupra lor, ca piedică împotriva puterii lui.

Cuvântul acestuia de față este «suspină». N-are să-și încalce ordinele, dar dacă rostești cuvântul acesta, va asculta de tine.

Trebuie să stăm de vorbă. Găsește o cale!"

Baru mai citi mesajul de două ori, încuviință din cap și-i dădu scrisoarea înapoi lui Muire Lo.

— Distruge-o! Curând o să-ți dau și-un răspuns.

„Au venit pe aceeași corabie." Remorele erau și în Taranoke. Îi vânau pe cei care instigau la revoltă. Adulmecau mamele neloiale și pe soții lor sodomiți.

* * *

Remora o urmă în încăperile ei pentru a doua noapte. Se tot gândise să păstreze cuvântul până într-un moment important, când ar fi beneficiat de puterea surprizei, dar ce rost ar fi avut? Cattlson o închisese în casă și nu avea puterea să facă nimic în afară de a trimite scrisori și a citi conturi.

Trase aer în piept și vorbi.

— Suspină. Spune-mi cum te cheamă!

— Purity Cartone, răspunse el fără ezitare.

Semimasca lui de un negru cărbune părea imprimată pe albul gălbui al pielii sale.

— Spune-mi ce autoritate am cu acest cuvânt!

Dacă porunca ei bruscă îl surprinsese, remora nu o arătă.

— Îmi poți porunci în măsura legii și a condiționării. Nu-mi poți anula ordinele de la Guvernatorul Cattlson.

După care, întocmai ca o pânză sfâșiată de un vânt scurt și puternic, acesta zâmbi.

— Îmi poți mări sau restrânge libertatea de a vorbi.

Se cocoță pe colțul patului, fascinată și un pic înfiorată. Ce-i făcuseră acestui om în Falcrest să-l determine să reacționeze ca o marionetă la un singur cuvânt? Să fi fost oare un cod al onoarei, un crez secret al vreunui ordin cavaleresc dedicat slujirii Imperiului? Nu, așa ceva nu prea se potrivea cu filosofia incrastică. Își doreau un control științific asupra lui, vreun tratament sau boală, vreo operație sau molimă din țări străine...

O nouă rasă obedientă, prăsită în Falcrest, specializată în a sluji. El era chipul destinului Imperiului, iar în mintea lui Baru nu încăpea nicio îndoială că avuseseră de-a face cu crearea sa Cairdine Farrier și cei de teapa lui. *Isihastul*, adică *cel care-și face templu din trup.*

Ce-ar putea să realizeze ea, se întrebă, dacă ar avea propria ei rasă de oameni ca Purity Cartone? Ce dreptate ar putea căuta? În acel moment, se simți ușor ametită la acest

gând, la înfiorarea pe care o simțise. Așa secrete existau în Falcrest...

Încercă să-i pună întrebări despre ordinele primite de la Cattlson. După care întrebă tot ce-i trecu prin minte despre bărbații numiți Isihastul, Aparitorul și Itinerantul, despre Tronul fără Chip, despre secretele Republicii Imperiale. El îi refuza însă întrebările cu o simplă propoziție:

— Sunt legat de o poruncă primită mai de sus.

Dar zâmbi când aduse vorba de propriile lui constrângeri. Încercă altă tactică.

— Revoc orice limită asupra vorbirii și exprimării tale care nu este legată de o poruncă primită mai de sus.

Remora (oare paloarea lui, trăsăturile șterse și felul lui de a se mișca lent și șerpesc o făceau să-l considere în continuare ca pe un astfel de pește în loc să se gândească la el cu numele lui ciudat?) plecă recunoscătoare capul.

— Ești o slujbașă de rang înalt a Imperiului în Aurdwynn, zise el. Sunt recunoscător că mi se permite să vă slujesc atât pe tine, cât și pe Guvernatorul Cattlson, câtă vreme nu apar clar conflicte în această privință.

Cum putea ea oare plia acest instrument astfel încât să iasă din cușca lui Cattlson? Pusese la cale multe lucruri – anexa despre dări, duelul, scopul mai mare de dincolo de ele – care aveau nevoie disperată de atenția ei.

— Reprezintă-mă într-un duel! îi ordonă ea.

— Nu pot.

Fir-ar! Ei bine, dacă asta nu merge...

— Vrei să transmiți mesaje din partea mea?

— Da.

— Le vei citi și raporta conținutul lor către Guvernator?

— Da, răspunse el cu un zâmbet larg.

După o clipă în care reflectă la expresia aceea înfiorător de stângace, Baru pricepu: revocându-i limitele de exprimare, îi permisese să-și arate plăcerea sau neplăcerea față de ea. Poate că nu era o ființă chiar așa de loială – sau nu,

nu acela era modul corect de a gândi. Era o ființă *literală*, nerăbdătoare să se supună ordinelor în litera lor. Lăsat de capul lui, avea să caute să mulțumească un număr cât mai mare de autorități posibil.

Fusese *condiționat* astfel încât supunerea să-i facă plăcere, la fel ca unui câine. Nu avea vreo preferință pentru ea sau pentru Cattlson, dar câtă vreme Baru îi putea oferi mai multă răbdare să se supună – să se supună și ei, *și* lui Cattlson, în loc să i se supună doar lui Cattlson, îl putea folosi.

— Ești prăsit și antrenat pentru spionaj, se aventură ea. Da?

— Pentru toate capacitățile pe care mi le cere misiunea.

— Și preferi să-ți exerciți această acuitate în slujba Mascaradei?

— Republica Imperială, te rog, zise el, cu o străfulgerare de durere străbătându-i chipul, probabil descărcarea vreunui declanșator condiționat. Prefer să slujesc Republica Imperială în toate felurile posibile. Eu sunt făcut să ofer sfaturi și să informez, precum și să apăr și să mă supun.

— Evaluează-mă! zise ea, cuprinsă brusc de curiozitate.

Un om inteligent, fără orgoliu sau interes propriu, cum să poată rezista să nu-i afle părerea în ceea ce-o privește?

— Spune-mi ce sunt, ca să pot sluji mai bine!

— O femeie din Sousward. Ca femeie, ești înclinată spre gândire abstractă și aptitudini de calcul, dar slăbită de emoții puternice și instincte materne ereditare care înmoaie judecata.

Baru lăsă să treacă necontestat stropul acela de doctrină incrastică.

— Ca souswardi, linia ta de descendență poartă factori care au contribuit la succesul imperial al tu maia, dar și promiscuitatea inerentă și sălbăticia aceleiași rase, exacerbată în secolele recente de practici neigienice de împerechere.

Zâmbea în timp ce vorbea, un zâmbet mai puțin stâlcit, unul de mulțumire tăcută pe care i-o dădea exercitarea talentului său. Îl făcea fericit să-și expună observațiile.

— Ești o matematiciană cu un talent măsurabil, o potențială polimată și o savantă de nivel imperial în devenire în domeniul disciplinelor de control. Dedicația ta față de muncă și natura utilitară a puținelor relații sociale cunoscute pe care le ai indică un grad productiv de instrumentalism pragmatic, dar și riscul unei sociopatii în toată regula. Probabil, dar nu sigur, ești o tribadistă latentă, ceea ce poate necesita condiționare corecțională.

Se pomeni fascinată de litania lui și un pic scoasă din sărite – suficient de scoasă din sărite, încât să-i scape o cerere fără noimă:

— Taranoke. Spune-i căminului meu Taranoke!

— Nu pot.

Ce prostie din partea ei! Nu avea sens să piardă vremea cu fleacuri.

— Spune-mi ce greșeală am făcut. Spune-mi de ce mi-a fost îngrădită autoritatea.

— Tacticile tale sunt egocentrice. Ai uitat că nu ești singura jucătoare de pe tabla de joc, că talentul înnăscut nu demonstrează mai multe decât experiența și că cei care te înconjoară caută să-și extindă autoritatea lor și să o restrângă pe a ta. Greșeala ta este fundamentală psihicului uman: ți-ai permis să crezi că ceilalți sunt mecanisme, statice și soluționabile, în vreme ce tu ești un agent.

Atât de ușor, de satisfăcător, de teribil de plăcut să-l folosească în acest fel. Să constate că are în mână acest oracol palid și maleabil, acest bărbat care vorbea cu autoritate și inteligență despre orice subiect voia ea, fără să ceară nimic. Și oare n-avea acum maxilarul mai puțin încordat? Nu i se mai liniștise răsuflarea, nu-i devenise mai profundă ca a unui om care lua preparate cu opiu? O slujise informând-o,

folosindu-și talentele să ajute. Pe el lucrul ăsta îl făcea cu adevărat fericit.

Era oare sclavie dacă sclavul era recunoscător? Dacă acea recunoștință îi fusese bătută cu ciocanul în aliajul ființei sale?

În adâncul inimii ei, bănuia că Mascarada căuta să preschimbe întreaga lume după imaginea lui Purity Cartone. Să prăsească o lume de automate umane recunoscătoare. Își zdrobise propria aristocrație consangvinizată, strigând „otravă în ereditate, slăbiciune în germen". Dar chiar și după ce Vechile Linii pieriseră, obsesia aceea pentru sânge mai bun continuase. În Metademă, stabiliseră faptul că experiența și comportamentul modificau celulele ereditare. Comportamentul igienic dădea naștere unor cetățeni inteligenți și disciplinați, iar păcatul social dădea naștere unor paraziți imorali și hedoniști.

— Iar următoarea mea mutare? Ce sugerezi să fac pentru a-mi asigura poziția?

— Ia-ți un amant!

Expresia lui nu trăda nicio poftă trupească, niciun interes, de niciun fel.

— Arestarea sub acuzații de comportament neigienic este cea mai puternică armă ce poate fi folosită împotriva ta. Cuvântul meu către Guvernatorul Cattlson c-ai avea un amant ar fi luat drept adevăr în orice instanță imperială. Ai fi asigurată, măcar un pic, împotriva acestor acuzații nefondate.

Își simți stomacul cuprins de un bâzâit ca de rău de mare, nu foarte diferit de ceea ce simțise atunci când își dăduse seama ce autoritate avea asupra lui – o senzație puternică, dar complet diferită de dorința trupească. Poate de asta îi respinsese imediat sugestia: trupul ei nu era de acord cu ea, cu tot aspectul lui calm de falcresti, cu tot interesul ei grețos la gândul că cineva făcea orice îi ordona ea. Sau poate era ceva mai intelectual, moștenit din conversațiile ei despre marină pe care le avusese cu Aminata: un sentiment

încăpățânat și recalcitrant că folosirea, câtuși de puțin, a trupului ei ca pe un instrument politic era o formă de predare sau compromis.

De ce să fie pedepsită pentru castitate? De ce să conteze dormitorul ei mai mult decât registrele și banul?

Numai că prezența bărbatului din fața ei era tot un fel de răspuns.

— Du-te! zise ea tulburată și nesigură, înlemnită brusc de teama că vorbea în somn și Purity Cartone asculta. Du-te și stai de pază la baza scărilor cât dorm eu. Suspină! Du-te!

În dimineața următoare își dădu seama că visase că Taranoke era plin cu oameni mecanici, bărbați și femei geniale care construiau lucruri frumoase la porunca ei și îi spuneau, convingător, adevărul în față fără nicio frică. Visase toată Marea Cenușii înconjurată de ei și cumințită, ca o socoteală bine ținută. Toată lumea era la locul ei, ordonată, ca stelele în constelații.

Numai că era o minciună și ea o știa. Nu fusese un vis. Zgândărise gândul iar și iar cu fascinația scârboasă a unui copil care-și rupe cojile de pe răni, incapabilă să se hotărască dacă simțea durere ori bucurie.

Se apropia duelul. Mai avea puțin timp la dispoziție până să-i taie Cattlson mâna sau, și mai rău, să o lase țintuită la pat și neputincioasă. Îi rămânea un singur plan de acțiune: să răspundă scrisorii care adusese cuvântul declanșator.

Așa că trecu la fapte.

Purity Cartone o urmări scriind biletul și dându-i-l lui Muire Lo. O chestie nevinovată: „Aș vrea să ne vedem să discutăm planificarea pentru sezonul dărilor".

Xate Yawa veni chiar în aceeași după-amiază.

CAPITOLUL 14

Băură cafea și mâncară prăjiturele stropite ușor cu sirop de curmale sub privirile lui Purity Cartone și ale lui Muire Lo, doi servitori tăcuți ce le dădeau raportul unor autorități îndepărtate, doi bărbați în care Baru simțea că se putea încrede complet, dar în niște limite înguste și clare.

Limite din care urma să iasă.

Xate Yawa îl studie fascinată pe bărbatul cel palid.

— E un exemplar spectaculos, nu-i așa? Remarcabil de capabil. Când Guvernatorul s-a dat mare cu el, l-am pus să repete toată conversația cuvânt cu cuvânt. Mi-ar putea înlocui toți grefierii.

Baru înțelese avertismentul din vorbele ei și mai că zâmbi. Îl pusese pe Muire Lo să transcrie întreaga conversație ca să se asigure că Xate Yawa înțelegea cât de atent urmărită avea să fie. Dar ar fi trebuit să se gândească la faptul că bătrâna judecătoare știa deja cu ce avea de-a face.

— Cu vreo zece ca el aș fi dat de cap registrelor lui Su Olonori într-o săptămână.

— Mă îndoiesc că există zece Limpeziți în tot Aurdwynnul. Sunt prăsiți în Metademă, unde s-au construit niște leagăne ingenioase din pârghii și clopote – oh!, dar ăsta nu-i decât un zvon, zise Xate Yawa chicotind cu voioșie politicoasă. N-ar trebui să-l dau mai departe.

— Numai de zvonuri am avut parte în ultimele zile, zise Baru, arătând din ochi spre Purity Cartone și apoi spre ușă: *Gărzile?*

Ochii lui Xate Yawa îi urmară concentrați pe ai ei.

— Da. Chestiunea acestui... detașament de protecție. Dacă ar fi fost un arest oficial la domiciliu, îl puteam retrage imediat. Numai că Guvernatorul privește un, ăă, intrus necunoscut ca pe o chestiune de securitate provincială și are dreptul să ia măsuri militare pentru apărarea ta. Dacă poate justifica privarea ta de libertate ca pe o protecție pe termen scurt, eu sunt – pentru moment – lipsită de putere.

Nu că ea sau fratele ei ar fi avut motiv s-o lase pe Baru să iasă din turn. Nu atâta vreme cât credeau că revolta nu are nicio șansă.

Asta trebuia să schimbe Baru. O susținuseră pe Tain Hu. Puteau fi convinși din nou.

Își răsuci ceașca de cafea pe farfurioară și se trânti pe spate în fotoliu, excesiv de relaxată, țipând în gândul ei la Xate Yawa: „Acum asta, asta e partea importantă!"

— Nu face nimic. Mi-a dat șansa de a mă concentra pe programul nostru de dări.

— Ce îndatoritor din partea ta!

— Cum perceptorii noștri sunt pe drum și cuferele încep să se umple, am început să mă preocup de chestiunile de securitate. În vremuri slabe ca acestea, dările trezesc în oameni dispoziția de a se revolta, iar în duci pe cea de fraudă. Și Guvernatorul Cattlson...

Îi aruncă o privire fugară lui Purity Cartone.

— Pe el cel mai tare îl preocupă să ofere Falcrestului un sezon solid. Parlamentul e frustrat de pierderile noastre de aici. Se așteaptă la război cu federațiile oriati, război care o să-l coste.

Xate Yawa studie alene decorul, urmărind cu privirea un motiv lung cu ancore și lanțuri.

— I-am pedepsit exemplar pe cei care s-au dedat la fraude în ultimii ani. I-am învățat că în vremurile slabe cea mai căutată e frăția. Cred că vei da randamente mari.

Ce zicea de fapt: „Joacă-ți rolul! Nu face probleme!"

Condeiul lui Muire Lo zgâria de zor pergamentul.

— Cam așa ceva.

Întâlni privirea femeii mai în vârstă și nu-și coborî ochii.

— Dar mi-a trecut prin minte faptul că riscăm un alt fel de dezastru. Zvonul că se construiește o flotă imperială în Sousward are să-i împingă pe pirații din nord spre ruta comercială. Vechile lor locuri din sud-vestul Mării Cenușii nu vor mai fi sigure. Au să caute ținte noi.

Uimirea de pe chipul lui Xate Yawa, care rămăsese cu gura căscată, ar fi putut părea falsă oricui nu pricepea cui îi era ea loială cu adevărat, oricui nu-l cunoscuse pe fratele ei în puterea nopții. Baru știu că nu se prefăcea. Că intuise unde bătea cu verbele ei.

Xate Yawa se strădui o clipă să-și recapete stăpânirea de sine.

— Navele cu dări care se îndreaptă spre Falcrest, încărcate cu aurul unei națiuni... dar cu siguranță marina le va păzi sârguincioasă. Cu siguranță, pirații aceia vor fi alungați.

— Sunt încrezătoare că dezastrul nu se va abate asupra lor. Numai că aș vrea să iau măsuri și să cresc încrederea până la siguranță, zise Baru zâmbind binevoitor. Piețele funcționează cu încredere, știi bine.

În locul lui retras, Purity Cartone stătea ca o statuie, cu ochii concentrați când ici, când colo, relaxat și distrat, urlând pericol prin fiecare por.

Și Baru voia să țipe, căci în acea clipă își putea simți întreaga viață, toate visurile și ambițiile, fiecare amintire dureroasă a apei taranoki și a strigătelor păsărilor marine, fiecare speranță de putere imperială și subversiune, în echilibru pe vârf de cuțit, cuțit pe care-l ținea în mână Xate Yawa.

„Sunt o proastă", își zise Baru. „N-o să iasă din cuvântul fratelui ei. E prea devreme."

„Are să pună să fii fiartă de vie", îi spusese el.

Xate Yawa rămase tăcută preț de o clipă, apoi vorbi iar.

— Bineînțeles că trebuie să luăm măsuri. Am să-l pun pe ofițerul de legătură al amiralului Croftare să-ți aducă documentele necesare ca să poți studia programarea și să repartizezi din nou corăbiile cum consideri de cuviință.

Luă o înghițitură de cafea, apoi continuă:

— Poate c-ar trebui să fie reținute corăbiile cu dări până când pot naviga împreună în convoi, ca să nu fie capturate una câte una.

— Exact așa mă gândeam și eu.

Jurispotența se încruntă brusc.

— Mai e o chestiune care trebuie rezolvată, totuși, una nu la fel de plăcut de constructivă. Sunt profund dezamăgită de faptul că tu și Guvernatorul Cattlson ați ales să continuați cu provocarea asta necugetată. M-am străduit ani de zile să pun capăt preferinței Aurdwynnului pentru proces prin luptă. Și iată-vă, atâtând țara cu zvonuri cum că creditorul de aur preferat de omul de rând pune mâna pe sabie împotriva Guvernatorului. Aș insista să se tranșeze disputa asta în instanță, dar Guvernatorul e țintit pe duel.

— Așa cum sunt și eu. E o chestiune de onoare.

Baru încercă să nu exagereze, să se țină după Xate Yawa, care muta lin conversația de la oferta care tocmai fusese făcută și acceptată.

Jurispotența se trase de rochie cu iritare convulsivă.

— Ai putea fi grav rănită. Insist să găsești pe cineva care să te reprezinte. Nu ne permitem să te pierdem de slujbașă.

— Sau să-l pierdeți pe Guvernator de slujbaș.

— Sau pe Guvernator.

Dădu ochii peste cap.

— Am uitat, și tu ești maestră în arta duelului.

Baru desfăcu mâinile neajutorată.

— N-am cum să-mi caut secund câtă vreme rămân sub...

Izbucni într-un râs spontan și sincer, amuzată de ironia situației.

— Sub protecția Guvernatorului.

— Păi, bine.

Xate Yawa zâmbi iritată și nu-i arătă nici măcar o undă de satisfacție, niciun tic încrezut și tăcut care să vădească plăcerea pe care ar putea-o simți având în vedere că târgul se încheiase rapid.

— Va trebui să găsesc un spadasin potrivit ca să-ți slujească drept secund. Unul care să se asigure că niciuna dintre părți nu are de suferit.

Cu siguranță că Xate Yawa putea să facă ceva, Xate Yawa care în anii de mult trecuți îl ucisese pe bătrânul duce Lachta cu mâna ei, care controla fiecare întreprindere criminală din Aurdwynn prin simpla ei funcție.

Muire Lo și Purity Cartone își făcură propriile înregistrări, cu condeiul, respectiv mnemotehnica tăcută, marcând cuvintele și, cu ceva noroc, ratând lovitura fundamentală la care se aruncase Baru, premiile gemene irezistibile pe care le oferise stăpânilor gemeni ai revoltei ce fierbea înăbușit în Aurdwynn: aur și sânge, așezate dinaintea lor, așteptând numai să fie luate în stăpânire.

Gata! Toată puterea ieșise din mâinile ei. Peste câteva zile, Xate Yawa avea să o distrugă sau avea să urmărească aprinzându-se primele scântei ale revoltei.

Și atunci urma să înceapă adevăratul test al lui Baru.

* * *

Ziua duelului începu ploioasă și caldă; tot orașul era plin de aburul care se ridica din pietrele cubice și rotunjite din pavaj după o furtună de miez de vară. Baru coborî în birou. Își făcuse deja încălzirea și era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de călărie și tunică groasă care se purta peste armură. Îl găsi pe Muire Lo în picioare lângă fereastra din spatele biroului ei.

— A plecat Cartone, zise el, zâmbind către oraș. L-a chemat Guvernatorul înapoi ca să-i dea raportul despre activitățile tale. Am adus micul dejun.

— N-am observat că lipsește, replică ea, surprinsă de sine.

Muire Lo gătise cod proaspăt în ulei de măsline și cu ceapă, pentru noroc, cum se făcea în Aurdwynn. Își dori să fi avut poftă de mâncare.

— E ca o piesă de mobilier. Pur și simplu îți scapă atenției.

— Nu și atenției mele.

Muire Lo se sprijini cu mâinile de geamul ferestrei, privind cu ochii pierduți la pâcla de afară. Baru se simți brusc cuprinsă de o ușoară durere la vederea expresiei de pe chipul lui: o melancolie blândă și grațioasă, de parcă hotărâse să facă ceva care doare.

— Mi-aduc aminte că diminețile ca asta miroseau a rahat. Canalele erau groaznice și totul refula în stradă când ploua.

— Și acum?

— Le-a reconstruit Mascarada cât am fost eu plecat, răspunse el ridicând din umeri. Nu se mai ridică aburi din canalizare în diminețile de vară. Dar tu ai o baie cu apă caldă în vârful turnului, așa că-mi închipui că nu ești impresionată.

— Poți continua, zise ea, ciugulind din cod.

— Mm? Despre instalații sanitare?

— Despre toate lucrurile pe care ai vrut să mi le spui cât timp a stat omul ăla lipit de mine.

Muire Lo își apăsă fruntea pe geam și închise ochii. Ea se uită la el, vrând să-l înțeleagă, chiar dacă gândurile i se tot întorceau la duel, la planul lui Cattlson de a o vedea schilodită și scoasă din joc. Avea să doară? Urma să piardă un deget, o mână?

— Ce faci? murmură Muire Lo cu blândețe, ca și cum voia să scape de cineva care trăgea pe ascuns cu urechea.

— Ei bine, răspunse ea înghițind și ridicând cuțitul. Nu pot să mă retrag din duel fără să-i prezint scuze oficiale lui Bel Latheman. Dacă o fac, îmi voi compromite capacitatea de a-mi păstra funcția și voi fi forțată să demisionez. Cattlson vede duelul ăsta ca pe o șansă de a repudia tot răul pe care i l-am făcut guvernului. Lui Xate Yawa nu pare să-i pese suficient de mult ca să pună capăt cazului. Așa că niciunul dintre noi n-are cale de ieșire și trebuie să lupte.

— Nu la asta mă refer.

Muire Lo se trase de lângă fereastră și de lângă siluetele abstracte care lunecau prin ceață (Baru se gândi, cu un fior rece, la gâtul subțire și musculos al lui Purity Cartone).

— Anexa cu privire la dări, continuă el. Aranjamentul criptic cu Xate Yawa. Programarea meticuloasă de întrevederi cu șase luni în avans, de parcă încerci să dovedești că vei mai *avea* întrevederi peste șase luni.

Veni de cealaltă parte a biroului și rămase acolo, în picioare, cu părul uns și lins, și cu tunica încheiată protocolar la toți nasturii. Acum nu mai arăta așa de tare a cintezoi. Poate a corb.

— Te cunosc. Nu ți-ai miza statutul și cariera pe duelul ăsta copilăresc fără vreun motiv. Ce faci?

Baru mai luă o bucată de cod ca să tragă un pic de timp pentru ea și inima ei.

— O să am nevoie de ajutorul tău la o groază de documente după aceea.

— Ori o să ai nevoie de mine să te îngrijesc.

Gura lui tresări și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Vorbi aspru, ca și cum se sforțase să continue:

— Dacă treci de partea cealaltă, dacă plănuiești să-ți unești soarta cu a lor, vreau o șansă să-mi avertizez familia înainte să se întâmple asta. Suficient cât să-i urc pe o corabie și să-i scot din port. Îți amintești de vânătorul ăla care m-a strâns de gât când i-am spus pentru cine spionez? Mânia aia se va abate și asupra lor.

Îi striga inima în piept, plină de dorința bruscă de a-l salva pe acest copil al rebeliunii trecute, de a-l preveni de ce avea să vină. De unde venea acea dorință? Acum crescuse, era un agent antrenat, un băținaș. Se putea descurca. Numai că era legat de ea, nu-i așa? În puterea ei. Fusese legat de ea de Cairdine Farrier.

Vorbi apărându-se calculat:

— Nu accept să aud vorbe de trădare în biroul meu. Și-așa sunt cercetată atent.

Muire Lo lăsă capul în jos.

— Eu sunt de vină. Iartă-mă. Am presupus că știu ce-i în mintea ta.

Se încurcă în cuvinte.

— Credeam că dacă – în eventualitatea în care – adică, să zicem, date fiind împrejurările, credeam că s-ar putea să ai nevoie de...

Orice urmărea, nu găsise încă o cale de-a o spune, iar Baru nu putea să o facă ea în locul lui. Împinse tava deoparte.

— Vreau să ajung devreme. Cheamă o trăsură și dacă Guvernatorul a aranjat deja să am una la dispoziție, pune s-o schimbe.

Orice-o fi vrut el să spună, confidență sau provocare, se abținu pe dată.

— Desigur, Excelența Ta.

Baru găsi sabia de abordaj a Aminatei și o încinse lângă punga cu lanț. Dacă avea nevoie de ea azi, atunci deja pierduse.

Xate Yawa n-ar fi scris o scrisoare dacă ar fi găsit un secund.

* * *

Mulțimea mugea ca resacul de furtună.

Nu era productiv să se gândească la înfrângere. Să-și imagineze că s-ar putea să-și piardă o mână sau să capete

o rană supurândă, sau să leșine de la durerea imediată. Nu, Xate Yawa urma să aibă un secund gata s-o reprezinte. Nu avea să fie nevoită să se lupte. Dacă se lupta, urma să piardă în fața lui Cattlson, care avea și capacitatea, și puterea, și experiența, precum și încredere în mânuirea sabiei.

Dar ea sigur nu trebuia să se lupte.

Coborî din trăsură în mijlocul pieței și jumătate din oraș își țipă stridentura sau adorația față de ea.

O răscoală cifrată. Rânduri de soldați în uniforma albastră a garnizoanei încerca să țină mulțimea în frâu. Drapele cu moneda și masca fâlfâiau pe prăjini din lemn de brad roșu de coastă, negustori vindeau bere pe stradă muncitorilor zdrențăroși din docuri, pădurari palizi și obosiți cu dinți atinși de scorbut, și sulițașe din Pinjagata, care stăteau umăr la umăr, strigau într-o afalonă plină de entuziasm: „Aur dintr-o mână mai corectă! O mână mai corectă!" Chiar și bărbații sub steagul ducal al lui Oathsfire, Lyxaxu și Unuxekome, ghemuiți incomod și grupați departe de mulțimea de rând, încurajau prin strigăte.

O încurajau pe ea.

Politica de împrumut fusese o mișcare calculată ca să-i câștige simpatia omului de rând. Intenționat îl făcuse pe Bel Latheman să o insulte în public ca să le câștige furia.

Calculase bine, din câte se părea.

„O mână mai corectă!"

Exista, bineînțeles, și opoziție.

În partea dinspre Banca Monedei Fiduciare a pieței, caii își căutau locul prin mulțime. Călărețiipurtau armură și podoabe ducale. Baru văzu steagul cu cerb al ducelui Heingyl, după care îl văzu pe duce, îmbrăcat în armură și țeapăn pe calul său negru de luptă. Pierduse atât de mult în colapsul inflaționist provocat de Baru, încât Guvernatorul Cattlson intervenise cu aur ca să-l susțină. Loialitatea lui avea însă rădăcini mai adânci. Jurase credință Mascaradei imediat ce căzuse Aurdwynnul și avea un sentiment al

onoarei atât de puternic, încât îi fusese alături Falcrestului în Rebeliunea Neghiobilor. Cuvântul lui atârna greu.

Ridică mâna spre ea și trase ceva din șa: o pasăre marină, legată, dar care se zbătea vrând să se elibereze. Lângă umărul ei, Muire Lo trase brusc aer în piept.

Heingyl îi suci gâtul păsării și o aruncă în mulțime. Oamenii de acolo răbufniră într-un răcnet vulcanic, după care într-o scandare copleșitoare ca amploare: „E prea ieftină!"

— Needucat, pufni Xate Yawa, venind spre Baru printr-un rând de soldați cu măști de oțel de la garnizoană. Ce-ar zice fiica lui? Eu o să fiu arbitru azi.

Baru încercă să zâmbească, să se arate calmă. I se înmuiară genunchii și stomacul i se zbătea ca de la răul de furtună.

— Secundul meu? întrebă ea cât de încet putu.

— Poftim? se încruntă Xate Yawa, aplecându-se spre ea. Urechile mele bătrâne mă lasă când e cald.

Lui Baru i se strânse inima. I se puse un nod în gât. Nu exista niciun secund.

Curaj, acum, curaj, curaj! Fusese o luptătoare bună la școală. Își continuase antrenamentul de-a lungul timpului. Poate – poate – cumva...

— Haide, haide! o trase Xate Yawa de încheietura mâinii. Avem un doctor pe poziții. Cel mai bine e să-ți înfrunți durerea și să găsești o cale de a trece prin ea.

Oferta îi fusese respinsă, bani și sânge, și toate celelalte. Sigur că Xate Yawa vorbise cu fratele ei și încă mai considerau că era prea devreme.

Răcnetul mulțimii dispăru când ea o porni pe caldarâmul cu pietre neșlefuite spre cercul marcat cu cretă din centrul pieței, unde aștepta Guvernatorul Cattlson cu mantia lui cu cap de lup, din piele neagră, fără mâneci, cu o sabie lungă pentru două mâini.

— Cormoran, zise el.

Bărbatul încercă să zâmbească așa cum făcea mereu, dar vrând să se elibereze în glasul lui se simțea regretul.

— Ai numărat oamenii adunați aici?

— Probabil e jumătate din oraș.

— Am ordonat să se închidă docurile și să se declare zi liberă. Nimic nu-i place mai tare gloatei ca o demonstrație de putere. Aurdwynnul trebuie să știe cine-l conduce și de ce — le va prinde bine să vadă că Guvernatorul lor poate câștiga în condițiile pe care le impun chiar ei.

Își trecu sabia în mâna stângă și-i întinse dreapta ca să-și strângă mâinile.

— Am să te tai ușor, dacă pot. Și-mi cer scuze pentru lozinca scandată. N-a pornit de la mine și nici măcar de la ducele Heingyl.

În spatele lui, Bel Latheman stătea cu bărbia în sus și mâinile la spate. Îi plăcea mai mult să simtă furie decât frică. Mai că-i scuipă la picioare, dar lozinca scandată – „Prea ieftină!" – o făcu să se gândească la cuvintele lui Latheman de când fuseseră la casa deschisă: „Nu face o criză de isterie!" Orice emoție ar fi trădat ar fi fost întoarsă împotriva ei.

Îi prinse și-i strânse mâna lui Cattlson. Acesta se încruntă.

— Ți-ai uitat masca.

Renunțase la ea ca simbol. Renunțase la mască pentru că voia ca moștenirea ei taranoki să se vadă în acest duel. Secundul ei putea să lupte mascat.

Numai că ea nu avea secund. Nu avea decât Sistemul Naval împotriva alonjei și forței lui Cattlson.

Muire Lo o îmboldi ușor și-i arătă ceva cu degetul. Îl descoperi pe remora de Purity Cartone, în suita mascată a Guvernatorului, palid și ieșind în evidență acum că-l observase.

Cattlson fu însă întrerupt înainte să-și termine ideea.

Xate Yawa ridică mâinile și soldații de la garnizoană bătură în scuturi. Răcnetul mulțimii se stinse, iar peste

piață se așternu liniștea, cu excepția nechezatului cailor și a unui murmur ușor.

— Sunt arbitră a întrecerii până ce dă sângele! strigă ea.

Ofițerii de la garnizoană repetară, cuvânt cu cuvânt, lozinca, alcătuind un cor răsunător care creștea rând cu rând:

— Astăzi Excelența Sa Baru Cormoran din Taranoke, Contabila Imperială, îl provoacă pe Excelența Sa Bel Latheman din Falcrest, Mijlocitor Principal al Băncii Monedei Fiduciare. Baru Cormoran, ce doleanță ai?

Își exersase de o sută de ori răspunsul și acesta ieși la fel de ușor ca scuipatul ori ca fierea de frică.

— Bel Latheman este necredincios în datorie și în dragoste. Și-a folosit postul ca să avanseze în dauna Aurdwynnului și s-a folosit de afecțiunea mea ca distracție în timp ce îi făcea curte lui Lady Heingyl Ri. Mi-a insultat sângele, sexul și patria. Așa ceva nu voi permite, nici de la un bărbat din Falcrest, nici de altă națiune.

Simplu. Personal. Publicul era format din pădurenii și muncitorii de la docuri. Purtătorii de zvonuri care aveau să-i ducă cuvintele spre nord, pe drumuri și pe fluviul Inirein, în fiecare ducat și oraș liber. Chiar și ducele Pinjagata avea să audă povestea femeii cu ochi ageri, care semăna cu Nayauru, ce-i stătuse împotrivă lui Cattlson, și chiar și el avea să-și amintească numele ei.

— Bel Latheman, cum răspunzi?

Acum ofițerii și soldații repetau ce spunea Latheman.

— Baru Cormoran mi-a impus relația dintre noi prin autoritatea pe care o are. I-a ruinat pe ducii din Aurdwynn cu politicile-i dezastruoase și a permis ca vina să cadă pe mine. Ca mentalitate și descendență de sânge este nepotrivită pentru postul pe care-l deține, iar eu doresc să mă eliberez de autoritatea și reputația ei.

Nu făcuse nicio acuzație de tribadism. Poate credea că nu avea să dea bine. Poate că îl oprise grija părintească a

lui Cattlson. Poate nu putea suporta gândul că chirurgii lui Xate Yawa aveau să-i circumcidă lui Baru părțile femeiești.

Baru încercă să numere de câte ori răsufla și să factorizeze numărul. Numere prime: unu (în funcție de persoana pe care o întrebai), doi, trei, cinci, șapte...

Xate Yawa putea rosti acum câteva cuvinte, pasaje din legea care descria failibilitatea și irațională a duelurilor. Sări peste ele, desigur. Se afla acolo ca s-o vadă pe Baru rănită și scoasă din joc.

— Fie ca această luptă să judece prin sânge adevărul acestor acuzații. Baru Cormoran, îți ceri scuze și te retragi?

Nu aici. Era imposibil. Trebuia să-și încerce norocul cu sabia.

— Nu.

— Bel Latheman, tu?

— Nu.

— Bel Latheman, numești un secund să te reprezinte?

— Îl numesc pe Excelența Sa, Guvernatorul.

Din mulțimea de lângă Banca Monedei Fiduciare, tabăra ducelui Heingyl răcni și bătu din palme. Caii se cabrară la unison. Cattlson desfăcu brațele către mulțime, revendicând în strânsoarea triumfală cercul de cretă în care urmau să se dueleze, pietrele din pavaj, arcadele și schelele din jurul lor, pe care ședeau ștrengari și oameni de rând.

Xate Yawa se întoarse către Baru, care încerca să nu se gândească la nimic altceva decât la tatăl Salm, prins în luptă corp la corp la lumina focului, atât de sigur și puternic, și, în loc de asta, se trezi gândindu-se la tatăl Salm plecat la război, de unde nu se mai întorsese niciodată. Buzele țuguiate ale judecătoarei păreau a-și cere cumva scuze, dar numai păreau.

— Baru Cormoran, numești un secund să te reprezinte?

Deschise gura ca să-și pecetluiască distrugerea.

— Eu o reprezint pe Baru Cormoran.

Mulțimea icni, făcu liniște și răcni ca un val ce se lovea de țărm și apoi se retrăgea.

Iar ducesa Tain Hu păși în cerc. Cizmele ei cu pinteni bocăneau pe piatra de calcar din pavaj. Avea părul tuns și obrajii crestați de linii roșii. Ridică sabia spre Cattlson, ochii spre Baru și duse mâna la frunte în chip de salut.

— Doamna mea, zise ea, iar Xate Yawa încercă să-și ascundă furia, cât repetară ofițerii din garnizoană tot ceea ce ducesa Vultjag spunea pieței.

— Poruncește-mi.

Iar Baru aruncă prima săgeată pe care o avea la îndemână, cuvintele care-i făcură pe dogari, negustorii de pește și purtătorii de stindarde ai lui Lyxaxu, Oathsfire și Unuxekome să strige:

— Arată-le cine ar trebui să conducă Aurdwynnul și de ce!

— Vultjag! urlară oamenii de rând din mulțime, un sunet aspru și mirat. Vultjag!

* * *

Piatra coarnelor de cerb era plină de lupte cu sabia, dueluri romantice impetuoase în Falcrestul prerevoluționar. Se scrisese un studiu (pe care îl citise) despre transparența remarcabilă a prozei din Cartea a Doua și despre absența tuturor descrierilor meticuloase ale armelor, armurilor și descendenței care umpleau vechile epopei. Numai că luptele continuau la nesfârșit pe pagini întregi de parat și ripostă, joc de glezne, fandare și manevre. Tuturor le plăceau la nebunie luptele din *Piatra coarnelor de cerb*.

Baru se antrenase în Sistemul Naval. Acolo nu existau parări și riposte. Fiecare răspuns era totodată un atac, o contralovitură aplicată într-un moment în care să intercepteze și să deplaseze lovitura adversarului, să o lege și

să o transforme într-o încleștare sau rană. „Pe o corabie, pe furtună, pe întuneric," mârâise Aminata, trosnindu-și încheieturile degetelor, „când ești beată și împresurată, iar ei sunt șase la una!"

Mereu i se păruse potrivit pentru ea, chiar dacă nu fusese niciodată la fel de bună ca Aminata.

Tain Hu însă nu cunoștea Sistemul Naval, iar Baru habar nu avea ce știa Cattlson. Poate nici nu conta. Cattlson era mai înalt și mai masiv, capabil de alonjă și puternic.

Luptătorii își ocupară locurile. Piața aștepta în tăcere. Jurispotența Xate Yawa stătea cu mâinile pe coapse. Fața ei era ca un pergament neted, lipsită de expresie.

— Privește-le picioarele! șopti Muire Lo la urechea lui Baru.

Cattlson luă poziția de atac, cu piciorul stâng înainte, ridicându-și sabia lungă în poziția de gardă a boului din Sistemul Naval, cu mâinile pe mâner și pe gardă și cu lama dreaptă la nivelul capului, țintind spre Tain Hu ca un deget acuzator. Ținea brațele strânse și sabia perfect nemișcată – o demonstrație incredibilă de forță statică. O laudă.

Tain Hu își dădu jos jacheta mișcând din umeri, stând cu spatele la el în semn de insultă (mulțimea de lângă bancă râse) și, cu o încredere evidentă, se așeză în fața lui Cattlson în semifandare, aplecată ușor din talie. Tunica îi dezgolea brațele și umerii osoși care luceau de transpirație. Apucă mânerul cu stânga și garda cu dreapta, rezemând lama sabiei lungi pe umăr ca un muncitor care cără o prăjină.

Bărbia ca o probă a lui Cattlson tresări, iar susținătorii lui râseră iar batjocoritor.

— Ridică sabia! strigă cineva.

— Ar fi putut alege o poziție mai puternică pentru gardă, șopti Muire Lo.

— E o gardă bună, replică Baru, care-și rosese mai toată pielea de pe partea din dreapta a buzei de jos și trecu la cealaltă parte. Nu înseamnă nimic.

Xate Yawa ridică mâinile și le ținu depărtate la nivelul umerilor.

— Până dă sângele, intonă ea. Gata!

Când era copil, Baru privise păsările la fel de mult cât privise stelele, le observase bătaia aripilor în zbor și încercase să descifreze tehnica.

Cineva din spatele lui Tain Hu bătu din palme și strigă, tare și batjocoritor. Ducesa Vultjag nu tresări. Lui Cattlson i se încordară mușchii pulpelor la auzul zgomotului.

Xate Yawa bătu din palme și făcu un pas înapoi ieșind din cerc. Cattlson lovi.

O lovitură ca un tunet de puternică, un exemplu incredibil de alonjă, controlată la capătul arcului său (coborât în poziția de gardă a cozii) cu o adevărată putere. Tain Hu făcu un pas înapoi, cu piciorul din spate, apoi cu cel din față. Încă își ținea sabia pe umăr, dar se feri la timp, cedând locul în care stătuse cu o clipă în urmă, unde lovise Cattlson.

Râsete zeflemitoare și strigăte răgușite ca răspuns la retragerea ei. Guvernatorul reveni la poziția de gardă a boului și începu să-i dea roată cu pași lungi și lini. Tain Hu făcu la fel, cu o figură lipsită de expresie. Dacă nu și-ar fi mișcat ușor umerii, ar fi arătat de parcă nici nu respira.

— Nu-și permite să atace, spuse Muire Lo frângându-și mâinile la coada ochilor lui Baru care o înțepau pentru că nu clipea. El e prea...

Cattlson se lăsă în jos ca și cum era cât pe ce să facă un salt. Tain Hu nu răspunse. Guvernatorul chicoti și rânji.

— Crezi că te-ar mai fi ruinat, vorbi Tain Hu tărăgănat, dacă ți-ai fi făcut voia și i-ai fi înfipt sabia în spate când...

Țâșni la jumătatea propoziției, dintr-o singură mișcare a picioarelor, coborând sabia de pe umăr ca să lovească de-a curmezișul și apoi în jos.

Cattlson ripostă, prinzând-o în lovitura de-a curmezișul, absorbind șocul cu forța lui și oprind-o. Săbiile scoaseră un

sunet metalic, care deveni strident. Cattlson răcni și el, avansând și împingând-o înapoi prin forța lamelor încleștate...

Tain Hu, pierzându-și echilibrul, se arcui pe spate mai jos de mijloc.

(Baru urmărea bătăile din aripi...)

Tain Hu se răsuci, trup și sabie, parând lovitura și trecând toată furia presiunii lui Cattlson în dreapta. Lama armei lui trecu peste umărul ei drept, alunecând de-a lungul acestuia, iar el păși înainte ca să mențină contactul, să o copleșească și să o dezarmeze.

Oțelul urlă unde se încrucișară săbiile.

Umerii lui Tain Hu se reliefară de la o destindere anatomică bruscă atunci când se răsuci, lăsând energia lui Cattlson să-l ducă înainte spre...

(Baru îi surprinse mișcarea mâinilor: o mănușă înfășurată la baza netăioasă a lamei, pentru pârghia de care avea nevoie ca să țintească...)

...mânerul sabiei. Îl izbi de fruntea lui cu un icnet brusc, ca și cum priza și dezarmarea feroce ale lui Cattlson fuseseră doar o cale convenabilă de a da la o parte sabia lui și a-l pocni cu dosul sabiei ei.

Guvernatorul căzu pe o parte pe caldarâm, amețit. Mulțimea urlă. Muire Lo scoase un sunet aspru și sări ușor pe vârfuri.

Tain Hu îi tăie lui Cattlson pielea de pe frunte cu o mișcare scurtă, o lobotomie superficială în batjocură, chiar sub căciula cu cap de lup, și se dădu la a parte. Ochii ei îi întâlniră privirea lui Baru și zâmbi fără să fie calculată sau zeflemitoare, un semn al victoriei și-al triumfului.

Totul durase o secundă. Poate două.

— Victoria merge la Baru Cormoran! strigă Xate Yawa în liniștea din piață.

Soldații din garnizoană, care se temeau de răscoală, începură să-și pocnească scuturile înainte ca mulțimea să înceapă să răcnească. Muire Lo o prinse de umăr pe Baru,

care stătea, uluită, cu gura căscată. Purity Cartone se duse la Guvernator, îngenunchind ca să-l ajute, și Bel Latheman își lăsă fața în palme și începu să tremure...

— Trăsura! șuieră Muire Lo. Repede, cât mai e drumul deschis!

O trase de mână, dar ea se întinse spre Tain Hu, spre zâmbetul ei strâmb și nasul prost refăcut ca să o tragă după ei, sus în trăsură, la loc sigur. În jurul lor, mulțimea tuna: „O mână mai corectă! O mână mai corectă!"

CAPITOLUL 15

Acesta ar fi fost momentul pentru contramăsuri pripite, pentru ordine sigilate, deschise în cazul înfrângerii lui Cattlson, pentru oamenii lipsiți de subtilitate ai lui Xate Olake, cu cuțitele lor lipsite de eleganță. Câștigase duelul, câștigase inima Aurdwynnului. Pierduse însă ultima rămășiță de siguranță în Treatymont.

Ceea ce putea fi fatal. Contase pe protecția lui Xate Yawa în timp ce restul planului ei avansa – slabe șanse de așa ceva și, clar, nu se putea întoarce în turnul ei, unde mișunau gărzile lui Cattlson.

— Ducesă! strigă ea, peste zgomotul puternic al roților trăsurii pe caldarâm. Am nevoie de un loc sigur.

Tain Hu stătea cu teaca sabiei în poală și cu același zâmbet de lup pe față, care n-o părăsise de când plecaseră din piață.

— Oamenii mei sunt încartiruiți pe domeniul ducelui Oathsfire, în Northarbor. E rival în nord, dar aliat aici. Dacă ai nevoie să fugi, te poate sui pe corabie la gura Inireinului, iar ducele Unuxekome te poate duce în sus pe fluviu, până la fortăreața mea din Vultjag.

Unde putea fi pusă bine și păstrată pe post de monedă. Dar măcar era o opțiune.

— Bun. Muire Lo?

— Am să-i spun vizitiului, răspunse secretarul și se duse în față.

— De când aștepți să faci asta? o întrebă Baru pe ducesă.

Era imposibil să se abțină să nu-i răspundă la zâmbet.

— De când imbecilul ăla mulțumit de sine a intrat cu corabia în port.

Își întinse brațele de-a lungul spătarului banchetei din trăsură și se așeză ca un comandant suprem pentru un portret.

— Pe atunci, nu știa cum să se lupte, și nici eu, de-abia dacă eram o fetișcană.

I se schimonosiră buzele.

— Se pare însă că învățătura mea a depășit-o pe a lui.

— Așa se pare.

Era atât de ușor să te buimăcești în prezența ei.

— Unde ai... cu sabia, mă refer, cum ai învățat?

— Pădureni, pădurari. Câteva încăierări adevărate, răspunse ducesa ridicând din umeri. Braconierii stakhieczi din Munții Crestelor Iernii coboară spre sud, în Vultjag, toamna, iar noi îi respingem prin luptă.

— Ai ucis, zise Baru, simțind o fascinație care o amețea.

— Omul cu inelul de fier, replică Tain Hu, făcând, probabil, referire la vreo legendă sau amintire personală.

Îi pieri zâmbetul pentru o clipă, iar Baru, gândindu-se din nou să nu se pripească și să ia contramăsuri, își aminti că Tain Hu nu era ceva sigur, nu era ceva cunoscut. „Nu ești singura jucătoare de pe tabla de joc."

Se aplecă peste banchetă să-i șoptească lui Tain Hu la ureche. Ducesa Vultjag mirosea a transpirație și a piele tăbăcită, a victorie.

— Să pretind că Xate Yawa te-a ales drept secundul meu? C-a vrut să câștig?

— N-ar conta, murmură și ducesa. Ea și fratele ei credeau că e prea devreme să te susțină, chiar și după ce le-ai oferit corăbiile cu dări. Te voiau rănită și scoasă din joc. Eu însă am ieșit din rând și ți-am acordat votul meu. Dacă le arătăm că avem o șansă, se vor da pe brazdă.

— De ce? întrebă Baru, nevoind să spună „de ce se vor da pe brazdă", ci...

Buzele lui Tain Hu păstrau o distanță atentă de urechea ei.

— Fiindcă mi se pare că ți-ai dat seama că cine ești nu-ți va permite niciodată să capeți ceea ce meriți. Fiindcă știu

că ești egoistă, calculată, vizionară și când n-ai să găsești un drum înainte prin labirintul falcresti, ai să te apuci să-l faci bucăți. Am știut-o chiar și când mi-ai distrus falsurile. Știam c-o să te saturi de lanțuri.

O apucă pe Baru de umăr și apăsă dureros; avea mănuși ghintuite și forța îi era evidentă.

— Sprijinul meu însă are un preț.

* * *

Răscoalele care zguduiră Treatymontul în următoarele câteva zile lăsară garnizoana fără soluție de acid. Curțile lui Xate Yawa declarară amnistie și înființară clinici unde cei arși își puteau trece numele pe o listă ca să primească alifie cu care să-și vindece rănile. Baru și-i imagina pe funcționarii judiciari copiind acele nume în registre ascunse și confruntându-le cu niște pseudonime cunoscute, alcătuind tabele și matrice ale vinovaților. Aveau să urmeze acuzațiile reciproce. Mascarada nu dădea niciodată greș când venea vorba să pedepsească cele mai mici insurecții.

În ciuda protestelor lui protectoare, îl trimise pe Muire Lo înapoi la ea în turn să ofere scuze pentru absența ei. El îi scria, dimineața și seara, dar biletele sale atât de scurte, la fel ca în afaceri – „randamentele dărilor conform țintei; Guvernatorul Cattlson ocupat cu mari tulburări și propriile lui chestiuni personale"; „Xate Yawa întreabă de sănătatea ta" – îi arătau clar că scrisorile erau urmărite.

Baru știa că și ea era urmărită și judecată, deși mijloacele nu erau secrete. Tain Hu își alesese cu atenție prețul și-și explicase clar instrucțiunile. Avea să aștepte pe domeniul lui Oathsfire, până avea să trimită după ea.

Într-o dimineață, la puțină vreme după aceea, Baru coborî scările și întâlni o femeie stakhi într-o rochie simplă de lână, cu părul de culoarea paiului, împletit și strâns în coc.

— Excelența Ta, zise ea și făcu o plecăciune.

Baru recunoscu plecăciunea. O surprinse și o ținu încremenită între două trepte.

— Ake Sentiamut.

Femeia zâmbi curtenitor. Dacă mai ținea minte ce-i făcuse Baru – acel ordin nepremeditat, faptul că scăpase de agenta lui Tain Hu de la Banca Monedei Fiduciare, acel simplu și crud „Concediaz-o", acest lucru se vedea numai în încordarea din jurul ochilor ei. Fără blana de urs era slabă ca o scoabă, aproape sleită. Poate că nu pierduse numai blana de urs.

— M-a trimis ducesa.

Ducea o casetă de lemn încrustat.

— Am să-ți fiu ghid prin mahalalele Treatymontului.

— De ce?

— Ca lecție. Ducesa vrea să vezi starea precară a omului de rând.

Îi întinse caseta de lemn.

— Vei avea nevoie de asta. Figura ta e prea cunoscută.

Caseta era plină de cosmetice falcresti, de genul celor pe care Bel Latheman se pricepea atât de bine să le folosească. În interiorul capacului se afla gravat un cerb cu coarne. Baru studie pudrele și borcănașele cu scepticism.

— Cred că va fi foarte greu să mă deghizezi în bărbat, zise ea.

Buzele lui Ake tresăriră într-un zâmbet.

— O să lăsăm această artă pentru Înălțimea Sa, Excelența Ta. Cosmeticele pot fi deghizarea unei femei și podoaba unui bărbat.

Făcu, din delicatețe, o pauză.

— Eu știu să le folosesc bine. Și nu sunt lipsită de exercițiu cu pielea maia.

Curioasă și nesigură, Baru îi dădu caseta.

Ake o duse în salon și o puse să stea nemișcată. Baru încercă să vorbească fără să-și miște fața, ca și cum craniul i-ar fi fost o mască de porțelan.

— Ai învățat să folosești cosmeticele de la Bel Latheman?

Ake își mușcă vârful limbii, concentrată, aplicând un semn sau linie pe fruntea lui Baru.

— Nu, eu l-am învățat pe el.

Baru se încruntă, făcând-o pe Ake să scoată un sunet dezaprobator.

— Dar e o artă falcresti, iar el era mereu așa de elegant!

— E un tip timid, prost educat. Se chinuia să se ridice la înălțimea așteptărilor pe care le au ceilalți de la cineva cu funcția lui.

Pensula lui Ake îi gâdilă genele lui Baru.

— L-am ajutat să devină un bărbat pe care Cattlson să-l poată respecta.

Curiozitatea lui Baru se dovedi mai puternică decât bunele ei maniere.

— Dar *tu* cum ai învățat?

— Soțul meu era comediant la docuri. Veneau corăbii oriati în port. În echipaje erau lameni care l-au învățat.

— Ah!

Educația lui Baru o ajuta să înțeleagă acest fapt; atunci când lamenii se duceau în societăți cu doar două sexe, alegeau deseori să treacă ori ca bărbați, ori ca femei și deveniseră experți la asta.

— I-au dat vreodată drumul soțului tău?

— Deci îți amintești, zise Ake fără să se oprească din treabă.

În acel moment Baru își dori să fi dus conversația în altă direcție. Silueta costelivă a lui Ake spunea că ultimii trei ani, cei de după ce o distrusese Baru, fuseseră nefericiți. Faptul era însă consumat.

— Mă uimește că l-ai ajuta pe Bel Latheman să-și îndeplinească îndatoririle, chiar dacă alți falcresti ți-au reținut soțul pentru răzvrătire. Chiar dacă erai spioana lui Tain Hu la Banca Monedei Fiduciare.

Ake termină și începu să-și strângă instrumentele.

— *Pe mine* mă uimește, zise ea, c-ai zdrobit rebeliunea lui Tain Hu, pentru ca apoi să începi una personală. Dar eu sunt femeie de rând. Poate că nu mă duce mintea la jocuri de putere.

Își ferea privirea, respectuoasă. Dar poate, își zise Baru, aceasta era arta ei, să se ascundă în spatele bunei-cuviințe. Toată lumea avea propriile arte de trecere.

— Arată-mi ce vrea ducesa ta să văd!

Ake Sentiamut o scoase pe stradă în veșminte simple.

— Ascunde-ți dinții! o preveni ea. Îți strică deghizarea. Părțile astea din Treatymont nu-s prietenoase cu nobilii.

O luară spre nord și apoi spre est, ieșind în Northarborul cu arcadele sale vânjoase, acoperite cu sare, și intrând în Micul Welthon, unde își țineau familiile lucrătorii din docuri, scufundătoarele și muncitorii.

— Eu lucrez acum la un spițer, îi explică Ake pe drum. Un falcresti.

— Aici?

Expatriații falcresti stăteau în cartierele din apropiere de Southarbor și garnizoane, unde își puteau ascunde copiii de limbile iolynice și de tentațiile maia ale orașului, trimițând pe străzi actori plătiți doar ca să se audă limba afalonă în jur: citate lungi din manuale revoluționare, incrasticism ambiental pentru bebeluși și copii.

— Se câștigă bani, spuse Ake, cu o scânteiere de mânie în spatele deferenței. Înțeleg ordonanțele de igienă ereditară?

— Alea sunt treaba Jurispotenței și a Serviciului Caritabil. Nu a mea.

— Aici, sunt treaba fiecărei femei. Nu se poate altfel.

Îi explică cum erau luați de lângă mamele lor copiii rezultați din amestecuri rasiale inadmisibile, cum căsătoriile neautorizate erau pedepsite cu sterilizarea (lui Baru i se puse un ghem în stomac) ori cu sarcini reparatorii.

— Înțelegi ce vreau să zic? Mamele au nevoie de chimia falcresti. Altfel, legile falcresti le iau trupurile. Piața... zise Ake râzând aspru și clătinând din cap. Piața e bogată pentru spițeri.

Sarcini reparatorii. Femei luate și însămânțate ca pământul redobândit. Baru știuse despre asta, desigur, nu moțăise la toate întâlnirile Mijlocitorilor Guvernatori. Însă una era să te gândești la un astfel de lucru și alta să dai piept cu el.

Această politică avea să fie implementată și în Taranoke. *Fusese* implementată, în timp ce Baru era la adăpost între zidurile școlii.

Pe drum auzeau râsetele și țipetele copiilor, dar nu văzură pe nimeni pe stradă. Baru nu trebuia să întrebe de ce. Agenții Serviciului Caritabil veneau după copiii deștepți și agent putea fi oricine. Văzuse contractele cu ochii ei: „Veți fi răsplătiți pentru copii merituoși și veți mai fi răsplătiți și pentru cât de bine se descurcă la examenul de intrare în administrația publică în următorii ani..."

Muire Lo trebuie să fi fost printre primii astfel de copii. Un copil suficient de promițător, încât să fie trimis în Falcrest. Cine l-o fi dat Mascaradei trebuie să fi fost răsplătit cu generozitate.

El nu păruse niciodată nerăbdător să-și revadă familia. Se putea oare să-l fi dat chiar părinții lui...?

— Are să vină o vreme, vorbi Ake cu blândețe, când orașul acesta n-o să-și mai aducă aminte de timpurile de dinainte de Mascaradă. Mascarada o să fie în limba noastră, în casele noastre și-n sângele nostru.

Lui Baru îi sună în urechi o amintire ciudată: afalona vorbită în piața din Iriad, ca niște versuri noi într-un cântec vechi.

„Nu de ceea ce-ți face Mascarada ar trebui să te temi", vru ea să-i spună lui Ake, „ci de ceea ce te convinge să-ți faci singur".

Mai erau și alte ciudățenii de văzut în mahalale. Familii falcresti veneau acolo să angajeze doici, pentru ca micuții lor să-și întărească sistemul imunitar bând lapte de la un sân de băștinașă – un scut, sperau ei, împotriva iernilor aspre și a molimelor care ucideau atâția copii. Unii dintre ei căutau chiar și binecuvântări ilegale de la ilykari. Luase naștere în acest loc o întreagă industrie a laptelui și a blasfemiei, cu tot cu infractorii ei, cu oameni care otrăveau bebelușii și escrocherii cu protecție mistică – se blestemau gospodării și se cerea aur pentru retragerea blestemului. Mai erau și alte tipuri de infracțiuni, existau bresle de supraviețuitori ai molimei care se îmbrăcau în jachete galbene și care adunau morții, oferind carnea lor drept vaccin canibalic. Mită, corupție și amor ilicit.

Nimic din toate astea nu putea fi redus la ceva atât de simplu ca *invadator* și *invadat*.

Baru văzu în oraș ceea ce simțea în sinea ei. Alianțe duplicitare, supravegherea temătoare a sinelui și a împrejurimilor, nevoia plângăcioasă de a mulțumi cumva îngenunchind alături de sfidarea care pătrundea până în măduva oaselor. Un ochi era ațintit la viitorul de slugărnicie care să te îmbogățească și să te acopere de glorie, celălalt era ațintit la libertatea care devenea tot mai îngrădită și irecuperabilă.

Nectarul imperiului, ispititor și mușcător în același timp, saturând totul, fiecare veche împărțire pe sexe, rase și istorie, reclădind totul cu promisiunea și amenințarea puterii.

Când soarele se făcu roșu și se lăsă la apus, Ake Sentiamut o prinse pe Baru de încheietura mâinii. Respectul dispăru din privirea ei.

— Ai văzut destul pe ziua de azi. Te va primi ducesa.

— Ne întoarcem pe domeniul lui Oathsfire?

Ake zâmbi, ca și cum Baru făcuse o glumă fără să vrea.

— Ducesa Vultjag nu s-a odihnit niciodată bine sub un acoperiș Oathsfire. Ne va aștepta la mine acasă.

O cameră într-o clădire îngustă de piatră. Nu era loc pentru un soț. Tain Hu moțăia, lungită și felină, pe o banchetă de lemn, și deschise doar un ochi când intrară Ake și Baru.

— Arăți ca un gargui pictat. Ce-ai văzut?

— Speranță, răspunse Baru.

— Chiar așa?

— Oamenii sunt conștienți de cătușele lor. Mascarada îi guvernează, dar nu i-a făcut încă să-și *dorească* să fie guvernați. Lanțurile n-au devenit invizibile.

Tain Hu se ridică în capul oaselor.

— Te-ai gândit multă vreme la asta, nu-i așa?

— Speranța pe care o văd în orașul vostru este speranța pe care o am eu pentru întregul Aurdwynn.

— Oamenii *tăi* au făcut orașul ăsta. Adevăratul Aurdwynn este departe de aici, acolo unde sunt copacii și uliii. Nu încătușat în încurcătura asta îngrozitoare.

Se răsuci și se ridică în picioare.

— Spune-mi ce te face orașul ăsta să-ți dorești.

Aici putea fi sinceră. Adevărul lucra în avantajul ei.

— Mă face să-mi doresc să-mi salvez căminul ca să n-ajungă ca locul ăsta.

— Să-l salvezi? Chiar și de canalele astea noi? De vaccinuri și de contractele futures?

Tain Hu o tachina, căutând îndoiala din sufletul lui Baru.

— Ăsta-i jocul tău – să dai anii înapoi? Să distrugi toate inovațiile Mascaradei?

— Nu, zise Baru scoțându-și mănușile, deget cu deget, și cântărind atent vorbele. Vreau să-i fur secretele. Să devină ale mele. Să le întorc împotriva creatorilor lor.

Tain Hu trecu pe lângă ea apropiindu-se de Ake Sentiamut. Femeia stakhi plecă ochii, dar de îngenuncheat îngenunche Tain Hu.

— Ake, spuse ducesa. Mi-ai oferit destul. Du-te acasă!

— Înălțimea Ta, o să ai nevoie de mine.

— O să am nevoie de tine în Vultjag. Ți-ai risipit suficient din viață în groapa asta.

Tain Hu sărută cu o curtoazie regală mâna subțire și translucidă a lui Ake.

— Întoarce-te în pădure! Ceilalți Sentiamuți te vor primi bine. Recapătă-ți puterile și am să te caut acolo.

Rânjind cu dispreț, se ridică și se uită la Baru.

— Poate c-am să vin cu o musafiră. Poate că nu.

* * *

Baru se întoarse în dormitorul ei din casa lui Oathsfire taman ca să audă doi bărbați vorbind în șoaptă, într-o afalonă cu accent nordic.

— Vultjag a avut parte de atenția ei prea mult timp. A otrăvit-o împotriva mea.

Vocea a doua era mai blândă, cu accentul mai puțin pronunțat. Un om învățat.

— Atunci ai să scoți otrava.

— N-am farmecul tău.

— Ori nevasta mea, ori spiritul meu, ori aia, ori ailaltă. Ți-ai petrecut prea mult din viață spunându-mi ce n-ai, prietene! De ce nu te uiți și la punctele tale forte?

— Un munte de bani? Deși Himu știe că femeia aia Cormoran aproape că a otrăvit și asta. Și dacă n-am niciun punct forte pe care să-l respecte? Și dacă Vultjag i-a povestit despre curtea mea eșuată?

— Afară! porunci Baru, observându-le prea târziu veșmintele de mătase tivite cu blană de lup și mantiile scurte.

Cizmele ei se opriră pe gresie. Încremeni, surprinsă și nepregătită. Cei doi făceau parte din înalta nobilime.

— Desigur, zise ducele din dreapta, îndreptându-se de spate din cadrul ușii – un bărbat ca un dâmb colțuros,

bărbos și înarmat, cu ochi indiscreți, dar care măcar nu stăruiau insistent. Pe dată.

— Am fi încântați să ne însoțești când plecăm, Excelența Ta.

Ducele mai înalt era un bărbat palid cu gura îngustă, mantie de jder roșu și privirea calmă. A lui era afalona mai lină de persoană mai educată.

— Tain Hu e mulțumită de purtarea ta. E momentul să te invităm să te alături nouă.

— Oathsfire, Ducele Morilor, slujitorul tău. Sper că ți-a plăcut casa mea din oraș. Am plătit pentru ea în ciuda strădaniilor tale.

Bărbosul făcu o plecăciune adâncă.

— Conducătorii noștri au cerut o adunare, iar tu vei fi sărbătorita.

— Și motivul acestei adunări, aș zice, adăugă însoțitorul lui înalt ca bradul roșu de coastă. Sunt Lyxaxu, Ducele Pietrei Înalte, vecinul de vest și mai manierat al lui Vultjag. Sper că ducesa Vultjag a fost amabilă cu tine?

— E notoriu de... Oathsfire dădu din mână ca o bătaie de aripă. Schimbătoare.

— Nu și cu tine, zise Lyxaxu cu ochii scânteind.

— Nu, cu minte a fost destul de statornică...

Lui Baru i se părură extrem de enervanți și se hotărî să nu se lase fermecată.

— Mai am nevoie de câteva săptămâni în calitate de Contabilă Imperială loială înainte să încep ceva. Duceți-vă și spuneți-i adunării voastre să aștepte.

— Cattlson te vânează. E periculos să lăsăm chestiunea să aștepte.

Lyxaxu se desprinse de zid și-și cercetă mănușile ca nu cumva să aibă pe ele bucăți de ghips.

— Periculos atât din punct de vedere spiritual, cât și practic. Frații Xate...

— Fie să fim scutiți pe vecie de atenția lor...

— ...consideră că e timpul să te legăm de noi, ceilalți.

— Avem toate motivele să nu ne încredem în tine, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Lyxaxu se încruntă la tovarășul lui.

— Chiar ai de gând să le enumeri?

— Da.

— Păi atunci dă-i drumul!

Oathsfire își trosni încheieturile degetelor de perete, într-un ritm lent, ca înainte de luptă.

— Străină. Populistă. Tehnocrată a Mascaradei. Secretarul tău e un spion falcresti, lucru pe care îl știe toată lumea.

— Pe mine m-a ruinat de-a binelea, adăugă Lyxaxu zâmbind strâmb. Chiar mai rău decât pe Radaszic. Cumpărasem atâtea bancnote de-alea idioate...

— Active corporale, prietene. Eu chiar ți le-am recomandat.

Oathsfire întinse mâna și-l bătu pe umăr.

— Deci, Excelența Ta, te bucuri de rarele favoruri ale vecinei noastre Vultjag, ghimpele Nordului. Vino cu noi și te vom lega de marea noastră răzvrătire.

— Stai, stai, vechiul meu prieten! Să nu ne sfiim să spunem care ne sunt scopurile!

Lyxaxu păși între Baru și tovarășul lui bărbos.

— Am venit aici să discutăm cu tine înainte să merg până la capăt cu ceea ce faci. Știu că Vultjag trebuie să fi menționat trecutul pe care-l are cu fiecare dintre noi, ori poate, atitudinea noastră prădătoare față de mica ei vâlcea?

Baru ridică din sprânceană, luată prin surprindere de franchețea lui.

— De-abia dacă v-a menționat pe vreunul dintre voi.

— Oh! făcu Lyxaxu, încruntat. Dar ea e de obicei așa de...

— Fățișă.

— Aș putea zice chiar lipsită de tact.

— O plictisești pe Excelența Sa, bătrâne.

— Ah, da, zise Lyxaxu dregându-și glasul. Avem un subiect pe care vrem să-l abordăm. Văzând că ești femeie...

— De acord, pare fățiș...

— Taci, Înălțimea Ta! Excelența Ta, eu am fiice.

Lyxaxu se îndreptă de spate arătând acum cât era de înalt.

— La fel are și prietenul meu aici de față, de fapt. Eu m-am însurat din dragoste, iar el a divorțat din lipsa ei. Nu avem nicio dorință să ne vedem copiii prinși în planurile de prăsire ale Mascaradei. Nu ne ocupăm toți numai cu vânătoarea și onoarea ca idiotul ăla de Heingyl, pricep? Unii dintre noi mai au loc în mintea lor și pentru filosofie, pentru copii și pentru altele asemenea...

— Chestii femeiești, rosti Baru, uimită de glacialitatea ei.

O deranja oare modul în care adusese el vorba despre lucrurile astea, pe ocolite, ca și cum era ceva rușinos? O deranja posesivitatea din: „Nu ne-ar plăcea să ne vedem femeile sub controlul lor?"

— Chestia în jurul căreia se învârte el, Excelența Ta, continuă Oathsfire, este o dispută pe care am avut-o noi. Cum ar fi dacă Aurdwynnul și-ar căuta salvarea la un străin? Cum am putea respinge noi toate conceptele de ereditate ale Mascaradei dacă am avea nevoie de sânge străin ca să ne eliberăm?

Întrebări pe care și le pusese și ea. Își închipuia un prinț oriati eliberând Taranoke, mânjindu-se de pământul vulcanic ca și cum fusese născut acolo. Ce părere ar fi avut mama Pinion?

— Unii ar putea spune că Aurdwynn este o țară de străini, o cicatrice săpată de invazie după invazie. Cu siguranță, un străin în plus ar fi un eliberator potrivit.

— O mână mai corectă! strigă Lyxaxu, imitând mulțimea care scanda. O mână prea ocupată să-mi răspundă la scrisori, totuși, zise el, izbucnind în râs.

Baru, dintr-un reflex al elevei care fusese cândva, se simți imediat cuprinsă de remușcări.

Oathsfire nu râse și el alături de Lyxaxu. Barba îi ascundea gura, dar expresia lui vădea o voință de fier.

— Când are să se termine rebeliunea asta spre care voi și Vultjag ne împingeți, vom fi victorioși ori vom fi cu toții morți. Dacă vom fi victorioși, Aurdwynn va trebui să rămână unit. Asta va însemna un singur conducător peste toți ducii. Așa i-au respins stakhieczii pe tu maia: o Necesitate de a uni toate conacele. Așa vom respinge și noi Mascarada, atunci când va veni din nou.

Lyxaxu încuviință solemn din cap.

— Un rege. Ori regină. Acesta este premiul nerostit care ne preocupă pe toți. Nayauru Ziditoarea de Stăvilare este cea mai aproape și cea mai flămândă de domnie – a făcut copii cu Autr și Sahaule – și dacă îi poate căsători pe acești moștenitori cu cei ai lui Ihuake sau dacă ar putea face un copil cu unul dintre fiii lui Ihuake, o văd în stare s-o uzurpe pe Ducesa Vitelor, să-l răpună pe bătrânul Pinjagata și să unească cinci ducate sub un singur tron. Cu lacurile ei de acumulare și pășunile pentru vite ale lui Ihuake în cele din urmă la un loc, ar avea suficientă mâncare bună să hrănească milioane, suficient cât să construiască un regat care i-ar putea da bătaie de cap chiar și Falcrestului. Noi însă o vom opri. Acolo este cheia.

— La urma urmei, am avut veacuri întregi la dispoziția noastră ca ura să devină din ce în ce mai puternică. Decenii să ne gravăm micile noastre certuri în os. Când se ridică unul dintre noi, ceilalți devin invidioși. O regină născută în altă țară, fără vreo miză în râcile din Aurdwynn, s-ar putea să fie singura persoană capabilă să ne poruncească tuturor.

Oathsfire se uită la Lyxaxu, căutând vreo amintire comună, o cicatrice fantomatică a unor tulburări trecute ori o înțelegere a celor ce va să vină.

— Alianța Ținuturilor de Mijloc se va destrăma în curând. Ihuake se teme de fertilitatea și ambiția lui Nayauru. Noi, în nord, am făcut propriile noastre greșeli. Lyxaxu aici de față se ciondănește cu Erebog. Erebog le-a dat moșierilor ei prea multă putere și nu le-o mai poate smulge înapoi. Iar eu, în lăcomia mea pentru pământ și piatră, m-am trezit cu mâinile pline de spinii lui Vultjag. Avem nevoie de cineva care să ne unească.

Baru clipi la el.

— Îmi cereți să fiu regina Aurdwynnului când noi nici măcar n-am pornit o rebeliune.

— Nu-i chiar așa grabă, serios!

— Noi doar îți sugerăm posibilități spre care te-ai putea îndrepta.

Oathsfire întinse mâna cu palma deschisă.

— Ne oferim sprijinul condiționat.

Lyxaxu ridică din sprânceană.

— O regină străină *ar* profita de un rege aurdwynni. Așa ceva e netăgăduit.

— Ce păcat că e însurat! chicoti Oathsfire. Știu că el e mai chipeș.

Trecu pe lângă ea spre ușă, cu cizmele zăngănind pe gresie.

— Dacă binevoiești să vii cu noi, Excelența Ta, așteaptă adunarea.

Baru întâlni privirea lui Lyxaxu.

— V-am citit scrisorile, spuse ea. Toate. Mereu am vrut să și răspund, dar am avut atât de puțin timp...

— Înțeleg, zise acesta ridicând mâinile. Practica trebuie să primeze înaintea filosofiei.

CAPITOLUL 16

Rebeliunea din Aurdwynn porni într-un templu ascuns, un loc construit din hârtie, ulei și credință strămoșească.

Baru coborî din trăsură în ploaia caldă de vară și îi urmă pe cei doi duci într-un atelier de lămpi. Magaziile miroseau a ulei de măsline și a lut. Trecură printre baloți de cânepă și cuptoare de ars oale pe jumătate spălate și lăsate să se oxideze pe întuneric.

— Închis până se termină răscoalele, explică Lyxaxu. Trebuie să urci scările, Excelența Ta.

O mică santinelă din capul lui Baru bifă o listă de temeri: *capcană, momeală, mijloacele lui Xate Yawa de a scăpa de tine, răzbunarea lui Cattlson, un truc al Beciului Rece...*

Își dori compania lui Muire Lo, pragmatismul lui timid. N-ar fi trebuit să-l subestimeze niciodată.

În capătul scărilor, o femeie belthycă rotofeie, îmbrăcată în alb, care mirosea usturător a ceapă, păzea ușa. Avea un zâmbet plin de căldură.

— Ykari Himu îți urează bun venit, zise ea, într-o afalonă dulce, dar totuși clară. Acesta este un templu al Celor Trei Virtuți. Ești îmbrăcată în straie bogate, Excelența Ta, și ca atare trebuie să fii atentă, pentru că uleiul pătează.

Femeia, cu siguranță o ilykari, din rândurile preoților-emuli ai Virtuoșilor scoși în afara legii, descuie ușa cu două chei mici și strălucitoare.

Baru tremură de frig și simți un junghi de înfiorare.

Al doilea etaj al atelierului fusese cândva un birou. Ilykari dărâmaseră pereții interiori și făcuseră un spațiu

aerisit cu pereți albi și stâlpi de cedru, aurii de la lumina lămpii care trecea prin hârtie. Totul era de hârtie: și celulele de meditație, și micile încăperi laterale, pereții despărțitori care împărțeau spațiul în mici săgeți energice, ca și cum îi cereau vizitatorului să se miște într-un anumit fel, să acționeze cu vigoare.

Duhnea totul a ulei de măsline. Baru își scoase una dintre mănuși și atinse cea mai apropiată grindă de cedru. Când îl retrase, degetul era lucios.

— Ca să-l putem arde imediat dacă ne găsesc, zise femeia ilykari, încă zâmbind. Haide!

În centrul încăperii, pe niște saltele așezate în cerc, așteptau ceilalți conspiratori.

Xate Yawa și Xate Olake, cu părul cărunt și barba de culoarea oțelului. Jurispotența și Ducele Fantomă, unul lângă altul ca doi porumbei cocoțați pe stinghie, pregătiți pentru somn. Tain Hu, în costumul de călărie și cu sabia lungă, pe care o folosise ca să-l învingă pe Cattlson, în teacă pe podea, în fața ei. Un alt bărbat cu îmbrăcăminte de nobil; Baru își trase răsuflarea plăcut surprinsă. Era Unuxekome, Mirele Mării, ducele de pe coastă care deținea un sfert dintre corăbiile și șantierele navale din Aurdwynn aflate în proprietate privată și despre care se zvonea că mai era și finanțator de pirați. Acesta o privea la rândul lui și zâmbi.

Nu vorbi nimeni. În spatele lui Xate Yawa, un firicel de apă curgea pe un jgheab de hârtie cerată într-un castron de argint. Baru se așeză în genunchi pe o saltea, cu Oathsfire și Lyxaxu de o parte și de alta.

Greutatea riscului pe care și-l asuma îi tăia răsuflarea din plămâni. Toată lumea adunată la un loc, sub ochii lui Xate Yawa. În plus, erau într-un templu ilykari. Nu trebuia decât o șoaptă ca să asmută garnizoana pe ei...

Poate că de-aia și stabiliseră întâlnirea. Toți conspiratorii legați unul de altul de iminența distrugerii.

Preoteasa ilykari se așeză în centrul cercului. Era încălțată în sandale și pașii ei abia se auzeau. Ducea o călimară mică de cerneală și un palimpsest într-o ramă de cedru, întins la maximum cu sfoară.

— În tăcerea noastră, îl întruchipăm pe Wydd, care ne dă răbdarea de a îndura. În dorința noastră de-a acționa, îl întruchipăm pe Himu, care ne mână la război. Acționând acum, la momentul potrivit, o întruchipăm pe Devena, calea de mijloc, care temperează aceste extreme.

Baru o surprinse pe Xate Yawa foindu-se cu nerăbdare disimulată și buzele strânse. Nu credea că venise momentul, nu? Nu s-ar fi aflat acolo, date fiindu-i metodele. Dar complicea sa Tain Hu acționase și fusese târâtă și ea în același joc.

Era, cu siguranță, prea bătrână și șireată ca să intre acolo fără o soluție de retragere.

— Am să citesc acum din misivele pe care le-am primit, anonime și nesemnate.

Preoteasa ridică palimpsestul și Baru văzu vechi caractere iolynice, așezate pe coloane și neinteligibile. Vorbi cu un calm ce părea infinit:

— Permiteți-mi să slujesc drept intermediar pentru temerile și speranțele tuturor celor adunați aici, ca să auzim ceea ce nu pot spune ei cu glas tare. Așa scris-au ei: „Mă tem că femeia aceasta taranoki e un instrument al Mascaradei. Mă tem că dragostea oamenilor pentru Baru Cormoran poate fi mai mare decât loialitatea ei față de noi. Mă tem că nu vom avea puterea să învingem Mascarada chiar și cu ea de partea noastră. Mă tem că nu vom reuși să acționăm și că ocazia nu va mai apărea niciodată. Mă tem de tinerețea și de nechibzuința ei".

Calmul tăcut al locului o cuprinse pe Baru și, deși nu credea în bărbați și femei străvechi care practicau virtuțile atât de perfect, încât și le însușeau și deveneau chiar acele virtuți, descoperi că grija ei de a fi precaută dispăruse. Apă,

ulei și lumină prin hârtie și, cumva, cuvintele pe care le rostea preoteasa erau adevărate fără să fie periculoase.

Numai că ea tot încerca să potrivească fiecare propoziție cu una dintre chipurile din cerc. Nu-și pierduse curiozitatea.

— „Sper la un Aurdwynn liber pentru fiicele mele. Sper că femeia taranoki va fi scânteia de care avem nevoie..."

Femeia ilykari zâmbea cu blândețe, ca și cum era mișcată de ceea ce citea.

— „Sper la mâna ei și la un tron. Sper la libertate și nimic mai mult. Sper la libertate. Sper la libertate."

Vântul de afară suflă în pereți și prin acoperiș se prelinseră picături mici și limpezi de apă, tremurând pe hârtia ceruită și pe stâlpii de cedru unși. Lumina prinsă în cușca felinarelor dansa și pâlpâia.

— Unii dintre noi sunt dușmani în exteriorul acestor pereți.

Acum preoteasa vorbea cu vântul în spate.

— Xate Yawa îi vânează și-i ucide pe cei din neamul meu, pe ilykari. Baru Cormoran poartă masca tiraniei din Falcrest. Ducii Oathsfire și Lyxaxu se ciondănesc cu Vultjag în privința căsătoriei și a pământului. Ducele Unuxekome se ține cu pirații care ne tulbură apele. Dacă este să ne unim în revoltă, trebuie să ne legăm strâns unii de alții. Eu am făcut acea legătură între voi și acum trebuie să mai fac una. Baru, vino!

Ochii negri ai lui Tain Hu sclipiră aurii în lumina lumânărilor. Baru trebui să-și impună să se miște. Liniștea acelui loc îi pusese stăpânire pe oase.

— Aici sunt, zise ea.

Preoteasa îi întinse călimara, condeiul și palimpsestul, care fusese umplut cu mici pătrate în vechea scriere iolynică.

— Pe acest palimpsest am scris secretele oferite de către toți cei adunați aici. Secrete de o putere mortală. Îmi vei oferi un secret și eu îl voi scrie aici, ca să fii legată și tu.

— Și dacă, întrebă Baru, simțind în nas mirosul de ulei de măsline, mint?

— Am să știu, răspunse preoteasa, apoi șopti la urechea ei, aproape și moale precum lutul: La fel cum Cairdine Farrier a știut potențialul din ochii tăi și Devena îți știe dezbinările din inimă. Am să știu.

Baru se trase înapoi cu o tresărire, simțind furnicături pe șira spinării. Ducele Lyxaxu chicoti ușor și-i murmură ceva inaudibil lui Oathsfire.

Preoteasa ținea condeiul de aproape de vârf, la fel de strâns ca o femeie care ținea bine un șarpe.

— Nu cunoști iolynica veche. Eu însă, da. Șoptește-mi secretul mie, Baru Cormoran, și Wydd va auzi.

Secretul secretelor se ridică în ea precum ceva stricat, care încerca să se reverse, și, pur și simplu ca să-l oprească, să-l împiedice, să facă orice altceva numai să nu-l spună ori să-l simtă ca pe un par de obsidian legat de curba spinării ei, o apucă pe preoteasă de ceafă și o ținu aproape ca să-i șuiere un alt secret, cu buzele la urechea mică și întunecată a femeii ilykari:

— Vreau să regulez femei.

De ce-o făcuse? Oh, nu, de ce *spusese* asta – ce neghioabă, ce neghioabă credulă, ce disperare o putuse împinge să vomite adevărul acela, adevăr pe care se lupta în fiecare zi să-l ascundă...

Condeiul zgârie în arcuri geometrice scurte.

— E suficient? întrebă Xate Yawa, întrerupând liniștea. Ceva semnificativ?

— În Mascaradă e suficient să-i pună capăt vieții, zise preoteasa. N-are să se mai întoarcă niciodată la ei.

— Bun! exclamă Unuxekome, Mirele Mării, lovindu-și genunchii cu palmele. Atunci avem o rebeliune de pornit.

* * *

Și așa începură: cercul deveni de-acum un consiliu de război.

Xate Yawa vorbi prima, ca să revendice întâietatea.

— Eu rămân în Treatymont.

Ca și cum asta era cea mai simplă și demnă de încredere datorie.

— O să-mi joc rolul de Jurispotență cât de mult pot. Dacă aflu ceva vital, îl voi transmite prin fratele meu.

Era atât de straniu să-l vadă pe Xate Olake așezat lângă ea, ochii aceia de cioară de junglă îngemănați și pătrunzători. Ce vedeau cei doi frați atunci când se uitau unul la altul? Putea rămâne vreun secret nespus? Exista, poate, o învoire de vigilență, o formulă mistică ori un instinct care nu-i lăsa să clipească niciodată în același timp, astfel încât unul dintre frații Xate să vegheze mereu...

— Spionii mei își vor face treaba, vorbi Olake. Trebuie să stabilim care dintre duci ni se va alătura, care va merge cu Cattlson și care poate fi curtat. Heingyl e de partea lui Cattlson, desigur, dar, deși cândva erau ca frații, am convingerea că-l putem atrage pe Radaszic în tabăra noastră – el stăruie asupra cărților pe care i le-a dat Lyxaxu și a ruinei pe care Baru Cormoran a provocat-o averii lui. Acum se freacă de propriile-i lanțuri.

— Ținuturile de Mijloc? întrebă Lyxaxu.

— Nayauru Ziditoarea de Stăvilare și Ihuake pot ajunge în oricare dintre tabere – sau fiecare în altă tabără, dacă dezbinarea lor se adâncește. Cu Nayauru vin Sahaule și Autr, soldați buni și sare bună. Cu Ihuake vine Pinjagata și știm cu toții ce valoare are.

— Valoarea lui, murmură Oathsfire către Baru, este că el și toți oamenii lui sunt niște ticăloși nebuni care s-au vărsat dintr-un urs turbat cu sulițele în mână.

Baru zâmbi, amintindu-și de întâlnirea ei derutantă cu Pinjagata, după care își ascunse zâmbetul ca să nu-l inducă în eroare pe Oathsfire.

Cu un gest, Olake îi reduse pe toți la tăcere.

— Ținuturile de Mijloc pot aștepta. Vecina ta e adevărata prioritate, Lyxaxu. Trebuie s-o cumpărăm pe Erebog ca să ne asigurăm controlul asupra nordului și trebuie să n-o lăsăm să cadă de mâna propriilor ei moșieri.

— De ce nordul?

Baru se întrebă, în timp ce vorbea, cât de mult și cât de atent fuseseră cântărite aceste planuri. Ea venise târziu în consiliu – multe nopți de dezbateri și mulți ani adunase consiliul în lipsa ei.

— N-o să începeți prin a cuceri Treatymontul? adăugă ea.

— Treatymont e o capcană.

Vorbise Unuxekome – Mirele Mării avea o voce dulce, nerăbdătoare, plină de nevoia îndelung ținută în frâu de a acționa.

— Heingyl Vânătorul de Cerbi se va ralia cu prietenul său Cattlson cu un număr înfricoșător de cavaleriști. Radaszic s-ar putea să nu se dea cu noi. Îl iubește pe Heingyl și se teme de el.

— Cu sau fără Radaszic, mutarea tot ne va distruge.

Lumina lămpii punea auriul ochilor de uliu în privirea lui Tain Hu, pe care Baru și-l imagina ca pe un foc lăuntric.

— Dacă vom captura Treatymontul, vom fi blocați, zise ducesa. Lipsiți de puterea de a ne apăra ducatele de riposta armată când vor veni întăririle din Falcrest.

Murmurul lui Xate Olake îi aduse lui Baru pe limbă gustul vinului, amintirea posibilei otrăvi.

— Dacă acționăm prea brusc, nu mai putem descâlci *Îndoiala trădătorului*, vorbi Xate Olake. Trebuie să dăm dovadă de rezistență... să le arătăm lui Nayauru, Autr și Sahaule, lui Ihuake și Pinjagata că suntem o investiție sigură. Avem nevoie de ei ca să câștigăm.

— Rezistența depinde de îndeplinirea a trei sarcini înainte de iarnă, zise Tain Hu și bătu cu degetele pe podea, făcând ochii roată la conspiratorii așezați în cerc. Prima, construirea unei baze de putere în nord, un loc care să le spună oamenilor – îi aruncă o privire fugară lui Baru – că putem să le oferim un tip mai corect de guvernare. La momentul potrivit, vom declara rebeliune deschisă și vom lăsa podurile de pe Inirein. Vecinii mei sunt de acord cu mine?

De-a dreapta și de-a stânga lui Baru, Oathsfire și Lyxaxu încuviințară din cap, scoțând sunete prin care-și arătară asentimentul.

— Ceilalți duci știu că nu ne pot alunga din pădure, zise Lyxaxu. Piatra Înaltă în sine e imposibil de asediat. Arcașii lui Oathsfire care mânuiesc arcuri lungi sunt fără pereche, iar Vultjag, ei bine, știm cu toții cât e de dificil să nu-i facem pe plac.

Unuxekome ridică mâna.

— Prietenul meu Oathsfire aici de față e iar de însurat dacă suntem disperați să ridicăm miza față de Nayauru sau Ihuake. Ele sunt nemăritate – Nayauru, desigur, respectă vechile obiceiuri maia, dar s-ar putea să accepte o căsătorie politică atâta vreme cât nu o leagă de un singur pat.

— Vecinul meu din sud se gândește mereu la fericirea mea, oftă Oathsfire.

— E destul de drăguță...

— Și o știe prea bine.

— Sunt sigur că inima ta o s-o cucerească.

— Împotriva lui Sahaule, nu inima mea trebuie s-o impresioneze...

— A doua nevoie, îi întrerupse Tain Hu admirabil de tăioasă. Șerbii noștri își vor părăsi familiile și vor lupta numai dacă le putem da mâncare, protecție și lefuri. Avem nevoie de bani pentru toate astea. Odată ce începe rebeliunea pe față, această nevoie va deveni și mai puternică.

Toată lumea se uită la Baru, care încuviință din cap, oferind încredere și *simțind-o* ea însăși. Păienjenișul de bani, teren și trădare îi părea familiar, maniabil – mai ușor decât statul într-un birou bând vin și îndemnând la revoltă prin cuvinte politicoase. Îi ajunsese cât fusese docilă. Era o bucurie să acționeze în cele din urmă.

— Vă pot da corăbiile cu dări. Cu ajutorul lui Xate Yawa, am să aranjez ca ele să călătorească spre Falcrest în convoi, ca să poată fi luate împreună.

Îl studie pe Unuxekome, izbită de entuziasmul și de respectul din privirea lui. Ce făcuse să le merite?

— Ne trebuie doar o flotă să le captureze, adăugă Baru.

Unuxekome dădu aprobator din cap și zise:

— Dacă poți sparge escorta navală, atunci corăbiile mele pot face restul. Însă cum te poți asigura că Guvernatorul Cattlson îți va permite autoritatea asupra corăbiilor cu dări după...?

Făcu semn spre Tain Hu, lăsând să se-nțeleagă că făcea referire la duelul care aruncase Treatymontul în haos.

— Cu siguranță bănuiește o schimbare în loialitatea ta, adăugă el. Ultima oară când un Contabil Imperial s-a îndreptat spre rebeliune, a ucis-o. De ce te-ar lăsa să te apropii de recolta de dări?

Xate Yawa afișă un zâmbet subțire și eficient.

— Pentru că n-am să-l las eu s-o constrângă. Se poate să nu aibă încredere în Contabila lui, dar nu poate trece peste Jurispotență fără un document din Falcrest. Pe care va dura ceva până să-l primească.

Tain Hu se ridică de jos, unde stătea turcește, și teaca sabiei hârșâi pe podea la mișcarea ei.

— Al treilea obiectiv al nostru derivă din acesta. Odată ce-am capturat corăbiile cu dări, Cattlson va chema întăriri. Ele vor veni pe apă, navigând împotriva alizeelor și a curenților, sperând să înăbușe repede rebeliunea, dar se vor întrece cu sfârșitul verii și cu sezonul furtunilor. Duce

Unuxekome, corăbiile tale vor fi singurul nostru mijloc de a-i împiedica. Se poate face?

Încrederea Mirelui Mării îi sugera lui Baru că e posibil ca el să știe foarte puține lucruri despre marina Mascaradei. Dar și ea știa foarte puține lucruri despre el.

— Strămoșii mei au navigat pe coasta asta vreme de veacuri. Cunoaștem fiecare golfuleț și port, fiecare truc al curentului și al vântului. Sunt pirați care vin spre nord, alungați din apele taranoki, și avem aur să le oferim. Da, cred că putem lupta.

Tain Hu se uită la Xate Yawa.

— Te-ai îndoit că e momentul potrivit.

Xate Yawa ridică din umeri.

— În curând, se va șterge orice îndoială.

Se ridicară toți în picioare, fără ca Baru să fi prins semnalul tăcut care încheiase adunarea.

— Plecăm separat, îi șopti Oathsfire. La intervale de timp.

— Nu-mi pot da seama de ce, răspunse ea.

Se îndepărtă de el, iritată de condescendența lui, o iritare venită dintr-o neliniște mai profundă, o nerăbdare de a începe.

— Unuxekome, Înălțimea Ta. O clipă, îi ceru Baru.

Mirele Mării merse alături de ea și amândoi se îndepărtară de cerc. Deasupra mănușilor, venele negre ale antebrațelor lui erau carne vie de urmele lăsate de parâme. Navigase pe ape dificile nu cu mult timp în urmă.

— Le-ai numit ape taranoki, zise ea. Nu souswardi.

— Hărțile mele spun Taranoke.

Avea un zâmbet camaraderesc, crispat de cunoștința suferinței comune.

— Câtă vreme sunt eu stăpân, așa vor continua să spună.

— Îți sunt recunoscătoare.

Și chiar era.

— De-aia faci asta?

Lumânările din spatele lui se mișcară ușor în sticla lor de la vântul care șuiera afară.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat acolo? Piraţii mi-au spus cum a căzut Taranoke.

Simți încercarea și ezită. El vorbi întrerupând liniștea:

— Am visat la eliberarea și conducerea Aurdwynnului. Cred că toți am făcut-o, în anii de după ce a început ocupația. Eu aveam corăbiile și ura în suflet. Dar n-am putut găsi calea. Era așa de...

Apucă ceva, cu pumnii strânși, ca un nod invizibil dintr-un greement suflat de vânt.

— Așa de complicat.

— Vreau să-ți arăt acea cale, zise ea, prinzând speranța, adevărul vorbelor lui. Prea mult timp am servit pentru alții. Vreau să ajut la eliberarea a ceva.

El plecă atunci capul în semn de confirmare, poate de recunoștință. În spatele lui, Oathsfire le urmărea conversația cu ochii pe jumătate închiși.

* * *

Represaliile lui Cattlson veniră rapid, sub forma unei scrisori, a cărei copie fusese trimisă fiecărui departament și mijlocitor al guvernului provincial.

Unuxekome fusese cel care o ajutase să se strecoare afară din Portul Horn pe o mică corabie de poștă numită *Profetul Gândac*, dincolo de turnurile arse, printre vasele-torță, și spre est, către căminul lui din Welthony, unde fluviul Inirein se vărsa în mare.

— Spune-mi o poveste! zise ducele Unuxekome.

Stăteau la prova, după-amiaza devreme, iar Baru își citea scrisorile.

— O poveste. Hm. Sunt răscoale în Treatymont.

Răscoale după duel, răscoalele lui Baru. Cazanele Miculuí Welthon și Arwybonul dând, în cele din urmă, pe dinafară, din cauza furiei provocate de sărăcie și de cei care luau copiii de la sânul mamelor, furie care fierbea și se transforma instantaneu în abur. Soldații din garnizoană roiau prin Portul Horn ca să apere transporturile pe corăbii. Lăsaseră prea multe nepăzite: un grup de pădureni în straie de lână verde conduseseră o evadare în masă din Beciul Rece.

— Asta nu e poveste, Excelența Ta. Mai degrabă raport.

Stătea în echilibru pe bompres, ținându-se de funii.

— E greu să găsești acum povești care să merite spuse. Eu nu știu să citesc în afalonă, chiar sunt un foarte prost...

Un pește zburător sări din valul de la proră, iar Unuxekome se întinse, încercând să-l prindă de înotătoarele argintii. Baru îl apucă de tunică să-l tragă înapoi, speriată, deja zicându-și în sinea ei: „Ce idiot, ce copil, o să spună că eu l-am împins..."

Ducele își păstră însă echilibrul, cu degetele picioarelor desculțe încleștate pe lemn și cu brațele întinse pe greement. Peștele zburător îi lunecă printre degete.

— Ah! oftă ducele, după care se întoarse. Credeai c-am să cad?

Baru își ascunse stânjeneala. El era, poate, cu zece ani mai mare decât ea, trecut prin ciur și dârmon și autoritar, un căpitan pe orice corabie ar fi vrut să navigheze. Era nevoită să se ridice la nivelul lui.

— Am luat măsuri ca să nu se întâmple asta, zise ea...

— Și Vultjag care m-a prevenit că te gândești numai la tine!

Baru își permise un ușor *ha!*

— Chiar și așa. Cattlson ar fi fost încântat să mă acuze de uciderea unui duce.

— Ah! Dar ești deja o trădătoare căutată, nu-i așa?

— Nu. Suspectă de răzvrătire. Ceea ce înseamnă...

Se luptă o clipă cu exactitățile legii Mascaradei.

— ...că n-are puterea să mă aresteze fără susținerea Jurispotenței. Dar dacă mă numește drept instigatoare la revoltă, câștigă puterea de a trece în revistă toate ordinele mele, ceea ce-i permite să le contramandeze. Iar dacă n-aș fi fugit din Treatymont, m-ar fi ținut în arest preventiv.

— Hm!

Ducele își rezemă capul de greement, ca și cum corabia îi era hamac, și ridică privirea la furtunarii care dădeau roată.

— Mie tot îmi sună mai degrabă a raport decât a poveste. Are nevoie de un erou.

— Un duce analfabet care capturează o corabie-poștă?

Unuxekome se uită la ea ca înjunghiat, după care izbucni în râs.

— Îmi pare rău, zise el. Presupun că par un bastard înfumurat, care se fălește pe bompres.

— N-aș pune niciodată la îndoială linia de descendență a unui duce din Aurdwynn.

— Oh, nu, chiar te rog. Obișnuiam să visez că sunt bastard. Mama mea călătorea pe mare alături de Sindicatul Eyota, înțelegi ce vreau să zic? Bucanierii ăia oriati neînfricați, cu incursiunile și aventurile lor...

Își dădu capul pe spate, mijind ochii în soarele de amiază.

— Mai bine decât un tată căruia îi plăcea dragatul portului și negoțul pe fluviu.

Baru avea idee despre ce i se întâmplase ducesei Unuxekome și consortului ei. Același dezastru tăcut care lăsase multe ducate în mâinile tinerilor cu familii risipite și cimitire pline de oase nobile. Nu întrebă însă despre Rebeliunea Neghiobilor.

— Mai poți încă să devii bucanier, îi zise ea, dacă se va face cum vreau eu.

El se ridică un pic de pe funii ca să o privească atent.

— Și se va face cum vrei tu? Poți aranja să fie prădate corăbiile cu dări, chiar și cu Cattlson pe urmele tale?

Cattlson încercase să contramandeze ordinul lui Baru de la Amiralitate, acel ordin vital, aranjamentul-cheie: „Trimiteți corăbiile spre Falcrest în convoi, pentru siguranță!" Acolo putea fi sfârșitul, dar Xate Yawa o protejase. Baru câștigase un duel legal, la urma urmei, fără vreo încălcare clară a legii imperiale. Normele de aplicare ale aceleiași legi nu îi ofereau lui Cattlson nicio pricină să o elibereze din funcție sau să-i contramandeze ordinele. Avea nevoie de consimțământul Jurispotenței pentru a distruge autoritatea lui Baru. Iar ea nu avea să i-l dea.

— Las-o pe ea să gestioneze restul sezonului dărilor! îl povățuise Xate Yawa pe Cattlson (sau cel puțin așa raportase Muire Lo). Se va strădui să exceleze în îndatoririle ei ca să dea mai bine ca tine în ochii Falcrestului. N-o să fie de ajuns. Până la jumătatea iernii, Parlamentul are să dispună eliberarea ei din funcție.

Unuxekome nu trebuia să știe cât de aproape fusese. Baru își alungă grija ca pe o muscă ce-i dădea târcoale.

— Corăbiile cu dări vor merge unde vreau eu. Am legea de partea mea.

El își încordă maxilarul, de parcă voia să muște.

— O ai pe Xate Yawa de partea ta, la fel cum am eu marea de partea mea. Marea nu ține partea nimănui. Ai grijă să nu-ți bazezi toate planurile pe ea.

— Îmi bazez toate planurile pe flota pe care o ai *tu*, Înălțimea Ta.

Voise ca vorbele ei să sune liniștitor, chiar să flateze. Numai că Unuxekome se ridică de pe greement și veni spre ea pe bompres, legănându-se în contratimp cu mișcarea valurilor.

— Iar eu îmi bazez toate speranțele pe tine, Excelența Ta. Spune-mi cum să capturez aceste corăbii! Spune-mi unde vor fi și cu ce escortă! Mă ocup eu de restul. Dacă e să ai

încredere, atunci ai încredere în mine. Dar dă-mi ceea ce am nevoie ca s-o pot face.

Iar el, acest duce al valurilor, desculț și ud de transpirație, chiar credea că așa va fi. Îi arătase lui Baru ceva vital, încrezător sau nepăsător (poate că acesta era un obicei al nobilimii, născute la putere, neobligată să țină secrete și să se abțină, precaută – un obicei al celor care nu fuseseră niciodată nevoiți să-și câștige funcția). Lui Unuxekome îi plăceau la nebunie poveștile. Mult mai mult decât planurile. Dacă putea fi căpitanul dintr-o saga, care să navigheze spre moarte și legendă, ar fi făcut-o.

Baru însă auzise și ea povești. Lauda Aminatei: „O singură fregată a Mascaradei se poate lupta cu patru dromoane de război oriati și să le lase în flăcări..."

Marina Imperială domina Marea Cenușii. Unuxekome nu avea să captureze niciodată corăbiile cu dări doar prin forță. Nici măcar cu ajutorul piraților pe care i-ar fi chemat dinspre sud. Baru trebuia să facă aranjamente pentru victoria lui.

Dar cum?

Toate scrisorile trimise către Amiralitate în Treatymont, aveau să fie deschise și citite. Fiecare ordin pe care îl dădea avea să fie studiat în căutarea unui pretext de care să se poată folosi Cattlson, să-l respingă. Trebuia să trădeze convoiul cu dări rebelilor fără să se trădeze ea mai întâi.

Cum?

Unuxekome o urmărea atent, așteptând să-i împărtășească planul ei măreț, lovitura de maestru care să-i ofere lui șansa la eroism. Ea îi zâmbi, un zâmbet ușor încrezător, presărat cu secrete, un zâmbet-perdea de fum, și zise:

— Cred că o să mă cațăr pe greement. Am nevoie de mișcare și spațiu. Îmi duci haina jos, sub punte?

Și Baru începu să se cațăre, întrebându-se dacă Unuxekome o urmărea din priviri, gândindu-se la propria lui linie de descendență, la mama lui care se cățăra pe funiile

corăbiilor ei rapide și poate și la copiii lui, dacă avea să-i aibă într-o bună zi. Era o poveste de duce, nu? Strămoși nobili, moștenitori nobili...

Avea să fie nevoită să tragă toate sforile pe care le putea găsi. O deranja însă să se gândească astfel la Unuxekome. Era un om cu care îți era ușor să vorbești, periculos de onest. Iar în adâncul sufletului, și ei îi plăceau poveștile.

Sus, în vârful catargului, cu brațele arzându-i, își dădu seama cum avea să captureze corăbiile cu dări.

* * *

Profetul Gândac făcu o oprire să ia rapoartele referitoare la mersul sezonului dărilor. Baru le citi cu nervozitate. Era sigură că Bel Latheman îi spusese lui Cattlson despre anexa ei cu privire la dări, întrebarea ei inofensivă pe care i-o pusese fiecărui nobil și om de rând din Aurdwynn: „Pe cine iubești mai mult?"

Rapoartele lui Muire Lo erau pline de numere, mici dale extrase dintr-un mozaic vast, deformat. Bolboroseau tulburări în tot Aurdwynnul – șerbi care se răsculau împotriva ducilor, gloate care săreau la perceptori, soldați din garnizoană care aplicau represalii dure. Erau tensiuni mari mai ales în Ținuturile de Mijloc, unde Nayauru Ziditoarea de Stăvilare și Ihuake Ducesa Vitelor aveau de-a face fiecare cu incursiuni groaznice ale unor bandiți misterioși, care se retrăgeau, pe rând, în teritoriul celeilalte.

Țesătura stăpânirii începuse să se destrame.

Baru desfăcu o hartă a Aurdwynnului și începu să o picteze cu cunoștințele ei secrete.

Anexa ei cu privire la dări ceruse contribuabilului să împartă zece bancnote între ducele local, Guvernatorul Cattlson, Jurispotența Xate și ea. Scoase rezultatele din

rapoartele lui Muire Lo, destul de mulțumită de instrumentul ei, și pictă harta în culorile loialității...

Roșul velelor Marinei Imperiale pentru orașele și ducatele care înclinaseră spre Guvernator. (În special ducatul Heingyl.)

Verdele pădurii, verdele de Aurdwynn, pentru zonele care rămăseseră loiale propriilor duci. Oamenii lui Vultjag o iubeau, la fel cum îl iubeau și pe Unuxekome oamenii lui. Însă nu la fel stătea lucrurile și în cazul blândului Radaszic (*hm!*), al inteligentului Lyxaxu și, mai presus de toate, al lui Erebog, Baba de Lut, ai căror oameni sufereau înglodați în datorii...

Și apoi albastru, întinderi mari de cer și mare albastre, acel albastru al emoției și al statorniciei pe care-l putuse găsi în recipientele ei cu vopsea, pentru zonele care o iubeau *pe ea.*

Nimeni nu o prefera pe Jurispotența Xate, desigur. Puterea ei însă nu avea nevoie de popularitate.

Așa că Baru obținuse ce-și dorise: o hartă a loialității în Aurdwynn, văzută prin obiectivul unui tip de putere, puterea pe care o controla ea cel mai bine. Acum tot ce-i mai trebuia era un test empiric, dovada că putea transforma albastrul de pe hartă în oameni de rând, care să-și strige loialitatea pe străzi...

Când *Profetul Gândac* ajunse la gura fluviului Inirein, puternica Revărsare de Lumină care cobora din Munții Crestelor Iernii și marca granița de est a Aurdwynnului, se duse la țărm cu ducele Unuxekome și se plimbă pe străzile din Welthony, capitala ducatului, pe care pe hartă o pictase cu albastru și verde.

Nici nu ajunsese bine, că se duse vorba sosirii ei, mai întâi în șoaptă, apoi în gura mare, apoi din gura unor călăreți-mesageri în susul râului până la casa ducelui. Merse cu punga la brâu, iar oamenii din Welthony, care nu-i erau

prieteni lui Cattlson ori Mascaradei, își lăsară lucrul ca să strige în iolynică și afalonă:

— O mână mai corectă! O mână mai corectă!

Unuxekome merse alături de ea, zâmbind și cu capul descoperit, mândru, fără mască pe chipul lui maia.

— Corabia mea a adus vești bune, îi spuse el paznicului de la poartă. N-a venit aici pentru o revizie contabilă!

— Am crescut în mare, le zise ea armașilor, invocând Taranoke și propriul ei sânge maia. Nu m-am gândit însă niciodată c-am să-i cunosc mirele.

La care mulțimea care privea răbufni aprobator în urale, la fel de albastră cum o prezisese harta, încântată că această străină știa ce înseamnă numele ducelui lor.

— Ai găsit o cale? îi șuieră Unuxekome la ureche trăgând-o prin poartă, în timp ce soldații se puneau între ei și mulțime. Corăbiile cu dări au să pornească în curând. Cum le vom captura?

— Simplu, zise ea, bătându-l pe umăr, ca pe un frate, ca pe un prieten. Îi dau lui Cattlson ce vrea, mă ofer să-mi dau demisia din post.

* * *

Până să plece *Profetul Gândac* din Welthony înapoi spre apus, către Treatymont, Baru scrisese și pecetluise patru scrisori – către Cattlson, Tain Hu, Xate Yawa și ultima către Unuxekome însuși, care avea s-o ducă spre sud cu corabia piraților și a corsarilor oriati.

Stătea la prova și privea răsăritul, încercând să vadă curba lumii, să și-o imagineze rotindu-se sub soare, cu marile tipare de negoț, boală, ereditate și forță mișcându-se pe fața ei. Însăși cerneala și gramatica istoriei. Mânată de, creată de și stăpâna supremă a sute de milioane de oameni. Întrebarea și răspunsul:

„Mamă, de ce vin ei aici? De ce nu ne ducem noi la ei?"

„De ce sunt așa puternici?"

Nu-i scrisese lui Muire Lo. Nu-i dăduse avertismentul pe care și-l dorise. Dacă încerca, scrisorile aveau să fie deschise, avertismentul descoperit...

Cu siguranță avea să înțeleagă. Urma să-și scoată familia. Avea să se salveze.

Totul venea cu un preț.

* * *

Pe drumul spre Portul Horn, urmând balizele dintre vasul-torță *Egalitaria* și turnurile arse, Baru distinse siluetele flotilei cu dări care așteptă să pornească la drum. Douăsprezece corăbii mărețe lăsate mult în apă, grele de aur și argint, și escorta: cinci fregate cu pânze roșii și punțile pline cu infanteriști marini la instrucție. Trofeul.

Garnizoana din Treatymont aștepta s-o aresteze.

Nu puteau să numească fapta arest, desigur. În scrisoarea ei către Cattlson fusese atentă s-o definească drept „autorechemare voluntară". Până ajungea în Falcrest și se supunea judecății Parlamentului, avea să rămână în continuare Contabila Imperială din Aurdwynn, cu toate puterile și responsabilitățile titlului. Pentru Cattlson, diferența era o formalitate. Baru avea să fie închisă pe corăbiile cu dări, privată de corespondență sau bani, încredințată judecății unei puteri superioare. El avea să fie liber să vâneze, să bea și s-o căsătorească pe Heingyl Ri cu Bel Latheman fără să se lovească de problema femeilor taranoki care să ruineze economia și să câștige dueluri. Muire Lo avea să-i preia biroul până când Parlamentul putea s-o trimită înapoi cu autoritatea reconfirmată (ha!) ori să trimită un nou Contabil.

Îi oferise lui Cattlson o cale de scăpare.

Când scrisese misiva, încercase să se pună în locul lui, să-i poarte obsesiile și temerile ca pe mantia lui cu cap de lup, amintindu-și ceea ce-i spusese Purity Cartone: „Nu ești singura jucătoare de pe tabla de joc". Cattlson avea să se întrebe de ce ceda ea atât de repede după victoria în duel. Avea să se ducă la Xate Yawa s-o întrebe cât era de legală oferta. Ea urma să-l ajute să înțeleagă că Baru își dăduse seama de neputința ei: nu avea cu adevărat putere fără susținerea Guvernatorului, iar mila Parlamentului îi oferea singura speranță în continuarea carierei. Prea mândră ca să-i implore iertarea, *desigur că* Baru urma să pretindă că trece peste capul lui, mergând în Falcrest pentru reabilitare, și nu pentru îndurare. Cattlson, patern de milos, avea să înțeleagă că mândria nu-i lăsa altă cale de a se preda.

Dar Cattlson era în continuare prudent.

Așa că își puse soldații de la garnizoană să o aștepte la doc, ca niște păsări marine în albastru și gri. Printre ei stătea Xate Yawa, cu buzele țuguiate acru, și arătând, cu roba neagră a postului ei, ca un corvid ce încălca teritoriul.

— Excelența Ta.

Îi făcu semn lui Baru să vină spre ea. „Fă câțiva pași cu mine!" voia să spună.

— Poate odată cu plecarea ta, Aurdwynnul va găsi o oarecare liniște după frământarea care l-a cuprins. Guvernatorul oferă acești soldați ca escortă fregatei *Sulane*, care te va duce în Falcrest.

Baru o urmă de-a lungul șirului de soldați, atentă la ținuta ei și cu capul sus. Se putea preface învinsă numai dacă se prefăcea victorioasă.

— N-am să călătoresc pe *Sulane*, zise ea, așa cum plănuiseră, cum scrisese în epistola din Welthony. Nici n-am să tolerez o escortă armată. Am să-mi petrec călătoria pe corabia de transport *Mannerslate*, organizându-mi hârtiile și pregătindu-mi mărturia pentru Parlament.

— Guvernatorul se află la comanda acestor soldați, îi aminti Yawa.

— Guvernatorul se află la comanda *garnizoanei*.

Baru arătă cu bărbia spre flotila adunată în port.

— Odată ce pun piciorul pe o corabie, intră sub autoritatea navală, iar odată ce marina pleacă din port, eu sunt tehnocratul cel mai înalt în rang de la bord. Asta înseamnă că sunt ai mei. Iar eu nu vreau escortă.

Xate Yawa îi dădu dreptate cu un fluturat de mână înmănușată.

— Am să-l informez pe Guvernator că i-ai refuzat curtoazia. Mi-am permis să pun să-ți fie duse hârtiile și documentele solicitate pe *Sulane*, dar sunt sigură că pot fi transferate.

Se opri lângă unul dintre ofițerii garnizoanei.

— Retrage-ți soldații! Contabila va călători fără escortă.

Așa cum plănuiseră – se foloseau de puterea lui Xate Yawa ca să îndepărteze elementele de siguranță ale lui Cattlson, să o lase pe Baru singura și necontrolata autoritate a Mascaradei pe corabie.

Jurispotența o luă de mână. Baru nu-și putu da seama dacă i-o strângea cu o delicatețe oficială ori cu o putere semnificativă. Mănușile mascau prea mult.

— Sper că n-ai devenit prea nesăbuită, îi zise ea.

Baru o studie pe femeie, duritatea și răceala ei, căutând o licărire de siguranță ori frică, ori vreo reacție umană. Xate Yawa însă nu arăta decât o îngrijorare politicoasă și stăpânită.

Trădase o rebeliune către Falcrest deoarece crezuse că va eșua. Se putea întâmpla din nou.

O barcă de transport o aștepta ca să o ducă la *Mannerslate*. Pesemne nu se răspândise vorba despre plecarea Contabilei Imperiale, pentru că la doc nu erau răscoale (deși, probabil, își zise Baru, își supraestimase celebritatea, dar nu, acum avea un număr mare de oameni de partea ei).

Prin mulțime se mișca ceva. Baru surprinse agitația, o rigiditate, o retragere a oamenilor din fața cuiva. Cattlson a venit să o petreacă?

Muire Lo făcu un pas în față, cu ochii plecați. Își purta haina de secretar încheiată până la gât și ducea o mică mapă cu hârtii în dezordine neglijentă. Baru își simți de îndată inima mușcată de fiorul gheții.

— Aici! strigă ea, preîntâmpinând orice ar fi putut el plănui să facă.

Îl lăsase în Treatymont pentru că nu exista nicio cale sigură sau utilă de a-l include și pe el și nu-i putea da explicații acum.

Muire Lo făcu un pas înainte.

— Îmi pare rău, zise el cu ochii încă pe jumătate închiși.

Avea părul nespălat și nearanjat.

— Am încercat să-i distrag atenția, adăugă el.

Și cu un pocnet de conștientizare, care o amuți ca primul șoc al unui os rupt, îl văzu pe Purity Cartone, remora, instrumentul Mascaradei, stând la marginea mulțimii adunate la docuri, zâmbind afabil.

— E garda ta de corp, îi explică Muire Lo ridicând în cele din urmă privirile.

Ochii îi erau ca pietrele de râu, liniștiți și lini și, probabil, nimeni în afară de Baru nu i-ar fi pătruns.

— E adevărat că te duci în Falcrest? Și mă lași să-ți țin locul?

Ea îi zâmbi în ciuda șocului pe care-l simțea, agățându-se de necesitățile momentului: să nu pară preocupată, să-i dea putere, să-și scoată așchia de durere din propriul ei piept. Ochii lui...

— E adevărat, zise ea. Am nevoie de Parlament să dea de capăt acestei... neplăceri înainte să-mi pot continua munca.

— Excelența Ta, spuse el, făcând un pas înainte cu o grabă bruscă și nechibzuită, ca și cum ar fi încercat să prindă

un obiect în cădere. Pot... pot să te ajut cu ceva? Ai dori să-mi lași instrucțiuni?

Privirea blândă a lui Purity Cartone urmărea totul cu o precizie înspăimântător de apatică.

Baru îi zâmbi cu curaj lui Muire Lo, minținд, lăsându-l pe dinafară, închizându-l ca pe o carte cu lucruri deja știute. Nu avea cum să-l avertizeze fără să riște tot planul.

— N-am instrucțiuni speciale. Ai grijă să ții biroul în ordine cât sunt plecată. Am să-ți scriu dacă-mi vine vreo idee.

Crezu că el avea să facă ceva nesăbuit.

Muire Lo însă își trase umerii înapoi, îndreptându-se sub greutatea tuturor celor nespuse de ea.

— Excelența Ta.

Statornicia unei decizii clare se simțea tăioasă în glasul lui.

— Când ne vom revedea, vor fi toate precum ai cerut.

Îi urmări barca de transport îndepărtându-se. Purity Cartone stătea la pupă, iar mișcarea valurilor din Portul Horn se unduia prin el, ca și cum nu era decât un alt mediu, un alt vas pe apă.

CAPITOLUL 17

Sulane, Fregata Republicii Imperiale, conducea convoiul cu dări pe alizee, gonind de-a lungul coastei Aurdwynnului.

Cele douăsprezece corăbii de transport navigau în coloană, în urma ei urmărindu-i felinarele de la pupa sub cerul aflat la vremea aurorei. Corăbiile-gemene cu toate pânzele sus *Juristane* și *Commsweal* alcătuiau garda precaută, în travers. *Welterjoy*, formidabilă și cu cârma grea, mergea în urma lor, gata să ridice toate pânzele și să coboare pe alizeele de apus spre orice atacator. *Scylpetaire*, ca o săgeată, rapidă, flămândă, câine ciobănesc cu torpile, le dădea târcoale, căutându-i pe cei care le-ar fi putut face probleme, gata să le facă probleme la rândul ei.

Marina nu voia să cedeze partea Falcrestului.

Și ce mai parte! Nestematele și metalele prețioase de pe acele corăbii – extrase, cu multă greutate, de la ducii din Aurdwynn, tezaure ale îndepărtatei Erebog și ale bogatei în vite Ihuake, ale săratului Autr și ale celorlalți – puteau finanța sezoane întregi de război fățiș.

Baru Cormoran se afla, într-un final, chiar dacă pentru scurtă vreme, pe o corabie spre Falcrest.

Luă cina cu contraamiralul Ormsment la bordul lui *Sulane* în prima seară după ce plecaseră din port, și i se păru, cel puțin la început, că se simțea neașteptat de bine. Ormsment era o femeie falcresti, bine educată, cu o curiozitate aparent sinceră și fără limite în privința insulei Taranoke.

— Ce mă preocupă pe mine cel mai tare, zise ea (venise vorba despre noul nume, cuvântul acela urât, *Sousward*),

este că, integrând cultura voastră în a noastră, am trecut cu vederea un atu, o vitalitate primară care s-ar fi putut să ne facă mai buni. La ce bună o republică de națiuni dacă le facem pe toate la fel?

— E aproape incestuos, fu de acord Baru, captivată, pentru o clipă, de idee.

Poate că avea să descopere că acest sentiment era popular în Falcrest. Poate că Parlamentul urma să-și dea seama că Taranoke îi putea oferi mai mult Mascaradei dacă accepta termenii lui, privind insula mai degrabă ca pe un partener decât ca pe o cucerire...

Numai că ea nu avea să meargă multă vreme spre Falcrest. Iar Ormsment, cu tot farmecul și autoritatea ei, părea mai degrabă fixată pe *vitalitatea primordială*, preferând să o trateze pe Baru ca pe o fiică neascultătoare, decât să-i ofere răspunsuri la întrebările ei despre astronomie.

Și, oricum, se dovedi imposibil să se relaxeze știindu-l pe Purity Cartone zâmbind în spatele ei.

* * *

Primii pirați atacară prea devreme.

Baru își luase o cușetă pe corabia principală de transport, *Mannerslate*. În loc de birou (la ce se așteptase oare?) îi dăduseră un hamac printre infanteriștii marini care puteau a transpirație și păzeau încărcătura. Hârtiile pe care le adusese ca pretext că avea de gând să lucreze se dovediră imposibil de păstrat neumezite și, deși le-ar fi putut lăsa să putrezească, anii de obișnuință de la școală o duseră sus, pe punte, să încerce să le usuce la razele soarelui, unde fregatele înaripate îi tot dădeau târcoale.

La două zile depărtare de gura fluviului Inirein, două zile mai devreme decât se stabilise, se trezi noaptea în dăngănitul clopotelor. Se zbătu să ajungă pe punte prin

învălmășeala infanteriștilor marini și printre strigătele echipajului.

Văzu focuri de artificii în depărtare. Arcul rachetelor de semnalizare care cădeau în mare. O străfulgerare surpriză în momentul în care *Scylpetaire*, la jumătatea distanței, mai trase încă două. Lumină pe apă ca o lună înecată.

Și două corăbii prinse în strălucirea orbitoare, cu velele lor triunghiulare întinse până la refuz. Galere cu modelul dromoanelor oriati. Fără steaguri.

Două vase de corsari care se apropiau dinspre pupă, folosindu-se de avantajul oferit de mersul contra vântului.

Poate se gândiseră să se strecoare în formație și să captureze una dintre corăbiile de transport fără vâlvă. Însă mai degrabă văzuseră una dintre corăbiile de transport și una dintre cele de escortă și, crezând că corăbiile cu dări navighează una câte una, ca să fie asigurate împotriva unei furtuni timpurii devastatoare, presupuseseră că escorta nu era pe poziție și făcuseră o încercare.

Dar *Scylpetaire* îi prinsese în gura lupului.

Focuri de artificii pocniră deasupra lui *Scylpetaire*, apoi deasupra lui *Sulane*, roșii, albastre și albe albe albe, semnale transmise navei-amiral, ordine către celelalte. Baru privea cu fascinație neliniștită, în timp ce căpitanul lui *Mannerslate* zbiera îndemnuri la calm și poruncea să se păstreze cursul.

Fregatele aveau siluete întunecate de păsări în noapte; *Scylpetaire* se ținea ca o umbră de corsarii care viraseră, strângând pânzele ca să meargă contra vântului. Se văzu clar, pentru o clipă, cu lumină ca ziua-n amiaza mare, cât lansă rachete de semnalizare ca să ia urma corăbiilor de corsari.

Atunci *Welterjoy* intră cu pânzele în lumina aurorei, gonind în vânt, spărgând valurile în goana ei de a-i prinde pe pirați. Naviga în întuneric, bazându-se pe rachetele luminoase de pe *Scylpetaire* și pe semnalele lui *Sulane*. Baru, absorbită și entuziasmată, acaparată de adrenalina

urmăririi, în bătaia vântului, arătă cu degetul și chemă echipajul. Membrii săi strigau unii la alții pe greement, agitați. Numai infanteriștii marini tăceau.

Se aprinse lumina la prova lui *Welterjoy*. Două rachete albe făcură un salt înainte ca niște pești zburători. Le prinse vântul și le izbi de apă la pupa corăbiilor de corsari care fugeau.

— Acum o să urmeze devierea, Excelența Ta, murmură Purity Cartone, iar Baru tresări luată prin surprindere.

Welterjoy trase din nou: opt rachete dintr-un unghi care garanta atingerea țintei. Unul dintre tuburile groase de oțel se prinse în greementul corabiei de corsari care deschidea drumul și, după un moment în care scânteile țâșniră în toate părțile, explodă într-o ploaie de ulei încins.

Greementul și puntea corabiei de corsari începură să ardă și, indiferent ce măsuri lua, echipajul nu reușea decât să răspândească infernul. Velele și catargele mari se transformară în perdele de foc. Baru privea, deloc oripilată, înfiorată într-o oarecare măsură să vadă, în cele din urmă, Pârjolul Marinei, avantajul chimic al Mascaradei. Vântul ducea mirosul acru, feroce de artificial, o incinerare de pânză, cânepă și carne.

Când *Welterjoy* termină cu cealaltă corabie de corsari (focul ardea chiar și pe umezeală, se răspândea pe apă, o aurora mai puțin blândă), de pe *Sulane* se înălțară focuri de artificii.

— Niciun ajutor pentru supraviețuitori, zise Purity Cartone, ochii lui strălucind când fasciculele răzlețe de lumină se reflectau în ei. Reintrați în formație. Convoiul își continuă drumul.

Nu se putea să fi fost corăbiile ducelui Unuxekome. Nu cu două zile mai devreme. Nu cu o putere așa de insignifiantă.

Dar nu conta, nu-i așa? Flotila lui Unuxekome nu avea niciodată să captureze corăbiile cu dări, nici cu un avantaj de

doi la unu, nici de patru la unu. Marina nu putea fi învinsă pe marea deschisă.

Câștigarea bătăliei avea să depindă de Baru, cu Purity Cartone în coastă.

* * *

Baru o chemă pe contraamiralul Ormsment pe *Mannerslate* înainte să o invite contraamiralul pe *Sulane*. Ca să-i iasă planul, Baru trebuia să se afle la comandă, nu doar cu titlul, ci și cu fapta. Ormsment o văzuse ca pe o taranoki, o fiică, o femeie de carieră care avea probleme și care se lupta să se dezvinovățească în fața unei autorități ostile: chestiuni emoționante pentru un ofițer-amiral care avansase într-o cultură navală a femeilor-ofițer ce aveau grijă de tinerele lor protejate.

Baru însă nu simțea nevoia sfatului matern al lui Ormsment, în schimb avea nevoie ca aceasta să-și retragă escorta pe urma corăbiilor cu dări. Avea nevoie să fie unul dintre primii trei tehnocrați ca putere din Aurdwynn, nu o fiică taranoki cu probleme.

Căpitanul lui *Mannerslate* îi oferi cabina ei pentru întâlnire. Baru preferă sala hărților.

— Stai aici! îi ordonă ea lui Purity Cartone. Mai drept! Poți să pari mai serios? Bine.

El se supuse, vădit încântat. Cattlson *trebuie* să-i fi ordonat să se țină după ea ca un copoi, ca să prevină orice ultime stratageme din partea ei. Dar remora voia în continuare să o slujească și pe ea. Condiționarea îi impunea să se facă util agenților Republicii Imperiale cât de mult posibil.

Baru găsi hărțile care-i trebuiau și le fixă pe masa de lucru.

Ormsment sosi cu suita ei, murdară de funingine și necăjită. Se încruntă pentru o clipă când îl văzu pe Cartone, pe jumătate în umbră și cu bărbia luminată de lumina lămpii.

— Excelența Ta.

— Doamnă contraamiral.

Baru își duse mâna la frunte. Își îmbrăcase haina, își prinsese la brâu punga cu lanț, își pusese mănușile și chiar și semimasca.

— Echipajele tale s-au descurcat lăudabil azi-noapte. Se va nota clar în raportul meu către Parlament.

— Nu prea merită nici măcar o menționare, zise Ormsment chicotind ușor și scoțându-și mănușile groase de pânză.

Aghiotanții ei șușoteau ceva, nedând mare atenție la ce se întâmpla în jurul lor.

— Vizitatorii de azi-noapte erau oportuniști, Excelența Ta, încercau să pună mâna pe niscai firimituri înainte de adevăratul festin. Doar niște soli.

— Așa mă temeam și eu.

Baru pocni din degete ca să atragă atenția, apoi se aplecă peste masa de lucru. Putea ghici direcția privirii lui Purity Cartone după cât de încordați erau aghiotanții din rândul din spate.

— Ce noutăți avem din misiunea de recunoaștere a lui *Scylpetaire*? Am văzut forța principală a inamicului?

Ormsment ridică din sprânceană a compliment lent și subtil.

— Te aștepți la o forță de pirați?

— Mă aștept, cu siguranță, la o forță de corsari ai Sindicatului Oriati Eyota sub pavilion fals, alungați spre nord de noua noastră forță din jurul Souswardului, al cărei scop e să intervină ascuns în negoțul Republicii.

Baru puse mâna pe hartă, mângâind coasta, delta punctată a Inireinului.

— Navighează în siajul nostru, sunt sigură, și au ceva putere – cel puțin cincisprezece corăbii. Nu putem face cale întoarsă spre Treatymont fără să ne luptăm cu ei, iar dacă am încerca, ei ar avea avantajul poziției contra vântului. Un dezavantaj important în luptele navale, corect?

Ormsment încuviință din cap și trase aer în piept ca să răspundă, dar Baru vorbi peste ea.

— Nu-i putem întrece fără să ne abandonăm corăbiile de transport. La fel, dacă îi așteptăm să atace, fregatele noastre vor pierde avantajul vitezei și al agilității. Corăbiile cu dări sunt cătușe pe care nu ni le permitem într-o luptă.

Contraamiralul își încrucișă brațele și buzele i se curbară într-un zâmbet.

— Se zice că arta marinăriei se transmite în sângele taranoki.

— Eu sunt Contabila Imperială, i-o trânti Baru, lăsând un pic frâu liber adevăratei mânii.

Purity Cartone schiță un gest în spatele ei, ceea ce o făcu pe Ormsment să ridice bărbia.

— Sânge sau nu, știu cum să-mi păstrez dările în siguranță. Iată ordinele mele, contraamirale: desprinde fregatele de corăbiile pe care le escortează. Intră în luptă și distruge forța care se ține pe urmele noastre.

Răsuflarea prelungă a aghiotanților lui Ormsment arătă clar că veniseră așteptându-se să se roage să li se dea așa o șansă.

— Și dacă altă forță de corăbii de corsari atacă vasele de transport cât suntem noi plecați? întrebă Ormsment. Dacă speră să ne îndepărteze?

Prima întrebare fusese tactică. Nu o afirmare a autorității ei militare. Nu un mod de a-i aminti lui Baru de poziția ei politică precară. O chestiune tactică.

Bun.

— Tragem în port la Welthony, unde fluviul Inirein se varsă în mare.

Baru bătu cu încheieturile degetelor în hartă.

— Corăbiile și armașii ducelui Unuxekome pot asigura paza până vă întoarceți. Vei avea libertatea oceanului deschis pentru atac.

— Ai încredere în Unuxekome?

Aici juca la cacealma, încrezându-se în faptul că Ormsment nu era familiarizată cu politica din Aurdwynn și cu multele-i specii de duci.

— Cu douăsprezece corăbii de transport cu infanteriști marini în port și Limpezitul meu care să stea cu ochii pe el? N-am *nevoie* să am încredere în el.

După o clipă, Ormsment se prinse cu mâinile de colțurile mesei și lăsă capul în jos.

— Înțelegi că riscăm, zise ea.

— Îmi asum toată responsabilitatea.

— La asta mă refeream. Dacă propuneam eu această tactică și aș fi făcut-o, iar ea ar fi dat greș, m-ai fi putut da pe mâna Parlamentului. Am susținerea Amiralității și a tuturor aliaților și toate favorurile pe care mi le-a câștigat o carieră îndelungată. S-ar putea să am o șansă. Tu însă ești un copil străin care deja cade repede în dizgrație.

Ridică privirea, vorbind cu blândețe:

— Înțelegi ce va însemna asta pentru tine dacă ceva nu merge bine?

— Contraamiral Ormsment, spuse Baru, susținându-i privirea rece de falcresti, eu sunt Contabila Imperială din Aurdwynn, autoritatea supremă la bordul acestei flotile. Vei executa ordinele mele.

* * *

Navigatorul lui *Mannerslate*, un oriati mlădios cu buză de iepure, care-și petrecea nopțile scriind o traducere proprie a *Manualului manumisiunii*, părea în același timp iritat și

înspăimântat de prezența constantă a lui Baru. Dar ea găsea hărțile curenților și ale vânturilor, cartografierea rafinată a mării și a stelelor prea fascinante ca să se țină departe de ele. Vânturile circulare înlesneau călătoriile de-a lungul coastei în timpul sezonului de negoț, însă dacă nu aveau vânturile în pânze sau dacă erau departe de coastă, corpul de navigație al Mascaradei oferea prima și singura apărare împotriva furtunii, a bancurilor de nisip și a amenințării constante și copleșitoare a deshidratării.

Își dorise să fie navigatoare dacă nu mergea cu contabilitatea.

Când navigatorul aprecie că se aflau la douăsprezece ceasuri depărtare de gura lui Inirein, corăbiile contraamiralului Ormsment începură să se desprindă de convoi, cu pânzele roșii în unghi de patruzeci și cinci de grade, bandându-se în timp ce se deplasau contra vântului. Mai întâi *Scylpetaire*, apoi *Juristane* și *Commsweal*, iar la urmă *Welterjoy* și *Sulane* însăși.

Baru și-o imagină pe Aminata pe una dintre acele corăbii, răstindu-se la marinarii de pe punte, îngrozind echipajul cu povești despre ce-ar putea să meargă prost dacă lasă focul să ajungă la rachete și torpile. Bineînțeles, Aminata era tare departe, pe *Lapetiare* sau în vreun post nou.

Și nu avea să fie nici foc, nici bătălie. Flotila de pirați care se ținea strâns după corăbiile cu dări avea să încerce să o atragă pe Ormsment mult mai departe, după care să vireze spre sud, ieșind din cercul de negoț, apoi să fugă. Unuxekome nu urma să aibă parte de momentul lui de glorie piraterească, nu încă.

Între rebeliune și corăbiile cu dări nu se mai aflau decât infanteriștii marini de la bord.

Marea își schimbă culoarea când intrară în delta Inireinului. Păsări-pescar zburau în cercuri și se cufundau în apa bogată în aluviuni. Baru măsura puntea la pas și-l călca

pe nervi pe navigator cu întrebări la care ar fi putut să-și dea singură răspunsul.

După prânz, marinarii de veghe strigară că se vede pământul. Baru îi făcu semn lui Purity Cartone.

— Trimite vorbă către locotenentul infanteriștilor marini și către celelalte corăbii! Vom face o trecere în revistă a formației în piața orașului. Toți infanteriștii marini vor coborî pe țărm, ca ducele să înțeleagă ce forță avem și să nu ne dea bătaie de cap.

Bărbatul încuviință din cap fără vreo suspiciune vizibilă și plecă.

Baru rămase la balustrada de la pupă, în bătaia vântului, închise ochii și-și zise: „În curând, toată lumea de pe corabia asta are să reprezinte dușmanul. În curând, oamenii lui Xate Olake vor intra în noaptea din Treatymont cu cuțite și torțe pentru Demascare. În curând Muire Lo va... ah! Muire Lo..."

— Cartone! strigă ea.

Acesta se opri la scările ce duceau spre puntea principală.

— Excelența Ta?

— Care erau ordinele lui Cattlson?

— Sunt legat de o poruncă...

Ea îl întrerupse cu un gest (iar el zâmbi, chiar și la acel mărunt act de supunere).

— În ce condiții va trebui să mă ucizi? îl întrebă.

El o privi cu o uitătură încurcată și ochi mari de copil.

— Slujești Tronul fără Chip. De ce te-aș ucide?

— Probabil dacă încetez să-l mai slujesc.

— Cum?

Îi zâmbi fermecător, ca și cum ceva lovea în sforile dinăuntrul lui.

— Mâna Tronului ne mișcă pe toți, mai zise el.

* * *

În ciuda mareelor sale blânde și a falezelor protectoare, portul Welthony nu fusese niciodată dragat de aluviunile pe care le aducea fluviul, iar apa puțin adâncă îngrijora corăbiile cu pescaj mare ce transportau dările. Ancorară în locuri atent alese și marcate pe o hartă a portului, iar Baru stătu la urechea căpitanului tot timpul, supraveghind cu atenție fiecare manevră și protestând strident când erau aproape să distrugă vreo baliză de pescuit. *Cordsbreadth* acostă în afara formației, iar Baru insistă să ridice ancora și să schimbe poziția, un exercițiu groaznic ce dură o oră și necesită un mare efort la vâsle.

Trebuiau s-o creadă suficient de despotică încât să ducă tot efectivul de infanteriști marini la țărm deodată. Trebuiau să creadă că ei, Contabilei Imperiale, îi păsa mai mult de o paradă intimidantă decât de siguranța banilor adunați.

Trebuia să fi știut că n-avea să-i țină.

Locotenentul infanteriștilor marini de pe *Mannerslate*, roșu la față și neșcolit într-ale adresării cuviincioase față de tehnocrați, urcă pe puntea de sus.

— Și mă cac pe el de consiliu de avansare! strigă el.

Îl ascultă, cu bărbia sus, dădu aprobator din cap la sfârșit – sigur că da, în niciun caz nu putea trimite *tot* efectivul de infanteriști marini și să lase corăbiile nepăzite.

— Ai dreptate, locotenente, îi zise ea. Credeam c-o să avem nevoie de toată forța la țărm în caz că se încearcă vreo imprudență. Dar poate că ar fi mai bine să amânăm inspecția până mâine-dimineață. Astă-seară am să-l vizitez pe ducele Unuxekome ca să văd în ce dispoziție se află. Poți trimite iscoadele pe mal.

Locotenentului îi dispăru roșeața de pe chip, dând la iveală urmele tăieturilor de la bărbierit. Era foarte tânăr, mai mic decât Aminata, la fel de tânăr ca Baru.

— Excelența Ta, zise el, amintindu-și în cele din urmă termenul politicos. Prea bine.

Baru își strânse buzele și încercă să nu urle. Inspecția fusese o capcană, desigur, un element-cheie al planului. Dar o capcană menită să salveze vieți. Nu puteau lua avuția de pe corăbii câtă vreme infanteriștii marini erau la bord.

Ducele Unuxekome, tacit experimentat într-ale pirateriei, o prevenise că n-avea să meargă. Avusese dreptate.

La asfințit luă o barcă de transport spre țărm, cu Purity Cartone la vâsle – suficientă pază, insistase ea, până ajunseră la jumătatea drumului și o copleșiră nervii.

— Du-te și stai la proră! se răsti ea și trecu la vâsle.

Ducele Unuxekome și o gardă de onoare mai degrabă neînarmată îi întâmpinară la doc. Saluturile fură scurte și tensionate, așa cum căzuseră de acord, deși Baru bănuia că Unuxekome nu prea trebuia să se prefacă. Ducele îl fixă cu privirea pe Purity Cartone fără să-și ascundă teama.

— Un Limpezit, îi explică ea, urmărindu-i ochii. Garda mea de corp.

Unuxekome, cu dâre proaspete de carne vie la încheieturi, ca urmare a activităților marinărești recente, se încruntă.

— E vreun ordin falcresti? N-am auzit niciodată de el.

Își mută privirea la ea, apoi iar la Purity Cartone.

— E bine? Pare... în alte lumi.

— Nu te îngrijora! zise Baru neîndrăznind să facă acel mic semn pe care îl stabiliseră pentru a indica *o complicație*, deoarece Cartone vedea prea multe. E loial.

Poate Unuxekome avea să înțeleagă. Poate că avea să găsească o cale să ia remora din coasta ei înainte să apună soarele și să-și dea seama Cartone ce plănuia.

Numai că nu, se aflau încă la cină când corăbiile de transport începură să explodeze.

* * *

Minele fuseseră aduse din Oriati Mbo, de la Segu, mai precis, arme navale menite pentru o blocadă împotriva unei invazii a Mascaradei, scoase prin contrabandă de corsarii Sindicatului Eyota și apoi aduse în Aurdwynn. Chimiștii oriati nu-i egalaseră niciodată pe rivalii lor falcresti, nu reproduseseră niciodată ferocele Pârjol al Marinei sau agenții de prăsire ai Metademei despre care se vorbea numai în șoaptă.

Puteau însă, dacă aveau o carcasă suficient de mare, să producă o bubuitură din cale afară de puternică.

Minele fuseseră priponite de fundul apei din port la ultimul reflux și baloanele de susținere și carcasele de lemn trăgeau de funii ca să se ridice la suprafață. Acum scufundătoarele lui Unuxekome, femei alese pe sprânceană din familiile de perlă și suliță credincioase, unse cu grăsime și cu nările astupate în cursă cu apusul, nu trebuiau decât – decât! – să taie pripoanele minelor potrivite, ale celor de sub corăbiile de transport ancorate în port.

Baru studiase planurile, mai ales ale mecanismelor de foc, sistemele cu arcuri și percutoare ce aveau să declanșeze explozia când mina se împingea într-o coca de navă. Credea că aveau să funcționeze. Torpilele Mascaradei erau mai complexe și mai temperamentale și – cică – funcționau.

Poate ar fi fost mai ușor abordajul corăbiilor. Baru însă nu voia să fie părtașă la un plan care necesita un atac reușit asupra unui caric de infanteriști marini. Chiar și depășiți numeric, aceștia puteau apăra corăbiile până rămâneau fără apă. Ormsment și fregatele ei s-ar fi întors cu mult înainte de asta.

Dacă infanteriștii marini nu puteau fi îndepărtați de pe corăbii, erau nevoiți să le ia corăbiile de sub ei.

Casa de pe Fluviu a ducelui, situată în amonte și în vârf de deal, avea vedere spre port. Oamenii ducelui le serviseră cina pe un balcon care dădea spre mare.

O văzură clar pe *Mannerslate* îndoindu-se la mijloc și începând să se scufunde.

Purity Cartone, așezat cu spatele la port, reacționă primul – văzând, probabil, expresia întrucâtva șocată a ducelui, vreun semn de surprindere ori împlinire care nici nu apucase să se transforme în acțiune. Se întoarse și se uită spre port; atât și nimic mai mult.

Baru nu se încrezu în ea decât să spună:

— Ce e?

Minele erau proiectate să detoneze direct sub cocă. Suflul exploziei era prea slab ca să ridice ori să crape corabia, cel mult putea face o gaură în învelișul de bronz și în lemnul de sub el, dar dezlocuia o cantitate enormă de apă.

Aceeași cantitate de apă pe care, în mod normal, o dezlocuia coca navei. Aceeași cantitate de apă care susținea greutatea uriașă a corăbiei de transport.

Mannerslate nu explodă, ci mai degrabă căzu în golul care se căscase sub ea și nu avu de suferit din pricina suflului exploziei, ci mai degrabă se frânse sub greutatea lemnului de stejar din care era construită. Sunetul care ajunse la ei pe deal fu moale, ca o tuse joasă, o așchiere îndepărtată. Catargele ei începură să se încovoaie grațios înspre port.

— Ce se întâmplă? întrebă Unuxekome, continuând cacealmaua. Armașii lui deja ridicau armele să-l omoare pe Cartone.

Numai că acesta era un Limpezit.

Purity Cartone scoase un cuțit și sări pe masă cu o mișcare la fel de ușoară și naturală ca a unei scufundătoare în cădere.

În spatele lui, în portul îndepărtat, *Cordsbreath* se aplecă brusc la tribord.

— Cartone! Stai! îi ordonă Baru, încercând să se ridice în picioare, lovindu-se cu șoldul de masă.

Era așa de *rapid*...

Cartone lovi o farfurie (fazani umpluți în unt fierbinte) cu piciorul și i-o azvârli lui Unuxekome în față. Mirele Mării căzu pe spate și Cartone sări pe el, lipsit de expresie, cu lama cuțitului deja coborând.

Baru își aruncă cuțitul spre el, care se învârti larg prin aer. Nu mai aruncase niciodată cu cuțitul.

O mină săltă la suprafață și explodă cu un tunet puternic.

Cuțitul lui Purity Cartone îi tăie beregata lui Unuxekome, după care unul dintre armașii ducali trase cu arbaleta înfigând în pieptul remorei o săgeată cu pene absurd de colorate, într-o nuanță aprinsă ca pentru vânătoare. Cartone se îndepărtă de ducele căzut la pământ cu mâinile pline de sânge și de unt, și sări de la balcon direct în fluviu.

— Găsiți-l! strigă Baru, sperând ca oamenii ducelui să-i dea ascultare.

Îi rupse gulerul lui Unuxekome, dând la iveală gâtul robust, alunecos din cauza sângelui și a uleiurilor pentru gătit. Merita mai mult – nu așa își dorise să moară, departe de o corabie, căzut lat pe spate, cu bucăți de fazan pe față – asta nu era o poveste demnă de un duce...

O părticică egoistă a ei consemnă: „Cartone n-a sărit la mine... nu știa că sunt și eu părtașă... sau *știa*..."

— Zale, zise Unuxekome răgușit. Zalele au deviat cuțitul.

Degetele lui Baru găsiră gulerul de armură al ducelui. Lama se lovise de el și deviase făcând o tăietură superficială, dar însângerată până sus la ureche. Baru opri sângerarea cu un șervet de pânză.

— Inteligent, remarcă ea.

Ducele zâmbi cu o încântare incredibilă.

— Nu sunt eu duce de neghiobi.

În jurul lor strigau armașii. Cineva trase cu arbaleta în jos, spre râu. În port, corabia de transport *Inundore* se frânse ca o surcea. Unul dintre catarge se rupse de la jumătate, străpungând puntea în cădere ca o suliță.

— A început?

Îl ajută pe ducele însângerat să se ridice în picioare.

— A început.

Din senin, se gândi la navigatorul cu buză de iepure și la frumoasele lui hărți.

CAPITOLUL 18

Masacrul din portul Welthony dură până în zori.

Sulițași aurdwynni patrulau pe mal, iar alții, din bărci, râdeau și aruncau marinarii în apă. Majoritatea falcrestilor se înecaseră înainte să ajungă la țărm. Alții se înghesuiră în plasele celor patru corăbii de transport care scăpaseră, cruțate de minele ce rataseră ținta ori nu se declanșaseră. Arcașii ducelui Unuxekome își exersară mâna pe ei. Săgeți cu gudron declanșară incendii pe punți și greemente, dar echipajele disciplinate ale Mascaradei foloseau nisip, cuțite și vase cu urină veche și nu lăsau focul să se răspândească.

Urletul colectiv al portului – învingătorii, muribunzii, clopotele și tobele ofițerilor Mascaradei care încercau să adune trupele, o muzică disperată discordantă – ajunse până la casa ducală.

Mannerslate explodase prima. Baru se gândea obsesiv la acest lucru, zgândărindu-l ca pe coaja unei răni. Navigase alături de echipajul lui *Mannerslate* știind că aveau să moară cu toții. Îi mințise, le spusese o minciună îngrozitoare, o minciună de felul „nu are să se întâmple nimic neobișnuit": trădarea banalității. Se purtase ca și cum toate erau așa cum trebuiau să fie.

Era nevoită să o facă iar și iar...

Își trasase planurile de acolo până în Falcrest. Totul fusese pus la locul lui, fiecare detaliu luat în calcul. Și atunci de ce explodase *Mannerslate prima*? De ce nu a doua? De ce nu a treia? Acest lucru trebuia să *însemne* ceva...

Bineînțeles că nu însemna nimic.

Baru încercă să exprime în cuvinte toată încurcătura. Șansa și coincidența aveau ceva de zis în treaba asta. Trebuia să țină minte acest lucru.

— Au să încerce să evadeze, murmură ducele Unuxekome.

Numai că nu exista nicio cale de scăpare. Dromoanele și tartanele lui, care așteptau în golfulețele din apropiere, instituiseră o blocadă la intrarea în port.

Cordsbreath, una dintre cele patru corăbii care scăpaseră, lua apă și, în cele din urmă, se scufundă. Pionierele-scufundătoare de elită ale lui Unuxekome – femei de vârstă mijlocie, care purtau doar o fâșie de pânză în jurul șalelor și mestecau frunze fragede de mason ca să-și dilate pupilele, înotară în portul luminat de stele, strigând rugăciuni către ykari Himu. Minele portabile pe care le plantară mai doborâră două corăbii de transport.

Ultima corabie cu dări încercă să spargă blocada, lovi altă mină oriati și se scufundă cu prova înainte.

Când răsări soarele deasupra unui port umflat de lemn și cadavre, începu recuperarea. Întregul plan se reducea la o singură diferență: infanteriștii marini se puteau îneca, metalele prețioase nu.

Opt corăbii de transport se rupseseră în două, așa cum fusese plănuit, vărsând încărcătura pe fundul apei din port. Lăzile erau de un roșu-aprins, grele, dar proiectate să fie cărate pe distanțe mari pe uscat, pe jos dacă era necesar. Scufundătoarele (numai femei – pe coasta Aurdwynnului se păstra tradiția tu maia care spunea că scufundatul era treabă de femeie) coborâră în port cu frânghii și pietre. Unele dispăreau în epave vreme de suficiente minute ca să-ți stea inima în loc.

Fixară frânghii și balize ladă cu ladă și tot ladă cu ladă începură să le ridice. Pe unele le urcară cu scripeți și cu forța brațelor și le remorcară cu bărcile. Grupuri de scufundătoare se duseră după restul țintelor ușoare. Coborau

în adâncuri legându-și de piept baloane de aer, pe care la rândul lor le legau de pietre, pentru ca apoi să taie balastul și să iasă la suprafață.

Baru avea o poftă grozavă să se ducă în port, să ajute la numărătoarea avuției recuperate sau a morților, să-și lege neliniștea de un număr real. Se înțeleseseră însă că, pentru moment, avea să se prefacă prizoniera lui Unuxekome. Să-și continue înșelătoria încă un pic, în caz că-și mai putea folosi autoritatea.

Cizmele lui Purity Cartone fură găsite plutind în derivă în port.

— Scufundătoarele? îl întrebă ea pe duce. Unde le-ai găsit? Sunt cu sutele.

— Loialiste.

Medicul lui îi bandajase rana.

— Fiecare sat de coastă din Aurdwynn are scufundătoarele sale, iar printre ele se găsesc multe ilykari – odată cu disciplina trupului vine și disciplina sufletului. Ale mele sunt cele mai bune. Au fost întotdeauna un punct forte al Ducatului Unuxekome.

Baru urmări cu privirea o altă echipă de scufundătoare aruncându-se de pe un slup de pescuit, legate cu funii și baloane cu aer.

— Frunza de mason le ajută vederea. Cârlige și vată în nas și în urechi pentru schimbarea de presiune. Dar efortul, adâncimea, frigul...

— Ykari le dau putere, zise ducele.

Niciunul dintre ei nu dormise, dar Unuxekome reuși să afișeze un zâmbet strâmb.

— Crezi sau nu crezi. Eu cred, adăugă el.

— Ykarii Himu, ghici Baru, gândindu-se la adunarea de la templu, la ulei și lumină. Pentru vigoare.

— Și Wydd, pentru respirații. Devena, ca să echilibreze presiunile și să nu le lase să se piardă de suprafață. E bine

să-i invoci pe toți trei în chestiuni practice, zise ducele căscând și părând un pic îngrozit de gestul lui. Scuză-mă.

Dinspre scări se auzi zgomot de pedestrași care aduceau un mic dejun întârziat.

— Sper că nu-ți bazezi rebeliunea pe ajutorul zeilor, spuse Baru.

— Nu zei. Aurdwynn a avut parte de prea mult război și schimbare ca să vrea zei. Noi credem în transcendența virtuții omenești.

Zâmbi cu o putere stranie și pașnică pe chip.

— Sunt de demult, să știți. Ykarii erau belthyici. Au trăit aici cu mult înainte ca strămoșii mei ori stakhieczii să-și înceapă invaziile și contrainvaziile. Și tot rezistă.

— Mascarada ar privi altfel lucrurile. Ar avea grijă ca ilykarii să fie exterminați.

— Iar femeia care are această însărcinare e de-a noastră.

Un zâmbet fugar, ca și cum gândul la Xate Yawa i-ar fi amintit de alte conspirații în desfășurare, de angrenaje îndepărtate care se puseseră în mișcare. Vorbi însă cu speranță tăcută:

— Vezi? Găsesc o cale să reziste.

* * *

Ducele Oathsfire, ducele Lyxaxu și Tain Hu trimiseră cu toții barje pe Inirein ca să adune prada. Aveau să ia aurul și să-l ascundă în colinele submontane ale Munților Crestelor Iernii. Revolta urma să-și aibă fortăreața, cuibul de iarnă, în nord.

La două zile după masacrul din port, pânzele fregatei *Scylpetaire* apărură la orizont. Baru se bucură de potrivirea în timp: știa că amiralul Ormsment folosea fregata drept iscoadă și avangardă și, de vreme ce-i luase două zile să se

întoarcă, înseamnă că Ormsment îi urmărise pe pirați până departe spre sud înainte de a face cale întoarsă.

Scylpetaire semnaliză cu focuri de artificii. Nimeni din Welthony, nici măcar Baru, nu știa să le descifreze, așa că îi ordonă ducelui Unuxekome s-o ducă printre cei câțiva prizonieri ai Mascaradei care fuseseră culeși din port. Printre supraviețuitorii băgați în cuști, Baru o găsi pe căpitanul lui *Mannerslate*, o femeie demnă, rotofeie și cu unghii însângerate. Unuxekome îi pusese lui Baru cuțitul la gât, iar Baru dându-i înainte cu înșelătoria, îi ceru cu glas tremurat căpitanului să-i traducă focurile de artificii.

„Inamicul pus pe fugă. Șase distruse. Nicio pierdere. Întoarcere la cea mai mare viteză: optsprezece ore. Raportați."

— Spune-ne cum să răspundem! îi ceru Unuxekome.

Căpitanul lui *Mannerslate* își netezi uniforma și, după ce se gândi o vreme, scuipă. Dezbătură ideea de a trimite un mesaj, un prizonier ori un cadavru. *Scylpetaire* venea prea devreme, trăgând concluzia că, probabil, tăcerea și un port gol urlau a dezastru. Ducele Unuxekome ordonă flotei sale să se ascundă de-a lungul coastei, sperând ca Ormsment să-și manevreze fregatele drept în minele oriati rămase ori să se apropie prea mult și să se lase împresurată. Însă când sosiră, celelalte fregate se ținură precaute la distanță. *Scylpetaire* se desprinse de grup și o luă spre vest, către Treatymont, ducând veștile.

Primul succes al rebeliunii declanșă o serie de dezastre.

În Treatymont, agenții lui Xate Olake dădură lovitura – membri ai cultelor ilykari, pirați, pungași, condamnați fanatici scoși din Beciul Rece al surorii lui, executau cu toții de mult pomenita în șoaptă Demascare. Soldații garnizoanei erau deja epuizați și de-abia făceau față. Mulți dintre ei arseră de vii sau se sufocară în paturile lor când un incendiu provocat de chimicale pentru rufe cuprinse cazarma din port.

Asasinii care îl atacară pe Guvernatorul Cattlson dădură piept cu două Limpezite deghizate în slujnice. Nu scăpă niciun asasin. (Nicio slujnică din Casa Guvernatorului nu mai fu de atunci tratată cu lipsă de respect.) Echipa menită lui Bel Latheman nu-l putu găsi; printr-o coincidență ciudată, Lady Heingyl Ri plecase într-o vizită la ducesa Nayauru.

Avură parte de un ghinion și mai mare în Portul Horn. Aici, o echipă de scufundătoare ilykari porni să distrugă cele două vase-torță ancorate lângă turnuri. Aveau să ducă grenade în magaziile cu periculosul Pârjol, dând foc celor două corăbii și anihilând principala forță a marinei în Aurdwynn.

Numai că amiralul provincial Croftare, demoralizată de „mirosul din aer", ordonase prețioaselor corăbii să se mute la o milă mai în larg. Unele dintre scufundătoare reușiră totuși să înoate așa o distanță, folosind frunze de mason ca să se orienteze în noapte. Prima care ajunse la *Egalitaria* începu să se cațăre, dar avu parte de un mare necaz. Căpitanul *Egalitariei*, veteran al înșelătoarelor porturi oriati, ordonase să se acopere coca cu sticlă pisată.

Scufundătoarea se tăie la degete și căzu. Apa împroșcată îi atrase atenția unui infanterist marin ager și se traseră rachete luminoase. O scufundătoare, lovită cu o săgeată trasă de o arbaletă de la pupa lui *Kingsbane*, își prinse grenadele de cârma corabiei și o incendie. O alta se cățără pe funia ancorei *Egalitariei* și reuși să ajungă sub punte, însă sfârși înjunghiată din cauza că nu luă în seamă cererea de a răspunde la parolă.

Scylpetaire sosi într-un oraș cuprins de tumult. Garnizoana nu putea stăpâni răscoalele, cetățenii falcresti erau uciși în fiecare noapte. Marina însă deținea controlul portului. Orice speranță de blocadă a corăbiilor ducelui Unuxekome murise în fașă.

Guvernatorul Cattlson îi ieși în întâmpinare lui *Scylpetaire* și primi cu credulitate obosită vestea că dările fuseseră pierdute și Baru Cormoran fusese luată ostatică.

— Aș vrea, îi zise el lui Xate Yawa, să fi fost măcar un pic surprins.

Porunci fregatei să aștepte și să nu pornească încă spre Falcrest, sperând să afle dacă revolta lui Unuxekome avea să se stingă încet ori să se răspândească.

Se răspândi. Dar nu cum ar fi sperat rebelii.

* * *

Ducii cei mai aproape de Treatymont erau Heingyl, tovarășul nedespărțit al lui Cattlson, și Radaszic, filfizonul.

Ducele Radaszic îi trimise o scrisoare ducelui Heingyl ca să-i explice alegerea sa. Agenții lui Xate Yawa o interceptară și o copiară. Baru citi ulterior interceptarea și înțelese un pic din cele întâmplate, chiar dacă voise să o facă bucăți de frustrare.

Ducelui Heingyl, Stăpânul Cerbilor,

(Formulă de adresare urmată de mult spațiu, ca și cum Radaszic ar fi vrut să mai includă și alte formule de adresare politicoase sau altceva, poate numele mic al lui Heingyl.)

Îți scriu simplu, așa cum preferi. Până acum mi-am încălcat jurământul de credință, am declarat rebeliune și am pornit în marș împotriva Treatymontului. Tu nu citești cuvintele celor care-și încalcă jurămintele, așa că te rog să dai această scrisoare fiicei tale, al cărei caracter desăvârșit suntem amândoi de acord că nu poate fi pătat sau afectat de înțelegerea trădătorilor. Ea va găsi o cale inteligentă de a-ți spune restul. Fie ca, într-o bună zi, să domnească peste Aurdwynn, așa cum știu că-ți dorești.

Ești fratele meu – ți-am spus-o destul la beție, acum o voi spune treaz fiind. Familia ta m-a crescut atunci când a mea nu a putut. Chiar și după ce am devenit bărbați, m-a considerat la fel

de apropiat ca o rudă. La vremea Rebeliunii Neghiobilor, sfatul tău m-a ferit de pierzanie. Mi-aduc aminte cum îți argumentam, cum pledam în fața ta pentru răzvrătire, așa că-mi amintesc și răspunsul pe care-l repetai întruna: „Am depus un jurământ."

Ceilalți din neamul Radaszic au ales revolta și au fost nimiciți. Eu sunt singurul rămas. Asta mulțumită ție. Viața mea are ca scop să te onoreze. Greșelile îmi aparțin.

Sunt un duce cunoscut pentru grâne, o bună dispoziție excelentă și datorii. Vreau să le las fiilor mei un nume care însemnă mai mult decât pâine și exces. Tu, frate adoptiv, ai ce-mi doresc eu: un nume care-i face pe oameni să se gândească la siguranță. Vreau și eu un nume ca ăsta. Tocmai de-aia în ultimii ani m-am aplecat asupra cărților de filosofie.

În aceste cărți, împărații și femeile învățate vorbesc despre Adevăr ca despre o stea călăuzitoare a domniei oricărui stăpân. Frate adoptiv, cred că dacă ai face jurământ dinaintea unui stăpân cu mască de porțelan și acela ți-ar spune că soarele este negru, ai merge orb în lumina verii. Meriți un stăpân mai bun. Soarele e bun și auriu. Acesta este adevărul, către care datorăm cea mai puternică și cea dintâi credință a noastră, iar dacă eu sper să fiu un om de valoare pentru oricine, aceasta este credința căreia trebuie să mă supun. Se va spune că trădarea stă în sângele Radaszic și trebuie să fie eliminată prin prăsire, ca petele din blana unui câine. Dar și asta e minciună. Adevărului nu-i trebuie mască.

Așa se face că eu mă îndrept acum călare spre Treatymont, pentru ca urmașii mei să nu orbecăie niciodată sub un soare negru.

Ducatul Radaszic se afla la nord-vest de Treatymont. Ducele avea grâne, cai și mulți fermieri care se revoltau în semn de susținere față de frământările din Treatymont, strigând cu toții: „O mână mai corectă! O mână mai corectă!" Nu amintise deloc în scrisoare că erau dijmași, că le luase prin biruri și ultimul bănuț în încercarea de a-și plăti datoriile și că împrumuturile în aur fuseseră pentru scăparea de la moartea prin înfometare. Dar poate că și asta

contribuia la sentimentul lui de vinovăție, la dorința de a fi mai mult decât un duce al pâinii, al desfătării și al foametei.

Radaszic își luă armașii și toți răzvrătiții și porni în marș spre Treatymont. Xate Yawa însă îl rugă să se ducă spre est, să cucerească Heingyl și să-și unească forțele cu Unuxekome, punând aproape toată coasta sub controlul rebelilor. Dar el nu voia să-și atace fratele adoptiv.

La Finnmoelyrd Henge, loc sacru pentru ilykari, cuibărită în mijlocul livezilor și al stupilor, coloana lui se opri să-și adape caii. Acolo îl găsi ducele Heingyl, împreună cu toată cavaleria grea, și, deși nu văzuse scrisoarea, nu prea părea să conteze, pentru că el venise să-și facă datoria, și altă opțiune nu exista.

Heingyl conduse prima șarjă, care-i ucise pe fiii lui Radaszic și pătrunse în inima coloanei. Și acolo, cu un vârf de lance, poate vârful lăncii lui Heingyl Vânătorul de Cerbi, poate nu, se sfârși neamul lui Radaszic și intră în pământ ca să hrănească florile, care la rândul lor aveau să hrănească albinele.

Moartea lui Radaszic însemna moartea celui mai bun aliat al rebeliunii din zona câmpiilor de pe coastă. Heingyl se odihni acolo preț de o zi, însă cu siguranță nu ca să mediteze alături de ykariul Wydd, căci ar fi însemnat să-și încalce jurământul față de Falcrest.

Citind toate astea la Casa de pe Fluviu a lui Unuxekome, unde echipele de scufundătoare încă se mai luptau cu rămășițele din apă și cu frigul ca să mai aducă monede la suprafață, Baru simți lângă ea spectrul lui Xate Olake: *Îndoiala trădătorului*. Rebeliunea părea dezorganizată, incoerentă, sortită pierii. Niciun duce din Ținuturile de Mijloc nu avea să se declare de partea lor, nici Nayauru care le putea porunci lui Sahaule și Autr prin puterea voinței și prin copiii pe care-i avea cu ei, nici Ihuake, care îl putea aduce în tabăra lor pe Pinjagata și pe sulițașii lui, precum și vastele ei turme de vite și cavaleria. Acest lucru însemna

că nu aveau acces ușor la grâne înainte de venirea iernii. Nu aveau cavalerie cu care să se îndrepte spre sud la primăvară. Urmau să fie prinși în nord fără vreo cale de ieșire.

Rebeliunea avea nevoie să se concentreze pe ceva, o speranță comună. Nu-i trebuia pretextul unei Contabile Imperiale care era ținută ostatică.

Avea nevoie de adevărul unui dezertor, al unui copil-minune renegat. De unealta Falcrestului care trecuse în tabăra adversă ca să-i conducă pe cei născuți în Aurdwynn.

Dar înainte să apuce să găsească cel mai bun mod de a-și pune planul în aplicare, de a aprinde tot acel albastru de pe harta ei la fel cum declanșase una dintre minele oriati, Tain Hu navigă pe Inirein și-i strică socotelile.

* * *

— Trebuia să fi plecat deja spre nord.

Tain Hu îi vorbi lui Baru la ureche, iar forța prezenței ei o smulse din transa de lucru ca un șoc electric – greutatea trupului ei ghemuit și aplecat pe spătarul scaunului de parcă voia să-i distragă atenția lui Baru de la notițele ei. Ducesa o cuprinse cu brațul ca și când ar fi vrut s-o stranguleze sau s-o îmbrățișeze.

Baru reuși să-și înăbușe un icnet.

— Ducesă Vultjag, n-ai fost anunțată.

Probabil că gărzile lui Unuxekome de la ușa biroului presupuseseră că Tain Hu era așteptată.

— Cattlson n-o să creadă că ești o ostatică nevinovată. Are să-și trimită Limpezitul ca să te ucidă. Ai fi mai în siguranță în Vultjag.

Tain Hu ocoli biroul și silueta ei de uliu se aplecă plină de curiozitate.

— Ce tot scrii acolo?

Scria ciorne, o grămăjoară de pergament mâzgălit, și acum în mare parte rupte în bucăți de frustrare. Măcar era totul în afalonă, pe care Tain Hu o vorbea, dar nu știa s-o citească.

— Tot încerc să găsesc niște planuri de distribuire a banilor pe care i-am confiscat.

Începu să-și adune hârtiile, încercând să pară că a terminat. Măcar harta loialității nu era întinsă pe masă.

— Treburi de contabilă, adăugă Baru.

— N-oi ști eu alfabetul afalon, zise Tain Hu țintuind sub degetele răsfirate o bucată de pergament, iar negrul de aur al ochilor ei o făcu pe Baru să tresară, dar cunosc semnele pentru numele tău. L-ai scris de prea multe ori ca să fie doar o chestie de contabilitate.

— Știi semnele pentru numele meu?

Baru se lăsă pe spate ca să pretindă că e indiferentă, ca să scape de ochii lui Tain Hu. De ce venise ducesa? De ce nu-i anunțase Unuxekome sosirea? Cu siguranță, conflagrația care înghițea Aurdwynnul avea nevoie de ea în altă parte.

— Curios loc să începi să înveți.

Pentru o clipă, singura mișcare din încăpere fu cea a flăcării lumânării.

Atunci Tain Hu ocoli scaunul, cu cizmele-i cu pinteni zăngănind pe podeaua de lemn tare. Baru încercă să se ridice, dar ducesa o apucă de gât și își vârî călcâiul în spatele unuia dintre picioarele scaunului, trântind-o cu un zgomot asurzitor pe spate. Scaunul se făcu bucăți sub ea.

Tain Hu scoase sabia.

— Gărzi! strigă Baru cu capul țiuindu-i și văzând roșu înaintea ochilor. Gărzi!

Simțea mai degrabă o furie stranie, copilărească – nu șoptise ea la urechea femeii ilykari? Nu se legase ea cu ceilalți rebeli într-o chestiune de încredere reciprocă?

Sabia care-i tăiase Guvernatorului Cattlson pielea capului îi gâdila fruntea.

— Ne-ai dat prea mult, zise Tain Hu, cu un glas distant, slab și chinuitor, ca o tăietură provocată de un ciob de sticlă. Te-am salvat de Cattlson ca să ne putem târgui cu tine și tu ne-ai dat prea mult. Înțelegi?

— Tot mai aveți nevoie de mine.

Ducesa făcu câțiva pași astfel încât Baru să o vadă mai bine, o egretă care dădea târcoale prăzii. Cum de uitase? Cum de făcuse *aceeași greșeală*? Un joc al ducilor și al națiunilor, decenii de ocupație, secole de trădare și schimbare de alianțe, un registru plin de tranzacții de putere, iar ea crezuse că putea sta în centrul lui – că putea interveni și putea rearanja piesele, fără să fie manipulată la rândul ei.

— Corăbiile cu dări nu sunt suficiente, continuă Baru. Tot trebuie să înfrângem *Îndoiala trădătorului*.

Vârful sabiei îi înțepă pielea.

— Ani de zile l-am tot ascultat pe Xate Olake vorbind despre *Îndoiala trădătorului*. Ani de zile m-am plecat în fața împotrivirii lui Xate Yawa, care credea că e prea devreme să acționăm. Acum a venit vremea ca Aurdwynnul să se ridice la luptă. Spune-mi de ce...

Sabia tremură când ducesa ridică din umeri în semn de batjocură.

— Spune-mi de ce avem nevoie de tine! De ce n-am fi cu toții mai în siguranță fără o tehnocrată a Mascaradei printre noi.

— Pescărița, zise Baru.

Sabia lui Tain Hu se opri. Ducesa se uită în jos la ea și buzele i se desfăcură pentru o răsuflare de curiozitate.

— Poftim?

— Numele pe care mi l-ai dat. Pe doc, acum trei ani. Baru Pescărița, Reazemul, preaiubită de ykariul Devena.

Baru se împinse în sus, în sabie, luptându-se cu instinctul care țipa, și Tain Hu retrase vârful sabiei.

— A ajuns vorba până la tine? întrebă Baru. L-ai auzit pe Radaszic spărgând porțile Treatymontului? Ai văzut pânzele roșii arzând în Portul Horn? Nu! Și nici n-ai să le vezi vreodată. Dacă rebeliunea e moartă din fașă, ceilalți duci nu ni se vor alătura. Nayauru și Ihuake se vor uita la noi cum ne înecăm și vor împărți între ele pământurile și bogățiile noastre. Ascultă, Tain Hu, ascultă-ți șerbii strigând...

— O mână mai corectă, murmură ducesa Vultjag. Până și sentiamuții de pe dealurile de la poalele munților știu lozinca.

Baru nu omorâse niciodată pe nimeni față în față. Nu se confruntase niciodată cu moartea iminentă – otrava lui Xate Olake fusese un joc invizibil, iar de Cattlson și duel fusese salvată înainte de momentul răfuielii. Măcelul din port fusese o încercare pentru stomacul, iar nu inima ei.

Așa că acum se pomeni tremurând când se ridică în picioare, sprijinindu-se de un colț al mesei. Îi tremurau mâinile când încercă să apuce hârtiile, să le ridice și să i le întindă lui Tain Hu. O lașă, la urma urmei.

— Am să conduc eu rebeliunea, zise ea. Cu numele, dacă nu și cu fapta. I-am ruinat deja o dată pe ducii Aurdwynnului, se tem de mine și mă respectă. Am ridicat sabia împotriva Guvernatorului și m-am făcut iubită de popor. *Eu* voi risipi *Îndoiala trădătorului*. Vezi ce-am scris? Vezi caracterele pentru numele meu? „Eu sunt Baru Pescărița, Mâna Mai Corectă..."

— Și dacă, șuieră Tain Hu, taman asta am venit să opresc? Rebeliunea asta trebuie să fie a Aurdwynnului.

— Ducii nu sunt Aurdwynnul, Vultjag! Ducii l-au dezamăgit tot timpul! *Eu* sunt omul de rând, străina, speranța nou-născută!

Baru lovi în masă, făcând să foșnească pergamentul cu cerneala încă udă pe el.

— Eu sunt ultima și unica voastră șansă!

Se auzi vocea ducelui Unuxekome de dincolo de ușă.

— Gata, Vultjag! Are dreptate.

Vocea aspră a ducesei Vultjag grăia despre toate lucrurile pe care Baru le uitase, pe care le ascunsese după ce ieșise dintre zidurile școlii – furia unei națiuni umilite.

— Odată ce se prinde de noi, nu mai scăpăm de ea. O să fie ca o căpușă. O să se îngrașe pe spinarea noastră și noi n-o să mai fim în stare s-o scoatem.

— Și-a câștigat locul.

Bineînțeles că Unuxekome îi lua apărarea, navigaseră împreună, prădaseră împreună. De-acum erau tovarăși.

— Vrea ce vrem și noi. Nu trebuie decât să fie un simbol, Vultjag. Nimic mai mult.

Vârful sabiei lui Tain Hu descrise o mică analemă în aer, iar Baru își aminti vorbele ei rostite în pădure cu trei ani în urmă, în cântec de păsări și liniște: „Simbolurile înseamnă putere. Tu ești un cuvânt, un simbol..."

Conștientizarea faptului că, orice ar fi ales în acel moment, Tain Hu avea s-o regrete până la sfârșitul vieții, îi săgetă inima lui Baru.

— Deci, zise Tain Hu, băgând sabia în teacă, brusc amuzată. Te-ai alăturat curții celor care vor să fie regi, Unuxekome? Vecinul meu bărbos de la nord e într-o stare febrilă. În sfârșit, a găsit pe cineva mai puțin interesat decât mine.

Mirele Mării zâmbi împărtășindu-i voioșia.

— Cred că averea lui Oathsfire îi face singurătatea și mai rea.

— Ați terminat?

Baru se uită la cei doi, strângând din buze.

— N-a fost de ajuns secretul pe care i l-am dat acelei ilykari? Trebuie să mai aduc o dovadă?

Tăcere împărțită.

— Te așteaptă un prizonier în port, vorbi Unuxekome.

* * *

— N-am s-o fac, spuse Baru.

Căpitanul lui *Mannerslate* îngenunche în noroiul din port. Doi dintre armașii Mirelui Mării o scoseseră din cușcă și, pentru că stătea țeapănă și tăcută, o bătuseră peste picioare până căzuse. Lăsase o urmă a feței, ca o mască, în pământul ud.

Nu vorbea uruna, dar nici nu i se puseseră întrebări. Nu pentru ea era testul.

Tain Hu îi întinse iar sabia lui Baru, căci aceasta nu-și purta sabia de abordaj.

— I-ai trădat deja. I-ai lăsat să moară cu sutele. Ai să fii regina trădătoare a unei rebeliuni care va mai măcelări alte zeci de mii.

Umerii ei în cămașa de zale prinseră lumina serii și o sparseră în reflexii ca niște inele de foc.

— Omoar-o! Adevărește cu sânge!

Tot ce spunea era adevărat. Baru o omorâse deja pe această femeie, o dusese la moarte. Decapitarea ei ar fi îndreptat o greșeală, o mină prost pusă, o încărcătură explozivă nepotrivită, o suliță răzleață.

Baru însă se întoarse cu spatele.

Glasul batjocoritor al lui Tain Hu deveni tăios.

— Ai uitat cine ești? Ești o *trădătoare*. Niciun cămin n-are să te iubească vreodată. Nimeni n-are să mai zică vreodată că ești *bună* sau *dreaptă* fără să se gândească la ce le-ai făcut celor care te-au ridicat. Nu poți evita acest preț.

Femeia de pe nisip, epuizată și fără să înțeleagă nimic, scuipă între ele.

— Să vă ia dracu'! îi înjură ea în afalonă și-și scutură nisipul de pe uniformă.

Nu era loc pentru sentimente aici, iar ea ucisese deja, nu? Distrusese economia Aurdwynnului bazată pe moneda fiduciară, îi împinsese pe duci să pună biruri pe vasali până

când ajunseseră la malnutriție. Îi ucisese pe cei bolnăvicioși și slabi. O viață în plus nu avea să atârne mai greu...

Ba avea.

Se întoarse spre ducesa Vultjag.

— Pe-asta n-o fac, îi zise, deși nu reușea să prindă curaj decât vorbind încet. E prea mult.

— Căsătoriile reparatorii care ne-au fost impuse cu forța. Copiii luați de Serviciul Caritabil. Ilykarii uciși. Sodomiții pe care-i execută cu drugi de fier roșu – ai privit vreodată așa ceva, Baru?

Glasul i se transformă într-un șuierat.

— Ai ascultat vreodată țipetele? Răzbună-te pentru tot răul ăsta!

Cu o convulsie de îndoială fără țintă, un exercițiu autodistructiv de canibalism, durerile spargerii măștii albe de porțelan pe care o purtase, întâile gheare reci ale testului pe care-l acceptase, Baru se pomeni gândindu-se la un contraargument, la toate viețile pe care le salvase Mascarada – *vaccinurile, canalele, drumurile, școlile, avuția...*

Își ridică mâinile de parcă ar fi fost cuprinsă de panică ori ca să ia sabia.

— Vultjag, murmură Unuxekome, și numai șoapta lui o scăpă pe Baru de alegere. Destul! Am văzut destul.

Tain Hu băgă iar sabia în teacă.

— Prizoniera rămâne în viață, spuse ea și zâmbi, cu ceea ce, după o clipă, Baru înțelese că era un zâmbet de ușurare.

Încă un test.

Revolta ei – *nu e* suficient? – a impresionat-o pe ducesă, care spuse:

— Trebuia să vedem ce-o să faci.

— Știu, replică ea.

Mai bine o femeie cu loialitate împărțită, decât una lipsită de așa ceva. Mai bine o trădătoare fără tragere de inimă, decât teroarea unei adevărate sociopate.

— Gata cu testele! zise Tain Hu ridicând palma înmănușată ca s-o liniștească. Spune-i căpitanului ce-ai scris! Dacă nu cumva...

Înălță din sprâncene, iar liniile războinice scrise pe obrajii ei cu cerneală roșie ajunseră pe pomeți.

— Dacă nu cumva mai ai nevoie de câteva ciorne.

Brizantul din port se ridică spre ei, crescu și se retrase.

Baru păși între cei doi nobili aurdwynni și căpitanul care stătea în genunchi. Cuvintele în afalonă îi veniră ușor pe limbă, dar simplitatea situației o făcu să ezite.

Se prefăcuse loială atâta amar de vreme.

— Du-te în Treatymont! îi zise ea căpitanului. Du-te la Casa Guvernatorului! Spune-i lui Cattlson că renunț la numele și la postul meu, că-i desconsider Republica falsă și toată puterea ei! Spune-i că eu sunt Baru Pescărița, Mâna Mai Corectă, și că eu am să eliberez Aurdwynnul!

Se uită la femeie și văzu cum nedumerirea ei se preschimbă în ură. Pe deasupra portului, pescărușii țipau strident, se ciorovăiau și plonjau după carne de cadavru.

CAPITOLUL 19

Îndrăzniră să țină o întâlnire la Welthony, deși cadavrul lui Purity Cartone nu fusese găsit, deși cavaleria Vânătorului de Cerbi ori corăbiile Mascaradei puteau veni în goană spre est și puteau ajunge la ei în doar câteva zile. Aveau nevoie de certitudinea rostită și exprimată fățiș înainte să se împrăștie.

În balconul casei lui Unuxekome, acolo unde vântul din port deja pișca a sfârșit de vară, veniră Tain Hu, Unuxekome și Baru Pescărița. Apoi, coborâră pe fluviu, dinspre nord, ducele Oathsfire, Morarul, și ducele Lyxaxu, Piatra Înaltă.

La ceilalți nu se putea ajunge. Xate Yawa încă își mai juca rolul de Jurispotență în Treatymont și Xate Olake nu voia să se dea de gol venind la întâlnire. Cumva asta o deranja pe Baru mai puțin decât ultima absență, preoteasa ilykari, cea care-i legase pe toți. Baru voia să fie și ea de față. Noaptea o chinuise un sentiment groaznic de vinovăție, ceva mai rău decât foamea febrilă de *a gândi* a celui care suferă de insomnie, de a ști ce avea să facă Mascarada înainte ca aceasta însăși s-o știe. O loialitate pe care o trădase.

— Credeam că ne-am pus de acord că ea o să se ocupe doar de finanțare.

Oathsfire cel voinic își tunsese mare parte din barbă, probabil ca să arate mai tânăr sau mai bine. Norocul îl trădase însă în această privință – era îngrozitor de răcit.

— Ne dă câteva corăbii și în schimbul lor o lăsăm să susțină că ne conduce? continuă el. Știm cu toții cât de

importantă va fi după aceea, dacă vom câștiga, dar așa de curând?

Nu se uita la Baru, deși ea se așteptase s-o facă. Poate că mândria lui nu suporta să abordeze subiectul ultimei lor conversații, chestiunea delicată a regilor și a dinastiilor.

— Deja suntem atât de disperați să avem un conducător de fațadă?

— Mai mult decât un conducător de fațadă.

Privirea fugară, nepăsătoare, și zâmbetul lui Unuxekome aveau în ele ceva defensiv, posesiv chiar, deși Baru nu era sigură că văzuse bine.

— E singura pe care o putem urma. Un copil-minune imperial, certificat de examenele lor de merit, întors împotriva lor? Ea dezminte tot ce oferă ei.

Lyxaxu, palid și impozant, cu mantia din piei de jder largă pe umeri, îi puse lui Oathsfire o mână pe umăr ca să-l țină pe loc.

— S-a hotărât. S-a dus vorba. Fie că vrem, fie că nu, de-acum asta e răscoala lui Baru Pescărița.

Tain Hu, îmbrăcată în haine de călărie din piele, se rezemă de balustradă cu spatele spre mare.

— Și totuși, spuse ea cu ochii la Oathsfire, niciunul dintre voi nu e dispus s-o lase să vorbească.

Baru profită de moment – orice șansă de a scăpa din cușca politicii ducale. Își trânti harta Aurdwynnului pe masă, ținută deschisă de monedele pe care le legase la fiecare colț.

— Treisprezece duci cărora merită să le dăm importanță. Patru dintre ei se află aici și și-au declarat fățiș angajamentul față de revoltă.

Dădu roată mesei cu privirea: cei doi nordici atât de diferiți, Unuxekome, Tain Hu.

— Și-l avem și pe Xate Olake în calitate de șef al spionilor în Treatymont, deși el nu are nici vasali, nici prezență politică. Asta înseamnă cinci. Cât despre cei care se vor

declara de partea Guvernatorului, pământurile ducelui Heingyl se află la nord și est de Treatymont și știm cu toții că el îi va rămâne loial lui Cattlson și dacă îl atârnăm în ștreang.

Puse mâna pe terenul arabil de pe coastă, la vest de ducatul lui Heingyl.

— Radaszic e mort. Aveam nevoie de el, de caii lui, de hrana pe care ne-ar fi putut-o oferi. Numai că el s-a aruncat în luptă prea devreme.

Își lăsă mâna să alunece spre colțul de nord-vest al hărții, închipuindu-și milele care goneau în urma ei și pământul ce se crăpa pe măsură ce urca spre Munții Crestelor Iernii.

— Ducesa Erebog, Baba de Lut. Vecina lui Lyxaxu la vest. Cu ea ca aliată am avea tot nordul, de la Erebog, în vest la Oathsfire, și fluviul Inirein, în est. Dacă o păstrează Treatymontul, vor fi în stare să ne devieze flancul, poate chiar să trimită trupe în Munții Crestelor Iernii ca să ne împresoare, iar dacă nu se declară de partea noastră până la venirea iernii, vom fi pierduți.

O fixară cu privirea așteptând să continue.

— Și restul? întrebă Unuxekome. Cei cinci din Ținuturile de Mijloc? Nayauru Ziditoarea de Stăvilare, Autr Sarea de Saramură și Sahaule Năpasta Cailor? Ihuake cea a mii și mii de vite și Pinjagata Pădurea-de-sulițe? Nayauru nu poate păstra doi iubiți și să se aștepte să fie prietenă cu Cattlson ori cu Falcrestul. Ihuake e prea mândră ca să accepte domnia cuiva. Sigur vor trece de partea noastră.

— *Îndoiala trădătorului,* ziseră Baru și Tain Hu într-un glas, după care își cerură scuze din priviri una alteia, porniră iar să vorbească și, după ce Tain Hu ridică din umeri, Baru continuă în cele din urmă.

— Exact cum credea Xate Olake. Până nu dovedim că avem, cu adevărat, o șansă, se vor abține și se vor preface loiali.

— Și dacă n-o vor face? întrebă Lyxaxu ridicând bărbia a provocare, curios să vadă ce-o să urmeze. Nayauru e ambițioasă. Sfidătoare. Vrea un tron. S-ar putea să riște pentru propria ei stratagemă. Dar am încredere că n-o va face.

Mintea lui Lyxaxu era utilă, periculos de ageră, dar uneori îl ducea spre abstractizare nefolositoare.

— Nayauru e la fel de legată ca noi de chestiuni financiare și de logistică, adăugă el. Linia ei de descendență e bogată, consorții ei sunt puternici...

— Linia ei de descendență nu înseamnă nimic. Nu are bani de război.

Baru îi susținu privirea lui Lyxaxu, înfruntând treizeci și cinci de ani de studiu cu toată greutatea lor, până când acesta clipi.

— Avem timp s-o curtăm pe Nayauru și pe ceilalți, continuă ea. Ducii din Ținuturile de Mijloc vor aștepta să treacă iarna înainte să facă vreo mișcare.

— Trimite-l pe Oathsfire! zise Unuxekome.

— Poftim? se miră Baru, iar Oathsfire se indignă și Tain Hu zâmbi și chicoti.

Unuxekome dădu din umeri și-și duse mâinile la ceafă. Umerii i se reliefară impresionant. Oathsfire îi aruncă o căutătură cruntă.

— Avem nevoie de Nayauru, continuă Mirele Mării. Pierdem războiul în primăvară, dacă nu câștigăm de partea noastră Ținuturile de Mijloc, iar Nayauru reprezintă jumătate din această alianță. Așa că trimite-i ceea ce prețuiește. Încă un tată nobil pentru un alt moștenitor.

Oathsfire se zbârli:

— Eu nu-s armăsar de prăsilă!

— E chiar drăguță, zise Tain Hu. Exact genul tău. Noul tău gen, adică.

Unuxekome scoase un chicot înăbușit.

— Poate că nu sunt eu cea mai bună opțiune. Indiferent pe cine trimitem, acesta va trebui să-i abată atenția de la Autr

și Sahaule. Cineva cu constituție de muncitor, zise Oathsfire și-și aranjă mănușile. S-ar putea să fie mai potrivit un marinar. Dacă putem găsi unul căruia să-i funcționeze scula.

Unuxekome dădu din umeri cu coatele ridicate, de parcă voia să răspundă ironiei cu forma brațelor. Nu fusese niciodată căsătorit. Baru presupuse că acolo bătea Oathsfire.

— Pe oricine preferă Mâna Mai Corectă, zise Mirele Mării.

Baru voia să fie scutită de bărbații din rândul nobilimii și de jocurile lor de poziție.

— Eu *prefer* să lăsăm Ținuturile de Mijloc în pace până la primăvară. Iarna avem șansa de a le prezenta propunerea noastră.

— Atunci avem nevoie de o victorie îndrăzneață, zise Unuxekome. O incursiune. Înainte să-mi blocheze furtunile toamnei flota în port.

— Nu. Trebuie să ne retragem, zise Baru și-și puse palma pe hartă cu degetele îndreptate spre nord. Cel mai bine este să ne întărim fortăreața și să așteptăm să treacă iarna. E singura cale.

Unuxekome ridică dintr-o sprânceană:

— Convinge-mă!

Baru împunse Treatymontul cu degetul.

— Controlul Mascaradei e de natură economică. O știu, doar eu l-am impus. Garnizoanele lor sunt mici, avanposturile au prea puțini oameni în comparație cu fortărețe precum Țarcul lui Ihuake. Falcrestul nu s-a încrezut niciodată în armata sa, pentru că știe că republicile sunt o pradă naturală a unei armate profesioniste. E însă răbdător, meticulos, metodic. Niciodată nu s-a bazat pe sabie pentru a cuceri noi teritorii. Are să-și ducă forțele în Treatymont, abandonând Ținuturile de Mijloc și asigurând câmpiile de pe coastă și recolta. Bandiții vor cuceri drumurile pe care le abandonează. Sărăcia va domni în absența băncilor. O să lase Aurdwynnul să putrezească în iarnă, să simtă frigul

vieții fără Mascaradă, și va păstra recolta pentru sine. La venirea primăverii, când vor debarca infanteriștii marini din Falcrest, când alizeele vor veni din nou și transportul va fi iarăși ușor, vor porni o campanie spre nord, mărșăluind prin Ducatul Nayauru în Ducatul Erebog, apoi în flancul nostru de vest, prin Lyxaxu și Vultjag, spre Oathsfire. Unuxekome, tu vei fi ținta unui al doilea atac.

Schiță o suliță aruncată pe uscat dinspre mare.

— Un asediu naval împotriva capitalei tale, Welthony, apoi un atac în sus, pe Inirein, ca să se întâlnească cu cealaltă coloană la fortăreața lui Oathsfire. Și așa vom fi șterși de pe fața pământului.

Lyxaxu o măsură cu privirea:

— Ar fi lipsă de rigurozitate dacă n-aș întreba: când ai devenit tu general?

Binecuvântat fie Lyxaxu care pune întrebările potrivite!

— N-am devenit. Mă pricep la bani, logistică, transporturi navale și infrastructură. Iar astea sunt armele de care se vor folosi ca să vă învingă.

Se uitau cu toții la ea tăcuți și respectuoși, ceea ce îi produse același fior pe care-l simțise cu ocazia reviziei contabile de la Banca Monedei Fiduciare, când vorbise cu Purity Cartone și când auzise adulația mulțimii – șocul puterii.

— Până la primăvară, le spuse ea, majoritatea ducatelor din Aurdwynn vor fi lăsate să se guverneze singure, pentru prima oară în aproape un sfert de veac. Prinse la mijloc între rebeliunea de la nord și Mascarada de la sud. Vom avea câteva luni reci și disperate în care să le curtăm. Și mai avem și unicul avantaj pe care Falcrestul și Treatymontul nu l-au prevăzut niciodată: suntem *bogați*. Ne putem hrăni și înarma trupele pe timpul iernii. Putem interveni oriunde Mascarada a lăsat lucrurile să se facă praf. Putem ține drumurile deschise. Putem cumpăra băncile. Iar dacă Mascarada încearcă să ne oprească – sunteți oameni ai nordului, nu-i așa? Dacă trec în Ținuturile de Mijloc și pătrund în văi

și păduri, pe pământul pe care-l cunoaștem ca pe palmele taților noștri, luptându-se cu nămeții, îi vom ucide.

Tain Hu își puse pumnii pe masă.

— Așa crezi c-ar trebui să luptăm, Baru Pescărița? Cu bani și drumuri deschise?

— Niciun război nu s-a câștigat vreodată măcelărind inamicul în masă.

Baru întrezări scepticism în ochii lui Unuxekome și pe chipul lui Oathsfire. Numai Lyxaxu părea gânditor.

— Zău așa, Înălțimile Voastre! Cu siguranță ați citit-o în *Principiile directoare*: „Războiul e un concurs de voință". Voința oamenilor se frânge atunci când un război îi face prea nefericiți ca să fie în stare de altceva în afară de a consimți. Putem întoarce acea voință în favoarea noastră.

— Se poate să funcționeze, zise Tain Hu încet și cu un aer meditativ. La primăvară ne trebuie cavalerie sănătoasă și falange solide. Cavaleria controlează câmpia de coastă, de la Unane Naiu la Sieroch. Dacă putem găsi suficient nutreț pe timpul iernii, dacă putem evita blocarea sau epuizarea armatelor noastre, dacă putem convinge Ținuturile de Mijloc să se declare de partea noastră... la primăvară putem ataca în forță.

— Ar putea să ne atace, la iarnă, peste Inirein, dinspre cursul de vest din Falcrest.

Oathsfire se uită la Lyxaxu, așa cum părea să o facă mereu:

— Un marș ne-ar putea captura pe mine, pe tine și pe Vultjag dintr-o singură lovitură.

— Nu după ce distrugem podurile. Fluviul poate să înghețe suficient pentru o traversare în nord, dar nu vor duce niciodată o armată în marș dinspre Falcrest spre Inirein fără să piardă mare parte din ea în nămeți.

Lyxaxu întinse mâna spre Baru cu palma deschisă în sus înainte să adauge:

— Sunt convins. Asta ne va fi strategia.

— De ce nicio lovitură înainte de venirea iernii? insistă Unuxekome. O incursiune în portul din Treatymont. Aș putea s-o iau pe *Devenynyr* și să-mi adun flota.

Tain Hu clătină din cap.

— Reversul *Îndoielii*. Dacă părem prea puternici prea devreme, îi vom forța pe ducii indecișii să facă o alegere și vor alege pariul mai sigur.

— Mai e o chestiune, spuse Baru, dând glas vinovăției care o măcina. O slăbiciune de care vreau să mă ocup. O să am nevoie de o corabie și o modalitate de a transmite un mesaj secret către Xate Yawa.

Ceilalți așteptară în tăcere.

— În Treatymont e un bărbat care trebuie scos de-acolo pe furiș. Unul pe care nu-l puteam muta fără să-mi trădez adevărata loialitate.

— Nu! sări Tain Hu. Ai să-i riști acoperirea lui Xate Yawa dacă îl scoți. Ai atrage un dezastru asupra ta ca să câștigi ce?

— Vreau să-l am lângă mine.

Baru o fixă cu privirea făcând-o să bată în retragere, dorindu-și, în mod absurd, să mai fi avut încă masca albă, ceramica smălțuită impasibilă a funcției ei. Se dusese la fund odată cu *Mannerslate*.

— E o povară pentru Mascaradă și e responsabilitatea mea.

— Să-l salvezi ar fi o trădare mult mai mare decât să-l abandonezi, insistă Tain Hu, ochii ei însă treceau de la un duce la altul și, urmărindu-i, Baru văzu ce Vultjag înțelesese deja: Oathsfire și Unuxekome se aplecaseră spre ea, căutând o șansă de a-și oferi ajutorul.

Tain Hu ridică privirea spre Munții Crestelor Iernii din depărtare și nu mai zise nimic.

— Secretarul meu, Muire Lo, le spuse Baru bărbaților. E singurul care-mi cunoaște registrele la fel de bine ca mine. Fără el, Cattlson n-are cum să-și pună ordine în contabilitate, cum să ascundă de Parlament gestiunea defectuoasă.

Îl va chema pe Bel Latheman, care e inteligent, dar nu va fi de ajuns. Le putem înrăutăți situația dacă găsim registrele și le distrugem.

„Mă aflam aici în timpul rebeliunilor", îi spusese Muire Lo. „Nu vreau să mai văd Aurdwynnul întorcându-se la așa ceva."

Cu siguranță își dăduse seama ce urma ea să facă atunci când plecase cu corăbiile cu dări. Cu siguranță nu crezuse că se ducea în Falcrest, la judecată.

Cu siguranță găsise o cale de a se proteja pe sine și pe familia lui...

— Xate Olake a aranjat scoaterea lui Su Olonori, zise Lyxaxu. Ar putea-o face din nou.

Baru îi tăie vorba ridicând mâna, cu o disperare lipsită de înțelepciune fierbând în ea, cu frica îngrozitoare că tocmai se băgase singură într-o cușcă. Uitase ceva vital, ceva ce Tain Hu ar fi putut ști, iar Xate Yawa sigur știa, pentru că în urmă cu trei ani trimisese un pădurean solid, stakhieczi, să o urmărească pe noua Contabilă Imperială și, într-o tavernă afumată, la parterul unui bordel, acel pădurean făcuse cunoștință cu Muire Lo și...

Și încercase să-l omoare, înfuriat că Muire Lo era un agent al Falcrestului, un paznic pus să o păzească pe noua Contabilă Imperială. Un spion antrenat.

Ce urma să creadă Xate Yawa atunci când avea să afle că Baru încercase să-l aducă pe Muire Lo în sânul revoltei? Avea să se ducă la femeia ilykari din templul de aer și lumină și avea să-i zică: „Spune-mi secretul care o va distruge pe Baru Pescărița"?

Ochii lui Tain Hu părăsiseră Munții Crestelor Iernii și acum stăruiau asupra ei.

Cel mai sigur, își dădu seama Baru, era să poruncească moartea lui Muire Lo. Avea să le dovedească gemenilor Xate loialitatea ei față de rebeliune.

Testele nu aveau să înceteze niciodată.

— Nu-l pot trăda, zise ea către Lyxaxu, dar adresându-i-se lui Tain Hu. Nu-l pot abandona, nu când l-am făcut să pară atât de complice. Permiteți-mi această unică loialitate!

— O loialitate periculoasă, murmură Tain Hu, iar Baru pricepu că ducesa știa, că Xate Yawa îi spusese despre pădurean, despre Baru și Aminata, despre tavernă, despre scrisorile lui Muire Lo către Falcrest.

Se asigurase ea vreodată de loialitatea lui Muire Lo? El păstrase carnețelul cu notițele incriminatorii, în loc să-l trimită în Falcrest, dar n-ar fi putut Cairdine Farrier să facă o copie și să-i lase lui originalul, nu putea Mascarada, cu dragostea ei pentru subtilitate și amăgire să aranjeze vulnerabilitatea lui Muire Lo și nevoia unei asemenea acțiuni? O cale de a-l trimite drept în inima revoltei?

Nu. Îl cunoștea. Îl *cunoștea.*

— Trimiteți vorbă lui Xate Olake! spuse Baru consiliului, cu vocea aspră și insistentă. Spuneți-i că-l vreau pe Muire Lo în viață!

Lyxaxu se uită la ea inexpresiv și impenetrabil, iar Oathsfire și Unuxekome se priviră unul pe altul, o provocare scurtă și tăcută, un concurs.

* * *

Jurispotența Xate Yawa dădu ordin să se afișeze un buletin pe fiecare ușă din Aurdwynn și să fie citit în fiecare piață celor neștiutori de carte:

Îi vom ucide pe toți aceia care oferă sprijin Contabilei Imperiale Baru Cormoran.

Le vom steriliza familiile, și pe cele ale soților sau ale soțiilor lor. Le vom confisca proprietatea și o vom da celor loiali.

Lipsa de acțiune înseamnă c-o sprijiniți. Neglijența înseamnă c-o sprijiniți.

Colaborarea înseamnă moarte.
Dați-ne-o pe Baru Pescărița!

Acesta era cel mai puternic gir pe care i l-ar fi putut oferi. Xate Yawa, soră a uitatului duce Lachta, Jurispotența Aurdwynnului, ucigașă de ilykari, arbitru al căsătoriilor, își dedicase viața construirii propriului cult al urii.

Acum era momentul să se folosească de investiția ei.

Mai crease și o altă resursă prețioasă pentru rebeliune. Anii ei de persecuție metodică și feroce îi forțaseră pe preoții ilykari și pe fanaticii lor religioși să se împrăștie și să se adapteze, să se camufleze subtil și să vorbească în limbi noi și secrete, să trimită avertismente care puteau circula mai repede decât directivele pecetluite ale Mascaradei. Din templele înmuiate în ulei din Treatymont, ilykarii trimiteau vorbă prin credincioșii tăcuți către fiecare vale și culme, către fiecare grânar și câmp de măslini și către fiecare vânător de blănuri: „Dreptatea vine de la o mână mai corectă".

Aurdwynn era extrem de împărțit! Să luăm aceste două suflete, exemple scoase de Baru din registrele fiscale și din raportul incrastic...

Un pădurean stakhi vorbitor de iolynică, plecat să se roage ykariului Devena pentru dragostea soției sale la un monument megalitic secret din frigurosul ducat Lyxaxu, unde Fanaticii-Elevi își creșteau soiurile de frunză de mason și studiau filosofii ale morții neînfricate.

Și o cultivatoare maia de măsline care lucra în Ducatul Sahaule și cânta în uruna strămoșilor ei comandanți supremi, cânta despre ducesa Nayauru și mulții și mândrii ei iubiți, despre fiii și fiicele ei ce aveau să domnească într-o zi. Cânta, mai nou, despre cruda ducesă Ihuake, a cărei gelozie era groasă ca puroiul.

Singurele lucruri pe care le aveau ei în comun erau:

Amintirea apăsătoare a unei vremi cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când pe poarta Treatymontului scria AURDWYNNUL NU POATE FI GUVERNAT, și înțelegerea că

te puteai duce la Banca Monedei Fiduciare să iei un împrumut în aur de la cineva numit Baru Cormoran, care cu foarte puțin timp în urmă câștigase duelul cu țâță-seacă ăla de Cattlson. (Acestea și, desigur, o ură față de Xate Yawa.)

Cu iasca asta de rând spera rebeliunea să-și aprindă focul.

Iar focul se aprinse și se răspândi. În orașul liber Haraerod, în inima Ținuturilor de Mijloc, o mulțime furioasă îl prinse pe solul mascat care citea avertismentul lui Xate Yawa și-i tăie limba.

În Ducatul Erebog, ținutul cel mai de nord-vest al Aurdwynnului, o coloană de sulițași și arcași palizi ca stafiile copleșiră numeric și masacrară garnizoana Mascaradei de la Jasta Checniada, lăsându-i pe moșierii și negustorii din ducat convinși și panicați că ducesa Erebog se dăduse de partea lui Baru Pescărița și că Mascarada avea să vină să le ia toată avuția și sângele. Se ridicară împotriva ducesei lor. Erebog petrecu două luni reprimând răzmerița și pierdu atâția bani, încât se trezi că nu mai putea să cumpere provizii de hrană pentru la iarnă. Baba de Lut văzuse șaptezeci de ierni. Știa ce urma: nebunie, canibalism, moartea copiilor.

Rebeliunea se năpusti asupra ei. Lyxaxu trimise vorbă prin pădure către vecina sa:

Erebog, dușmancă veche,

M-ai învățat viclenia. Mi-ai pedepsit greșelile. Mai presus de toate prețuiesc un profesor riguros și mai presus de toate îți cunosc puterea.

Acum a trecut vremea lecțiilor. Te vreau ca aliată.

Cattlson nu te poate salva, dar noi putem. Se poate aranja un împrumut.

Un împrumut furat din corăbiile cu dări. Trădător prin natura lui, legat irevocabil de răzmeriță. Dar cum ar fi putut să refuze? Deja își curățase pământul de cei care nu-i erau credincioși. Îi urla foamea la ușă.

Bătrâna Erebog se declară de partea rebeliunii.

Când veni raportul, Tain Hu dădu buzna în camera lui Baru, după miezul nopții, cu părul vâlvoi și fața roșie de la vin, strigând:

— Avem nordul!

Baru clipi nedumerită.

— Erebog?

— A cumpărat-o Lyxaxu.

O prinse pe Baru de umăr, apoi de curba capului, într-o strânsoare feroce și jubilândă.

— Bravo! Aurul tău și-a făcut treaba. Bravo!

Așa și era, toate cele patru ducate din nord adunate în tabăra rebelilor, o fâșie neîntreruptă de pădure deasă și piatră care domina orice apropiere de Crestele Iernii și de conacele stakhieczi de mult tăcute de dincolo de ele.

La sud, Mascarada își construia răspunsul. Xate Olake, în centrul păienjenișului său din Treatymont, transmitea rapoarte glumețe:

Ducele Heingyl a ținut sfat cu Cattlson. Amândoi au gândit o soluție la răzmerițele din capitală. Soldații lui Heingyl au preluat comanda ocupației, umplând străzile cu figuri de aurdwynni, pistrui caracteristici stakhieczilor și nasuri mândre ale neamului maia. Formațiile din garnizoana Mascaradei au făcut schimb de locuri cu ei, mărșăluind spre nord-est ca să ia în stăpânire prețioasele câmpii și grânare ale răposatului duce Radaszic. Răzmerițele nu s-au oprit – oamenii lui Heingyl au fost întâmpinați cu strigăte precum „trădătorule!" –, dar fără măști de oțel pe care să le urască au rămas fără combustibil.

În afara orașului, forțele Mascaradei au alcătuit un semicerc defensiv uriaș.

Flancul de vest a dat de mare la Unane Naiu, fortăreața străveche a cuceritorilor maia. Cercul a înaintat repede spre est, înconjurând Ducatul Radaszic și Ducatul Heingyl, păstrând Treatymontul în siguranță în centru, până când a

dat de marginea vestică a Ducatului Unuxekome. Acolo Heingyl și-a poziționat cavaleria de elită, un vârf de săgeată amenințător îndreptat spre Welthony și spre pământul lui Unuxekome din lunca inundabilă Sieroch.

Cordonul a ținut câmpiile mănoase de pe coastă ale Ducatelor Radaszic și Heingyl sub controlul Mascaradei. Acestea erau cea mai bună armă a lui Cattlson – o lance a înfometării aruncată spre nord.

Guvernatorul a retras toate garnizoanele care se aflau în afara cordonului. A abandonat Ținuturile de Mijloc și nordul. Până și igieniștii sociali ai lui Xate Yawa și-au închis birourile. Metodică, defensivă, răbdătoare, strategia Mascaradei a lăsat cea mai mare parte a Aurdwynnului de capul lui.

— Ce fac? întreba Oathsfire, care-i scria lui Baru despre chestiuni financiare mâzgălind întrebări pe margini. De ce nu-și folosesc forța ca să păstreze Ținuturile de Mijloc? Ihuake și Nayauru le pot face rău până la un punct, iar Cattlson trebuie să treacă printr-unul dintre aceste ducate ca să ajungă la noi. De ce să abandoneze atâta amar de pământ?

La care Baru îi răspunse așa cum ar fi făcut-o Xate Olake:

— Se joacă de-a *Îndoiala trădătorului*. Îi lasă pe ducii nehotărâți să se gândească încotro să-și îndrepte loialitatea.

Îi lăsaseră să-și cântărească alegerea în timp ce *Scylpetaire* cea rapidă ridicase ancora și plecase spre Falcrest, ducând declarația oficială, la două luni după pierderea corăbiilor cu dări: *rebeliune în Provincia Federativă Aurdwynn.*

După care prima furtună de toamnă urlă dinspre Marea Cenușii.

CAPITOLUL 20

Furtuna lovi țărmul.

Rebelii numiră acest lucru o binecuvântare de la ykari Himu, ale cărui virtuți includeau primăvara, nașterea, geniul, conducerea, războiul, bolile hemoragice, cancerul și toate formele de energie și exces, cu tot cu apa caldă întinsă a Mării Cenușii și furtunile cărora le dădea ea naștere.

De când existau marinari pe Marea Cenușii, corăbiile se supuseseră legii anotimpurilor: vara mergi pe alizee în sensul acelor de ceasornic, dinspre Falcrest spre Federațiile Oriati și Taranoke și tot înainte, dincolo de ținuturile de apus, până ajungi în cele din urmă la Aurdwynn. Ori călătorești contra vântului, dacă ți-o permit vâslele, pânzele și experiența de marinar, acceptând costurile de timp și muncă, încrezându-te în navigatorii tăi dacă te aventurezi departe de coastă.

Odată ce încep furtunile de toamnă însă, du-ți corăbiile în port. Nicio călătorie, oricât de rapidă, oricât de aproape de țărm, nu poate fi considerată sigură. Alizeele te vor trăda și curenții noi și schimbători te vor arunca pe stânci.

Niciun agent al rebeliunii nu știa dacă *Scylpetaire* ajunsese până în Falcrest. Furtuna timpurie însă le adusese o victorie puternică. Drumurile ușor de parcurs dintre Falcrest și Treatymont fuseseră închise.

Întăririle aveau să fie nevoite să vină pe uscat, prin zăpadă și printre stânci, și prin mlaștini înghețate, peste Inirein, iar acolo Oathsfire distrusese podurile și blocase vadurile

primejdioase cu falangele lui. Infanteriștii marini, biciul Falcrestului, nu aveau să ajungă până la primăvară.

* * *

Furtuna ajunse în Vultjag, împrăștiind păsările care se învârteau pe deasupra pădurii în cercuri, ca într-un cazan, umflând râul Vultsniada, care curgea prin vale, și vărsându-și ultima ploaie pe pantele Munților Crestelor Iernii și pe fortăreața lui Tain Hu. Baru stătea pe crestele zidurilor, udă până la piele și tremurând în postavul subțire și umed, în timp ce se simțea înfrigurată, mică și neînsemnată.

Ca o idioată. Dacă se îmbolnăvea, n-avea să fie salvată, nu aici, în nordul Aurdwynnului, departe de medicamentele Mascaradei. Lăsase coasta și casa lui Unuxekome în urmă și se dusese în nordul îndepărtat. Era mai sigur aici, da, dar și mai ușor să te simți departe de lucruri, să te prefaci că te puteai ascunde și să te faci mică, să negi povara pe care o ridicaseși.

Rebeliune.

Citind *Piatra coarnelor de cerb* ajunsese să-și imagineze rebeliunea ca pe o creatură care flutura drapele pe câmpuri de luptă, care era capabilă de răzmeriță, care aduna gloate, care avea coduri secrete și dezbina familii. Rapidă și neînduplecată ca un foc mistuitor.

Trecuseră două luni de când cu portul Welthony, de la marșul dezastros al lui Radaszic înspre Treatymont. Cu excepția răzmeriței din Erebog, nu se mai dăduseră bătălii semnificative, nu mai existaseră trădări dramatice. Doar o frământare lentă și mai puternică, o mișcare a pământului, o boală ce se agita.

Cea mai puternică descoperire militară a Mascaradei se petrecuse la începuturile istoriei sale și fusese aceea că nu

bătăliile ucid soldații. Molima și foametea, forțele lente și structurale ale conflictului îi ucideau.

Poate că rebeliunea era la fel. O schimbare a structurilor. Ca un pod care se încovoia din cauza vântului și a valurilor.

Tain Hu muta steaguri și simboluri pe hărțile din camera ei de lucru cu o imprecizie chinuitoare. Astfel alcătuia forma unei măști, care se îndrepta spre sud: formații ale Mascaradei ce se retrăgeau, prădând grânare și câmpii în calea lor. Fermieri și recruți ducali veneau să le stea împotrivă în mii de mici hărțuieli care întreținеau resentimentele și ura.

— Le câștigăm, zicea ea, chiar și când pierdem.

Scrisorile raportau un șir de asasinate ciudate. Secretari ducali, avocați ai poporului din orașele libere, preoți ilykari, mijlocitori comerciali. Cineva știrbea puntea dintre șerbi și nobilime, lucru care o tulbura pe Baru pentru că era o mișcare atât de inteligentă. Vădea un adevărat talent în rândul celor aflați la comanda Mascaradei. Cattlson își avea punctele lui forte, iar unul dintre ele erau instrumentele sale, Limpeziții, păienjenișul de tehnocrați din jurul lui...

Ducii rebeli se pregăteau de război.

Precum ceilalți, Tain Hu și-i luase și ea la oaste pe cei apți pentru serviciul militar, bărbați și femei, care apăreau pe hartă ca niște mici ace cu gămălie, fiecare dintre ele o falangă gata de marș. Recruții însă erau ființe pătimașe, a căror loialitate era întreținută de lefuri și de promisiunea recompensei. Luptătorii și-ar fi lăsat armele și ar fi plecat acasă dacă plata venea târziu ori familiile aveau nevoie de ei, dacă le scădea moralul, apărea ceva de rău augur sau dacă găseau orice alt motiv. Ca atare, existau două tipuri de soldați: cavaleria profesionistă, teribil de rară în nord, și atât de prețioșii pădurari, care știau să se descurce în timpul iernii.

Baru lăsă chestiunea serviciului militar pe seama lui Tain Hu.

Soldații erau răspunsul unui duce din Aurdwynn la problema războiului. Numai că Aurdwynnul nu cucerise Mascarada, ceea ce însemna că răspunsurile Aurdwynnului nu erau suficiente. Baru își îndreptă atenția spre problemele mai mari, pe care le-ar rezolva un falcresti.

Rapoartele veneau prea rar și adeseori se dovedeau inexacte, ceea ce o scotea din minți. (Abia acum, lipsită de vasta sa întindere, aprecia pe deplin birocrația subordonată Contabilului Imperial.) Așa că dădu ordin fiecărui duce să detașeze o secțiune de cavalerie – „da", insistase ea, „nu-mi pasă cât de prețioasă vă este, cât de mult aveți nevoie să joace caii de colo colo ca să vă vestească sosirea, veștile sunt și mai importante" – ca să formeze un corp de mesageri.

Dar exista o problemă: majoritatea cavaleriștilor erau neștiutori de carte.

Fir-ar mama mă-sii, sigur că da, sigur că da, niciun om crescut într-o școală cu zidurile albe ale Mascaradei nu ajungea vreodată să intre în cavaleria ducală. După câteva pocale de vin, Baru găsi soluția: să-i încorporeze pe preoții ilykari răzleți ca scribi. Aceștia știau iolynica veche și aveau propriile coduri ecleziastice. Odată ce protocoalele ajungeau la Erebog și Unuxekome, Baru spera ca ei să poată livra un flux de informație sigură din tot teritoriul rebelilor.

— Așa ai să conduci?

Tain Hu venea uneori în camera ei de lucru ca să o ia în zeflemea.

— Pironită în spatele unui birou, plină de cerneală și adeseori beată?

— Așa v-au dovedit cuceritorii voștri. Asta-i puterea lor.

Baru își scutură încheietura mâinii ca să scape de un cârcel.

— Și nu sunt nici pe departe beată.

— Asta pot s-o rezolv eu.

— Pleacă *de-aici*! îi zise Baru râzând.

* * *

Ca întotdeauna, exista problema banilor.

Ducii voiau să împartă prada din dări, idee care o înspăimânta pe Baru – trezorerii separate, politici separate, gestiune proastă și corupție. Așa că îl încolți pe ducele Lyxaxu la un consiliu pe domeniul lui, Piatra Înaltă, lăsându-i pe Oathsfire și pe Tain Hu să-și arunce aluzii răutăcioase. Se retraseră amândoi într-o rotondă cu podeaua de marmură, cu o priveliște spre pădurea tomnatică ce-ți tăia răsuflarea. Fanaticii-Elevi pe care ducele îi folosea pe post de gărzi de corp așteptau la o distanță politicoasă.

— Care mai e situația conturilor? o întrebă el.

— Dau pe dinafară. Trebuie să cumpărăm mâncare și materiale pentru război. Avem meșteșugarii necesari să făurească arme și grânare ca să trecem iarna. Acum trebuie să hrănim mașinăria.

Rebelii aveau nevoie, mai presus de toate, să-și transforme aurul și argintul în sulițe și pâine.

— Înțeleg necesitatea, zise el, cu amintirea unor ierni disperate în ochi. Cu ce pot fi de folos?

— Am nevoie de control asupra banilor. Asupra fiecărui bănuț.

Lyxaxu își aranjă mantia ca să-l ferească de frig, grijuliu cu fiecare dungă și pliu. Era slab și îi încărunțea părul, iar în acel loc vântul șuiera uscat și rece ca lumina stelelor.

— Crezi că ți-l pot oferi eu?

— Sunt sigură de asta.

— Dar eu n-am decât partea mea.

Avea un soi de curiozitate în ochi atunci când îi vorbea, ca și cum se aștepta la cuvinte ciudate și conexiuni străine din partea ei, legături filosofice pe care le putea savura și pe care le putea întoarce pe toate părțile.

— Cum am să iau partea lui Oathsfire? A lui Unuxekome? întrebă el cu o scânteie de încântare răutăcioasă în

ochi. Mai ai vreun truc financiar? Am ieșit destul de prost după ultima ta manevră.

— Te respectă.

Poate că exact asta își dorea el, să audă asemenea cuvinte din gura ei.

— Ești ducele-filosof, ai citit cărți de înțelepciune străveche. Atunci când acționezi, ei îți urmează exemplul. Atunci când ai să-mi dai partea ta, vor ști că mintea cea mai luminată dintre ei are încredere în mine. Iar dacă nu se lasă convinși...

Baru afișă un zâmbet sec.

— Știu cât de insistente îți pot fi scrisorile, adăugă ea.

— Mm. S-ar putea să ai dreptate. Oathsfire ascultă de sfatul meu atunci când îi convine. Ceilalți s-au descurcat cu siguranță bine imitându-mi succesele... și evitându-mi eșecurile.

Se întoarse cu spatele, se duse la marginea rotondei ca să privească spre pădurea aflată sub ei, departe.

— Vrei să te ajut să fii mai mult decât o conducătoare de fațadă. Și la schimb?

— La schimb?

Dintre toți, Lyxaxu ar fi trebuit să fie cel care să înțeleagă de ce avea ea nevoie de asta.

— Eu îmi fac treaba. Garantez siguranța fiscală a rebeliunii.

— Da. Menții binele comun.

În acel loc, nu toți copacii erau conifere. Lyxaxu privi vântul cojind coroana pădurii de frunzele moarte de toamnă și aruncându-le în sus spre munți. Baru surprinse un ușor oftat de apreciere.

— Dar noi ne târguim, nu-i așa? N-aș fi neghiob dacă aș face asta pentru tine fără vreun câștig personal?

Baru l-ar fi apucat de umăr și l-ar fi tras cu fața spre ea, dacă înălțimea lui n-ar fi fost o piedică; așa n-ar fi făcut decât să accentueze diferența și să-i dea lui un soi de putere.

— Dacă insiști să te folosești de rebeliune în avantajul tău, atunci ajungem toți în Beciul Rece. Așa vrei să se sfârșească lucrurile?

El o privi peste umăr, cu ochii mijiți pe deasupra mantiei argintii din piele de jder. Furtuna mare de frunze sufla pe cer în spatele lui, neliniștind păsările.

— Mi-e dor de omul care ar răspunde acestui argument. Mi-e dor de Lyxaxu ducele-filosof, mișcat de idei grandioase și altruiste; era un om bun. Numai că acel om – și ezit să-i spun duce, știind ceea ce știu acum – și-a condus oamenii spre foamete. Bărbatul ăla-și urmărea vecinul și elevul, capra aia incultă, venală și grobiană de prieten, adunând avere și osândă printr-un mare egoism. Îți poți închipui cum se simțea? Să povățuiești un bărbat de pe vremea când era băiat, ca să-l vezi cum te întrece? Să-i vezi oamenii prosperând în timp ce ai tăi plâng și-și mănâncă zdrențele?

Vântul nu mai bătea cu atâta putere. Baru vorbi domol, ca să dea dovadă de respect față de încrederea pe care i-o oferea Lyxaxu.

— Probabil că asta înseamnă că l-ai povățuit bine.

Mantia din piele de jder o păcăli. Pentru o clipă văzu nu un bărbat, ci o vulpe turbată, cu ochii pătrunzător de inteligenți, arzând de furie. Simți și lucrurile pe care le-ar fi putut spune, un arsenal de cuvinte simple și tăioase, care să-i aducă aminte că avea în fața ei un egal, o minte care nu se lăsa influențată de vorbe dulci și spuse pe ocolite.

Numai că tot o viclenie era și stăpânirea de sine. Lyxaxu nu-și ieși din fire.

— Nu, zise el. Era rândul meu să primesc o lecție de la Oathsfire. Nicio filosofie n-are să-mi hrănească fiicele. Niciun bine comun n-are să-mi cumpere grâne pentru șerbi.

Frigul o făcu să tremure, dar continuă să-i susțină privirea ducelui și-i făcu o ofertă:

— Pot aranja să dispară niște bani. De cât o să ai nevoie?

— Nu vreau bani. Vreau o promisiune – sau și mai bine – un contract.

Se ridică de pe balustradă și se întoarse spre ea, și, din nou, ceva din mișcarea frunzelor și a vântului îi dădu lui Baru o iluzie, de parcă Lyxaxu scosese la iveală omul din pielea de jder ori ascunsese vulpea.

— Joacă-i pe ceilalți după cum ți-e voia! Du-i pe Oathsfire și Unuxekome de nas cu visele lor de dinastie! Hrănește-i pe cei doi Xate cu sânge și otravă ca să nu-și înfigă dinții în beregata ta! Toate astea le înțeleg: revoluția e o treabă împuțită și prețul trebuie plătit. Ducatul Lyxaxu însă nu e moneda ta de schimb. Pricepi? Căminul meu e *al meu*. Când va veni vremea de sacrificiu, folosește-te de alt ducat.

Un fior și mai puternic îi coborî pe șira spinării, precum fantoma unei lame de cuțit de obsidian. Lyxaxu vedea prea multe.

— Toți îmi vor cere același lucru, cine n-ar face-o?

— Iar tu ai să minți ca să le dai satisfacție. Dar pe mine n-ai să mă minți.

Întinse mâna.

— Acesta va fi adevărul.

Bătură palma. Lyxaxu se uită peste umărul ei.

— Ar trebui să ne întoarcem înăuntru, să vedem ce mai face Oathsfire, adăugă el. Înainte să-l omoare Vultjag.

* * *

Baru își primi banii. Lyxaxu îi dădu partea lui și, așa cum se așteptase, toți ceilalți făcură la fel. Se întoarse în camera ei de lucru din Vultjag și făcu aranjamentele.

Rebeliunea declanșase o criză de încredere și o prăbușire spectaculoasă a bancnotei Mascaradei. Lucru ideal – toată lumea prefera acum argintul și aurul, ceea ce însemna că

se putea cumpăra o grămadă de grâu, făină ori sare cu un bănuț de la rebeli.

— Ah! exclamă Vultjag, înțelegând explicația lui Baru. Deci ne-am sporit averea fără să mișcăm niciun deget? Nu mă mir că te-ai făcut contabilă.

Baru trebuia să fie prevăzătoare, căci Cattlson avea să încerce să-i păcălească pe rebeli să cumpere grâu otrăvit ori cu gărgărițe. Așa că aranjă ca agenții lui Xate Olake să fure un set de sigilii oficiale din Treatymont, cu care putea să falsifice ordine de achiziție de la guvernul Mascaradei.

Avea instrumentele pregătite. Era timpul să aprovizioneze rebeliunea pentru iarnă.

Pentru asta apelă la Oathsfire, care își strânsese averea făcând negoț pe Inirein, ducând bunuri în sus pe fluviu din Ducatul Unuxekome până în nord, făcând evaziune fiscală și arbitraj. El îi oferi agenții și contrabandiștii de care avea nevoie, propriul ei Mijlocitor Comercial Imperial improvizat. Ea scrise contracte consolidate cu aurul rebelilor, cu plata la livrare, și chiar îi bucură pe contrabandiști și pe negustori cu primele polițe de asigurare pe care le văzuseră vreodată.

„Mă îngrijorează că s-ar putea să insiste să primească asemenea condiții generoase și în viitor, îngreunând desfășurarea afacerilor", îi scria Oathsfire.

Dar Baru nu-l luă în seamă.

Hrană, lemn și metale începură să curgă spre nord, umplând grânarele și rezervele. Aveau nevoie disperată de sare, singurul lor conservant de încredere – ducele Autr nu voia să o vândă rebeliunii fără consimțământul ducesei Nayauru, lăsându-i pe rebeli să depindă de sarea de mare pe care le-o dădea Unuxekome.

Și nevoia lui Baru de personal era disperată. Coordonatul achizițiilor și al transportului lor din valea izolată din Vultjag era o provocare imposibilă. Avea nevoie de un agent de încredere, de cineva pe care să-l poată trimite în

sud la Welthony ca să gestioneze acțiunile din porturile lui Unuxekome, cineva care să înțeleagă ce voia fără să-i trebuiască o scrisoare care să i-o confirme.

Un secretar.

La trecătoarea din sud, armașii lui Vultjag de la poarta mobilă ridicară un steag, semn că se apropiau călăreți necunoscuți.

* * *

— Nu! strigă Baru, apoi repetă același cuvânt, odată ce mintea reuși să priceapă ceea ce vedea, doar că, de data asta, în șoaptă: o, nu!

— Nu-l poți vedea, zise Tain Hu și o cuprinse după umeri, ca s-o împiedice s-o zbughească spre trăsură.

Baru nu se împotrivi. Fixă cu privirea goală trăsura împroșcată cu noroi, care se oprise fix sub porțile fortăreței de la cascadă a ducesei Vultjag, la ferestrele sale acoperite și la steagul de avertizare de un galben puroi. La vizitiii cu haine galbene.

Hainele galbene însemnau că cei care le purtau erau supraviețuitori ai molimei, acum imuni. Steagul exista de dinainte de ocupația Mascaradei, dar însemna în continuare același lucru: *molimă*. O boală aurdwynni, un hibrid feroce, fiert în acest cazan de neamuri și vite, șobolani și purici a cinci civilizații.

Un pasager infectat.

— O să-i vorbesc de afară, zise ea pe un ton lipsit de expresivitate și cu o detașare involuntară și nepotrivită. O să mă audă.

— Nu se apropie nimeni!

Cizmele lui Tain Hu scoteau zgomote de flegmă umedă în mocirlă. Îi dădu ocol lui Baru ca să se pună între ea și trăsură.

— A călătorit în carantină tot drumul de la Treatymont. Dacă transmite și un purice, o răsuflare... pricepi? Iarna ne ține pe toți ca pe niște sardine. Am avut tipul ăsta de vărsat când eram copil. L-au avut și părinții mei. Am devenit ducesă când eram foarte mică.

— Un bilet, atunci, se rugă Baru. Un palimpsest. O să purtăm mănuși. Lasă-mă să-i scriu.

Ochii lui Tain Hu se îmblânziră.

— Îl duc eu. Sunt imună.

— Ai putea să-mi dai biletele lui...

— Nu. Nu se poate să pui mâna pe niciun lucru care a ajuns pe lângă trăsura aia.

— Mi l-ai putea ține tu ca să-l citesc.

Colțurile gurii lui Tain Hu se strâmbară de mânie, se relaxară după o clipă de o strălucire de căldură, care se transformă aproape instantaneu din nou în mânie.

— Va trebui să-mi dicteze mie mesajul. Nu pleacă *nimic* din trăsura aia. Am să vă citesc eu mesajele între voi. Tu ai să-mi scrii ce vrei să-i spun...

— Dar eu nu știu să scriu ceva pe care să-l poți citi tu, zise Baru, uimită de nedreptatea prostească și de necrezut a situației: Tain Hu nu știa să-i citească un mesaj în afalonă, iar Baru nu știa să scrie în iolynică.

Ironia aproape că-i smulse un hohot de râs necontrolat. Semnele de molimă erau aurdwynni, dar paranoia, doctrinele carantinei erau ale Mascaradei, erau baza igienei incrastice.

Licoarea imperiului. Peste tot.

— Dictează-mi mie mesajele! îi zise Tain Hu cu hotărâre, alegând această soluție simplă când înțelese durerea lui Baru. Le scriu în iolynică. Sau, dacă preferi, aduc un tălmaci.

Un armaș aduse un palimpsest. Baru stătu la adăpostul crestelor de zid, zgribulită de frig și ploaie, și scrise cu cerneală neagră și apoasă:

Excelenței Sale Muire Lo, Contabil Imperial interimar, odinioară secretar al lui Baru Cormoran: Baru Pescărița îți transmite salutări. Nu știe un candidat mai bun pentru această funcție. Nu există nicio altă minte mai capabilă sau mai meritorie.

Începu altă propoziție, mai întâi o scuză, apoi o mulțumire, după care la final, trase linie. Putea spune altceva după ce Muire Lo îi trimitea răspuns. Tălmaciul ieși din fortăreață, făcând o plecăciune ducesei și Mâinii Mai Corecte, și-și făcu treaba cu repeziciune.

Tain Hu se duse la trăsură, îndreptându-se spre puterea invizibilă, spre imanența molimei. Putea ducesa să fie sigură că era același tip de vărsat pe care-l avusese și ea și că era imună? Probabil că da. Vorbi cu vizitiii, ridicată pe vârfurile picioarelor. Acceptă ceva de la ei – o scrisoare într-un corn – o citi sub pavăza de ploaie a mantiei ei și o dădu înapoi. Se duse la ferestrele trăsurii, ridică un văl și vorbi ușor spre geam.

Baru își simți stomacul ca de sticlă, o carafă, un flacon de acid.

Tain Hu se întoarse cu capul plecat, reținându-și un strigăt de la depărtare. I se lipise noroiul de cizme.

— Îmi pare rău, zise ea. Sora zice că doarme. Cred că l-am auzit tușind, dar nu mi-a răspuns.

— Ah! făcu Baru înghițind în sec. Scrisoarea pe care ți-au dat-o vizitiii? E de la Xate Yawa?

— Cred că de la fratele ei, e scrisă într-unul dintre cifrurile lui. Xate Yawa l-a săltat pe Muire Lo pentru interogatoriu ca să n-ajungă Cattlson primul la el. Era prea apropiat de tine ca să evite bănuielile și le-ar fi fost dat Limpeziților dacă nu-l băga ea mai întâi în Beciul Rece. Când au prins ocazia, cei doi Xate i-au aranjat evadarea din închisoare și plecarea din Treatymont. Numai că închisorile sunt insalubre, vechile canale au refulat de la ploaie, iar apa de băut nu e întotdeauna fiartă cum trebuie... dăduse boala în ei...

— Ah!

— Era lucid când au trecut prin Haraerod, dar a recidivat.

Tain Hu se dădu un pas în spate, de parcă se temea că și vorbele îi erau infecțioase.

— Nu se mai poate face nimic pentru el în Nord în afară de ce au făcut deja hainele galbene. Nu putem decât să așteptăm.

Să așteptăm. Așa cum așteptase Baru ca să-l avertizeze. Și uite la ce bun.

Baru se întoarse cu spatele și intră din nou în fortăreață, cu pași murdari, tot mai mari și grei de nămol. La bariera-ghilotină se opri și începu să dea cu piciorul în piatră, încercând să se curețe.

Tain Hu nu strigă după ea.

Se urcă în turnul ei înalt și le porunci servitorilor să-i pregătească o baie fierbinte și să o lase să-și vadă de treabă. Tain Hu, reținută de necesitatea de a se îmbăia și de a-și afuma hainele, nu se afla la fața locului ca să le spună hainelor galbene să aștepte când îl consultară mai târziu pe pasagerul lor, iar servitorii nu știau de unde s-o ia atunci când încercară să-i trimită vorbă. Așa se face că Baru află în dimineața următoare că trupul bărbatului din trăsură fusese dus în pădure și ars.

* * *

Când nu te mai poți controla, iese la iveală furia: o mânie care-ți crapă falca, îți sparge dinții și-ți ucide gândurile, minuțioasă și obsesivă până în cel mai mic detaliu, omnivoră ca poftă. Mânie față de fiecare alegere și împrejurare care adusese lumea în această stare inacceptabilă.

Furie împotriva cauzalității.

Urmărind lanțul, nodul, harta tuturor drumurilor din cauza cărora Muire Lo sfârșise în pădure, în cenușă – în

centrul hărții, între hățișurile imperiului și ale revoltei, ajungea iar și iar la ea însăși. Furia ei nu avea ce să consume, așa că începu s-o consume pe dinăuntru. Stătea la masă fără să scrie nimic, deși condeiul îi tremura în mână.

Prin focul acela se auzi un ciocănit.

Tain Hu stătea în ușa biroului, cu cizmele imaculate. Ținea la subsuoară două teci de sabie.

— Nu vreau să mă duelez, zise Baru, absurd de conștientă de cămașa ei lălâie și de faptul că era desculță. Dăduse iama în garderoba lui Vultjag. Toate erau prea lungi.

— Așa să fie.

Tain Hu trecu pe lângă ea și puse cele două teci pe masa de lucru, acoperind notițele.

— O să le las aici. Le poți folosi când vrei să mă faci să plec.

Privirea ei o fixa pe Baru, dar degetele ei încercau să rupă un fir deșirat al tunicii, mai întâi discret și calculat, apoi cu smucituri nerăbdătoare.

Baru turnă un pahar de vin neîndoit cu apă, apoi, după o pauză în care își țuguie buzele, mai turnă unul. Tain Hu acceptă cu o mișcare din cap și cu o șoaptă. Așteptară în tăcere să se întâmple ceva care să nu țină de ele, să cadă o carte sau să se audă un tunet, să le dea permisiunea să vorbească sau să acționeze.

— Muire Lo s-ar fi putut dovedi foarte util, zise Tain Hu.

— Mereu a fost util.

Binecuvântarea seacă păru o satiră, o glumă ieftină, un doliu prefăcut venit prea devreme. Se întrebă dacă Tain Hu îi putea auzi amărăciunea în felul în care-și alegea cuvintele:

— O să-i simt lipsa.

Tain Hu își schimbă unghiul privirii cu câteva grade, ca o cârmă care se pregătește pentru o rafală de vânt îndelung așteptată.

— Erai apropiată de el.

O grămadă de minciuni și trimiteri într-o direcție greșită, amestecuri atente de adevăr, diluate de subînțelesuri: „Am ținut la el. M-a ajutat să ajung până aici. Eram prieteni. Nu i-am mulțumit niciodată".

Dar cuvintele astea i se păreau răsuflate, fără rost, mizerabile. În locul lor rosti ceea ce era mai greu de spus și mai adevărat:

— Am avut încredere în el. Lucru lipsit de înțelepciune din partea mea. Dar am avut.

Tain Hu se încruntă și dădu din cap de parcă înțelesese.

— Încrederea e prețioasă, spuse ea. Și greu de împărtășit.

Răsuci pe degete firul deșirat.

— Îmi pare rău că ei n-au avut încredere în el. Îmi pare rău că n-au avut încredere să te lase cu el.

— Poftim?

Baru se încruntă nedumerită preț de o clipă, după care făcu un pas în spate, lăsându-și greutatea pe călcâiul drept și împiedicându-se pe loc.

— Xate Yawa? Fratele ei? Nu. N-au făcut așa ceva!

Știuseră că scrisorile lui Muire Lo se duceau în Falcrest, se asigurase pădureanul lui Xate Yawa de asta.

— Știu și eu...

Cât vorbi Tain Hu, Baru își dori să nu mai fie așa sinceră, ca să nu mai descopere și alte secrete care ar fi durut-o. Ducesa continuă însă, fără milă:

— Dacă eram în locul lor, se poate să fi acționat la fel. Poate nu m-aș fi încrezut în secretarul Contabilei Imperiale odată ce ar fi ajuns în inima rebeliunii, unde nu l-aș fi putut atinge. A fost în Falcrest și a fost trimis înapoi. Poate au bănuit că scopul lui era să stea cu ochii pe tine și l-au marcat ca amenințare. Probabil au crezut că te ajută.

Baru își văzu propria reacție reflectată în mușchii încordați de pe gâtul și umerii lui Tain Hu, în postura ei gata de acțiune. Însă ducesa nu vorbi cu mânie nici măcar în fața furiei lui Baru.

— E foarte periculos ca aceia aflați în situația noastră să recunoască faptul că au emoții, șopti ea cu compasiune și cu o urmă de avertisment. Va fi considerat mereu o slăbiciune.

Baru dădu din cap, încuviințând rece, o recunoaștere venită din putere, trecând în acel moment al conversației peste toate lucrurile care puteau fi recunoscute și mărturisite, înconjurate de cuștile lor invizibile.

Atunci spuse, imediat ce își dădu seama:

— Dar dacă nu le-aș fi cerut niciodată să-l trimită pe Muire Lo...

Dacă nu l-ar fi chemat niciodată la ea...

— Știu și eu... zise Tain Hu.

Sinceritatea aia îngrozitoare!

— Poate că boala din închisoare era adevărată și tu erai cea mai bună șansă a lui de a scăpa de-acolo. Sau poate că ei *au făcut-o* și, dacă nu l-ai fi chemat la tine, l-ar fi lăsat în viață. Știu și eu...

Smulse firul de ață deșirat din tunică și îl studie ca și cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— O să cauți răzbunare?

— Nu. Ar fi o greșeală. Niciunul dintre noi nu-și permite o greșeală.

Cu un zăngănit, Baru puse jos paharul de vin.

— Nici măcar una. Miza e prea mare.

— Da, murmură Tain Hu. Prea mare.

Baru ridică mâna ca să zdrobească paharul de vin. Se abținu, își reținu până și tremuratul, și rămase locului într-o pantomimă absurdă, ținându-și prea ferm mânia sub control ca să se poată mișca, prea mânioasă pentru orice altceva decât să rămână nemișcată.

Tain Hu veni mai aproape de ea cu mâna ridicată ca și cum ar fi vrut să salveze paharul de vin ori pumnul lui Baru, ca să nu se taie-n cioburi.

— La Welthony am știut că n-o să fiu nevoită să te ucid, îi zise. Știam că ai să treci testele. Mereu am avut încredere.

— Nu există nimeni, zise Baru încet și cu amărăciune în glas, în care să pot avea încredere. Niciun loc în care să mă pot arăta fără mască.

Tain Hu clătină din cap a reproș.

— A murit un om. Gândește-te la pierderea lui, nu a ta!

Baru încuviință din cap, umilă, înfuriată, paralizată.

Ducesa Vultjag stătea aproape de ea. Pentru o clipă se gândi la înfruntarea lor din sala de bal din Casa Guvernatorului, la ispita lui Tain Hu, ochii ei negri și aprigi, buzele ei întredeschise, răsuflarea ușoară, și simți cumva că aceasta stătea în fața ei fără mască, ceea ce o făcea și mai periculoasă. Numai că ea nu se temea.

— Avea ceva pentru tine în trăsură, îi zise Tain Hu.

Își feri ochii la jumătatea propoziției, ca să o protejeze pe Baru sau pe ea însăși.

— Un carnețel. Hainele galbene zic că l-a ținut ascuns la loc sigur chiar și în închisoare.

Lui Baru îi stătu inima-n loc.

— Ce-a scris?

— A făcut fâșii toate paginile, zise Tain Hu clătinând din cap. Nu se mai descifra nimic. Poate că a avut febră. Am vrut să știi, înainte să ardem și carnețelul.

Ah! Carnețelul *acela*.

— Du-te! spuse Baru cu glasul înecat, împingând-o stângaci.

Se auzi un pocnet de electricitate statică atunci când îi atinse umerii lui Vultjag.

— Eu... te rog... du-te!

Tain Hu rămase în prag, ca și cum ar fi șovăit, flămândă și tânjind după ceva rămas nespus sau nevăzut. Plecă însă și închise ușa înainte ca Baru să-și lase capul în jos și, dărâmată de această ultimă dovadă de loialitate, de faptul că Muire La distrusese cu atâta meticulozitate carnetul

pădureanului stakhi și păcatele pe care le insinua, începu într-un final să plângă.

* * *

Când coborî din turn și trecu prin pasajele șoptitoare ale fortăreței de la cascadă spre sala principală, găsi consiliul de război așteptând-o. Tain Hu stătea în capul mesei.

— Mâna Mai Corectă! strigă ea, iar armașii și pădurarii-comandanți, bărbați și femei din familiile numite Sentiamut, Awbedyr, Hodfyri și Alemyonuxe, murmurară aceleași cuvinte.

— Plecăm din Vultjag, zise Baru. Adună pădurenii și vânătorii! Să fiți gata de marș!

Un val de neliniște.

— De ce acum? întrebă Tain Hu, deși privirea ei ardea de nerăbdare. E clar că-i prea devreme.

— N-o să ne petrecem iarna în fortărețele și în văile noastre în timp ce Mascarada pregătește terenul pentru primăvară și război.

Baru apucă spătarul înalt al scaunului din colțul mesei și-l mută brusc pe podeaua de piatră, cu un sunet terifiant.

— O să înaintăm prin păduri. Nu vom lua multe cu noi. Vom trăi din ce găsim de mâncare.

— În ce scop? întrebă Ake Sentiamut, în vreme ce ceilalți bâiguiau ceva despre cum vor muri de foame și de frig, despre o femeie insulară care le dădea ordin să mărșăluiască în iarnă.

Chiar, în ce scop? În scopul pe care-l găsise în mâhnirea ei, în studiul obsesiv al hărților rupte și pătate. O cale de a ajunge la văile și cătunele răzlețite, la oamenii de rând și la meșteșugari și de a-i face părtași la revoltă înainte de venirea primăverii.

O cale de a deveni amorfi, inefabili, de neatins de Mascaradă și de spionii ei, de planurile sale precise și de programele sale atente de incriminare. Se îngrijise de rebeliune, aranjase investiții și linii de comunicații, pentru că

acesta era drumul spre victorie – și acum avea o cale de a extinde acea putere, o cale de a clădi logistica rebeliunii pe un teren rece și periculos. O cale de a câștiga *Îndoiala trădătorului*, arătându-le ducilor din Ținuturile de Mijloc o putere mai reală decât cea a dușmanului, mai veche, și totuși mai apropiată, o putere aurdwynni, o putere născută nu din bani și calcule, ci din pământ.

Și o cale de a trece de acei duci și de a ajunge drept la oamenii care-i completaseră anexa despre dări, care-i coloraseră o atât de mare parte din hartă în albastru.

— Ca să le arătăm oamenilor din Aurdwynn că avem inițiativă. Să le dovedim lor și ducilor lor că existăm cu adevărat. Că vom lupta pentru ei până și în timpul iernii.

Întâlni privirile fiecărui luptător de la masă, rând pe rând.

— Lăsați-i Mascaradei fortărețele și drumurile, canalele și porturile. Ei sunt miei de vară. În curând vine iarna, iar noi vom fi precum lupii.

Tain Hu se ridică de la locul ei și scoase sabia. Cei adunați în jurul mesei se uitară la ea, tăcuți, ținându-și răsuflarea.

— Mâna Mai Corectă, intonă ea și îngenunche, punându-și sabia, dreaptă, pe genunchi. Acesta-mi este jurământul: sunt a ta, în viață și după moarte.

— Te numesc generalul meu.

Baru întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, iar Tain Hu îi prinse brațul, mănușă pe mănușă. Strânsoarea ei era aprigă, iar privirea îi era de aur.

— Alege-ți căpitanii și locotenenții! îi zise ea ducesei.

Luptătorii adunați în jurul mesei se ridicară, îngenuncheară și se ridicară iar. Baru îi privi, încă amorțită pe dinăuntru din cauza durerii. Golul pe care-l simțea în sufletul ei se umplu de o bucurie rece. Putea supraviețui acestei pierderi. Putea transforma orice mâhnire în avantaj.

Lângă ea, Tain Hu se uita la armurierul ducal.

— O să aibă nevoie de un costum de zale. Și de o teacă mai bună pentru spadă.

Îi șopti apoi la ureche:

— Înainte să pornim în marș, vrei să vezi unde l-au ars?

— Da, răspunse Baru. Da. Vii și tu cu mine?

INTERLUDIU: IARNA

Începu marșul.

Vestea c-au început să mărșăluiască le-o luă înainte, purtată de vânători, amplificată de mecanismele zvonului până deveni declamație, profeție. Când ieșiră din pădurile din Vultjag și ajunseră pe pământul lui Oathsfire, constatară că oamenii de rând îi numeau *coioți*. Tain Hu, mișcată de discursul consiliului de război, dorise ca armata lor să fie Armata Lupului, dar Baru preferă înțelepciunea numelui dat de oamenii de rând.

Acolo unde civilizația scăpase de lup, coiotul încă prospera.

Călătoreau pe jos pe cărările întunecate, trasate pe hărți de generații de pădureni, rapizi și cu armuri ușoare, înarmați cu arcuri și sulițe. Armata se împărțise în coloane răsfirate, pe familii. Când nu prea găseau mare lucru de mâncare supraviețuiau cu bere, sursa preferată de calorii sterile și portabile a Aurdwynnului.

Se opreau în sate și avanposturi ducale ca să ia măsuri împotriva scorbutului, să cumpere carne sărată și hrană pentru iarnă cu aur furat din dări, cheltuind mai multă avuție decât vedea omul de rând într-un deceniu. Oriunde satele aveau falange, se ofereau să-i antreneze pe soldați. Acolo unde erau pădureni și vânători, Coioții acceptau voluntari.

Tain Hu și ajutoarele ei păstrau o ordine strictă. La fiecare răspântie de drumuri, Baru se întâlnea cu călăreți

din corpul mesagerilor, primindu-le rapoartele, trimițând ordine și misive către ceilalți duci rebeli.

Toamna se preschimbă în iarnă. Zăpada acoperi pădurile și crengile copacilor deveniră aripi de lebădă. Baru se trezi de dimineață, simțind că-i e mai frig decât îi fusese vreodată. Brațele și picioarele îi erau înțepenite, iar degetele de la picioare îi erau amorțite. Ieși împleticindu-se în lumina zorilor, simțind o nevoie disperată de-a se mișca, de-a mânca, de-a face orice ar fi încălzit-o și-ar fi ținut-o în viață sub soarele palid. Tain Hu râse de ea, după care deveni brusc serioasă:

— N-ai mai văzut niciodată o iarnă.

— Sigur că da, în Treatymont. Dar...

— Nu-i suficient.

Tain Hu își strigă garda.

— Ake! Ake, ai s-o însoțești pe Mâna Mai Corectă. Dacă dă semne de boală sau scorbut...

— Nu sunt atât de fragilă, zise Baru.

— *Noi* suntem fragili.

Tain Hu o luă după umeri, ca s-o facă să asculte.

— Dacă te pierdem, Baru Pescărița, pierdem totul. Să ții minte asta!

Nu se putea opri din tremurat.

— Mi-e dor de camera mea de lucru, zise ea încercând să zâmbească. Avea instalații sanitare mai bune.

Tain Hu râse și roti brațul arătând spre pădurea din jurul lor.

— Bun venit la mine acasă!

Făcură cale întoarsă prin teritoriul lui Oathsfire și traversară apoi teritoriul lui Lyxaxu spre noul lor aliat, Ducatul Erebog. Numărul lor crescu. Căutau hrană pe o arie prea mare, iar lupii lătrau de foame în urma lor.

Odată cu frigul loviră boala și nebunia. Oamenii mureau în frisoanele scorbutului sau beau apă cu holeră din puțuri împuțite și înghețau în băltoacele revărsate din mațele lor.

Lăsau o dâră de cadavre neîngropate pe pământul înghețat. Iar și iar, Baru se trezea noaptea după ce visa angrenaje stricate și măști cu ochii goi și se pomenea că-i era atât de frig, încât nu se putea mișca, de parcă-i înghețase până și voința. Începea să se simtă cuprinsă de nebunie. Atacurile bolii nu încetară până ce Ake Sentiamut nu văzu ceva febril și turbat în ochii ei și începu să o scoată noaptea afară ca să o învețe constelațiile din Aurdwynn. Cumva asta o făcu să doarmă mai liniștită, dar nu-i încălzi mâinile amorțite și nici nu o făcu să-i fie mai ușor să privească bărbații cu scorbut, ale căror gingii sângerânde lăsau dâre în castroanele cu terci, sau să-i aline pe părinții tuturor acelor copii morți pe care-i ajutau să-i ardă.

Dintotdeauna iubise stelele. În pustietatea iernii însă, era greu să uite că erau înfrigurate, distante și că nu le păsa.

Nebunia duse la vărsare de sânge.

O coloană sudică din subordinea unuia dintre pădurarii-cavaleri ai lui Lyxaxu se răzlețise în Ducatul Nayauru și, descoperind că nu era bine-venită într-o tabără de vânători de blănuri, măcelări familiile de acolo. Baru, disperată să nu o îndepărteze pe Ziditoarea de Stăvilare, trimise emisari la ducesa Nayauru cu bani pentru sângele vărsat. Tain Hu îl execută pe comandantul coloanei. Mânia și indignarea – provocate de măcel și de măsura disciplinară – costară Armata Coiotului luptători buni.

Trebuiau să fie eliberatori, nu bandiți. Coiotul era o armată făcută să slujească, opusul unui brigand, năpustindu-se din pădure în incursiuni care să le aducă inocenților bani, siguranță și speranță.

În Ducatul Erebog, unde Baba de Lut se zbătea să mențină ordinea după ce-i incinerase în cuptoarele de ardere pe toți moșierii care nu i se supuseseră, Coiotul patrula la drumul mare, vâna briganzii și aducea ajutoare celor izolați din cauza nămeților. Așa ajunseseră să se întâlnească cu un straniu aliat.

Un grup de bărbați și femei palide și cu părul roșu le ieșiră în cale pe un drum din nordul Erebogului, adresându-li-se în stakhi:

— Suntem războinici ai Conacului Hussacht. Regele Necesar ne-a trimis în sud s-o găsim pe regina rebelilor și să veghem asupra sorții sale. Am măcelărit Masca la Jasta Checniada. Primiți-ne și vom măcelări și mai mulți.

Vestea trezi în Baru vise fanteziste și îl invită pe căpitanul lor, Dziransi, să se alăture coloanei ei, unde, prin tălmaci, îl întrebă despre stakhieczi și despre politica țării îndepărtate, de dincolo de munți, atât de temută de Mascaradă.

— Fii atentă cu el! o avertiză Tain Hu. Conacele stakhieczi au tăcut prea multă vreme. A fost trimis în sud cu un scop.

— Scopurile sunt utile. Interesele comune ne oferă motiv de alianță.

— Sau poate că stakhieczii speră să termine cucerirea pe care au abandonat-o cu atâta timp în urmă. Ei sunt lucrători în piatră, ceea ce-i face arhitecți răbdători.

Baru zâmbi.

— Mă bucur că mi-ai făcut jurământ, zise ea. E nevoie de amândouă ca să ținem seama tuturor temerilor noastre.

Urmau cele mai aspre luni de iarnă.

— Trebuie să găsim loc de tabără, recomandă consiliul de război. Trebuie să iernăm într-o vale sigură.

Numai că Baru le porunci să meargă spre sud, în ducatele din Ținuturile de Mijloc, o armată care încălca teritoriul, o jignire și un act de război. Trecură prin forturi abandonate ale Mascaradei și-și înălțară propriile steaguri: însemnul lui Baru era o mână cu palma întinsă, iar însemnul pentru alianța dintre Mâna Mai Corectă și Ducatul Vultjag era un desen în care apăreau un ban și o cometă. Li se duse vorba. Când ajunseră în satele Ducatului Nayauru, îi găsiră pe oamenii de rând așteptându-i cu bere, blănuri, adăpost și drapele cusute manual.

Mărşăluiră prin Ţinuturile de Mijloc, atrăgând sânge proaspăt mai repede decât lăsau în urmă cadavre, bazându-se pe aurul lor ca să repare stricăciunile făcute de căutatul hranei. În cele din urmă, degerată şi aprigă, Armata Coiotului se întâlni cu falangele şi călăreţii ducesei Ihuake, pilonul central al Alianţei Ţinuturilor de Mijloc. Apărătorii blocaseră ostentativ calea, nepermiţând nimănui accesul la drumuri, dar îşi acoperiră ochii, prefăcându-se orbi, când coloanele Coiotului trecură prin pădurile dintre ei şi chiar trimiseră cinci sute de arcaşi şi două sute de capre încărcate cu provizii „ca să asigure buna purtare".

— Ducesa Vitelor îţi cunoaşte puterea, îi spuse lui Baru unul dintre căpitanii lui Ihuake. Stă cu ochii pe tine.

„Bun", îşi zise ea, „bun – urmăreşte şi judecă! Cântăreşte-mi puterea! Gândeşte-te la alegerea pe care o vei face la primăvară!"

Victoria cerea ca ea să înfrângă *Îndoiala trădătorului*.

* * *

În cele mai negre zile din iarnă, prea reci ca să mai ningă, când soarele efemer strălucea orbitor pe gheaţă, Baru Pescăriţa parcurgea, cu zăpada scârţâindu-i sub cizme, distanţe uriaşe în căutarea hranei. Alături de ea mergeau cu paşi mari pădurarul-cavaler şi ducesa Tain Hu, al cărei simţ de orientare în pădure era cunoscut în nord, unde i se spunea *acvila*, şi în Treatymont, unde i se spunea *javra aia brigandă*.

Mâna Mai Corectă şi generalul ei se alăturară vânătorilor şi îşi etalară talentul în mânuirea arcului, vigoarea, ochii ageri şi vocile clare şi monotone, precum şi încrederea în oamenii călîţi care conduceau pânda. Oriunde mergeau, Armata Coiotului frântă de oboseală şi şovăielnică se umplea de speranţă.

În zilele mai calde de toamnă ieșeau împreună pe furiș, Tain Hu folosindu-și tot talentul de a se strecura nevăzută ca să o învețe pe Baru cum să încordeze și să tragă cu arcul în secret și ca să-i fie o profesoară aspră, adeseori lipsită de răbdare.

— Trebuie să pari o profesionistă, insista ea. Lumea ar ierta un aurdwynni care ratează o lovitură, un bărbat care se chinuiește să încordeze arcul. Dar pe tine niciodată. Greșelile tale îți vor fi înscrise în sânge și sex. Trebuie să fii fără pată.

— E greu cu întinsul arcului, zicea Baru.

— Multor femei le lipsește puterea.

Baru, fiică a unei vânătorițe, aruncătoare puternică de suliță și femeie cu multă forță; Baru, care în momentele de frustrare ori liniște revenea mereu la exercițiile și greutățile Sistemului Naval, încorda arcul cu o răsuflare ușoară.

Tain Hu o atingea pe umăr, îi îndrepta un pic mai mult spinarea și o apăsa în curba coloanei.

— Trage! îi șoptea ea.

Luni mai târziu, în frigul feroce de sub soarele palid de iarnă, Baru Pescărița slobozi o săgeată cu pene vopsite într-un albastru strălucitor și toți strigară de bucurie și săriră în urmărirea cerbului rănit, năpustindu-se prin troiene, cu inimile bătând să le spargă pieptul și plămânii plini de entuziasm care-i făcea să uite de frig. Când doborî cerbul, Tain Hu îi spintecă gâtlejul și-i ajută pe pădureni să-l curețe. Rebelii începură să interpreteze întâmplarea ca pe un semn. Pentru ei coarnele căzute însemnau cerbul ducelui Heingyl, roșul marinei Mascaradei vărsat pe zăpadă.

Duceau vestea peste tot pe unde mărșăluiau: la primăvară aveau să câștige loialitatea ducatelor din Ținuturile de Mijloc, puterea lui Nayauru și a lui Ihuake, și împreună aveau să împingă Mascarada înapoi în mare.

AUTOCRATĂ

CAPITOLUL 21

Primăvara avea să aducă încercări – curtarea decisivă a lui Nayauru și a lui Ihuake și a clienților lor – urmate de încercări și mai mari. Însă Baru mai avea puțin timp la dispoziție.

Iarna o mânji de noroiul bătătorit din Aurdwynn, o hrăni cu mâncare specifică locului, curry cu carne de bibilică, cu vânat și pește sărat, iar porii îi ajunseseră să emane parfumul uleiurilor și al aromelor de chimion, ghimbir sălbatic și crustă de sare. Limba, deși la început i se împleticea, ajunsese să stăpânească noțiunile introductive de iolynică. Învăță să înjure în urună și în stakhi și să renunțe la cuvântul belthyc oficial *ilykari* – un cuvânt perceput ca aparținându-i Mascaradei lui Xate Yawa – în favoarea celui de *elevi* din dialectul local iolynic.

Învăță diferența dintre gustul fumului de cedru și al celui de brad roșu de coastă. Râse la poveștile spuse în jurul focului despre ducesa Naiu și cei patru soți ai ei, care muriseră ca niște eroi în Rebeliunea Neghiobilor. Râse și mai tare când ceilalți imitară privirile ducesei, piezișe și nervoase, ce căutau prezența vreunui igienist social încruntat, gata să pună diagnosticul de degenerare.

— Bărbații se însurau cu bărbați, îi spuse Tain Hu, când se lăsară amândouă pe vine lângă foc ca să-și frigă vânatul. Iar, cândva, femeile își luau neveste. Era un lucru pe care îl făceau săracii, cei muritori de foame, disperații, cei care aveau nevoie de o înțelegere de afaceri ori să împartă un acoperiș. Soldații în campanie care nu mai aveau pe nimeni

la care să se întoarcă acasă. O făceau mai ales cei fără nevoi sau probleme – o făceau din dragoste. Cuvintele „tribadistă" și „sodomit", cu semnificația și definiția lor, au venit mai târziu. Înainte de aceste cuvinte nu erau decât oameni.

Baru o privi prevăzătoare, temându-se de vreo momeală întinsă sălbaticei taranoki.

— Dar asta a fost demult. Înainte de Mască.

Tain Hu rupse o fâșie de carne, mestecă încet și înghiți.

— Demult? Ei bine...

Zâmbi cu privirea pierdută dincolo de foc.

— Întreabă scufundătoarele din Portul Horn. Ori actrițele de la Atu Hall. Au să-ți spună ele cât de demult a fost. Nimeni nu mă uită pe mine atât de repede.

Pe Baru o cuprinse curiozitatea la fel de instantaneu și puternic ca spaima condiționată, iar comparația o făcu să râdă.

— *Zău?* În Treatymont? Sub nasul lui Xate Yawa?

Tain Hu făcu ochii mari prefăcându-se jignită.

— Crezi că mi-aș opri lucrarea la porțile orașului? Te rog frumos! Am de păstrat tradiția de cuceriri Vultjag.

— Vorbim despre *mai multe* cuceriri?

— O, da. Se cer câteva calcule.

Tain Hu scrise cu degetele niște numere în aer.

— S-ar putea să fie nevoie de o contabilă.

Baru începu să tușească din cauza fumului și-și scăpă vânatul în foc.

* * *

Conduse Armata Coiotului într-un fel de război disperat, un război fără violență, un război cu mai multe victime decât orice altă bătălie purtată vreodată.

Regimul incrastic stabil din copilăria ei o făcuse pe Baru puternică și înaltă, mai sănătoasă și mai capabilă decât mulți dintre luptătorii Coiotului. Îi ajuta să sape latrine,

învățându-i igiena obsesivă a Mascaradei, mirosind mai mult rahat aurdwynni decât plănuise vreodată s-o facă. De la femei află că un ciclu menstrual regulat în timpul iernii era semnul unei prosperități incredibile – un lux nobil la care femeia obișnuită nu putea accede.

Prin naștere era om de rând, dar în ochii lor împrejurările educației ei o puneau în rândul nobilimii.

Coioții săi patrulau pădurile din Ținuturile de Mijloc, o fantomă a ordinii într-un ținut lihnit de foame. Retragerea din toamnă a Mascaradei prădase grânarele și abandonase drumurile, semănând anarhie: un mesaj, un vestitor al vieții fără mănușa tehnocratului și a militarului. Coiotul ripostă deschizând căi spre nord oriunde putea, angajând pionieri de asediu ducali ca să ajute la lucrările în piatră, organizând arcași și călăreți care să patruleze drumurile. Când calea fu deschisă, îi scriseră îndepărtatului Oathsfire și celor care se ocupau de grânarele lui pline ochi, de proviziile lui de sare și carne: „Trimite ce poți". Acolo unde găseau surplus de provizii plăteau prețuri exagerate ca să le cumpere și să le ducă unde era nevoie de ele.

Când încălcară teritoriul ducatelor din Alianța Ținuturilor de Mijloc, Baru pregăti mesaje pentru ducii și ducesele lor: „Eu sunt Mâna Mai Corectă. Vin să ajut". Dar nu le trimise. Să lase mărturie scrisă a corespondenței cu ducatele din Ținuturile de Mijloc ar fi însemnat să le implice în trădare. Nu puteau risca nici măcar ștafete. Era mai bine pentru *Îndoiala trădătorului* dacă ducii din Ținuturile de Mijloc se puteau preface că ea nu trecuse pe acolo. Ar fi fost dezastruos să le forțeze pe Nayauru și pe Ihuake să acționeze prea devreme, dezastruos pentru strategia lor și pentru Baru însăși: îi asigurase pe Lyxaxu și pe ceilalți că Ținuturile de Mijloc aveau să aștepte.

Studia natura suferinței din Aurdwynn. Când ajungeau în cătune și orașe libere lua cu ea un tălmaci și mergea din casă în casă, discutând cu dijmași și meșteri făuritori

de săgeți, fierari și zidari, mame și tați, mătuși și bunici, toți chiriași ai moșierilor – consemnându-le regimul alimentar, pierderile de sarcină, greutatea pe care o aveau copiii la naștere, gravitatea scorbutului în rândul populației (gingii sângerânde, pete pe piele și moral scăzut *peste tot*, universale, ineluctabile, sinonime cu iarna însăși: *răsuflarea lui Wydd*), temerile lor, micile lor speranțe pe care și le păstrau cu sânge rece.

Alcătui o hartă a scării ierarhice feudale, a ducilor, moșierilor, armașilor, meșteșugarilor și dijmașilor. În nopțile în care tremura, se gândea cum să-i zdrobească. Aurdwynnul nu avea să egaleze nicicând Falcrestul până ce nobilimea feudală nu era dată jos.

Ar fi fost o țară mai bună dacă ar fi fost condusă rațional.

* * *

Zăpezile se înmuiară devreme și toate râurile, umflate după topirea gheții prinseră a mugi. Baru se visă zburând. Văzu Aurdwynnul din burta norilor, cu lumina reflectându-se în izvoarele repezi de primăvară, în puternica Revărsare de Lumină, un evantai de argint viu care se scurgea în mare. Se trezi în cântecul păsărilor.

Sătulă de ulei și duhoare, înotă într-un torent de apă din gheața topită, icnind la fiecare răsuflare, în apa rece ca un val de amorțeală și de foc. Armașii ei – pădurari Sentiamut în mantii din blană de urs aleși pe sprânceană de Tain Hu – băteau din palme și râdeau, încântați de înaintarea ei sfidătoare în amonte și de arta înotului, necunoscută în nord.

Când însă ieși la mal tremurând, bărbații își feriră ochii, ezitând să vină la ea să-i ofere blănurile lor, ca și cum credeau că avea să-l aleagă pe unul dintre ei, oferindu-i gestului o anumită semnificație – iar Baru ezită și ea dintr-odată,

vrând să evite toate semnificațiile, încătușată de lucruri pe care nu intenționase niciodată să le învețe.

— Ai grijă! o avertiză Tain Hu. Ți-ai câștigat respectul. Numai că în Aurdwynn nu există bărbați care să respecte ce-și doresc. Am învățat asta din curtea pe care mi-a făcut-o Oathsfire când eram tânără.

— Mai sunt și alte femei aici. Nu toate sunt prost tratate.

Baru se referea la arcașe și la meșterele făuritoare de săgeți, la farmaciste care făceau medicamente din mușchi de copaci, la astronomi și la femei-pădurar ca Ake.

— Vrei să mă dau drept bărbat așa cum ai făcut-o tu cândva? E asta singura cale de a le păstra respectul?

— Du-te la una dintre femeile alea, îi spuse Tain Hu, și întreab-o ce-a vorbit lumea despre ea când și-a părăsit iubitul sau și-a mai luat unul, sau n-a avut niciodată așa ceva.

— Mi-am făcut frați din acești bărbați, nu iubiți.

Ducesa Vultjag, cu părul despletit și umerii legănându-se sub îmbrăcămintea de piele și zale, clătină din cap cu mâhnire.

— Ți s-a dat un permis de frăție, Baru Pescărița, și nu ai niciun cuvânt de spus în privința momentului sau motivului retragerii lui.

Gura ei tresări într-un zvâcnet de amuzament sau de regret.

— Și pe-asta tot de la Oathsfire am învățat-o.

— De-aia... Baru nu reuși s-o spună pe șleau. De-aia te-ai îndreptat spre scufundătoare și actrițe? În loc să-ți alegi un soț?

Tain Hu râse tare, încântată.

— Crezi că *m-am îndreptat* spre ele?

Baru se simți un pic rușinată. Era o întrebare a Mascaradei, genul de întrebare pe care învățai să o pui la o școală cu ziduri albe. Tații ei îi dăduseră o învățătură mai bună.

Merseră în liniște alături de coloană și ajunseră la un loc în care coronamentul se rărea, iar lumina soarelui ajungea

până jos printre brazii roșii de coastă cu pete, la fel ca modelul de pe blana unui cerb tânăr. Un torent cauzat de zăpezile topite mugea în apropiere și împreună ridicară privirile spre lumina caldă, care pătrundea printre crengi.

— O simt, spuse Tain Hu. Puterea.

— E ykari Himu?

Nu o crezuse niciodată pe Tain Hu ca fiind *cine știe ce* credincioasă, dar ducesa chiar avea credință.

— Schimbare, răspunse Vultjag. Oricum i-ai zice.

Îi aruncă o privire piezișă lui Baru.

— Mi-ai spus că nu există decât un singur drum înainte. Că Mascarada n-are să fie înfrântă niciodată. Doar subminată din interior.

Baru își întoarse privirea de la ea, ca și cum ar fi făcut o concesie mândriei.

— Tu mă faci să cred altceva.

Și, deși să zică sau să creadă lucrul ăsta i se părea mai rece decât apa din topirea zăpezilor, era adevărat.

— Ce poruncești, stăpână juruită?

Nici măcar un pic de zeflemea în glasul lui Tain Hu.

Își prezentaseră argumentele în fața Ținuturilor de Mijloc, își arătaseră puterea și hotărârea. Acum era vremea să le atragă de partea lor cu toată cavaleria și avuția pe care le aveau. Să înfrângă *Îndoiala trădătorului* și să adune fiecare potențial rebel, care încă mai șovăia, într-o forță unică și unită.

— Nayauru și Ihuake. Le facem să treacă de partea noastră.

* * *

Când schimbară direcția mergând și mai spre sud, Tain Hu se hotărî să-și testeze curajul și să urce pe drumurile stâncoase de pe Muntele Kijune. Acolo le găsi războiul.

— Nu-i chiar așa departe până jos, spuse Baru, după care, neputând să se abțină, izbucni în râs.

Jos de tot, vârfurile copacilor se mișcau în valuri lente, răvășite de vânt. Taberele Coiotului erau mici tușe de pânză și fum. La nord de ele, Munții Crestelor Iernii urcau la marginea cerului, cu coastele negre ca pana corbului și culmile la fel de albe și de neatins ca norii pe care-i străpungeau.

— Vino! spuse ea. Doar ai grijă cum pui piciorul!

Tain Hu se agăță de lanțurile de pe o parte și de alta a pasarelei, un pod periculos de îngust încătușat de versantul de stâncă, sus, deasupra Ducatului Ihuake – și se uită îmbufnată la Baru.

— Eu nu-s capră!

Lui Baru îi plăcea la nebunie. Precum stâncile negre și întinderile vulcanice din Taranoke, spații întinse sub cerul liber ca dintr-o copilărie de dinainte de frică.

— Vino, ducesă! îi făcu ea semn. Suntem aproape de vârf. Haide!

Tain Hu trase aer în piept în vântul care bătea cu rafale suficient de puternice, încât să huruie de-a lungul întregii cărări și să șuiere. Împietri, clar temându-se să respire, și căpătă o expresie de nefericire și frustrare pe chip în timp ce Baru mai râse o dată.

— Ducesă! strigă vântul.

Tain Hu se uită în josul potecii, instantaneu vigilentă, ca și cum cuvintele ar fi atins ceva mai din adâncul ei decât înălțimea. Venea cineva: Ake Sentiamut cea cu păr de culoarea paiului, cu haina din blană de urs strânsă în jurul ei, luptându-se cu lanțurile ca să urce de pe trecătoarea stâncoasă de jos.

— Ei bine, trebuie să fie ceva urgent, vorbi Baru, iar Tain Hu se încruntă.

Femeia-cavaler urcă la ele. Se duseră împreună spre o șa ferită dintr-o parte a Muntelui Kijune, unde puteau să țină sfat. Tain Hu se mișca repede acum, ca și cum ar fi fost de

datoria ei să fie neînfricată în fața vasalilor, deși se ținea aproape de Baru și călca pe urmele ei.

Se adunară la adăpostul neted al stâncii, gâfâind, cu răsuflarea tăiată. Ake îi oferi lui Tain Hu haina ei, dar ducesa o refuză elegant. Baru, înfrigurată de amintirea iernii aduse de vânt, se așeză lângă Ake și se ghemuiră împreună sub blana de urs.

Tain Hu își puse mâinile pe stâncă.

— Zi-ne!

— E război civil.

Tăcere preț de o clipă, cu excepția vântului care șoptea.

— Adică, întrebă Baru, altul decât al nostru?

Ake desfășură o hartă îngreunată. Ținuturile de Mijloc se deschiseră dinaintea lor, desenate cu cerneală pe piele de oaie – al doilea cat al casei alegorice a lui Baru, plin de meșteșuguri și vite. Baru își așternuse gândurile pe ea, formele tensiunilor și ale loialității. Vestul era al lui Nayauru Ziditoarea de Stăvilare, cu Autr și Sahaule alături, bogat în apă curată, care strălucea în mari lacuri de acumulare. Estul era al lui Ihuake. Cirezile ei erau vaste și asurzitoare și-l ținea pe soldatul Pinjagata strâns lângă ea, ca pe propriu-i pumn.

— Aici.

Ake urmări o linie de la capitala lui Nayauru, Naiu Lumina Zorilor, la cea a lui Ihuake, la Țarc.

— Iscoadele noastre au găsit urme în mocirlă.

Tain Hu expiră lent.

— Ale cui?

— Ale soldaților lui Nayauru. Mărșăluiesc spre est cu trupe masive.

Baru stabili pe hartă poziția lor, la nord de orașul liber Haraerod, în inima teritoriului lui Ihuake. Răspântiile Haraerodului, unde cei veseli veneau să cânte, unde cu ani în urmă dăduse peste ducele Pinjagata aflat într-o stranie patrulare.

— Vine Nayauru după noi?

— Nu. După Ihuake.

Tain Hu își răsfiră degetele spre colțurile hărții și o privi îndurerată.

— Nayauru a visat dintotdeauna la domnie, dar de data asta e prea devreme, moștenitorii nu sunt pregătiți. Nu are niciun copil din spița lui Ihuake ca să-l folosească pe post de uzurpator. De ce acum? De ce nu ne oferă nouă șansa...?

Lui Baru i se strânse stomacul. Insistase ca Nayauru să rămână pe loc. Înfruntase și supusese privirea lui Lyxaxu și se angajase că așa urma să se întâmple. N-o să mai aibă niciodată încredere în sfatul ei. Cum să reacționezi la așa ceva, cum să întorci situația într-un avantaj...

O mișcare scurtă din bărbie a lui Tain Hu transmise: „Dă vina pe mine".

— De ce n-am văzut asta? Ducesă? întrebă Baru.

— Am sperat că se va da de partea noastră. O respectam.

Ochii i se întunecară.

— Rebeliunea Neghiobilor i-a înghițit toată familia. De ce să facă așa o mișcare pripită? Oare nu mai ține minte nimic?

Baru studie harta, ridicându-și ochii o singură dată ca să se uite la Ake și dincolo de ea, în zare.

— Știu ce face.

Cele două femei din Vultjag se uitară la ea.

— A venit primăvara. Nayauru știe c-o să ne atace Mascarada. Sigur se așteaptă să-l vadă pe Cattlson plecând în marș spre nord, prin ducatul ei, ca s-o zdrobească pe Erebog. Vrea să fie indispensabilă Mascaradei atunci când începe ofensiva.

Baru se ocărî singură în timp ce vorbea, amintindu-și de indiciile ignorate, de legăturile nefăcute, de anii de dovezi care ar fi putut s-o pregătească pentru această alegere: Bel Latheman arătând spre Heingyl Ri, ideea lui Heingyl Ri despre o criză inevitabilă în Ținuturile de Mijloc, Pinjagata în patrulă, căutând o femeie care arăta ca tânăra ducesă Nayauru. Un întreg păienjeniș de intrigi, planul măreț al lui

Nayauru pentru tron, iar Baru nu se deranjase niciodată să tragă de vreunul dintre fire...

— Știe că Ihuake ne-a primit pe pământul ei. Asta îi dă o scuză să o distrugă și să-i ia pășunile, să revendice atacul drept un act de loialitate față de Falcrest și să câștige favoarea Parlamentului.

Și astfel să devină regina Aurdwynnului, mama unui neam care ar putea dăinui vreme îndelungată. O stratagemă de o îndrăzneală colosală, precum ceva dintr-o piesă, dintr-o epopee. Baru simți un fior rece de respect.

Tain Hu se gândi și ea la asta, cu maxilarul încordat și cu pumnii strânși, apăsând în piatră.

— Cățeaua aia magnifică! făcu ea, folosind cuvântul maia pentru lupoaica mamă, nu epitetul în afalonă. Ake, dacă Excelența Sa are dreptate... au văzut iscoadele soldați de carieră ai Mascaradei mărșăluind în ajutorul gărzilor lui Nayauru?

— Da.

Baru nu putu decât să clatine din cap în semn de apreciere. Coiotul sperase să-i folosească pe Nayauru și pe consorții ei împotriva lui Cattlson și acum, ei erau cei de care se foloseau alții. Tot ce avea Nayauru de făcut era să revendice Ținuturile de Mijloc. Cattlson avea să mănânce flancurile și să-i distrugă pe rebeli, iar ea și-ar fi avut dinastia.

Baru făcuse aceeași greșeală ca întotdeauna. Presupusese că Nayauru s-ar fi lăsat curtată de ea, o piesă a jocului pe care s-o ia și s-o mute cum vrea în teren. Nu o jucătoare de sine stătătoare.

Ake tremură lângă Baru când se înteți iar vântul.

— Am vorbit cu căpitanii de luptă. Vor să trimită vorbă în nord. Dacă Erebog, Oathsfire și Lyxaxu își trimit falangele în marș spre sud, îi putem aduce întăriri lui Ihuake și putem s-o salvăm.

— Nu!

Tain Hu și Baru clătinară din cap în același timp.

— Nu le putem oferi o țintă, zise Tain Hu, iar Baru arătă spre Treatymont și forțele adunate acolo: Cattlson și Heingyl, așteptându-l pe Coiot să se prezinte pentru exterminare.

— Doamnele mele, zise Ake plecând capul. Toată iarna ne-ați spus – și nu vreau să dau dovadă de lipsă de loialitate, – că i-am putea câștiga pe ducii din Ținuturile de Mijloc pentru cauza noastră. Acum descoperim că Nayauru ni s-a întors împotrivă. Unde se duce ea, se duc și Autr, și Sahaule. Dacă nu ne împotrivim lor, atunci ce facem? Dacă o să cadă Ihuake, Mascarada va stăpâni și coasta, și Ținuturile de Mijloc. Vom muri de foame.

Tain Hu își mută privirea de la femeia-cavaler la Baru și așteptă.

— Dă-mi un palimpsest! spuse Baru. Și cerneală!

Avea nevoie de armele ei.

Când Ake le găsi pe amândouă în geanta ei, Baru suflă în palme și explică ordinele în timp ce le scria.

— Îi vom opri noi înșine. Armata Coiotului va intra în Ducatul Nayauru la nord de locul unde se află ducesa în marș, o va tăia spre sud, îi va reteza liniile de aprovizionare și va amenința căminele soldaților ei. Armata lui Nayauru se va nărui fără măcar o singură bătălie. Vezi să ajungă vorba la toate coloanele noastre răzlețite!

— Am ieșit jerpeliți din iarnă, o avertiză ducesa. Bărbații au nevoie să-și vindece rănile și să mănânce corespunzător ca să scape de scorbut. N-ai face decât să-i arunci dintr-un chin într-altul.

— Nu există timp de odihnă. Coiotul mărșăluiește.

Baru îi susținu privirea.

— Moartea o să vină printre oamenii noștri înainte să cucerim Treatymontul. Să ne facem un tovarăș din ea.

În timp ce coborau pe poteca de pe Kijune se mai opriră o dată la cererea lui Tain Hu.

— Aerul e curat aici și o să-mi lipsească liniștea, zise ea.

Baru o strânse de umăr, ca de la camaradă la camaradă. Tain Hu se rezemă de ea preț de câteva clipe, în semn de recunoștință. Sau poate doar ca să se încălzească un pic.

* * *

Soldații lui Nayauru mărșăluiră spre est ca să cucerească Ihuake.

Coiotul începu manevra de ripostă.

O coloană de arcași-slujitori ai curții lui Oathsfire conduse marșul în Ducatul Nayauru. Uciseră un grup de pădureni și descoperiră că aceștia aveau la ei atât bani ai Mascaradei, cât și ordine amenințătoare cu sigiliul lui Cattlson: „Goniți vânatul din păduri! Ucideți-l! Ardeți lăstărișul! Nu lăsați nimic care să poată fi cules pentru mâncare!"

— De ce?

Baru se încruntă și se uită la Tain Hu, ținând scrisorile strâns în mână.

— Nu se poate să se aștepte să murim de foame acum că a venit primăvara. Cu siguranță știu că oamenii ne vor hrăni oriunde ne-am duce.

Tain Hu își unse sabia cu o fermitate inexpresivă.

— N-au intenția să ne înfometeze, spuse ea. Au intenția să-i *oblige* pe oameni să ne hrănească.

În spatele soldaților cu arcuri lungi ai lui Oathsfire, coloanele lui Vultjag goniră spre vest, apoi spre sud; iscoadele raportau gâfâind și cu un sentiment de teamă amestecată cu uimire puterea și concentrarea forțelor lui Nayauru: cavalerie și infanterie grea, la care se adăugau tehnicieni de asediu și companii în albastru cenușiu, alcătuite din soldați de carieră ai Mascaradei. Ziditoarea de Stăvilare își întărise armatele într-un trăsnet, căci se mișcau cu o viteză și o precizie înfricoșătoare.

Numai că trenurile lor de aprovizionare nu reușiră să țină pasul cu ele. Căruțe și catâri se împotmoliră pe

drumurile noroioase. Torentele de primăvară inundaseră locurile de traversare.

Baru putea să simtă slăbiciunea în aer. Nayauru lupta cu o armată alcătuită din soldați profesioniști și recruți, luați din sânul familiei înainte de sezonul atât de important al semănăturilor de primăvară. Or fi fost ei puternici pe câmpul de bătălie, dar trebuiau să mănânce, trebuiau să fie plătiți.

Îi puse pe bărbații din rândurile Coiotului să se ospăteze din trenul de aprovizionare.

Familiile Alemyonuxe-Vultjag loviră primele, arcașii lor țintind caii și căpitanii și ucigând de plăcere un bărbat din doi în fiecare coloană. Mesagerii lui Nayauru, împotmoliți în drumurile mocirloase, nu putură organiza represalii. Atunci când ducesa își trimise propriii pădurari pentru contraatac, viclenii vânători Awbedyr-Vultjag îi prinseră la rândul lor într-o ambuscadă. Ostașii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire, flămânzi de glorie, atacară ariergarda forței principale, dând foc taberelor rezervelor în puterea nopții.

Nayauru avea o armată gândită să câștige bătălii. Coiotul învățase cum să câștige războaie.

După care, cu totul din întâmplare, avu loc o bătălie.

Tain Hu, Baru și Sentiamut-Vultjag cotiră spre sud prea repede, poticnindu-se în coloanele prietenoase Hodfyri-Vultjag și Lyxaxu (care nu găsiseră suficientă hrană și erau toate flămânde). Aceasta duse la o zi de mare derută și, în dimineața următoare, cețoasă și caldă, câțiva dintre vânătorii Hodfyri intrară drept în flancul coloanei lui Nayauru, care se afla cel mai la nord: un paravan de țintași și arcași, iar în spatele lor o companie întreagă de soldați de carieră de-ai Mascaradei.

Tain Hu înjură o dată, vulgar, când veniră ștafete din fața coloanei cu vestea că descoperiseră și atacaseră accidental o trupă de aproape o mie de bărbați pe Drumul lui Fuller.

— Spune-i căpitanului Hodfyri...

Îi aruncă o privire lui Baru, încruntată, după care își luă ochii de la ea, de parcă îi ceruse părerea pentru ca apoi să se răzgândească.

— Spune-i că dușmanul nu ne știe numărul și intențiile! Spune-i să trimită luptători cât de departe poate pe fiecare flanc și să aprindă focuri!

— E ud lemnul, protestă ștafeta, și n-au cum să le aprindă...

— Zi-i să-l înmoaie în ulei de in. Vrem fum, nu foc. Un paravan pentru mișcările noastre.

Se răsuci brusc spre Ake Sentiamut.

— Coloana lui Lyxaxu trebuie să se grăbească cât de tare poate și să ni se alăture. Când dușmanul o să vadă fumul, va forma o linie de hărțuire. Noi ne vom arunca întreaga forță în flancul lui stâng să vedem dacă putem trece de el ca să-l învăluim. Trimite-ți cei mai buni arcași în față ca să le ucidă iscoadele! Orbește-i!

Ștafetele se împrăștiară. Tain Hu făcu semn și un bărbat îi aduse un arc scurt.

— O să meargă? întrebă Baru, agitată, încercând să evalueze forțele lor, numărul și capacitatea luptătorilor. Avem forța numerică?

— Nu forța numerică va decide această bătălie.

Tain Hu prinse arcul în spatele pulpei și se aplecă să-l încordeze.

— Mătușa mea îi zicea *jagisczion*. Război în pădure. Bătălia se câștigă cu derută, înșelăciune și ferocitate. Îi vom face să creadă că mișunăm prin toată pădurea și că vor muri cu siguranță dacă nu fug. Trebuie să fiu aproape de linie, cu rezervele, ca să pot ataca la punctul critic.

Baru, nesigură și cu inima în gât, ridică o mână.

— Am să mărșăluiesc în față, alături de tine.

— Nu!

Tain Hu ridică arcul, testând întinderea, aruncându-și mantia de lână pe spate. Nu se uită la ea.

— Ești prea valoroasă.

Baru nu o putea contrazice.

— Înălțimea Ta, spuse ea, pentru ca apoi să-și găsească cu greu cuvintele: Fii cu băgare de seamă!

Tain Hu ridică mâna a salut și probabil ca s-o facă să tacă. După care fluieră și-și chemă călărețiii, se întoarse și, în capul unei coloane de bărbați zdrențăroși, cu ochii roșii, dispăru la trap printre copaci.

* * *

Garda lui Baru descoperi o moară cu ciocane lângă un pârâu din apropiere și o duse acolo ca să aștepte.

Teroarea care o cuprinsese pe Baru venise din străfundul sufletului ei. Era o teroare numai a ei, o grijă fundamentală – apocaliptica posibilitate ca lumea *să nu permită planuri*, să funcționeze în moduri haotice și de nestăpânit, ca o singură lovitură norocoasă, o lovitură bine țintită din arc a unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată, care să poată aduce dezastrul total. Spaima că logica de bază pe care o folosise până atunci ca să se descurce în lume era o minciună.

Ori, și mai rău, că *ea însăși* nu era în stare să facă planuri, că era la fel de oarbă ca o copilă, că știa prea puține și se autoamăgea prea tare ca să cuprindă informația necesară și că, atunci când avea să vină confruntarea dintre modelul ei și adevărul pur, nesimbolic al lumii, lumea avea să o devoreze ca o sepie care înșfacă momeala.

Roata morii fusese decuplată de mașinărie și se învârtea și scârțâia fără rost.

— Haideți! porunci Baru. Mergem înainte.

Coborâră panta, printre uriașii brazi roșii de coastă, prin ceața subțire care se îngroșa într-un fum înțepător. Ajungeau la ei strigăte îndepărtate, unele se auzeau mai tare, altele mai încet, ca și cum restul lumii începuse să oscileze pe o maree de furtună.

Prin fum veni în fugă spre ei un bărbat, strigând în urună. Unul dintre pădurarii Sentiamut trase o săgeată peste capul lui, iar altul îl nimeri în burtă. Baru, împietrită de strigătul bărbatului (devenit țipătul unui om speriat), nici măcar nu scoase sabia.

Bărbatul căzu într-un tufiș ud.

Se gândi ce avea să povestească despre acest moment și, sperând să fie curajoasă, se duse la bărbatul căzut. Doi dintre pădurari ajunseseră deja la el. Țipa și tot țipa, și se apuca de rădăcinile din jurul lui cu mâini uriașe și puternice, dând cu capul în mocirlă, încercând să se retragă ori să se înece în noroi, sau să scape de săgeata din burtă. Încercase să și-o smulgă și-i rupsese penele.

— Rahat! înjură unul dintre pădurari, vorbind o stakhi suficient de simplă, încât s-o priceapă și Baru.

— E Ala Hodfyri?

— Nu, el n-avea atâția dinți, poate Ora?

— Vărul lui?

— Frate, cred...

— Ora se rătăcea tot timpul.

Bărbatul căzut holbă ochii șocat. Probabil, își zise Baru (plină de o rezonanță goală, ca într-o cavitate cum e cea lăsată de un ochi scos), descoperise un nou tip de durere, o permutare de neînchipuit până atunci a fricii. Mațele puteau sub el.

— Unul de-ai noștri, zise ea.

Pădurarul care trăsese se aplecă să vomite. Baru îl privi, așteptându-se să facă și ea la fel, dar nu-i veni. Bărbatul se îndreptă de spate, scuipă și zise:

— Aș vrea să nu fi strigat în urună, eu nu prea vorbesc urună.

Omul de pe jos încă mai țipa. Baru își dădu seama că toată garda se uita la ea. Făcu un gest de poruncă, neporuncind nimic, știind însă ce ordonase.

— Vrei s-o faci tu, Ude? întrebă un bărbat.

Pădurarul care vomitase își scoase cuțitul.

— Ah, făcu el privindu-l. Nu.

După care, spuse, de parcă era un lucru important:

— Are barbă.

— E în fântână, zise rănitul cu glas strident, după care începu iar să țipe, bătând pământul, disperat, fixând cu privirea bărbații din jurul lui, conjurându-i să înțeleagă. AM BĂGAT-O ÎN FÂNTÂNĂ!

Îl ținură și-i tăiară beregata.

— Cine-o să-i spună lui Ala? întrebă cel care vomitase.

— Eu, zise Baru.

Fumul începuse să se subțieze. Printre copaci, văzu un canion de lumină, drumul, câmpul de luptă.

— N-ar fi trebuit să venim, spuse ea. Înapoi la moară!

* * *

Război în pădure:

Coloana lui Nayauru văzu fum pe toată liziera pădurii, un talmeș-balmeș de ceață la distanța până la care zbura săgeata. Căpitanii răcniră ordinul: „Linia de bătaie! Intrați în formație, câinilor!" Soldații de carieră ai Mascaradei ce purtau măști albe se așezară în centru, hărțuitorii lui Nayauru pe flancuri și arcașii în spatele lor.

Bărbații Hodfyri din Armata Coiotului traseră dintre copaci, la adăpostul fumului, încercând să țină dușmanul pe loc. Planul de luptă a lui Tain Hu era atât de simplu, încât îl putea pricepe și un idiot. Trebuia să fie, căci nu avea

altă cale de a-l comunica către toate grupurile răzlețite și derutate participante la război.

Jagata stakhieczi atacară primii. Unitatea de sub comanda lui Tain Hu în care se încredea cel mai puțin, dar care era cea mai dură. Dziransi conduse luptătorii Conacului Hussacht, palizi, cu părul roșu, răcnind și strălucind cu platoșe de oțel aspru spre flancul lui Nayauru. Îi loviră vânătorii luați la oaste ca niște fantome. Nimeni din Aurdwynn, fie el om de rând sau duce, nu uitase frica de un imperiu stakhieczi reunificat, o avalanșă de oțel coborând din Munții Crestelor Iernii. Acum acea frică venea urlând spre ei.

Erau singura linie de infanterie pe care o avea Tain Hu. Singurii luptători ai Coiotului capabili să stea în loc deschis și să împartă lovituri.

Însă căpitanii lui Nayauru nu știau asta. Hărțuitorii ei cu veste de piele și sulițe scurte văzură o armată de lănci lungi și platoșe indestructibile. Așa că făcură ceea ce ar fi făcut orice luptător sănătos la cap, ceva predictibil, cel mai dezastruos lucru...

Se retraseră spre soldații Mascaradei din centru, lăsând flancul să se îndoaie.

Tain Hu și Coioții ei săriră prin breșă. O zbughiră peste drum, trăgând cu arcul din mers, și intrară în pădure în spatele liniei lui Nayauru. Cu ei veni încă o coloană, fără scuturi, vopsită în roșu, tremurând în lesă. Fanaticii-Elevi ai lui Lyxaxu.

Tain Hu le dădu cuvântul.

Aceștia strigară axiome nihiliste, de tăgăduire de sine când drogurile le forțară ochii să se deschidă. Când ajunseră printre arcașii lipsiți de armură ai lui Nayauru, din rândurile acestora se auzi vacarmul unei învălmășeli abominabile.

Luptătorii lui Nayauru, loviți din față și din spate, se învârteau în cerc, țipând, puși pe fugă.

Soldații de carieră ai Mascaradei rezistară pe poziții, cu scuturile ridicate, închiși ca într-o cutie în fața tirului de săgeți. Cu hotărâre grotescă începură să se retragă. Arcașii iuți de picior îi hărțuiră însă până când Tain Hu, temându-se să nu rămână fără săgeți sau să fie trasă înspre locul unde se aflau rezervele, ordonă încetarea urmăririi.

Veni la moara unde era Baru în fruntea unei mulțimi care ovaționa și-i oferi Mânii Mai Corecte un dar: un cap mascat, cu oțelul coifului îndoit acolo unde oprise săgețile și cu o săgeată cu pene albastre ieșind din tâmplă acolo unde nu le mai oprise.

— Avem prizonieri, zise ea. Să-i scurtăm de cap?

— Spune-le să se ducă acasă la familiile lor! porunci Baru. Spune-le să ducă vorba ducesei Nayauru: treci de partea noastră și încă mai putem fi milostivi.

— O soartă dreaptă pentru luptătorii lui Nayauru, zise Tain Hu, ridicând capul pe care i-l adusese în dar. Însă de bărbații din Falcrest, cei cu măști, ce-o să se aleagă?

— Taie-le tendoanele! porunci Mâna Mai Corectă. Lasă-l pe Cattlson să se înece în propriii lui infirmi!

CAPITOLUL 22

În acea noapte în tabără, sub pielea de cerb a cortului ei, Baru se trezi dintr-un vis în care îi apăruse o pasăre cu o săgeată în spatele ochilor și cu aripi cu pene albastre, care dădea roată pieței din Iriad, strigând în jos la ea: „Am băgat-o în fântână!" De pe culmea moartă din Taranoke veni tunet și foc, iar ea ridică privirea și văzu pantele acoperite în pânza roșie a velelor, ce se rostogolea spre ea, un țipăt în aer, panică pe pământ.

— Doamna mea, șopti armașul care o scuturase să se trezească. Doamna mea.

— Da, zise și-l apucă de încheietura mâinii. Ce vești ai?

— Ai țipat.

Bărbatul își feri ochii, iar ea își dădu seama rușinată că nu știe cum îl cheamă.

— Am crezut că s-ar putea să vrei să fii trezită.

— Desigur, zise Baru, apoi cuprinsă de o recunoștință bruscă, adăugă: Ai procedat bine.

* * *

Coloana victorioasă Alemyonuxe, înflăcărată de gloria bătăliei de pe Drumul lui Fuller, își aduse răniții într-un cătun numit Imadyff – cuvântul belthyc pentru „crâng bun". Când vindecătorul satului nu reuși să salveze de infecție un fiu favorit Alemyonuxe, tatăl înnebunit de durere al acestuia, văduv și om dur, îi ucise fiul drept compensație – scoțându-i mațele printr-o despicătură în burtă. Două mame din

sat traseră în el când îl executa pe băiat, izbucni violența, iar Coioții Alemyonuxe, flămânzi și nebuni de sânge, arseră cătunul din temelii. Îmbătați de război, o luară spre sud spre cea mai apropiată vâlcea a lui Nayauru, găsiră magazii de sare și carne în satul de acolo și plecară cu ele, ucigând paznicii și grupul care venise după ei.

Greutatea iernii și ritmul războiului din pădure începuseră să-și spună cuvântul. Bărbații erau nebuni din cauza scorbutului, lihniți de foame, epuizați și nu aveau niciun pic de loialitate ori dragoste față de oamenii Ducatului Nayauru.

— Nu ne putem întoarce împotriva fermierilor liberi și a țărănimii, șuieră Baru, iar cei din consiliul Vultjag de război încuviințară din cap, uitându-se la steagul cu monedă și cometă, la palma întinsă.

Dar Tain Hu, cu ochii întunecați, clătină din cap și oferi un sfat crunt. Armata Coiotului se mărise prea mult, devenise prea flămândă de carne sărată, bere și sânge. Nu avea ce mâncare să găsească. Ca să lupte pe teritoriul inamic, trebuia să vâneze.

— Există un echilibru, spuse Tain Hu, ce se poate observa oriunde în natură. E nevoie de multe prăzi pentru a susține un prădător. Am adus prea mulți prădători în Ducatul Nayauru.

Iar Baru văzu mâna Mascaradei la lucru. Își trimisese pădurenii peste tot, alungase căprioarele, arsese lăstărișul, adunase ce se putea găsi de mâncare și făcuse provizii în fortificațiile sale. Nu-i lăsase Coiotului altă pradă decât șerbii lui Nayauru.

Mascarada avea o perspectivă vastă asupra războiului, era gata să lupte nu doar pe câmpul de luptă, călare pe cal și cu sulița în mână, ci peste tot, cu orice avea la dispoziție. Făcea planuri pe termen lung. Baru știa lucrurile astea, le știa mai bine decât oricine altcineva din rebeliune. Cunoștea puterea secretă pe care o avea Mascarada.

După consiliu se duse la Tain Hu. Trase de două ori aer în piept ca să vorbească și-l dădu afară tot de două ori, înainte să spună în cele din urmă:

— Am să-i ordon Coiotului să înceapă să ceară tribut de la satele lui Nayauru. Mâncare și îmbrăcăminte. Săgeți. Capre. Numai ce ne trebuie.

— O s-o facă și cu, și fără ordinele tale.

— Măcar așa mă pot preface că dețin controlul, zise Baru.

Își verificase hărțile personale, rulate în corn, pe care le păzea ca pe ochii din cap. Ducatul Nayauru era albastru aprins. Șerbii Ziditoarei de Stăvilare, dependenți de împrumuturile Băncii Monedei Fiduciare, o iubeau cu toții.

Dar Coiotul trebuia să se hrănească.

* * *

Coloanele de șoc ale lui Nayauru ajunseră la forturile de frontieră ale lui Ihuake și începură asediul. Afectate de scorbut, disperate, înconjurate de o elită de pionieri de asediu ai Ziditoarei de Stăvilare, garnizoanele lui Ihuake nu aveau să reziste o lună. Când aveau să cadă, Nayauru avea să controleze granița și, prin Drumul de Centură, să amenințe capitala Stăpânei Vitelor de la Țarc. Putea oferi Treatymontului un drum sigur spre nord ca s-o atace pe Erebog. Victoria finală avea să fie foarte aproape.

(Uitându-se pe hărți și pe rapoarte, Baru se încrunta la fragmente de amintiri nedeslușite, vechi de ani de zile – fragmente ale unui monolog, un orizont întrezărit prin ochi întunecați, un anume râs – șuvoaie de lumină pe lacuri de acumulare de chihlimbar – unde, de ce? Era important?)

Dar înainte să cadă forturile, interveni Armata Coiotului.

Iscoadele lui Lyxaxu găsiră o țintă tentantă: un convoi mare, foarte bine păzit, împotmolit în mocirla de primăvară

taman în apropiere de un punct de traversare a râului. Oștenii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire arseră podul și începură să-i vâneze pe paznicii convoiului, ucigând mai întâi animalele de povară și caii, apoi trecând la oameni.

Paznicii convoiului ar fi putut să reziste mai mult decât rezerva de săgeți; slujitorii ducali ai lui Oathsfire fuseseră antrenați să atace în masă, nu cu precizie. Numai că ei nu aveau niciun chef să stea lângă căruțe și să fie doborâți. Mai întâi câțiva, apoi în grupuri, abandonară convoiul și se împrăștiară prin pădure. Participanții la incursiune din partea Coiotului îi văzură chiar pe unii prădându-și propriile căruțe înainte să fugă.

În convoiul care căzuse în mâinile lor, Coioții lui Oathsfire găsiră saci și cufere cu bani. Lefuri pentru tehnicienii de asediu și pentru recruții de pe front.

— Am învins, zise Baru, încântată de vești. Luptătorii lui Nayauru știu deja că ea nu le poate garanta siguranța familiilor și a pământurilor lor. Fără plată, se vor răscula.

— Asta ai zis astă-toamnă.

Tain Hu se ghemui lângă ea în cortul de comandă, ajutând-o să decodeze misivele cifrate, în iolynică, ce ajunseră la ele.

— Ai zis că Nayauru depinde de bani. Ne-a surprins o dată și se poate să ne surprindă iar.

— Ea se poate să mă surprindă. Luptătorii ei nu. I-am răpit lui Nayauru avântul. Are să cadă la învoială.

Și avea dreptate. Ducesa Nayauru trimise călăreți la Ihuake să întrunească un consiliu și să o roage să-i retragă pe Coioții cărora li se dăduse drumul prin codri.

La rândul ei, Ihuake trimise călăreți în Ducatele Erebog, Lyxaxu, Oathsfire, Vultjag și Unuxekome, cu rugămintea către rebeli să trimită emisari în Ținuturile de Mijloc, cerând sfatul Mâinii Mai Corecte. Nu se angajase încă nimeni la o întâlnire la nivel înalt între rebeli și marile puteri.

Din Treatymont nu veni nicio veste.

Rebelii aveau să țină sfat cu ducii din Ținuturile de Mijloc. *Îndoiala trădătorului* era pe punctul de a fi învinsă.

* * *

Pe când mărșăluiau înapoi spre est, înspre Ducatul Ihuake, îndreptându-se către consiliu pe nevăzute, Baru se trezi consemnând victoria ca și cum se întâmplase deja, ca pe un fragment dintr-o istorie viitoare pe care rebeliunea voia s-o scrie: „Consiliul din Ținuturile de Mijloc avea să fie ținut minte ca primul mare punct de cotitură, triumful strategiei de iarnă a Armatei Coiotului, momentul în care Aurdwynnul a învins *Îndoiala trădătorului* și a transformat rebeliunea în ceva real".

Prostesc și naiv, dar greu de oprit. Așa ar vedea Unuxekome viitorul – ca pe o poveste, ca pe o saga care se îndreaptă spre punctul culminant.

Aveau să se întâlnească la Haraerod, pe pământul lui Ihuake, în umbra Muntelui Kijune. Așa veniră:

Unuxekome și Oathsfire împreună, mărșăluind spre vest dinspre Inirein, înțepându-se unul pe altul în chestiuni de bani, femei și mândrie când traversară câmpia Sieroch. Oathsfire luase zece companii de iscoade și arcași de elită care să stea de santinelă. Unuxekome venise cu un sabat de ilykari din porturile și orașele lui locuite de scufundătoare, înarmate cu știința adevărului și a falsității, gata să adulmece orice trădare. Ducele Pinjagata li se alătură pe drumul spre Haraerod, mărșăluind de unul singur, încrezător că puterea armată a ducatului său îl făcea mai valoros ca aliat decât ca prizonier ori cadavru. Acesta puse capăt ciondănelii celor doi, căci limba lui de soldat le dovedi amândurora că-și găsiseră nașul, iar ei considerară că era mai bine să se retragă.

Negustorii, berarii și croitorii din Haraerod fură încântați să le vină mușterii – arcașii deșirați ai lui Oathsfire care purtau tunici ca niște pietre de moară și mamele cu ochi ageri, care vorbeau puțin și erau amatoare de frunză de mason.

Urmară apoi Erebog și Lyxaxu, Baba și ducele-filosof, care, și dacă își aduceau aminte de anii de rivalitate din nordul aspru, ei bine, erau înțelepți și perspicace, comportându-se ca și cum ar fi dat uitării acele vremuri. Din trecătoarea înaltă de lângă Muntele Kijune o văzură venind pe Ziditoarea de Stăvilare Nayauru: un șuvoi glorios de cavalerie în armură scurgându-se dinspre vest în frunte cu ducesa în rochie albă, a cărei ținută vădea o semeție de nezdruncinat. De-a stânga ei călărea Autr Sarea pentru Saramură, lat în umeri și puternic, cu brațele ca niște ciocane și pielea de culoarea humei, iar de-a dreapta ei, Sahaule Năpasta Cailor, care ținea o suliță plină de sânge întunecat.

— Are, cu siguranță, niște gusturi aparte, remarcă Lyxaxu, privind coloana printr-un ochean. Bărbați cu anumite nume.

— Și tu ai nume maia, băiete, zise Erebog chicotind la reacția lui. Sângele tău ar putea intra în visul măreț al lui Nayauru. Numai să-i spui lui Mu a ta că a fost o chestiune de stat – are să te ierte.

— Crescătorii incrastici ar spune că vechiul sânge al vestului s-a subțiat în venele mele. S-a diluat și a pălit de la atâtea căsătorii cu nordul.

Lyxaxu puse paharul jos.

— Nu cred că are vreo importanță, continuă el. Vorbim în șoaptă despre Nayauru, dar șoaptele ne conduc pe căi greșite.

— Spune-mi marea ta teorie, o, înțeleptule!

— Nu-i nimic atât de perspicace.

Lyxaxu strânse ocheanul cu mare grijă.

— Doar că ea îi iubește și ei o iubesc la rândul lor. Asta ne lipsește nouă.

Erebog își întoarse privirea cu ochii pe jumătate închiși.

— E o prostie să iubești un consort nobil. Îți pune piedici, zise ea.

Lyxaxu nu insistă. Își dădea seama ce voia Baba să spună după cum își coborâse ochii, evitându-i privirea, desigur, dar și linia orizontului. Ca și cum îndepărtații Munți ai Crestelor Iernii ar fi putut-o tăia.

Ducesa Ihuake sosi două zile mai târziu într-o coloană de cai de război care trecea într-un torent atât de puternic, încât ar fi trebuit urmată de o echipă care să se ocupe de lucrări la drumuri. Ea și Nayauru făcură un schimb prudent de daruri de pace. Cu Ținuturile de Mijloc și Nordul Rebel la un loc, consiliul le mai aștepta doar pe Mâna Mai Corectă și pe generalul ei ori vestea că armata Mascaradei și cavaleria ducelui Heingyl veneau dinspre Treatymont să-i ucidă pe toți.

Armata Coiotului ieși din pădure, răzlețită în coloane, precaută, sălbăticită.

Baru, Tain Hu, curajosul bărbat stakhieczi Dziransi și armașii lor veniră pe faleza de deasupra Haraerodului, privind în jos la o vale inundată de culoare: un tartan de ducate, o masă glorioasă și vorace de cai și corturi, vârfurile sulițelor cu care făceau exerciții de luptă falangele de gardă din Haraerod, tăind lumina soarelui.

— Devena, răsuflă Tain Hu și căzu în genunchi într-un gest de adorație. Uite Aurdwynnul de altădată. Puterea noastră străveche. Excelența Ta...

Se ridică împingându-se în pulpe, echilibrându-se pe vârfurile degetelor de la picioare și un deget de la mâna înmănușată și privi înapoi cu mirare.

— Iată ce am creat, zise ea, zâmbind și făcând gropițe în obrajii brăzdați cu roșu. Iată primăvara pe care a plantat-o iarna noastră.

Coborâră în vale, iar steagul cu monedă și cometă flutura pe un catarg plecat. Ducesa Ihuake își trimise cavaleria ca escortă, după care Nayauru, ca să nu se lase mai prejos decât rivala ei, o trimise și ea pe a sa, iar Oathsfire ieși călare ca să le întâmpine, cu cai pentru Tain Hu și Baru Pescărița, care refuză să meargă pe cal în timp ce gărzile ei mergeau pe jos, așa că descălecă de asemenea și merse alături de ele. Barba îi crescuse iar odată cu venirea primăverii și vorbea cu o veselie lumească.

Intrară în Haraerod cu larmă de copite și ovații. Adorația era însă una temătoare, își zise Baru, nesigură, tulburată.

Adunaseră prea multă putere în acel loc. Umpluseră valea cu prea multă putere, nesiguri de loialitatea ei.

CAPITOLUL 23

— Ar fi o eroare de rigurozitate, vorbi Lyxaxu, dacă nu am face presiuni asupra Excelenței Sale în acest punct. S-a arătat foarte încrezătoare în disponibilitatea lui Nayauru de a aștepta. S-a înșelat. Asta e tot ce vreau să zic...

Tain Hu sări să vorbească peste el.

— Nu e asta tot ce vrei să zici. O subminezi.

— Vultjag, spuse Oathsfire, cu o căutătură cruntă peste buza halbei sale cu bere. De-acum nu te mai pișii în pădure. Ăsta e un consiliu între egali. Dă dovadă de respect!

Brațele îmbrăcate în zale ale lui Tain Hu se încordară pe brațele scaunului.

— Baru Pescărița a înfruntat cu curaj scorbutul și foamea câtă vreme voi i-ați risipit comoara pe arcași și pe blănuri. Dacă ați avea numai o fărâmă din curajul sau convingerea ei, ați spune pe șleau ce vreți...

— Toți vrem același lucru, zise Lyxaxu și-și ridică mâinile râzând. Vultjag, te rog.

— Așa să fie oare? Așa e, Lyxaxu?

Tain Hu se trăsese pe jumătate din scaun arătând spre Erebog, de parcă ieșise din pământ ca un cutremur.

— Ia să căutăm noi o *eroare de rigurozitate*, da? Erebog – vrei ce vrea și el? Ai vrea s-o ascunzi în palmă pe Mâna Mai Corectă și s-o iei acasă, unde s-o ții până e utilă pentru jocul de numire a unui monarh?

Erebog își arătă dezaprobarea față de lipsa de eleganță a întrebării.

— Îi împărtășesc îngrijorarea lui Lyxaxu. Excelența Sa a judecat greșit intenția lui Nayauru. Numai că mie mi-e clar

că ne datorăm poziția bună acțiunilor Coiotului și înțeleg că meritul îi aparține Pescăriței.

„Aș vrea să tacă toți din gură și să facă precum zic eu", își zise Baru în sinea ei.

Ducii rebeli se înțeleseseră să se întâlnească la Haraerod într-o casă deschisă să țină sfat. A doua zi era necesar să le vorbească lui Nayauru și Ihuake într-un singur glas. Dar în seara aia...

Ei bine, în seara aia, cei din consiliu o făcură pe Baru să-și piardă speranța că se mai putea întâmpla așa ceva.

— Vrei să spui, zise Oathsfire, că tu îi datorezi poziția *ta* bună. Au fost luptători stakhieczi pe pământul tău, nu-i așa, Erebog? Bărbatul acesta, Dziransi, emisar al Conacului Hussacht, a venit în sud din citadelele lor ascunse ca să discute, în cele din urmă, cu noi – cum a ajuns acolo? La cine ai fi apelat să te apere, dacă nu venea Coiotul să-ți deschidă drumurile și să alunge bandiții de pe pământurile tale? Oare Ducatul Erebog ar fi devenit Conacul Erebog până acum?

Oathsfire nu era tocmai lipsit de istețime.

Lyxaxu îi aruncă lui Oathsfire o căutătură cruntă, probabil ca avertisment să nu meargă încă pe ideea aia.

Nu era nevoie, căci Baba îl ignoră.

— Irelevant. Ce contează acum este să o curtăm pe Nayauru ca s-o îndepărtăm de Treatymont.

— Să o curtăm ca s-o îndepărtăm?

Unuxekome scoase un hohot de râs sănătos.

— O știm cu toții pe Nayauru. O să se bage în pat cu ambele tabere, după care o să continue să facă tot ce-i place.

— Nțț.

Erebog îndepărtă o scamă de pe mâneca rochiei ei.

— Îi confunzi poftele cu politica. Dacă i-aș fi avut pe Autr și pe Sahaule de vecini în tinerețe, aș fi plecat și eu la vânătoare.

— Până acum am fi putut-o avea însărcinată cu copilul lui Oathsfire. Asta ar fi legat-o de noi.

Unuxekome întinse mâna spre Baru, de parcă voia s-o facă atentă. O salutase ca pe un vechi camarad de navă și stătuse până târziu să-i audă poveștile de război.

— Nu-i prea târziu să aranjăm o alianță prin căsătorie, adăugă Mirele Mării.

— Și tu ești la fel de bun de însurătoare ca mine, zise Oathsfire cu o uitătură mânioasă. Crezi că o căsătorie ar lega-o? Ar face un copil cu mine și l-ar pune în locul meu.

— Probabil c-ar trebui să fii ultimul din consiliul ăsta care să vorbească despre cât de demnă de încredere e o căsătorie, vorbi Erebog cu glas mieros.

Baru îi simțea lipsa preotesei ilykari, a registrului ei cu secrete, a templului ei tăcut scăldat în ulei de măsline și-n lumina felinarelor care puteau aduce sfârșitul acelui loc. Conspirației ăsteia afurisite îi lipsea cheia de boltă. Nu mai rămăseseră decât ambițiile ducilor care se arcuiau instabile.

Ah, dar... nu se oferise *ea* să fie acea cheie de boltă, la casa aia de pe râu, pe țărmul ăla nenorocit? Nu se declarase ea Mâna Mai Corectă?

— Ajunge!

Baru se aplecă înspre cercul de scaune din lemn de brad roșu de coastă.

— Am citit registrele...

— Măcar eu am divorțat de-a mea... șuieră Oathsfire. În loc să aranjez o dispariție pe tăcute departe de tot, în nord, în conacul cuiva pe care am decis că-l iubesc mai mult.

— Am zis: *Ajunge!*

Vocea lui Baru îl făcu pe Oathsfire să se tragă la loc pe scaun și îi smulse lui Erebog o ușoară zvâcnire a buzelor.

— E adevărat că iarna ne-a consumat comoara. Dar am investit bine. Banii noștri au cumpărat mâncare și arme pentru mii de oameni. Eforturile Coiotului în Ținuturile de Mijloc au salvat alte zeci de mii de la moartea prin

înfometare. Avem o poziție impunătoare. Acum trebuie să ne folosim de câștigurile noastre.

Toți ducii se uitară la ea cu o liniște bruscă și atentă. Baru simți cea mai mare presiune din partea lui Lyxaxu și a lui Erebog, care nu stătuse niciodată la sfat cu ea.

„Nicăieri pe lume nu există un loc în care o adunătură de lorzi sau iubiți să nu aibă propria politică", își zise Baru.

— Îi cunoști pe ducii aceștia mai bine decât mine.

Ceda un pic în fața lui Lyxaxu, o recunoaștere pe ocolite a greșelii ei.

— Cum le putem împăca pe Nayauru și pe Ihuake și să le câștigăm pe amândouă de partea noastră? Le vor urma clienții lor?

Controlul Aurdwynnului ținea acum de Ținuturile de Mijloc în toate modurile care contau: geografie, negoț, puterea armelor. Ca să câștige vara, rebelii trebuiau să întoarcă Ținuturile de Mijloc împotriva Treatymontului, împotriva umbrei îndepărtatului Falcrest și a represaliilor sale.

— Nu cu tezaurul nostru, se pare, murmură Tain Hu, iar Oathsfire dădu ochii peste cap.

Unuxekome își frecă încheieturile mâinilor.

— Are dreptate. Nu mai avem finanțele necesare unui război lung, mai ales dacă se ajunge la asediul Treatymontului. Culoarele marine sunt deschise – își pot aduce ajutoare cu corabia.

Baru întorsese problema pe toate părțile. Aveau nevoie de venituri, ceea ce ar fi însemnat ori dări aspre – distrugând taman sprijinul popular care o adusese în acest punct – ori jafuri. Jafurile aveau să meargă pe termen scurt, dar nu se potriveau scopurilor pe termen lung ale lui Baru.

— Trebuie să ne arătăm puterea.

Glasul ca un trosnet de vreascuri al lui Erebog evocă amintiri ale bătrânilor din Iriad adunați la sfat șoptit, în timpurile de dinainte ca molima să mături Taranoke.

— Înainte să vină corăbiile din Falcrest, continuă Baba. O demonstrație de forță care le va determina pe Ihuake și pe Nayauru să treacă de partea noastră.

— Avem cavalerie, spuse Oathsfire, după care, aruncându-i o privire fugară, ranchiunoasă lui Unuxekome continuă: Și multe corăbii. Poate o ieșire în Portul Horn...

Se auzi un strigăt alarmat de la ușa casei. Baru sări în picioare aproape la fel de repede ca Tain Hu. Două ilykari de-ale lui Unuxekome, femei cu siluete de focă în verde calaican prinseseră un bătrân într-o mantie de postav de recrut ducal al lui Ihuake. Strigară în urună către ducele lor; Baru nu cunoștea cuvintele.

Lyxaxu lăsă să-i cadă cuțitul.

— Bine ochit. O deghizare talentată.

Bărbatul cu barba căruntă începu să râdă.

— Prea mult talent, cârâi el. Hărțuit tot drumul din Treatymont, hăituit prin păduri și vâlcele și numai un om credincios m-a depistat, și pentru ce? Ar fi trebuit să nu plec!

Începu să tușească, un sunet sec și aspirat, nu prea diferit de cel al voioșiei lui. Baru recunoscu tusea cu un fior de teamă.

— Xate Olake, murmură Tain Hu.

Baru ajunse prima la bătrân, cu ducesa la doar un pas în urma ei.

— Dați-i drumul! le porunci ea ilykarilor. E al nostru.

Șeful spionilor din Treatymont, frate geamăn al Jurispotenței Aurdwynnului, înaintă împleticindu-se în cercul rebelilor. Epuizarea îi adâncise ridurile din jurul ochilor, ca niște rune ale voioșiei sau ale furiei.

„Mă întreb dacă tu l-ai omorât pe Muire Lo", se gândi Baru. Iar gândul prinse putere.

Ducesa Erebog se aplecă în față din scaun.

— Olake? Tu ești, vulpoi bătrân? Credeam c-ai murit acum trei ani.

— Aș fi murit acum trei *zile*, dacă nu era ologul ăla stakhi pe care l-a trimis Yawa să mă îndrume. N-am văzut în veci un pădurean mai bun. Ducele Fantomă căutându-și hrana și luând-o la goană ca un cerb!

Se aplecă spre Baru și, trăgând-o după el ca pe un baston, se îndreptă șchiopătând către un scaun.

— Am pierdut Treatymontul. Cattlson a dat naștere la un neam de demoni pe care el îi numește Limpeziți. Mi-au smuls rețeaua din rădăcini. Ca și cum puteau mirosi un spion doar adulmecându-i o dată răsuflarea.

Se prăbuși pe scaunul lui Baru, trăgându-și mantia în jurul lui.

— Yawa s-a hotărât să mă „aresteze" înainte s-o poată face ei. M-a prevenit la timp ca să fug. Și...

Când zâmbi, ochii îi luciră precum nestematele de iarnă.

— M-a trimis cu un dar.

Scoase un corn pentru băut de sub mantie, îi desfăcu dopul și turnă un șuvoi de bere neagră pe podea.

— Ăsta, zise el, băgând mâna în corn, este rodul tuturor subterfugiilor ei. Cattlson încă o mai crede loială. Cruzimea ei e singura dovadă de care are el nevoie, ceea ce o menține în cercul intimilor lui.

Xate Olake oferi cercului o mărgică de ceară și lemn.

— Aici, scrisă în cel mai tainic cod al nostru, se află strategia represaliilor Mascaradei. Planul său de a zdrobi rebeliunea.

Ducii se aplecară în față așteptând tăcuți.

Baru însă vorbi, nevrând să-l lase pe Xate Olake să le atragă toată atenția:

— Noi de ce vom avea nevoie ca să-i zdrobim la rândul nostru?

Privirea ei și a lui Xate Olake se întâlniră. Simți cum o furnică palmele și-și aminti de amenințarea otrăvii lente, își aminti de cuvintele lui de rămas-bun: „Te vei strădui să meriți un antidot".

— Mână Mai Corectă...

Trecu mărgica secretelor din mână în mână cu ochii sclipindu-i în nuanțe de portocaliu și albastru la lumina torțelor.

— ...am auzit că te-ai făcut regina rebeliunii.

— M-am făcut un strigăt de luptă.

(Ce obositor devenise să-i vezi pe Unuxekome și pe Oathsfire uitându-se unul la altul la auzul acelui cuvânt, „regină".)

— Așa cum ți-am promis, adăugă ea.

— Și bine ai făcut. Când o să vină lovitura Falcrestului, o să avem nevoie de un Aurdwynn unit.

Xate Olake îi cuprinse cu privirea pe trădătorii strânși acolo, cu o expresie de epuizare profundă și neascunsă.

— Guvernatorul Cattlson plănuiește să pună capăt rebeliunii în primele zile de vară, cu o singură lovitură decisivă în nord. Nu-l poate opri nimic în afară de cavalerie și de falangele ducatelor din Ținuturile de Mijloc. Așa că mâine trebuie să înfrângem *Îndoiala trădătorului* sau să ne lăsăm nimiciți.

Rânji la ei în liniște, murdar, păros și cu părul încâlcit.

— Vă amintiți cu toții *Îndoiala trădătorului*, nu-i așa?

* * *

Mai încolo, când în cele din urmă se termină sfatul, Tain Hu veni la ei și îngenunche murmurând:

— Duce Lachta.

— Vultjag.

Bătrânul îi ciufuli părul ducesei.

— Arăți zdravănă, nepoată! I-am vizitat mormântul lui Ko în drumul spre nord. A trebuit să mă prefac nebun ca să trec de îngrijitor. Aș vrea ca bătrâna aia aţâţătoare la război să ne poată vedea acum... rebeli din nou, în cele din urmă.

— Ai fost în Treatymont. Mă întrebam dacă...

Tain Hu îi aruncă o privire fugară lui Baru și continuă grăbită:

— Vestea despre rebeliunea noastră a avut la dispoziție toată iarna ca să înconjoare Marea Cenușii. A existat vreun semn – adus de corăbii, probabil, ori măcar o scrisoare, un simbol? Ceva lăsat pentru ochii tăi?

Privirea lui Xate Olake se înăspri.

— Nu, zise el. Nu. Cred că ar trebui să fim recunoscători pentru asta.

Baru își puse în gând să cerceteze chestiunea, odată ce se împrăștiau cei adunați pentru consiliu, odată ce câștigau Ținuturile de Mijloc. Cei doi însă aveau în suflet o suferință care cerea să nu fie iscodită.

— Am să vă las să vorbiți între patru ochi, spuse ea și o lăsă pe Tain Hu să discute cu bărbatul care-i era unchi prin căsătoria cu o femeie moartă de ani buni.

Tain Ko. De unde știa ea numele ăsta? Cine i-l menționase? De ce-și putea aminti vocile bătrânilor din Iriad, dar nu... Ei bine, când era copil nu se îmbăta niciodată atât de des.

Erebog o prinse la ușă. Pe strada din spatele bătrânei ducese, un șir din gărzile ei aștepta cu torțe strălucitoare, în tunici roșii cu simbolul bărbatului din lut ars.

— Excelența Ta.

— Înălțimea Ta.

Baru se rezemă de cadrul ușii.

— A fost fascinant să te văd în consiliu, zise Baba.

Cât de fragilă arăta, cu părul alb ca neaua și cu pielea pătată din cauza vâstei înaintate! Cât de bătrâni și amenințători îi erau ochii! Nimic asemănător privirii pătrunzătoare și inteligente a lui Xate Yawa, nu, Erebog avea ochi de os uscat, ochi de scorbut și frig crâncen, și chiciură pe piatră.

— Lyxaxu mi-a spus atâtea despre tine. E interesant de văzut unde greșește.

Baru dădu să-i sărute mâna, așa cum o învățase Xate Yawa. Erebog refuză strângând degetele.

— Fără politeturi. Amândouă avem treabă de care să ne ocupăm. Am vrut să-ți spun...

Baru, grijulie să nu pară prea autoritară, grijulie cu propriul ei instinct de a-i respecta pe alții, ridică din sprâncean și așteptă să audă ce are de spus.

— Să nu faci nimic din dragoste!

Zâmbetul ei avea ceva ucigător: nu o amenințare, nu un avertisment. Doar sentimentul că îmbătrânise, că-și simțea focul interior arzând mocnit și alegea să vorbească pe șleau. Nu o costa nimic.

— Am iubit cândva un prinț, departe în munți. L-am iubit fără nicio cumpătare și fără rezerve. Greșeală care nu-mi dă pace nici în ziua de azi.

Nu era un sfat personal, înțelegea Baru, nu între nobili. Cine – și asta o *înnebunea* – cine încercase să-i spună despre acest alt tip de putere, puterea sângelui și a neamului? Tain Hu? Nu, și-ar fi amintit dacă ar fi fost cuvintele ei, mereu își amintea. Altcineva...

— Am instrumentele care-mi trebuie ca să merg înainte. Nu cer încă un rege.

— Dar ai s-o faci. Vreau un viitor pentru neamul meu în Aurdwynn, iar acel viitor are nevoie de un conducător care să se poată impune în fața acestor bărbați flămânzi și turbați. Așadar...

Erebog se dădu un pas înapoi, în cercul de sulițași care o așteptau.

— Fii rece, Excelența Ta! mai adăugă ea.

— Sunt, zise Baru.

Un mare zid lăuntric se mișcă un pic și începu să se crape. Ce ieși din el fu un impuls de a râde.

— Sunt.

Rămase lângă ușă când plecă suita lui Erebog, așteptând-o pe Tain Hu. Unuxekome ieși din casă, roșu la față și răsuflând greu și dădu din cap înspre ea.

— Mi-e dor să merg pe mare.

Dispăru în întuneric fără escortă.

Baru se gândi să se ducă după el; și ei îi era dor să meargă pe mare. Numai că ar fi fost riscant din prea multe puncte de vedere.

* * *

După care veni ziua hotărâtoare.

Se așezară să țină sfat în Casa de pe Deal, pe vârful micuței coline din centrul Haraerodului, unde, cu mult timp în urmă, un comandant suprem maia răsculat își înfipsese steagul și, plăcându-i felul în care acesta flutura în adierea vântului, spusese: „Veniți, odihniți-vă și cântați, am să fac un loc sigur în care să ne bucurăm". Într-o sală de consiliu din lemn de brad roșu de coastă și marmură, garda orășenească din Haraerod pregăti unsprezece scaune cu spătar înalt sub unsprezece stindarde. O cometă pentru Vultjag, o culme stâncoasă pentru Lyxaxu, o moară pentru Oathsfire, o velă pentru Unuxekome, un om făcut din lut pentru Erebog. Acestea pentru nordul rebel, apoi urmau Ținuturile de Mijloc – un cap de juncan pentru Ihuake, un lac de acumulare care ieșea din matcă pentru Nayauru, un vârf de suliță pentru Pinjagata, un cristal lucitor de sare pentru Autr, un armăsar cambrat tras în țeapă pentru Sahaule.

Și o mână cu palma deschisă pentru Baru, deși mâna era palidă ca de stakhi și nicidecum de culoarea pielii ei.

Când Nayauru intră cu consorții și cu alaiul său, Baru rămase cu privirea ațintită la ea, uluită de recunoașterea instantanee, de felul în care se puneau cap la cap amintirile ei zdrențuite și legăturile făcute pe jumătate. „Idioato,

idioato, idioato, de ce nu ți-ai *adus aminte*?", își zise ea. Acum însă nu mai conta, recunoașterea venise prea târziu. Nayauru o atacase pe Baru pieziș, viclean și găsise o cale de a face o schiță a punctelor ei oarbe, de a o ademeni cu o momeală de mândrie și vanitate și de a-i observa forma dinților când mușca. Ziditoarea de Stăvilare își făcuse planurile pe baza puterilor și a principiilor pe care Baru le disprețuia, și astfel trecuse neobservată.

Acum însă, Baru o marcă drept egală. Acum putea să vadă, la rândul ei, chestiunile care o orbeau pe Nayauru, lipsa de atenție la detalii, încrederea în ferocitatea, patima și virtuțile nobile pe care le punea mai presus de subtilitate și aranjamente viclene în chestiuni de rând, cum ar fi cele financiare.

Dacă putea fi câștigată – dacă putea fi câștigată odată – ah, dar aceasta era o speranță periculoasă.

Ziditoarei de Stăvilare și lui Baru li se întâlniră privirile. Stăpânirea de sine a celei dintâi era perfectă, Baru nu găsi nimic în ochii ei. Lângă umărul lui Baru, Oathsfire se trăgea de barbă cu o figură stânjenită.

Ultima veni Ihuake, o putere tăcută care îi reduse pe toți la tăcere prin forța de nor de furtună a prezenței ei. Era mai mare cu câțiva ani decât Nayauru și avea și autoritatea pe care i-o dădea vârsta; vădea bogăție prin straiele, pietrele prețioase și brățările ei, prin forța suitei ei, prin tăcerea pe care o purta după ea când toată lumea îi vedea furia, prinsă la jug și gata de pus la muncă precum un taur de prăsilă. Alături de ea mărșăluia ducele Pinjagata, ca o lance vie, care te putea strânge de gât cu mâinile goale, întotdeauna gata de atac.

— Așadar, luă Baru inițiativa. Să începem!

Imediat se duse totul de râpă. Unuxekome ridică mâna ca să-i atenționeze:

— Să nu vorbească nimeni până ce o ilykari nu ne binecuvântează întâlnirea.

Autr Sarea pentru Saramură, tolănit în scaun și masiv, și Sahaule Năpasta Cailor se uitară unul la altul peste locul iubitei lor Nayauru.

— Încă nu suntem toți rebeli, spuse Autr.

Își schimbă poziția, sfidător, feroce de puternic.

— Treatymontul n-ar permite binecuvântări ilykari, adăugă el.

— Treatymontul n-ar ține întâlnire aici, zise Lyxaxu.

Venise în consiliu cu o concentrare formidabilă, cu înfățișarea de vulpe pe care o lăsa să se vadă uneori.

— De ce nu? întrebă Sahaule și deschise larg brațele. Ne-am adunat aici ca să tranșăm disputa dintre Nayauru și Ihuake, dispută în care banditii lui Vultjag – își mută rapid privirile de la Baru la Tain Hu, îmbrăcată în piele și zale – au intervenit. Aceasta este o conferință legală, de pace, între marile puteri ale Alianței Ținuturilor de Mijloc. Voi sunteți intrușii aici.

— Un detaliu tehnic, îi alungă bătrâna Erebog vorbele tânărului duce cu un fluturat de mână.

Ținuse sfat cu Xate Olake până târziu în noapte, dar nu dădea niciun semn de oboseală. Baba avea rezistența necesară pentru chestiuni de stat.

— Ți-au dat libertatea de a te întâlni cu noi doar ca să-ți poți demonstra loialitatea *refuzând* să te întâlnești cu noi. Dacă voiai să te pretinzi loial, ai făcut o alegere lipsită de înțelepciune.

Nayauru, în rochie albă, încadrată de cei doi consorți puternici, scoase un sunet ușor de veselie.

— Înțelepciune în alegere? Asta venind de la Ducesa de Lut, a cărei înțelepciune i-a lăsat de ales doar între moartea de foame și rebeliune? Ți-ai vândut credința lui Lyxaxu pentru grâu și citrice.

— Ah!

Erebog se lăsă pe spate, cântărind chestiunea în palma înmănușată. Baru se împotrivi unui fior dat de recea și

seaca desconsiderare din ochii ei – răbdarea unei minți pentru patimile tinerilor.

— Vecinul meu mi-a venit în ajutor, iar eu i-am răsplătit loialitatea. Tu ți-ai atacat vecina Ihuake ca să te dai bine pe lângă un tron străin. Cum ar trebui să fii *tu* răsplătită, hm?

Situația trebuia ținută sub control.

Baru vorbi în cea mai scurtă pauză, dinainte ca Nayauru să-i dea replica lui Erebog.

— Mascarada prosperă pe bază de informație.

„Controlează spațiul! Folosește înălțimea, vocea și puterea brațelor pentru a le atrage atenția!" Și mai bine dacă părea străină, avea să-i prindă în cârlig și să-i tragă afară din marea propriilor lor politici.

— Chestia asta o știați cu toții. Ați venit la acest consiliu știind că Treatymontul o să audă despre el. Ați venit știind că ați comis un act de răzvrătire fățișă.

Se uită la Ihuake, la Nayauru, apoi la clienții lor.

— Știați că acest consiliu se va întruni ca să răspundă la o singură întrebare: Ni se vor alătura ducii din Ținuturile de Mijloc la revoltă?

Îi atrase atenția Lyxaxu, care clătină foarte ușor din cap. Știu că greșise chiar înainte să vorbească Ihuake, cu o voce ca un tropot de copite îndepărtat:

— Eu am venit pentru altă întrebare, zise aceasta uitându-se la Nayauru distantă și amenințătoare ca un nor de furtună. O întrebare pentru aliata mea, sora mea juruită. Pentru femeia care ne-a arătat tuturor cât de tare speră să devină regină.

Se așternu liniștea peste sală cât Ihuake trase aer în piept și-l dădu afară, după care vorbi iar:

— De ce m-ai trădat?

Ah, bine. S-a zis cu controlul! Baru îi lăsă pe duci să se dezlănțuie.

Ihuake o făcu cu ou și cu oțet pe Nayauru pentru trădare – de ce atacase? Ah, pur și simplu ca autoapărare,

desigur; moșierii lui Nayauru, înspăimântați de autoritatea pe care o avea Mâna Mai Corectă asupra țărănimii și scârbiți de crimele Coiotului, care se amesteca în treburile altora, ceruseră represalii împotriva lui Ihuake. Unuxekome zise că *asta* era o minciună, toată lumea cunoștea jocul măreț al lui Nayauru. Autr și Sahaule săriră furioși la Unuxekome; Nayauru îi potoli ca să pară îndatoritoare, dar nordul rebel o acuză totuși că ar fi colaborat în secret cu Mascarada. Cum putuse să trădeze nevoia străveche a Aurdwynnului de libertate? Era oare așa de disperată să pună mâna pe tron?

Și așa mai departe.

Baru asculta doar pe jumătate atentă, în timp ce mintea ei căuta puncte de sprijin. Aveau nevoie de afurisitele de Ținuturi de Mijloc ca să-l înfrângă pe Cattlson. Din ce trăiau Ținuturile de Mijloc? De pe urma meșteșugarilor. A vitelor, a soldaților și a apei curate. Negoț, din ambele părți: materii prime din nord spre coastă, hrană și importuri dinspre coastă spre nord.

Uită de legăturile de sânge și onoare! Acelea erau uneltele lui Nayauru. Urmărește structura:

Fie că se dădeau de partea revoltei, fie a Mascaradei, Ținuturile de Mijloc aveau să plătească cel mai mare preț. Pe câmpul de luptă și pe piață. Mai mult, cu toată puterea lor, Nayauru și Ihuake aveau nevoie să-și țină moșierii și negustorii mulțumiți. Domnia peste întregul Aurdwynn trebuia să fie pe locul doi după una puternică peste propriul lor pământ.

Ca și lui Tain Hu înainte de contractele futures, li se cerea să-și asume un risc prea mare. Instabilitatea le afecta mai rău decât nordul împădurit. Așa că se uitau înspre puterea cu cea mai mare stabilitate, Mascarada, cu centrul ei de forță îndepărtat și apărat. Nu aveau să se dea duse de lângă așa un stâlp de susținere. Rebeliunea urma să eșueze.

Așadar, dacă Baru nu le putea oferi stabilitate... Ah!

Ieși din transa minții ei în mijlocul unei dispute despre căsătorii – cineva o făcuse pe Nayauru *licențioasă*, cuvânt în afalonă, cuvânt din Falcrest. Nu conta. Acum știa cum să abordeze situația. Preluă controlul.

— Ce riscați este un Aurdwynn fără duci, vorbi Baru peste zarvă, de parcă vocea ei ar fi fost singura de acolo.

Încă un moment de gălăgie, după care se așternu liniștea. Lyxaxu zâmbi ca un vulpoi care-și arată dinții, înțelegător, iar ceilalți se uitară la ea nedumeriți.

— Explică! zise Ihuake.

— Oamenii vor să fie liberi.

Baru ridică mâna cu palma deschisă în sus.

— Le-am înrâurit șerbilor și moșierilor ideea că pot trăi fără voi. Dacă le stați împotrivă, se vor ridica și vă vor distruge. Ați putea apela la Mascaradă pentru siguranță, așa cum și-a dorit dintotdeauna.

Se ridică în picioare ca să poată coborî glasul.

— Cattlson mi-a zis că au nevoie ca ducii să se teamă de oameni, iar oamenii de Mascaradă. Acum însă voi vă temeți de mine, iar oamenii sunt sătui de teamă.

Întinse mâna, oferindu-le greutatea invizibilă pe care o ținea în echilibru în palmă, reazemul istoriei. *Baru Pescărița, preaiubită de Devena.*

— Falcrest a ajuns la putere răsturnându-și propria aristocrație. A scris *Manualul manumisiunii* cu sângele ducilor și al regilor. Voi stați aici crezând că, probabil, Treatymontul și Falcrestul vă pot oferi puterea sigură, dar ei se vor debarasa de voi ca de niște resturi când o să vă treacă vremea. Vor să dărâme ducatele și să netezească Aurdwynnul până lucește ca oglinda unui telescop stakhi. Apelați la mine! Apelați la oamenii peste care ați domnit! Numai noi vă putem asigura viitorul.

Tăcere. O clipă pentru Baru să simtă un pic de satisfacție.

După care vorbi Nayauru Ziditoarea de Stăvilare, Nayauru cea ale cărei cuvinte întrerupseră liniștea ca o mușcătură de șarpe.

— Nu le-ai oferit oamenilor mei nimic altceva decât jaf și cruzime.

Se ridică în picioare, ca să fie pe măsura lui Baru, întunecată și încordată, cu tinerețea feroce, ca un cuțit de obsidian, o lamă taranoki.

— Am pornit la război cu Ihuake, vecina mea, aliata mea, ca să-mi salvez oamenii de corvoada marșului Mascaradei. A fost un război cinstit, purtat cu suliță și lucrări în piatră, de către armași juruiți și recruți. Iar tu, Baru Pescărița, fiică a unei țări străine, tu cum răspunzi? Ți-ai asmuțit Coiotul în pădurile și satele mele. Pe familii și copii care n-au ales niciodată să lupte.

Scuipă pe podeaua de lemn.

— Nu poți găsi nicio scuză pentru ce-au făcut soldații tăi la Imadyff. Am auzit de oameni cărora li s-au scos mațele și de mame arse. Nu există cuvinte în nicio limbă care să ascundă asta.

— Războiul nu i-a cruțat niciodată pe inocenți, zise încet Lyxaxu.

— Nu.

Buzele lui Nayauru se strâmbară a dezgust.

— Dar nici nu s-a prefăcut că-i iubește. N-am să-mi dau niciodată oamenii lui Baru Pescărița, care își ia puterea din minciuni.

* * *

Prima zi a consiliului se încheie cu un eșec mizerabil.

Tain Hu încercă s-o prindă pe Baru în drum spre ieșire.

— Ocupă-te de Coiot, îi porunci ea, concediind-o cu o ridicare din umeri.

Era mânată de frustrare și umilință, precum și de disperare, premoniția încercării care avea să vină împingând-o să acționeze de una singură. Promisese Ținuturile de Mijloc. Avea să le aibă – prin inteligența și voința ei avea să li le ofere pe tavă, fără pacturile de căsătorie ale lui Nayauru ori legăminte nobile, chiar și fără poveștele lui Tain Hu.

Dacă nu reușea asta, atunci ce speranță mai era?

Baru intră în marș în tabăra ducesei Ihuake, cu gărzile ei Sentiamut cu bărbi țepoase și ochi injectați mișcându-se stânjenite printre rândurile de sulițași lustruiți și cu panașuri ai Ducesei Vitelor. Ducele Pinjagata stătea alături de gărzi, inspectându-le sulițele; când o văzu pe Baru, ridică mâna în semn de salut.

— 'nă seara!

— Înălțimea Ta.

— Coioții tăi au luptat bine în expediții. M-au scutit de o treabă urâtă. Sunt recunoscător.

Smulse o așchie de fag dintr-o prăjină de suliță și se uită urât la ea.

— Aud că mărșăluiești alături de jagata stakhieczi. Care mi-au dat numele de nobil. Sunt curios să le văd echipamentul.

Baru arătă cu capul spre ușile casei de oaspeți a ducesei Ihuake.

— Și ea e recunoscătoare?

Pinjagata se întoarse spre ea studiind-o în tăcere câteva clipe.

— Devena să te îndrume! zise el.

Singură și neînarmată, Baru intră în casa ducesei.

Dintre toate puterile din Ținuturile de Mijloc, Ihuake avea, cu siguranță, cel mai puternic motiv să se dea cu rebeliunea. Nayauru o atacase neprovocată, fără avertisment – Mascarada o susținuse pe Nayauru în război. Onoarea ar fi întors-o către rebeliune, ori mânia, sau lăcomia. Trebuia

să treacă de partea lor. Cavaleria ei și sulițașii lui Pinjagata puteau întoarce soarta războiului.

Trebuia.

Ducesa Ihuake o aștepta în sala de audiențe, așezată pe o lespede din marmură, o mandală în alb și roșu, un vârtej în piatră.

— Îngenunchează! îi porunci.

Baru, împiedicată de mândrie, de prea multe zile petrecute în pădure, șovăi. Șovăirea însă nu-i aduse nimic bun.

Ihuake, nemaipomenit de grasă, cu pielea de culoarea pământului înțelenit, cu brățări de aur cu modele cu juncani și cai, toată o imagine a avuției și a frumuseții imperiale tu maia, aștepta cu un zâmbet grațios. Ce lipsită de putere trebuie să pară Baru: slabă ca o țărancă, musculoasă ca un salahor, fără titlu sau copii, fără niciun fel de autoritate.

Baru îngenunche, plecând capul.

Ihuake își încrucișă brațele pe piept.

— Ai construit o rebeliune din umbre.

Avea o voce răsunătoare, o voce de domnitor.

— Trucuri de cerneală și avuție de hârtie, adăugă ducesa. Armate fantomă de pădureni lipsiți de armură. Promisiunea unei femei bune de măritat fără iubiți satisfăcuți ori dovadă de fertilitate. Te-am ascultat în consiliul ăla, profețind sfârșitul ducilor și mi-am zis: „Probabil că numai fanfaronada e de ea".

Baru deschise gura, iar ducesa se încruntă și ridică mâna. Una dintre gărzi bătu cu sulița în podeaua de piatră.

Era o străină de rând la curtea unui duce. Nu i se dăduse permisiunea să vorbească.

— Ducesa Nayauru m-a trădat și pentru asta vreau s-o văd jupuită.

Bijuteriile Ducesei Vitelor scoaseră un clinchet ușor când se mișcă.

— Numai că eu îi înțeleg motivele. Îmi vrea turmele, pășunile, așa cum și eu îi vreau stăvilarele și morile. Vrea să-mi dăruiască nepoți, iar numele meu îl vrea îngenuncheat la piciorul tronului ei. A crezut că are o șansă să pretindă toate astea și să-și câștige favoarea Treatymontului. Rebeliunile sunt ocazii. Tu ce ocazii îmi poți oferi, Baru Pescărița?

Desfăcu palma a permisiune.

Baru vorbi fără furie, fără să se roage, cu o disperată stăpânire de sine.

— Ai acordat Armatei Coiotului libertatea să-ți cutreiere pământul. Ne-ai dat oameni și provizii. La rândul nostru, am învins-o pe Nayauru când te-a atacat. Investiția ți-a fost răsplătită.

Ihuake așteptă un moment, ca și cum gândul lui Baru ar fi fost incomplet. Când aceasta nu mai zise nimic, vorbi ea:

— Numai că datoria mea față de tine este doar o umbră. Există doar ca o convingere. Poate că eu aleg să n-o mai am: acum te-aș putea da Treatymontului și, ca răsplată, ar distruge-o pe Nayauru și mi-ar da mie pământul ei. Sau aș putea să-i ascult behăiala, să-i accept despăgubirile și să mă alătur ei la vânătoarea Coioților tăi.

Ihuake se uita la Baru ca la un mânz deșirat, vlăstarul dezamăgitor al unui armăsar de prăsilă.

— Am venit la acest consiliu ca să aud oferta rebeliunii. Tu însă, cu umbrele tale, nu poți să faci o ofertă mai bună decât a Mascaradei, oh, Mână Mai Corectă. Ne aducem aminte ce s-a întâmplat cu ultimul duce din sud care s-a declarat de partea ta: oamenii lui Radaszic se pleacă acum dinaintea steagului cu cerb. Ne aducem aminte și de Rebeliunea Neghiobilor și de soarta acelora care s-au aruncat prea repede în luptă. Dacă vrei să risc un război împotriva Treatymontului, trebuie să-mi oferi *fapte*.

Îndoiala trădătorului.

Baru își încordă bărbia și o privi în ochi pe ducesă. Luă în calcul și abandonă un ultim argument: „Un Aurdwynn liber nu valorează nimic pentru tine?"

Aurdwynnul nu fusese blând cu ducii care vărsaseră sânge în numele unor idei. Aurdwynnul fusese blând cu cei care vărsaseră sânge în numele puterii.

Aurdwynnul și lumea. Taranoke, la urma urmei, nu domnea peste Falcrest.

— Îți aud întrebarea, spuse ea. Caută-mi răspunsul nu peste mult timp!

CAPITOLUL 24

În acea seară, Baru îl chemă pe Xate Olake în cortul ei ca să se sfătuiască cu el. Ducele Fantomă veni când ea mânca și o găsi desfăcând un pui fript cu mâinile goale, lingând sarea.

— Ia loc! îi porunci.

Olake, gemând, se așeză la masă în fața ei.

— Iarna ți-a stricat manierele incrastice, zise el.

Își scoase mănușile și-și plimbă privirea prin cort cu o prudență exersată.

— Sau poate te-a sălbăticit Tain Hu.

— Buna-cuviință a ducesei Vultjag nu mai are nevoie de descriere.

Replica îl făcu să zâmbească. Baru frânse un os din copan.

— Mă întreb dacă iarna m-a încercat la fel de tare cum te-a încercat pe tine.

— Sălbăticia și scorbutul ori abatorul din Treatymont? Greu de știut care a fost mai greu de îndurat.

Bărbatul închise ochii și-și strânse mantia mai bine în jurul lui.

— Aveam o ureche pe fiecare perete și un ochi în fiecare lampă. Și am văzut cum se duce de râpă totul.

Aici, ca o accentuare gâtuită, se auzi râsul lui șuierat.

— Ar fi trebuit să vezi străzile în primăvară. Era sânge în apa care s-a strâns după ce s-au topit zăpezile.

Baru puse jos cele două bucăți rupte de os și-și linse măduva de pe dinți.

— Tu ai dat ordinul să fie omorât Muire Lo?

Xate Olake deschise un pic ochii. În întuneric, privirea lui albastră mijită părea de culoarea unei vânătăi.

— Planul de luptă al Mascaradei pe care l-am adus. Numai Yawa și cu mine putem citi cifrul în care e scris. Să ții minte asta!

— Să înțeleg că da?

— Să înțelegi că-ți atrag atenția, copilă. Joc jocuri de sânge de multă, multă vreme. Știu cum să-mi păstrez valoarea.

Baru desprinse carnea de pe o aripă.

— Dacă tu și sora ta l-ați ucis pe Muire Lo, atunci vreți să cred că a fost necesar.

Xate Olake scoase un oftat obosit.

— Uită de morți!

— De treburile mele mă ocup eu.

— Am zis *să-l uiți*!

Răcnetul lui Olake o făcu să tresară și rupse aripa în pumni.

— L-am ucis sau nu, a fost necesar sau nu. Viața băiatului ăluia nu contează acum. Dacă nu poți câștiga Ținuturile de Mijloc, lui Cattlson îi va reuși atacul pe fluviul Inirein, iar trupele lui vor avea drum liber spre inima teritoriului rebelilor. Portul ăla din Welthony unde ai înecat atâția infanteriști marini? Are să fie inundat de alte mii. Mărșăluind spre noi ca niște strigoi mânioși. Aurdwynnul se află într-un moment de cumpănă.

— Inirein. Interesant.

Baru rămase pe gânduri preț de o clipă, mutând piesele pe harta din mintea ei.

— Ăsta e planul lui? Își duce toată forța spre est ca să cucerească fluviul?

— Planul lui e să se folosească de fluviu ca să-și mute trupele spre nord în inima teritoriilor noastre. Toată strategia lui se bazează pe asta. Dacă i-ar putea ieși în cale în lunca Sieroch, în apropiere de fluviu...

Liniile din jurul ochilor lui se încreţiră, ca un scris care se traducea singur.

— O bătălie decisivă ne va îngădui războiul.

— Dacă avem sulițași și cai ca s-o câștigăm.

— Dacă avem susținerea unor Ținuturi de Mijloc unite.

Baru dădu la o parte carcasa de pui și se ridică sprijinindu-se pe vârfurile degetelor de la mâini și picioare.

— Convenabil, zise ea. Am verificat registrele. Am cheltuit până peste poate. Dacă nu recurgem la jafuri pe scară largă, nu mai avem suficient în vistierie ca să continuăm campania încă o iarnă. Nici măcar suficient până la toamnă, dacă trebuie să asediem forturile de pe coastă. Ori Treatymontul însuși.

Bătrânul avea un respect precaut pentru ea.

— Nu ne mai trebuie încă o iarnă dacă-l putem învinge pe Cattlson în câmp deschis.

— Sau cineva știe că unica noastră speranță e o singură bătălie decisivă și te-a trimis aici cu un plan de luptă fals ca să ne scoți din bârlog.

Privirea prefăcută a lui Xate Olake îi aminti lui Baru de anii pe care acesta îi petrecuse în Treatymont, construind cărămidă cu cărămidă fundațiile rebeliunii, jucând jocuri cu bătaie lungă.

— Ce chimie sau constrângere falcresti ar putea realiza așa ceva? întrebă el. Ar trebui să-mi smulgă mațele prin ochi înainte să-mi poată înfrânge rezistența. Atunci când trădez rebeliuni, copilă, o fac numai din propria voință.

— Și sora ta? Cea care ți-a dat planul lui Cattlson? întrebă Baru fără să-și ascundă amenințarea din zâmbet. Poate că asta este voia *ei*.

Ducele de Lachta ezită, iar Baru își zise: „Ah, chiar și tu te îndoiești de ea. Chiar și tu crezi că nimeni nu poate minți atât de abil, atât de complet, despre adevărata ei loialitate".

Numai că Baru știa că așa ceva era posibil.

— Nu avem de ales, spuse Xate Olake. Ori unim Ținuturile de Mijloc și mărșăluim în întâmpinarea lui Cattlson, ori așteptăm să treacă vara și secătuim vistieria.

Baru își luă felinarul de scris, micul și solidul arzător cu ulei pe care se bazase toată iarna, și-l ridică între ei. Lumina puse umbre pe fiecare colț și cută a feței ducelui Lachta. Părea mai bătrân decât lumea.

— Ducesa Nayauru nu se va alătura niciodată unei rebeliuni pe care o conduc eu, zise ea. Nu poate ierta Coiotul. N-are să-și abandoneze visul unui imperiu tu maia renăscut.

Lachta își puse mâna pavăză în calea luminii orbitoare a felinarului, iar palma lui îi umbri fața ca o aripă de corb.

— Dacă merge cu Cattlson, la fel vor proceda și Autr, și Sahaule. Ei îi vor contrabalansa pe Ihuake și pe Pinjagata și noi nu vom câștiga niciodată o bătălie.

Baru se uită la bătrânul șiret din cortul ei și se gândi, cu un pic de regret, că era prea bătrân și prea inteligent pentru ea, că ar fi fost culmea aroganței să creadă că l-ar putea surprinde, că l-ar putea impresiona.

Cu sau fără aroganță, vorbi.

— Ne putem rezolva toate problemele dintr-o lovitură. Ni se termină banii pentru campanie. Nu le putem permite lui Nayauru și consorților ei să treacă de partea Treatymontului. Iar Ihuake nu ni se va alătura până nu-mi demonstrez puterea. Deci...

Baru se șterse de grăsime și măduvă pe pantaloni în dreptul șoldurilor.

— Mâine noapte îi ucidem pe Nayauru, Autr și Sahaule în taberele lor, pe toți cei care au mărșăluit alături de ei și poruncim să le fie jefuite ducatele ca să facem rost de fonduri. Ihuake va primi în dar cele mai mănoase pământuri ale lui Nayauru. Ducesa Erebog va lua restul.

Atât de ușor, de decisiv, când o spunea așa.

Atâta sânge în doar câteva cuvinte.

Lui Xate Olake i se strâmbară buzele a rânjet. Nu de dezgust.

— Mă temeam, spuse el, c-ai să insişti să cauţi o cale mai subtilă.

Baru alese încă un os plin de măduvă şi-i căută punctul de rupere.

— Chiar mi-ai dat otravă vara trecută?

— Copilă, vorbi Xate Olake, cu un soi de afecţiune precaută, credeam c-o să te îndrepţi singură spre ruină, fără ajutorul meu.

* * *

Îl puse pe mesager s-o cheme pe Tain Hu, după care îl opri înainte să apuce să facă trei paşi. Ar fi fost nesigur să se vadă cu ea în acel moment, nesigur să o privească în ochi şi să-i poruncească ori să aştepte în tăcere privirea ei cercetătoare, ochii ei aurii căutând o cale de a-i pătrunde în suflet. Ar fi fost nesigur.

— Adu-mi un ilykari mai bine, porunci ea. Cineva de încredere.

Preoteasa care veni era probabil una dintre scufundătoarele lui Unuxekome – avea umerii laţi şi picioarele lungi al unei înotătoare la adâncime. Se putea să fie o coincidenţă că avea pielea maia a lui Baru ori vreo încercare prost gândită de-a o face să se simtă bine. Aducea un pic cu Nayauru şi mult mai mult cu Verişoara Lao.

— Odihneşte-te! ordonă Baru.

Atârnase felinarul cu ulei şi acesta arunca umbre pâlpâinde ca un soare bolnăvicios.

Femeia luă loc tăcută. Baru o privi aşezându-se, urmărind geometria muşchilor şi a membrelor ei cu o fascinaţie care o tulbura. Era puternică, înaltă, avea putere în răsuflarea care-i umplea pieptul, în linia coapselor. Prin muncă

fizică devenise capabilă. O mică abilitate în organizarea lumii, doar puterea de a se scufunda la mare adâncime, de a urca înălțimi, de a câștiga râzând concursuri de forță și de a atrage privirile care admirau acea forță. Nu o putere care i-ar băga în faliment pe duci ori care ar schimba numele insulelor. Dar una suficient de mare să țină sub control ce se potrivea într-un cort, să o surprindă pe Baru prin violență sau prin alte acțiuni subite.

Baru își dori să fi curățat rămășițele puiului.

Preoteasa aștepta într-o liniște contemplativă. O adeptă a lui Wydd, atunci.

— Cu ce te ocupi?

Preoteasa se încruntă o clipă cât analiză iolynica stângace a lui Baru. Avea ochii stranii și rotunzi, ca de stakhi.

— Sunt pescuitoare de perle și moașă.

— Ai venit de la mare depărtare pentru război. Probabil că ești mamă, soră, fiică. De unde știi că familia ți-e în siguranță?

— De unde știu și ceilalți luptători. Marea familie pe care o am împarte casa. Sunt o sută de brațe acolo. Se poate lipsi la nevoie de câțiva tineri și tinere.

Cu toată frământarea ei ametitoare, Baru nu putu să nu remarce un lucru: Cairdine Farrier ar fi fost fascinat. Republica Imperială considera familia ca fiind formată dintr-un bărbat și o femeie, considera că mama și tata sunt necesități bine definite. În acest loc, la fel ca în Taranoke, existau alte obiceiuri, obiceiuri utile, metode care eliberau brațe tinere și puternice pentru muncă și război...

De fapt, poate că Farrier n-ar fi fost chiar așa de fascinat. Ar fi doar curios cum să repare situația.

Gândul i se încolăci la loc în inima neliniștii. Brusc, vru să plângă: nu putea scăpa.

— Am comis o crimă îngrozitoare, zise ea, cu glasul ferm, controlat, prelucrat până la perfecțiune. Așa de îngrozitoare, că simt că pot face orice, că pot comite orice păcat,

că pot încălca încrederea oricui, fiindcă în orice fel m-aș distruge, nu poate fi mai rău decât ceea ce-am făcut deja.

— Vorbește, murmură ilykari.

Baru încercă și-i rămase totul în plămâni, o tumoare, o avalanșă, o mină oriati plutind în derivă. *Mărimea*, profunzimea rădăcinilor, încercările care o așteptau, osânda pe care și-o atrăsese.

— Nu pot, spuse ea. Nu pot să vorbesc.

— Dar *tu* cu ce te ocupi? întrebă preoteasa.

Probabil că asta era vreo metodă a lui Wydd, să-i întoarcă întrebările ca să-i dezvăluie secretele.

— Încerc să-mi salvez căminul, răspunse ea cu glas răgușit. Prin tot ce fac. Pentru Taranoke.

— Ai venit de departe ca s-o faci, zise preoteasa și lăsă nerostit restul întrebării de mai devreme, pe care i-o adresa înapoi, „mamă, soră, fiică, de unde știi că familia ți-e în siguranță?"

— De prea departe.

Baru se înecă, neputând să plângă, fără să vrea să plângă, să se convingă că așa ceva ar putea fi vreodată sigur sau corect.

— Am venit de prea departe.

* * *

Când se crăpă de ziuă, se duse la cortul lui Tain Hu să ordone uciderile.

O găsi pe ducesa Vultjag în mijlocul unui ritual curios cu Ake Sentiamut. Îngenuncheaseră față în față pe pânza de pe jos, cu o tablă de joc din lemn între ele. Baru evitase cu asiduitate să învețe jocul domniei – învățatul lui ar fi presupus pierderea unui număr de partide, ceea ce ar fi făcut-o pe Tain Hu nesuferită, dar știa principiul: pionii revendicau teren, nobilii luau puterea de la pioni ca să se lupte cu alți

nobili. Aici însă, nobilii lui Tain Hu păreau alimentați de altceva. Ducesa citea dintr-o cărticică legată în piele, cu buzele alcătuind forme stângace și șovăielnice, în funcție de cât de bine se descurca la această însărcinare misterioasă. Ake zâmbea sau râdea, ori clătina din cap și-i ucidea câțiva dintre pioni. Trebuie să fie un joc de învățare, atunci, un mod de a-i menține atenția lui Tain Hu, penalizând-o sau recompensând-o în funcție de cât de bine se descurca la citit.

Ce ciudat arătau împreună! Tain Hu, un uliu de noapte, o panteră, iar Ake ca un pui de căprioară alb auriu înfășurat în blană de urs. Și totuși nu se purtau ca și cum n-ar fi fost egale.

Baru le privi în tăcere pentru o clipă (gărzile nu o anunțaseră; în tabăra Coiotului, bărbații știau că a anunța prezența Mâinii Mai Corecte prin strigăte doar le-ar fi indicat-o asasinilor). Tain Hu stătea ghemuită, încordată. Ochii îi erau ageri de concentrare și din când în când își învârtea pe deget, gânditoare, părul neîmpletit. Pe Baru o încânta cumva acest gest, căci în afara cortului, Vultjag nu ar fi permis niciodată să-i scape așa ceva. Și ce ciudat era și felul în care îi vorbea lui Ake, cum se întrerupeau una pe alta, cu gesturi însuflețite și nestudiate, râzând fără nicio reținere! Când Tain Hu privea în altă parte, cu maxilarul încordat, tulburată de ceva ce spusese ori de vreo problemă care-i ocupa mintea, Ake întindea mâna și o prindea de încheietură cu o camaraderie blândă – fără ca asta să însemne ceva mai mult decât vedea Baru, fără să ceară nimic la schimb sau să mascheze vreo misivă secretă ori manevră ascunsă.

Ar fi fost plăcut să mai stea o vreme și să privească această lume din care nu făcuse parte niciodată. Dar și periculos...

— Vultjag, zise Baru. Am o vorbă cu tine...

Tain Hu tresări un pic, iar Ake își ascunse un hohot de râs la vederea acestui lucru. Se ridicară împreună cu

capetele plecate, iar Tain Hu își concedie femeia-cavaler cu o bătaie ușoară pe umăr și un cuvânt șoptit în stakhi. Baru surprinse pasa secretă făcută prin vârtejul de postav și blană de urs.

— Haide, zise ea, mai veselă decât se simțea, nu te sfii! Arată-mi!

Ake se uită la Tain Hu. Vultjag ridică o sprânceană.

— Mâna Mai Corectă o poruncește.

Așa că Ake îi dădu lui Baru cartea când ieși din cort. Baru o întoarse și citi titlul, tipărit în rânduri ordonate în iolynică: *Abecedar de afalonă, limba negoțului imperial, pus la dispoziția locuitorilor din Taranoke pentru a le fi de folos.*

Se simțea de parcă ținea în mână un miriapod. Vru s-o arunce cât colo.

Tain Hu o privea nepăsătoare, zâmbind cu jumătate de gură, ceea ce anul trecut i-ar fi putut ascunde lui Baru că se simțea extrem de jenată.

— Învăț s-o citesc ca să-ți pot spiona scrisorile, explică ea, cu buzele întredeschise și privirea șireată: toate contramăsurile ei la locul lor. Și toate cărțile alea pe care le citești. Să aflu ce nebunie te mână, hm?

Baru acționă ca să nu fie nevoită să gândească: păși în cort, în spațiul personal al lui Tain Hu și, cu ochii aprigi și pasul sigur, preluă un soi de control, surprinzând-o pe Tain Hu și făcând-o să înlemnească preț de o clipă.

Baru, acum aproape de ea, îi întinse cartea.

— Ai zis că nu era nimic care să merite luat de la inamic.

— Probabil un obiect sau două care să merite atenție.

Tain Hu strânse cartea în mână, dar nu o luă, și pentru o clipă gestul le uni, cu degetele nu tocmai atingându-se, totuși conștiente unele de prezența altora.

— Am ceva respect pentru câteva produse de-ale sistemului Mascaradei. Pot fi utile. Ori încântătoare.

Își dădu o șuviță de păr rebel după ureche, care îi scăpă la loc imediat.

Afurisiții ei de ochi, așa de aproape, așa de pătrunzători, zâmbetul ei groaznic, nesuferit și de neuitat și Baru, deja panicată, zdruncinată de prezența cărții, de lucrurile care erau pe cale să se petreacă. Disperată să evite o greșeală pe care își dorea cu disperare să o comită, apucă un instrument bont, adulmecă și zise:

— Câteva produse utile, da. Au făcut minuni în privința igienei dentare.

Tain Hu scoase un hohot de râs.

— Răsfățato! Cu toate latrinele alea pe care le-ai săpat, și tu încă te plângi de mirositul gurii dimineața?

Se îndepărtă să-și caute trusa de drum, să ia un ghemotoc de anason pe care să-l mestece.

— Cum te pot sluji? Ai un răspuns pentru Nayauru?

— De ce nu ești cu ea?

— Hm?

— E mândră, capabilă și ambițioasă. Tânără și drăguță. Toate motive să-ți trezească interesul.

— Nu pot să spun că nu-i adevărat.

Tain Hu îi aruncă un ghemotoc de semințe de anason învelite în mentă. Baru îl prinse, îl scăpă și îl prinse din nou.

— Gusturile ei nu merg înspre genul ăla de alianță, totuși. Așa cum sunt sigură c-ai văzut.

— Nu la asta m-am referit.

Era ușor să se prefacă supărată.

— De ce faceți toți asta? De fiecare dată când o pomenește cineva pe Nayauru, aud remarcile astea meschine făcute în șoaptă despre iubirea ei pentru bărbați. Construiește stăvilare maiestuoase și drumuri bune, trupele ei sunt formidabile, ambițiile ei, simple și alianțele ei, ferme. Sunteți oare toți așa de amenințați de ea că simțiți nevoia s-o reduceți la... la un pește din docuri care-și testează băieții?

Tain Hu mestecă vreme de câteva momente, cu ochii mijiți.

— O respecți.

— Da. Da.

Baru își permise un oftat.

— E vicleană. S-ar putea să joace iar mai bine decât mine.

— Și atunci cum plănuiești să...

— Fără niciun pic de subtilitate.

Tain Hu se opri din mestecat.

— Pun să fie omorâtă, zise Baru, susținând privirea fixă a generalului ei. Pe ea, pe Autr și pe Sahaule. Uciși în taberele lor în noaptea asta.

După o clipă în care se uită la ea fără să clipească, Tain Hu veni în centrul cortului și îngenunche, cu brațele pe pământ și ochii negri aurii fixând-o pe Baru cu o loialitate feroce care nu ascundea nimic. Lui Baru îi fremăta inima, căci văzu adevărul și rugămintea, de asemenea, onoarea lui Tain Hu, respectul ei pentru Nayauru, ca ducesă și dușmancă de temut, și pentru ea însăși, ca o aristocrată care nu avea nevoie de cuțite în miez de noapte.

— Stăpâna mea, zise Vultjag. Cum poruncești.

— Nu, spuse Baru, după care, mai brutal, i se puse un nod în gând ca de la băutură și fum. Nu, Vultjag, nu tu. N-am să-ți cer ție s-o faci. Am alte arme pe care le pot folosi.

Tain Hu nu-și feri privirea, nu clipi și, deși pericolul nu mai consta acum în amenințarea buzelor întredeschise și a forței de panteră, nu era mai puțin îngrozitor.

— Tu ești Mâna Mai Corectă, zise ea, iar eu îți sunt general, legată prin jurământ să-ți câștige victoria cu orice preț. N-am să mă dau înapoi de la acest jurământ.

Apoi răceala îi dispăru și zise cu glas aspru și nestăpânit:

— Eu domnesc peste un ținut mic, sărac în avuție și forță de muncă, n-am nici soț, nici moștenitori, nicio alianță măreață și nici stăvilare bine construite și, ca atare, puține

puncte forte de oferit stăpânului meu în afară de viclenia și loialitatea mea. Nu-mi lua și posibilitatea de a le folosi și pe astea.

Nu voia să-și ia privirile de la ea.

Baru, îndreptându-se spre dezastru, alese o slăbiciune mai mică în loc de una mai mare. O luă pe Tain Hu de antebrat, ca un războinic, și o trase aproape de ea astfel încât să-i înfrunte privirea.

— Ești instrumentul meu juruit, cea mai bună armă a mea, șuieră ea cu toată forța furioasă pe care o putu găsi.

Ceea ce spusese era o minciună, în sensul că ascundea adevărul, dar era adevărat.

— Loialitatea funcționează în ambele sensuri, Înălțimea Ta. Nu mi-aș irosi cea mai bună sabie pe o însărcinare mai potrivită pentru otravă.

Bărbia lui Tain Hu se mișcă astfel încât să dea feței un soi de expresie mânioasă, scoțându-i la iveală ferocitatea înaintea oricărei alte emoții.

— Stăpână, zise ea, rămânând apoi tăcută o clipă.

În forța strânsorii, Baru simți toată recunoștința pe care Tain Hu nu o putea exprima prin viu grai.

Baru ar fi putut lăsa tăcerea să continue la nesfârșit. După o clipă însă, Tain Hu vorbi iar:

— Nu Xate Olake. Era cel mai bun șef de spioni din Treatymont, dar rețeaua lui e compromisă și el are nevoie de odihnă. Nu Oathsfire – nu are talent pentru subtilitate. Lyxaxu ar putea-o aranja, dar...

— L-ar putea împiedica filosofia.

— Da. Un idealist. Erebog mă îngrozește, așa că cea mai bună alegere trebuie să fie Unuxekome.

— Ilykarii lui?

— Da, răspunse Tain Hu și-și permise un zâmbet slab. Sunt obișnuite să se miște pe nevăzute. Cu siguranță au păstrat pentru ele confidențele pe care le-am făcut cândva

și, probabil, au păstrat și confidențele tale; e adevărat c-ai chemat-o pe Ulyu Xe la tine în cort să-ți țină companie?

— Scufundătoarea? N-am întrebat-o cum o cheamă.

Tain Hu o împunse cu pumnul în umăr.

— Împielițato!

— Nu!

Baru se încurcă la vorbă.

— Adică... am chemat-o pentru sfat, nu...

— Ține-ți secretele, stăpână! zise Tain Hu și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Unuxekome este cea mai bună alegere. Dar să fii foarte atentă.

Îndreptându-se spre ieșirea din cort, Baru se opri și se uită înapoi.

— Știu c-ai putea s-o faci, spuse ea, mânată de un sentiment de loialitate teribilă, lipsită de înțelepciune. Nu mă îndoiesc de abilitatea ta, Înălțimea Ta.

Ducesa făcu o plecăciune adâncă, cu armura închisă iar etanș și fața crispată.

— Ai încredere în mine că știu când cel mai bine pentru stăpâna mea e să nu fac nimic.

* * *

Gărzile Mirelui Mării îi deschiseră calea, murmurând în iolynică și urună:

— Dreptate, dreptate, Mâna Mai Corectă.

Pe Unuxekome îl găsi singur, la micul dejun, înfofolit să se apere de răcoarea dimineții.

— Trebuie să-ți cer un lucru.

Bărbatul ridică privirea din hărțile și hârtiile lui, alungând o încruntătură tulburată cu un zâmbet.

— Orice, zise el, deloc nesincer. A trecut prea multă vreme de când era să mor din cauza unuia dintre planurile tale. Ce pot să fac?

Îi povesti ce descoperise Xate Olake, de ce Nayauru și consorții ei aveau să le aducă pieirea și ce hotărâse ea să facă în privința asta. Unuxekome ascultă, încuviințând la răstimpuri și țuguindu-și buzele o dată.

— Ți se va spune că nu așa se procedează în Aurdwynn, îi zise el, când ea termină. Că încalcă străvechile coduri de comportament nobil. Ei bine, eu am trăit Rebeliunea Neghiobilor și am văzut valoarea comportamentului nobil la vreme de război civil. Tot mortarul din Aurdwynn pute a sânge.

Cât de diferit reacționa față de Tain Hu!

— Poți aranja treaba, atunci?

— Pot și am s-o și fac. Și, dacă-mi permiți, am să-ți cer ceva la schimb.

Baru rânji, deloc deranjată de obrăznicia lui.

— Pune-mă la încercare!

— Am să aranjez asasinatul, zise Unuxekome, dând deoparte pâinea și vinul și aplecându-se în față ținând încheieturile mâinilor încrucișate în poală. Și când se termină, vreau să vii în sud cu mine, la Welthony.

Ah!

Se așteptase la asta, într-un mod rațional, distant, deși probabil de la Oathsfire. Unuxekome o întrebase de ce voia să se revolte. El zisese: „Hărțile mele spun Taranoke". Fusese mereu amabil, respectuos și răbdător. Era însă tot un duce, cu mintea la putere.

Poate găsise o poveste care se termina cu ceva ce-și dorea mai mult decât o corabie pe marea sălbatică.

— Stai, stai! Lasă-mă să-mi prezint argumentele! adăugă el.

Ridică mâinile. Dârele de carne vie lăsate de funii în jurul încheieturilor se transformaseră într-o brățară de cicatrice.

— Sigur că e o cerere egoistă. Toți ne gândim la finalul de partidă, la cine are să fie rege. Numai că tu ai talent la

administrație și vei guverna mai bine cu acces la corăbiile mele. Un soț și copii îți vor oferi legitimitate.

Clipi rapid și-i tremurară buzele, cu o expresie de șarlatan, o inocență prefăcută de tipul „Cine, eu?"

— Cred că e decizia rațională, Excelența Ta, dar eu nu sunt contabil, mai zise el.

Ce secret îi dăduse preotesei ilykari în templul de ulei și lumină? Ce adevăr îl putea distruge?

De ce-i fugiseră gândurile taman acolo? Era un duce. Chestiunea de față era una de politică. Nu un atac. Cel puțin, nu din perspectiva lui.

Unuxekome o privea cu ochi calmi și încrezători. Vru să-l refuze din capul locului, mânată de același instinct, la fel de vechi ca prietenia ei cu Aminata (oh, Aminata, o fi auzit ea până acum de trădătoarea Baru Cormoran?), că trupul ei nu avea să fie un instrument politic.

Mânată, de asemenea și de – cum îi permisese să treacă pe plan secund! – certitudinea că nu asta era ceea ce-și dorea. Nu pe el și-l dorea.

Numai că *avea nevoie* de Unuxekome.

Până la conversația de acum, se gândise la el mai mult ca la un prieten decât ca la un instrument. Periculos. Stupid. Prostesc – încercarea era atât de aproape. Dar dacă îl respingea, dacă părea hotărâtă să-și dea mâna altcuiva, cum avea să reacționeze el? Oathsfire fusese rivalul lui Vultjag ani de zile după tocmai o asemenea respingere, iar Baru nu-și putea permite greșeli, piese răzlețite, indiferent cât de galante și bune erau ele.

Avea să fie nevoită să se arate tot mai nemiloasă pe măsură ce se apropia sfârșitul.

Zâmbi, cu ochii aproape pe jumătate închiși, și zise cu vocea joasă:

— Ai să înțelegi, sper, dacă ascult și celelalte oferte și le cântăresc o vreme.

— Nici nu m-aș aștepta la altceva.

Ar trebui să facă o glumă. Să râdă gutural. Să-și ridice bărbia și să-i susțină privirea, ca să-i spună: „Păstrează-ți speranțele, ai de ce!"

— Îi vreau morți pe toți, zise ea. Vreau să se execute în noaptea asta.

CAPITOLUL 25

Nayauru domină cea de-a doua zi de consiliu.

Baru nu făcu niciun efort s-o înfrângă; probabil nici n-ar fi putut, chiar dacă și-ar fi folosit toate cunoștințele. Cu Autr și Sahaule care-i păzeau flancul discursiv, Ziditoarea de Stăvilare prezentă argumente puternice și clar formulate că Mascarada nu putea fi învinsă, că tăcerea răbdătoare a Treatymontului trebuia interpretată drept milă – o șansă pentru ducii rebeli să se căiască și să se angajeze pe singura cale ce le-ar fi adus iertarea.

Desigur, calea aceea însemna s-o predea pe Baru Pescărița lui Xate Yawa și lui Cattlson.

Chiar știind ce avea să urmeze, Baru tot nu se putu abține de la o ultimă pledoarie:

— De ce te agăți de loialitate când ei îți văd relațiile ca pe un blestem?

Îi indică pe Autr și Sahaule cu un gest, dar rămase cu ochii numai la Nayauru, la tânăra ce ar fi putut – ca aspect, ambiție sau voință – să-i fie rudă.

— Incrasticismul ar alege tatăl copiilor tăi și viitorul liniei tale de descendență. De ce te agăți de această loialitate? adăugă ea.

— Pentru că Mascarada va exista în continuare și dacă sunt loială, și dacă nu.

Furia ei față de Armata Coiotului părea reală, aprigă și îi colora fiecare vorbă pe care o rostea.

— Am și alte moduri de a lupta. Metode cu șansă de succes. Nimeni pe lumea asta nu poate spera să dărâme Falcrestul din afara zidurilor lui. Și de vom câștiga, și de-l

vom alunga pe mare, se va întoarce cu miere și urgie. Am fi mai puternici în interiorul lui, învățând cum să ne facem auzite protestele.

Asemănarea lui Nayauru cu mama Pinion nu mergea dincolo de alegerea partenerilor ei, doi bărbați, care nu erau nicidecum ca Salm și Solit. Un gând îngrozitor, însă și mai îngrozitoare era apărarea de care Baru se trezi că se folosește: demonstrația moștenirii stricte, limitate, *o mamă și un tată*, și se simți îngrețoșată că-și găsise alinare în ea, dar nu se putu abține...

Reveni la tăcere și o privi pe Nayauru, gândind: „Ești mândră, aprigă și nobilă, ceea ce îți va aduce sfârșitul. Ți-am găsit punctul slab, așa cum și tu l-ai găsit pe al meu și este același lucru, puterea sângelui. Tu ești nobilă, eu, nu. Eu nu sunt legată de legea nobilă. Ne respectăm una pe alta acum, așa că n-ai să mă crezi capabilă de asta. Dar sunt".

Afară, în Haraerod, în tabere și în case deschise lungi, ilykarii dădură de știre geniștilor de asediu, arcașilor cu arcuri lungi, călăreților. Până în pădure, unde Coiotul care adăsta se trezi și începu să dea târcoale.

„Măcelăriți-i la noapte!"

Consiliul se încheie.

Baru ieși din încăpere cu nervii întinși până la refuz și cu gâtlejul uscat. Gărzile așteptau cu cai pregătiți pentru ea și Tain Hu. Parcurse călare străzile cu gropi ale Haraerodului, stângace și nesigură în șa, îndreptându-se spre tabăra ei.

De două ori îi făcu Tain Hu semn, mai întâi că ar trebui să iasă de pe drum și să intre în pădure și a doua oară că ar trebui să mai cheme gărzi, poate jagata lui Dziransi cu platoșele lor lucitoare și alonja mare. De fiecare dată, Baru clătină din cap. Nu-și putea permite să lase impresia vreunui gest neobișnuit.

Nici măcar nu-i întâlnise privirea lui Unuxekome în timpul consiliului. Ora și forma pe care avea s-o îmbrace masacrul depindeau de el.

Ake Sentiamut ieși din tabăra Coiotului în întâmpinarea lor.

— Au venit niște călăreți după tine. Ducesa Nayauru îți solicită o audiență urgentă. Călăreții așteaptă să-i transmită răspunsul tău.

Baru își zise în sinea ei, cu vocea Aminatei: „Ah, futu-i!"

— Desigur. Anunță-i că am să mă văd cu ducesa la Casa de pe Deal.

— Nu poți să te duci!

Tain Hu o prinse de umăr și mănușile îi scrâșniră atingând zalele.

— Unde ți-s toate calculele? Gândește-te la risc!

— Ea însăși căută să vadă dacă nu e vreo capcană.

Baru privi în jos, în vale, peste paieta de metal a Haraerodului, spre lumina focurilor din tabăra lui Nayauru. Atingerea lui Tain Hu o tulbura și o alina în același timp.

— Dacă refuz, o să știe ce urmează.

— Atunci minte-o. Trimite vorbă că ești pe drum și du-te în pădure!

— Dacă ar fi fost proastă, n-ar fi ajuns atât de departe. Nu, îmi închipui că suntem urmărite.

Trase aer în piept, în timp ce inima-i bătea să-i plesnească. La vest, soarele tocmai începuse să apună.

— Dar ai dreptate, e un teren periculos, adăugă ea. Găsește-l pe Xate Olake. Cere-i sfatul.

Tain Hu se întoarse într-un galop grăbit, strunindu-și calul alb de luptă ca să se oprească cu zgomot.

— Cunoaște un om care zice că poate să vadă orice trădare. Un pădurean stakhi care i-a salvat viața. L-a trimis înainte la sala de consiliu ca santinelă.

— Bun.

Baru își îndemnă iapa către drumul spre Haraerod.

— Să mergem! Păstrează liniștea în tabără, îi strigă ea lui Ake. Vigilența obișnuită. Nu mă aștept la vreo alarmă în noaptea asta.

* * *

Orășeni cu ochii roșii de scorbut și cu fețe precaute, aplecați peste ultima muncă a zilei, le priviră pe Baru, Tain Hu și gărzile lor întorcându-se la sfat. În freamătul ce se stingea aproape de căderea întunericului, tropotul copitelor cailor lor părea profanator, perturbator.

Undeva, planul lui Unuxekome înainta în salturi spre mirosul sângelui.

Ajunseră în piața pietruită, la casa de consiliu cu ferestrele pline de lumina lămpilor. Tain Hu alese doi dintre călăreții ei.

— Mergeți înainte. Căutați semne de trădare.

Baru, neliniștită și așezată deloc comod pe spinarea calului ei greu de stăpânit, își mușca o bucățică de piele din interiorul obrazului, imaginându-și toate modurile în care Unuxekome ar fi putut da greș.

— Ușurel! murmură Tain Hu. Sulița a fost aruncată. Las-o să zboare.

Baru încuviință încetișor din cap, numărându-și răsuflările, și o scuti pe ducesă de o privire fugară recunoscătoare. Aceasta o atinse pe umăr ca s-o liniștească.

Veni raportul – nimic în neregulă. Nayauru și garda ei de onoare așteptau în casă. Nici urmă de omul lui Xate Olake.

— Lasă-mă pe mine în locul tău, zise Tain Hu. Lasă-mă să pun eu capcana.

— Tu?

Baru scoase bărbia în față, adoptând o expresie mânioasă, caracteristică lui Vultjag, și-și trase umerii în spate, luând-o pe ducesă peste picior.

— Cine te-ar confunda vreodată cu mine?

Lui Tain Hu îi pieri zâmbetul cât ai clipi din ochi.

— Fii serioasă! O să-ți ia viața.

— M-a marcat drept egală. N-o să recurgă la trădare.

— Nu știi asta.

Vultjag coborî glasul:

— M-am jurat să mor pentru tine, nu mă face să devin o mincinoasă!

Baru trase adânc aer în piept, amintindu-și cina din balconul Casei de pe Fluviu din Welthony, așteptând exploziile din port. Mai fusese într-o asemenea situație și supraviețuise.

— Mergem împreună. Vino cu mine!

Traversară piața în întunericul care se așternea. Nori mari și negri se îndreptau spre vest, aruncând umbre peste asfințit.

O pâlpâire de mișcare în Casa de pe Deal. Siluete întunecate blocară lumina lămpii – o agitație bruscă de umbre, o erupție de unghiuri violente neinteligibile, de parcă ieșise din pământ un zeu al unei caldeire, înarmat cu cenușă și obsidian. Baru înlemni, așteptându-se la arcași la ferestre și pe acoperișuri, ori la detonarea unor explozive oriati îngropate sub piață, sau la var nestins care să orbească și să ardă...

Se deschiseră ușile casei. Ducesa Nayauru stătea într-un fascicul de lumină de lampă de forma unui ic, cu rochia înfoiată scăldată în strălucirea ei.

Când, Unuxekome? *Când?*

Ziditoarea de Stăvilare făcu un pas înainte, în piață. Lumina îi cădea pe față, pe nasul maia semeț, pe părul uns, pe micile baloane de spumă albă care bolboroseau și se spărgeau pe buzele ei și sub nas.

Orice-o fi vrut să spună, furie, ură sau regret, îi ieși ca un gâlgâit. Ultima ei răsuflare fu umedă și disperată.

Căzu cu fața în jos pe caldarâm. Sunetul de oase zdrobite ajunse până la ele.

— Poftim? murmură Tain Hu când gărzile ei strigară unele la altele. *Poftim?*

Prin ușile deschise, Baru văzu sala de consiliu, scaunele așezate în cerc și cele unsprezece steaguri glorioase. Era plină de cadavre îmbrăcate în culorile lui Nayauru. Muriseră în agonie, încleștându-și degetele unii în alții, încercând să ajungă la ușă.

Uitându-se la femeia prăbușită, la visul nobil mort pe pietrele de pavaj, nu se simți câtuși de puțin triumfătoare.

Tain Hu șuieră a avertisment.

Din masacru ieși un bărbat, cu o cârpă udă pe față și cu părul lung, de un roșu-aprins. (Se putea oare să fie...?! Nu, nu, nu aici, nu el...) Purta veșminte murdare de pădurean și mergea gârbovit, ca un om care avea dureri, încovoiat de la piept.

— Pădureanul lui Xate Olake, ghici Baru, ridicând mâna să facă semn gărzilor să stea pe loc.

Glasul lui Tain Hu, încordat și alarmat:

— Ce s-a întâmplat aici?

Agonia morților arăta că fuseseră uciși de gaz, genul acela de otravă de război despre care se vorbea pe șoptite în poveștile despre Metadema din Falcrest. Dar cum s-ar fi putut înarma un pădurean stakhi cu o armă atât de...

Un stakhi? Era oare *posibil?*

Nu. Sigur că nu.

Bărbatul se îndepărtă de casa de consiliu, cu pași săltați, ciudat de lini. Baru tremură de la un soi de recunoaștere trupească. Nu era cine credea ea, chiar deloc.

Numai că...

Bărbatul își desfăcu cârpa de pe față (care se desprinse lipicioasă, rău mirositoare de la chimicale) și trase încet aer în piept. Își înălță chipul palid, a cărui piele era roșie de la o arsură groaznică de acid, înspre soarele care apunea.

Pe gât i se mișcară mușchi minusculi și precișii.

Se uită la Baru.

— Mâna Mai Corectă, zise el în stakhi și apoi într-o afalonă cu accent puternic, cu o pronunție perfectă: Treaba s-a terminat. Spune-i lui Xate Olake că nu l-am dezamăgit!

Tuși umed și duse mâna la piept, acolo unde săgeata de arbaletă îl rănise, aruncându-l în râu.

— Cine-i ăsta? întrebă Tain Hu.

Se întunecase suficient, încât să se vadă focurile care formau un cerc în jurul Haraerodului, turnuri de lumină murdară la vest și sud-vest, unde Nayauru și aliații ei își avuseseră tabăra.

Baru se holba în tăcere, paralizată, la remora Limpezită, la Purity Cartone.

* * *

Ilykarii îi omorâră pe aliații lui Nayauru cu propriii lor cai.

Deghizate în slujnice și muncitoare din Haraerod, ilykarii trecuseră nestingherite prin tabăra lui Nayauru și prin pădurile de dincolo de ea. O armată-fantomă îngropată într-un context social, marcând santinele, transmițând mesaje scrise cu stenografia atentă a celor persecutați.

La indicația lor, geniștii de asediu ai lui Oathsfire intrară în pădurile de la sud-vest și în orașul de la nord-est și începură să pregătească fâșii de pământ cu var nestins, naftă și uleiuri.

Fumul avea să declanșeze baia de sânge. Otrava avea s-o pecetluiască.

Forțele lui Nayauru își aduseseră cai de război: o demonstrație de forță și o armă de descumpănire, puternică în bătălie. Aceștia aveau nevoie de hrană.

Cât stătură ducii la sfat, ilykarii otrăviră nutrețul cailor de război.

Chiar înainte de asfințit, Mirele Mării dădu semnalul și se trimise vorbă ca geniștii să aprindă uleiul.

Când se porniră focurile, când fumul umed din pădure și arșița furioasă a periferiilor arzânde ale Haraerodului se rostogoliră înspre tabăra lui Nayauru, caii de război bolnavi și înfricoșați uitară de disciplină și o rupseră la fugă, mai întâi în grupuri, apoi într-o busculadă, călcând în picioare și nechezând, cuprinși de o diaree cu cocoloașe. Izbucni un haos, o harababură urât mirositoare, cu răcnete și corturi care se prăbușeau.

Autr Sarea pentru Saramură auzi zarva și înțelese de ce simțise un nod de groază în stomac toată ziua. Sahaule Năpasta Cailor auzi alarma și, înainte de orice alt gând, își dori să o mai fi ținut în brațe un pic pe Nayauru și să-i fi șoptit dragostea lui.

Din păduri, de pe acoperișurile din Haraerod, cele zece companii de arcași de elită cu arcuri lungi ai ducelui Oathsfire începură să tragă.

Ducii lui Nayauru nu se lăsaseră pe tânjală. Geniștii și iscoadele ducelui Autr, capabili și vigilenți, stătuseră două zile să-și asigure tabăra împotriva focului. Sahaule se lăuda cu oameni de o disciplină extraordinară, dar santinelele lor fuseseră instalate prea departe una de alta, ca să vâneze Coiotul în pădure. Cei mai buni spioni ai lor se duseseră în taberele rebelilor ori la curtea lui Ihuake ca să caute, ascultând, semne de trădare, iar ilykarii le scăpaseră complet din vedere.

Nayauru își sfătuise consorții și sfetnicii să se aștepte la trădare.

Căutaseră semnele. Făcuseră instrucție cu trupele. Își mobilizaseră pichetele. Dar, în fața ilykarilor, care trimiseseră bogățiile Falcrestului pe fundul portului Welthony, vigilența lor dădu greș.

Loialitatea îl costă pe Sahaule viața. Acesta își adunase garda și pornise călare spre Casa de pe Deal, sperând să o

salveze pe ducesa Nayauru. Arcașii lui Oathsfire îi văzură coloana și o devastară. Sahaule ieși târâș de sub calul său mort și reuși să parcurgă aproape jumătate de milă pe jos, înaintând clătinat, blestemându-și numele pe care-l purta și răzbunarea ce i-o adusese, până să-l găsească un recrut răzbunător al lui Ihuake.

Ce s-a petrecut între ei era finalul unei alte povești.

Puternicul duce Autr intră în haos ca să-și adune tabăra. O ilykari se strecură aproape de el ca să lovească, dădu peste șefa spionilor Ducelui de Sare și pierdu duelul cuțitului și al otrăvii. Autr se folosi de tobe și trâmbițe să dea de știre: „Mărșăluiți spre nord-vest, adunați-vă pe Drumul de Centură!"

Ar fi putut să-și adune forțele pentru retragere. Ar fi putut calma haosul.

Numai că Fanaticii-Elevi urlători ai lui Lyxaxu intrară în tabără și prinseră a se încurca în mațele vărsate ale oamenilor și ale cailor. Undeva în învolburare, șefa spionilor lui Autr muri din cauză că pierdu prea mult sânge de la rănile de cuțit, iar o a doua ilykari, încă pe urmele Ducelui de Sare ca o umbră, își răzbună mama.

Autr Sarea pentru Saramură muri strigând numele fiului său devenit orfan.

Prinse între două focuri, înecându-se cu fum, rămase fără conducători și cai, forțele din vestul Ținuturilor de Mijloc încercară să fugă pe jos și se treziră trase în țeapa unei ultime trădări.

Propriile falange de gardă ale Haraerodului, cetățeni-soldați cumpărați cu bani, cu vorbele piezișe ale ducesei Ihuake și, mai presus de toate, cu credința că puteau lupta pentru singurul conducător care îi ajutase în sărăcie și iarnă, umplură spațiile dintre fâșiile de pământ pregătite antifoc. Soldații fără cai, epuizați și asfixiați ai lui Nayauru dădură piept cu un zid de peste o mie de sulițe lungi de

patru metri care striga: „O mână mai corectă! O mână mai corectă!"

Supraviețuitorii masacrului încercară să se întoarcă, numai că busculada cuprinsă de panică a oamenilor și a cailor din spatele lor, care încă mai respectau ordinul de a mărșălui spre Drumul de Centură, îi împinse înainte.

Arcașii lui Oathsfire, trăgând în jos în mulțimea de ținte, rămaseră fără săgeți.

Falanga nu rămase fără sulițe.

Până dimineață, arsese din temelii un sfert din Haraerod. Soldații Mâinii Mai Corecte îi avertizară serios pe orășeni că munții de cadavre de oameni și animale, adunați în locurile în care fusese măcelul, vor trebui arși, iar toată apa de băut, fiartă vreme de săptămâni după aceea.

Cei care-și pierduseră un membru al familiei în cataclism aveau să primească fiecare câte un ban de aur și trei bani pentru o casă prefăcută în ruină.

* * *

Baru nu vru să se apropie de Purity Cartone până când nu i se puseră cătușele și nu fu legat și până nu i se atârnară pietre de încheieturile mâinilor și ale picioarelor, i se rupseră hainele și fu percheziționat de cuțite, săgeți ori reactivi care puteau fi amestecați pentru a prepara un gaz ucigător.

Tain Hu protestă cu înverșunare:

— De ce faci așa ceva? Pădureanul ți-a salvat viața, la fel cum i-a salvat-o și lui Xate Olake. A ucis pentru tine. Ce-a făcut să merite asta?

Baru rămase tăcută, temându-se să se miște sau să gândească. Încremenită din cauza Limpezitului, a pericolului fizic pe care-l reprezenta prezența lui, a amenințării mai mari a tuturor lucrurilor al căror talisman era el. Își vopsise

oare părul într-un roșu atât de strălucitor ca să transmită un mesaj? Să spună: „Mai ții minte...?"

În cele din urmă, după ce gândi lucrurile la rece, vorbi:

— Este un instrument al Falcrestului, un om crescut și condiționat să slujească drept spion și asasin. S-ar putea să se afle aici la ordinele lui Cattlson.

— De ce-ar porunci Cattlson moartea lui Nayauru? De ce l-ar trimite pe acest om să-l *salveze* pe Xate Olake?

— Mai ții minte când m-ai dus să vedem răscoala? Ce mi-ai spus atunci?

„Au o tehnică inteligentă." O stratagemă preferată a lui Xate Yawa, a Mascaradei, a puterii conducătoare de dincolo de Tronul fără Chip.

Tain Hu își duse două degete răsfirate la buze.

— O capcană. Te temi că omul acesta a fost trimis să ne câștige încrederea ca să ne poată trăda într-un moment-cheie.

— Exact.

Exact, exact. Dar de ce Cartone, un om pe care Baru îl cunoștea, pe care îl cunoștea și Unuxekome? De ce nu un cu totul alt Limpezit? Erau așa de puțini?

Unul dintre oamenii din gardă îi făcu semn. Prizonierul era pregătit.

— Nu permite vizitatori! îi spuse Baru lui Tain Hu, care dădu din cap.

În ultima vreme, acest gest simplu de respect o făcea pe Baru să se simtă stânjenită de un sentiment de căldură.

Coborî treptele spre pivnița scăldată în lumină galbenă de lampă, unde-l aruncaseră pe Purity Cartone.

Limpezitul cu fața roșie de la arsurile de acid ridică ochii la ea și începu să plângă.

— Poruncește-mi! o imploră el.

Chipul lui trecea cu străfulgerări ciudate de la o emoție la alta: supărare copilărească, bucurie de iubit, îngrijorare atentă, un șir de falsuri perfecte ca fanioanele unei corăbii

arzânde: „ajutor, ajutor, ajutor". În tot acest timp, vărsă lacrimi tăcute și limpezi.

— Folosește-mă, Excelența Ta! Dă-mi o întrebuințare!

Baru se uită la el și văzu o epavă. Nu un om la ananghie, ci o mașinărie stricată.

Poate că asta era ceea ce alegea ea să vadă, ceva mai ușor decât alternativa.

— Suspină! zise ea, sperând să mai funcționeze cuvântul-poruncă. Spune-mi ce misiune ai aici!

— N-am nicio misiune.

Stătea între funiile cu care era legat, gol pe dinăuntru.

— Jurispotența m-a pedepsit pentru că n-am reușit să te opresc la Welthony. M-a castrat, ca să mi se stingă neamul, și mi-a spus că sunt considerat un eșec. Nu mai sunt Limpezit. Am fost dat afară.

Se legăna ușor, cu o mișcare leneșă, și totuși cumva nelalocul ei, rănită; toate gesturile lui line erau deformate și nearmonizate.

— N-am mai primit ordine de la Jurispotență ori de la Guvernator.

Pe Baru o cuprinse mila. Bărbatul acesta fusese pus să slujească Republica Imperială, proiectat și condiționat chiar dinainte să se nască. Și ei ce-i făcuseră? Baie de acid și mult mai rău de-atât...

Îl alungaseră, rupând astfel toate cârligele cu care-l țineau. I-l dăduseră lui Baru.

Se poate ca Xate Yawa să fi făcut intenționat așa ceva? Să i-l trimită lui Baru ca instrument?

— Ai venit la mine ca să-ți dau eu ordine, zise ea. Eu sunt Contabila Imperială, cea mai înaltă în grad care ți-a mai rămas. Te-ai folosit de Xate Olake ca să mă găsești.

— Am fugit de la Jurispotență odată ce-a renunțat la autoritatea ei asupra mea. Te-am căutat.

Își luă o expresie perfectă de disperare, ca un craniu gol care încerca să indice emoția cu ajutorul unor măști artizanale.

— Slujești în continuare Republica Imperială, iar mie mi se permite în continuare să te slujesc. Prin tranzitivitate se poate să-mi îndeplinesc în continuare scopul.

Bucuria aceea veche și bolnavă, primul ei drog și cel pe care-l prefera. Controlul.

— Slujesc Falcrestul. Nu te teme: mă vei sluji. Spune-mi cum ai ucis-o pe ducesa Nayauru!

Un zâmbet de nătâng: ușurare și plăcere pură. În sfârșit se putea supune din nou.

— Șeful spionilor mi-a poruncit-o.

Xate Olake își depășise atribuțiile. Fusese însă o lovitură înțeleaptă și nemiloasă, genul de stratagemă care le câștigaseră lui și surorii lui un ducat și rangul de Jurispotență.

— Spune-mi tot ce știi despre strategia Mascaradei pentru vară.

— Cattlson urmărește o singură bătălie decisivă la Inirein. Speră să-și asigure autoritatea în ochii Falcrestului readucând ordinea în Aurdwynn înainte de următorul sezon de dări. Are hrană din abundență, dar se și luptă cu o grămadă de boli printre oamenii lui și nu i-a mai rămas niciun ban ca să-și întrețină administrația. Mijlocitorul Principal Bel Latheman, căruia i-a încredințat finanțele, a fost distras de la îndatoririle sale de proaspăta căsătorie cu Heingyl Ri, care-l manipulează împotriva lui Cattlson.

Informațiile lui Xate Olake erau astfel confirmate. Bun. Avea să fie nevoie de o nouă verificare, în caz că Xate Yawa aranjase totul, dar pentru asta existau iscoade.

— Ce voia Nayauru? Voia să mă ucidă?

— Nu știu.

— Cine a poruncit moartea lui Muire Lo?

— Nu știu.

Ochii larg deschiși ai lui Purity Cartone se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău.

„Șșș," vru să-i spună ea, „șșș, nu-i nimic". Numai că lui Cartone-mașinăria nu avea să-i pese. Singura lui alinare era să slujească. Așa-l creaseră.

Instrumentele Mascaradei nu meritau compasiune.

Se apropie mai mult, ca să vorbească încet.

— Spune-mi tot ce știi despre cui îi este Xate Yawa loială cu adevărat.

— Jurispotența?

Purity Cartone se trase înapoi în legăturile lui, iar pietrele își schimbară poziția pe scândurile podelei. Stătu o clipă, cu gura căscată, ca uimit de ceva ce descoperise.

— Nu are autoritate asupra ta, îl asigură Baru, cu blândețe, încercând să-l convingă cu vorba bună. Eu sunt slujitoarea cea mai credincioasă a Falcrestului în Aurdwynn.

— Xate Yawa slujește viitorul Aurdwynnului. Îi pasă numai de capacitatea ei de a controla acel viitor, de a garanta o pace îndepărtată.

Limpezitul oftă de ușurare lăuntrică.

— Prin Preoteasa din Lumina Lămpii, ea crede că-i ține sub control pe înșiși ilykarii pe care-i persecută. Îi cheltuiește ca pe bani ca să-i cumpere încrederea lui Cattlson. Numai că e înșelată. Preotesele n-o slujesc pe ea. Stăpânii supremi o țin sub observație pe Xate Yawa prin agenții lor și o consideră promițătoare. E posibil să fie aleasă pentru preamărire.

— Poftim?

Uitând de precauție, Baru se apropie și mai mult și îngenunche.

— Încă o dată! *Mai spune-mi asta încă o dată!*

— Stăpânii supremi. Mintea din spatele Mascaradei. Un cerc închis, în care fiecare membru e pe picior de egalitate cu ceilalți. Aleși pe bază de invitație și test ca să dicteze

marile strategii de politică și ereditate ale Republicii Imperiale.

Fericire în glasul lui. Cât de *interzis* trebuie să-i fi fost cândva să facă acest serviciu!

— Ce agenți printre ilykari?

Baru se sprijini cu palmele de podea aplecându-se să șuiere:

— Cine? Cine e Preoteasa din Lumina Lămpii? *Care dintre ilykari slujesc Falcrestul?*

Lui Purity Cartone i se lumină fața într-un zâmbet, în timp ce declanșatorii condiționați pocneau adânc înlăuntrul lui, eliberând recompense.

— Preoteasa lui Himu din Treatymont. Cea al cărei templu se ascunde deasupra unui magazin de lămpi.

Păstrătoarea secretelor. Acea ilykari care scrisese în iolynică veche toate lucrurile care-i puteau distruge pe rebeli.

Femeia căreia îi mărturisise Baru păcatul aflat pe locul doi ca gravitate în rândul păcatelor ei.

Femeia care îl consemnase pentru eternitate pe un palimpsest.

— Purity Cartone, zise ea.

Vocea îi era un sâsâit de șarpe, mai târziu avea să-și amintească momentul cu un fior de neliniște și triumf.

— Am o misiune pentru tine.

* * *

Tain Hu și Xate Olake stăteau alături de Baru petrecându-l cu privirea pe pădureanul stakhi, care se îndrepta spre sud călare, pe un buiestraș dereș sigur pe picioare și cu pasul rapid.

— Păcat, spuse Xate Olake. Îmi plăcea. Un tip onest, credeam eu.

Ridică din sprânceană spre Tain Hu.

— *Limpezit*, zici? Bănuiesc că s-ar putea să fie. A spus că l-a trimis Xate Yawa...

— I-am găsit o întrebuințare, zise Baru. O însărcinare utilă, la distanță sigură.

Se auzi zgomot de copite călcând apăsat în spatele lor: ducele Unuxekome și garda lui de onoare. Mirele Mării descălecă cu un salt ușor, atletic și sigur.

— Mă îndrept călare spre Welthony, ca să mă alătur flotei și să păzesc gura Inireinului. Va avea Mâna Mai Corectă nevoie de corăbiile mele? întrebă el cu palma deschisă spre Baru.

Ea își zise: „Aș vrea să te pot auzi spunându-i *Taranoke* încă o dată. Aș vrea să nu interpretezi treaba asta așa cum ai s-o faci".

— Corăbiile tale au cel mai bun amiral pe care l-ar putea cere, vorbi ea zâmbind. Iar ilykarii tăi m-au slujit bine. Stai cu ochii după călăreții mei în fiecare săptămână și fii cu băgare de seamă: atunci când mărșăluiește Cattlson, ai să-i fii țintă.

Dar nu spuse ceea ce Unuxekome voia să audă: „Da, o să am nevoie de corăbiile tale – cel mai bine ar fi să vin la Welthony cu tine..."

Unuxekome miji ochii – o clipă în care se simți dezamăgit sau rănit. Închise palma.

— Fie ca bătălia să meargă cum dorești, atunci!

O undă de remarcă răutăcioasă, apoi o încălcare a bunei-cuviințe când rosti numele:

— Probabil că arcașii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire au să ducă greul zilei.

— Înălțimea Ta, spuse Baru, cuprinsă deja de răceală, de calculele înțepenite de frig care o susținuseră până în acel moment. Stai așa!

Bărbatul ridică din sprânceană întrebător. Un bărbat chipeș, cu siguranță, își zise Baru, o siluetă plăcută și deloc

lipsit de inteligență. Nu-i vedea nicio furie de gelozie în ochi, nicio aplecare bruscă înspre resentimente.

Acum însă, din informațiile lui Purity Cartone, știa că în ilykari nu poți avea încredere. Unuxekome, mai presus de toți, era prins în mrejele ilykarilor. Se folosea de preotesele lui scufundătoare de fiecare dată când avea ocazia.

Nevoia de a fi nemiloasă avea să devină tot mai puternică, o culme ce urca, o prăpastie din ce în ce mai abruptă până avea să se prăbușească spre cataclismul final. Trebuia să devină mai *dură*. Să îndepărteze toate slăbiciunile.

Da. Trebuia s-o facă.

Unuxekome își dorise mereu să fie erou.

— Cel mai *mult* m-ar impresiona, zise ea cu cochetărie în glas – o sugestie de intimitate care o făcu pe Tain Hu să se încrunte și pe Unuxekome să expire scurt – să văd marina Mascaradei întoarsă de la țărmul nostru.

CAPITOLUL 26

Într-o dimineață caldă și umedă, la puțină vreme după măcel, Baru le invită pe ducesele Ihuake și Erebog să urce în marș pe coastele Muntelui Kijune să supravegheze împărțirea trofeului lor.

Dintr-un anumit punct de vedere, acest gest era un fel de evadare – respirase suficient fum de cadavru în Haraerod. Numai că și ea dorea să vadă trofeul împărțit, rodul muncii ei, dovada celor mai groaznice și necesare metode pe care le pusese în practică. Avea să-i dea încredere pentru finalul de partidă.

O trimise pe Tain Hu să dea bice Coiotului pentru următorul său marș și-l aduse pe curajosul stakhi Dziransi să-i fie gardă de corp. Și asta era un fel de evadare. Se dovedi că el nu știa să călărească, ceea ce nu conta, căci îi dădu și lui Baru un pretext să meargă pe jos, asudată, cu capul în pământ, numărând și descompunând în factori ritmul lent al inimii ei.

Când soarele alungă pâcla arzând-o, priviră spre vest de pe turnulețele sparte ale unei redute stakhi străvechi și văzură lacurile de acumulare de un albastru-crem și ogoarele întinse ale Ducatului Nayauru, proaspăt arate și deja în flăcări. De la o asemenea distanță, mișcarea soldaților era invizibilă, dar fumul era propriul său drapel.

Erebog țâțâi și făcu semn unui armaș să-i aducă o umbreluță care s-o apere de soare.

— Aceia fac parte din cavaleria ta? Deja atât de departe?

— Caii mei. Și oamenii Coiotului, zise Ihuake și aruncă o privire fugară în urmă, spre Baru. Le-am spus să ardă tot ce opune rezistență.

— Nu te temi pentru siguranța noilor tale ogoare?

Când Ihuake își răsuci încheietura mâinii stângi, o brățară de jad se lovi de una solidă de platină cu sunet de clopot îndepărtat.

— Morții sunt un îngrășământ bun, răspunse Ihuake.

Erebog, la umbră, aruncă și ea o privire în urmă, spre Baru, strâmbându-se – poate de veselie împărtășită la teatrul lui Ihuake ori de bucurie împărtășită pentru realizarea măreață a trădării. Ducatele Sahaule și Autr erau acum ale ei. Copiii săi aveau să moștenească mai mult decât o carieră aspră de argilă.

Baru zâmbi și ea ca și cum voia să zică: „Vezi? Pot să fiu extrem de rece".

Erebog puse mâna pe crupa calului lui Ihuake.

— Nu ți-ai adus nimic să te apere de soare? Vrei o umbreluță?

— Vorbești ca o bunică.

— Păi asta și sunt.

— Ca o bunică cu o mulțime de copii săraci și proști.

Baru fu nevoită să-și muște pumnul ca să nu izbucnească în râs. Ducesa Vitelor nu se cobora la umbrelușe de soare, oamenii ei deja montau un cort de comandă. Netulburată, Erebog îi dădu înainte:

— Probabil că așa e, probabil că unora dintre ei le-ar prinde bine niște soți și soții avuți și citiți?

Dziransi îi șopti lui Baru într-o iolynică stricată:

— Mână Mai Corectă. Vorbim acum?

Luptătorul stakhieczi purta pieptarul armurii, un articol ingenios de oțel pe care nu l-ar fi putut confecționa nimeni din Aurdwynn. Baru voia s-o scoată de pe el cum scoți carapacea de pe crab și să o ia s-o studieze. Bărbatul era și el valoros: disciplină constantă, o bărbie calmă, o reținere

pe care Baru o admira, chiar dacă era impusă de barierele de limbă.

Și, mai presus de toate, reprezenta o putere ascunsă.

— Vino!

Îl luă de umăr și-l îndrumă departe de ducese, de zidul care se prefăcea în ruină.

— Ce e?

Bărbatul privi spre vest cu ochi ciudați și verzi, ca focul de barită.

— Foarte frumos. Foarte neted. Pământ mănos. Nu știu un pământ ca acesta. Conacul Hussacht – săpat în munți.

Desenă în aer un model ca niște trepte.

— Mașinării la cascadă. Ferme terasate.

Baru se aventură să pronunțe câteva cuvinte în stakhi.

— Oamenii tăi... vin sud? Negoț. Căsătorie. Țară mai caldă.

Dziransi o fixă câteva clipe cu privirea, timp în care bărbia îi tremura de veselia reprimată cu disperare. Jenată, Baru reveni la iolynică.

— Asta vreți, nu-i așa?

— În curând am să-ți spun ce vrem. La locul potrivit, sub piatră bună. Spune-mi acum: Ce are să se întâmple cu...

Întinse mâna spre vest, spre culorile vii, arzânde, de pe pământul lui Nayauru.

— Pământ neted?

Baru încercă tăria pietrei străvechi și se rezemă de ea.

— Pionierii de asediu ai lui Ihuake se vor duce la Naiu Lumina Zorilor și vor amenința să deschidă stăvilarele. Confruntați cu distrugerea tuturor bunurilor lor, moșierii lui Nayauru se vor ridica împotriva celor loiali ei și vor cere pace. Unul dintre copiii supraviețuitori ai lui Nayauru va fi căsătorit cu unul dintre copiii lui Ihuake, după care aceasta va domni peste Ținuturile de Mijloc. Erebog va primi clienții lui Nayauru.

— Erebog.

Cuvântul stakhi îi veni ușor pe limbă lui Dziransi, ca zidăria de cărămidă.

— Erebog îmi pune întrebări periculoase. În stakhi, limba stakhi de la conac, nu cu accent din Aurdwynn, întreabă despre bărbatul pe care l-a iubit. Un stăpân de clan pe care l-a iubit.

— Ce i-ai spus?

Dziransi puse o mână înmănușată pe zidărie. Când găsi o piatră ce nu se ținea bine, se încruntă.

— Nu spun nimic, răspunse el. Tăcerea e mai puternică. Dar știu că a căzut. Stăpân al Conacului Uczenith – a căzut.

Observație prețioasă. Baru încercă să afle și alte informații.

— S-a întins prea mult?

— A vrut să-și lege conacul de Erebog. Să obțină pământ neted ca să devină rege. Numai că el nu era necesar. Noi acceptăm doar regii necesari.

Dziransi bătu ușor piatra care nu se ținea bine, iar aceasta ieși rostogolindu-se din zid.

— Acum ne atacă Masca. Acum facem un Rege Necesar. El caută avantaj, la fel ca Uczenith. Dar el e mai măreț. Pricepi? Mâna lui e mai largă. El...

Dziransi înșfăcă aerul.

— Om-constelație. Ochi larg deschiși. Brațe lungi. Se face pe sine puternic. Pământul neted e foarte puternic.

— Regele Necesar te-a trimis în sud, zise Baru, care nu mai apucă să mai întrebe și altceva, fiindcă Ihuake și Erebog, care descălecaseră, veniră iute la ei.

Erebog rosti scurt ceva în stakhi, la care figura lui Dziransi căpătă o expresie de indiferență rigidă.

Ihuake își scoase de pe brațul stâng o brățară simplă de platină.

— Mâna!

Când Baru îi întinse mâna dreaptă, Ihuake îi puse brățara la încheietură împingând-o în sus pe braț până când i-l strânse.

— Pentru ce i-ai făcut lui Nayauru, zise ea, cu mâna încă pe brațul lui Baru. A fost un act venal, ceva dezonorant. Dar mi-a adus ce-mi doresc, iar eu prețuiesc asta mai mult decât orice altceva.

Răsuci brățara, care alunecă pe brațul transpirat al lui Baru.

— Crezi că acum ai să-mi fii regină?

Baru își aminti cum îngenunchease înaintea lui Ihuake, ca un om de rând disperat.

— Cred că am să-ți mai câștig un război, spuse ea cu bărbia semeață.

— N-ai putea să câștigi nici un concurs de pișat fără cavaleria mea.

Ihuake se uită la Dziransi măsurându-l cu ochi reci.

— Dar ți-ai adunat o forță curioasă, femeie-coiot. Himu răsuflă prin tine acum. Dacă-ți obții tronul, să ții minte asta: mi-a fost foame. M-am folosit de tine ca s-o ucid pe Nayauru și să iau tot ce-mi doresc. Acum am mâncat. Ai grijă să fiu sătulă ca să nu mă apuce iar foamea.

Erebog își dădu ochii peste cap.

— Auzi-te cum vorbești! Parc-ai fi o vacă de lapte care mugește după sânge și pământ. Măcar Nayauru avea o viziune.

— Vreau exact același lucru pe care-l voia Nayauru.

Glasul lui Ihuake se rostogoli peste Babă ca revărsarea unui stăvilar spart.

— Vreau să clădesc un nou imperiu pentru oamenii mei. Vreau să-mi revendic sângele și istoria de la intrusa din Falcrest. Eu sunt diferită de Nayauru într-o privință importantă: ea e moartă, eu sunt în ascensiune, iar copiii mei au să-i șteargă numele din fiece cântec și carte de descendență nobiliară. Și pe al tău, Erebog, și pe al tău, ceea ce e *cel mai bun* lucru la care poți să speri, prăpădita de tine.

Erebog râse și ar fi putut spune ceva rece și distant, și foarte vechi, numai că Baru ridică mâna făcându-i semn să nu zică orice ar fi avut de gând să zică.

— Eu prețuiesc alt lucru mai mult decât cavaleria ta, Ihuake, același lucru care-mi permite să am încredere în tine. Ești foarte sinceră.

* * *

Cavaleria lui Ihuake și falangele lui Erebog năvăliră în ținutul lui Nayauru. Moșierii acesteia, disperați să reinstaureze liniștea și să-și apere revendicările, îi uciseră pe vasalii ei credincioși, numiră duce pe unul dintre copiii mici ai ducesei lor pierdute și cerură pace. Ihuake o făgădui pe fiica sa copilului. Așa se rezolvară lucrurile.

Își obținuse premiul: pământul și vistieria lui Nayauru. Se declară de partea rebeliunii.

Erebog le ordonă soldaților ei flămânzi și loviți de scorbut să ocupe pământului lui Nayauru. Prea secătuiți de iarnă ca să intre în bătălia care urma să vină, ei aveau să slujească drept garnizoană împotriva ducatelor Autr și Sahaule, furioase și rămase fără conducători. O vară de incursiuni și jaf printre foștii clienți ai lui Nayauru avea, considera Erebog, să-i readucă trupele și propria-i visterie în formă pentru luptă.

Rebelii își adunară forțele pentru bătălia finală.

Sud-est spre Inirein – marea arteră care lega Welthony de nordul rebel. Spre sud-est merseră falangele înghesuite și aranjate în formație ale ducelui Pinjagata, torentul de cai și vite din țarcurile lui Ihuake și toate lefurile și proviziile adunate de Oathsfire.

În lunca Sieroch, unde drumul de la Treatymont se îndrepta spre est, către fluviu, aveau să se întâlnească cu mânia trezită a Treatymontului.

Mâna Mai Corectă și generalul ei se întoarseră în pădurile din nord ca să adune luptătorii pe care-i hrăniseră și-i înarmaseră peste iarnă. Fură primite cu extaz, cu zarva unei dezordini vesele – ilykari și mame, soți-sodomiți și negustori, care strigau cu toții la avatarul noii lor libertăți, năzuind spre viitorul liber de disciplinele incrastice care le legau trupurile și muncile de planul Falcrestului.

Zile în șir, Tain Hu și Baru Pescărița străbătură călare umăr la umăr păduri de brazi roșii de coastă.

Cu ele merse spre Inirein o pădure de suliițe. Falangă după falangă, urcându-se pe barjele lui Oathsfire ca să coboare în grabă spre marile tabere din luncile Sieroch.

La capătul trecerii lor, ducesa și Contabila Imperială căzută se întoarseră în Vultjag și văzură valea împestrițată de umbrele păsărilor răpitoare care dădeau târcoale, mici semne de vânătoare pe coronamentul de brad roșu de coastă. La nord, cascada își făcea loc cu zgomot prin stavilele de golire ale fortăreției de calcar. Rămaseră în șa pe coama porții mobile, ducesa Vultjag mai înaltă și mai relaxată decât Baru, care încă mai avea probleme în a se împrieteni cu caii.

Tain Hu trase aer în piept.

— Dacă vom câștiga împotriva lui Cattlson. Dacă îți dau un tron...

— Nu acum, zise Baru, temându-se să lase să i se vadă oboseala groaznică, răul care-o făcea să se zvârcolească la gândul încercărilor ce aveau să vină. Vorbește de altceva în afară de bătălie și tronuri!

În valea de dinaintea lor un uliu coborî asupra unei prăzi invizibile.

— Pari să ai inima împovărată, zise Tain Hu.

Baru își schimbă poziția pe cadrul solid al șeii și, nereușind să găsească o poziție comodă, se ridică în scări. Privi lung valea, fluviul și micile constelații de case, cariere și mori.

— Oamenii din Ducatul Nayauru.

Cei pe care îi dăduse ea la schimb lui Ihuake ca pe vite.

— Seamănă mult cu ai tăi?

— Nu știu. N-am fost niciodată în vest. Sângele maia e puternic aici, totuși, la fel ca în venele mele.

Baru îi aruncă un zâmbet pieziș.

— Credeam că știi totul despre Aurdwynn.

Ducesa luă o expresie jignită.

— Teritoriul e vast. În fiecare vâlcea sunt tot atâtea sate câte stele pe cer.

— Greșești cu... zise Baru mijind ochii, câteva ordine de mărime.

Tain Hu clătină cu tristețe din cap.

— Xate Yawa ar trebui să dispună interzicerea căsătoriei contabililor cu poezia.

Murmur de activitate în spatele lor. Din suită ieșiră doi bărbați, Dziransi și, după el, Xate Olake. Dziransi, posomorât și solemn, lăsă ochii în jos și vorbi în stakhi.

— Vrea să țină sfat, traduse Xate Olake.

Vocea i se îngroșă de imperiozitate:

— Spune că a văzut destul și acum speră să treacă la fapte. Știu ce vrea și știu ce-ar putea însemna pentru Aurdwynn. *Ascultă-l*!

— Nicio clipă de liniște pentru Mâna Mai Corectă, șopti Tain Hu. Adu-ți aminte de avertismentele mele cu privire la el și la poporul lui!

Ducesa se întoarse spre șeful spionilor.

— Atunci vom merge în fortăreața mea să vorbim în siguranță.

Baru își îmboldi calul să coboare panta, văzând, pentru o clipă, doar o prăpastie dinaintea ei, o avalanșă de consecințe care o trăgeau în jos spre sfârșit.

Știuse tot timpul că avea să vină acest moment. Nu se așteptase să se și ridice să o înghită. Nu se așteptase la greșeala pe care o făcuse.

* * *

— Așază-te pe tron! spuse Tain Hu.

Stăteau pe podiumul din sala de audiențe a fortăreței de la cascadă, cu arbaletrierii ei roșii de la lumina torțelor. Aerul era plin de aromă de pin. Urmele de noroi ale cizmelor a o mie de petiționari, lăsate nespălate, marcau drumul de la ușă la locul ducesei Vultjag.

— E al tău, insistă Baru. Tu ești ducesa.

— Sunt generalul tău, care a jurat să te slujească. Nu pot să stau mai sus decât tine.

— Eu n-am nicio poziție oficială, sunt un om de rând.

Baru se aștepta la o ripostă, la vreo frivolitate de protocol ducal. În loc de asta, Tain Hu privi în depărtare.

— Ar trebui să stai jos când te întreabă, zise ea. Așa e tradiția.

— Ia loc! Eu am să stau în picioare lângă tine. Am să fiu mai sus decât tine, iar tu îți poți păstra poziția cuvenită.

— Adevărat Mâna Mai Corectă!

Tain Hu luă loc cu zăngănit de zale pe piatră.

— Ești gata?

Inflexibilitatea din glasul ei întreba altceva, iar Baru se uită la ea, îndurerată și tulburată, sperând să fie de ajutor. Numai că acum intră pe ușă Dziransi, îmbrăcat în armură și sever. Lângă el mergea Xate Olake, spălat și îmbrăcat simplu.

Curajosul bărbat în armură, emisar al unei puteri de dincolo de Munții Crestelor Iernii de care Mascarada nici măcar nu era sigură că mai există, se opri la piciorul podiumului. Vorbi cu un trosnet de consoane jos și respectuos, în limba lui stakhi cu accentul celor din Conac. Cadența sa suna ca un jurământ și ritual solemn.

— Poporul meu a fost tatăl Aurdwynnului, traduse Xate Olake, iar poporul tău a fost mama acestuia. Ne-am luptat cu maia pentru acest pământ până când gândacii

le-au mâncat imperiul, iar frigul l-a înfrânt pe al nostru. Aurdwynnul a rezistat când noi ne-am împuținat spre nord, agățându-ne de conacele noastre de sub piscuri, luptându-ne pentru saramură, citrice și pământ arabil. Odată Marea Adunare spulberată, ne-am prăbușit într-un război civil. Acum stakhieczii se ridică de frica unei noi puteri pe Marea Cenușii, un imperiu al banului și al minciunilor. Mascarada vrea să-și vadă legile scrise în carnea tuturor. Deja ni l-a furat pe cel mai frumos prinț al nostru, smuls de pe puntea corăbiei lui. Dintre frații celor pierduți am încoronat un Rege Necesar, care a cioplit piatra și a bătut oțelul în forme de război. Și-a trimis jagata aleși să cerceteze starea lumii.

Dziransi făcu o pauză. Xate Olake ridică din sprâncenele de culoare gri gândac cu o încântare aproape comică. Lângă Baru, Tain Hu răsuflă lung, uimită.

Dziransi vorbi iar, urmat de Xate Olake:

— Regele Necesar, un bărbat din Conacul Hussacht, un frate pentru mine, m-a trimis în sud pe urma zvonurilor de rebeliune. Căuta aliați. I-am găsit ceva mai mult de atât.

Xate Olake zâmbi fulminant și se legănă pe călcâie. Termină ridicându-se vesel pe vârfuri, doar o clipă după Dziransi:

— Am găsit o regină demnă. Împreună... zise înghițindu-și un hohot de râs voios. Împreună, Aurdwynnul și Necesitatea Stakhieczi pot izgoni Mascarada.

Dziransi îngenunche și așteptă în tăcere.

Toată lumea credea că ea avea să fie regină. Fusese un adevăr implicit al insurecției, o condiție la care toți se învoiseră pe la spatele ei, undeva înainte de început.

Se uită la Tain Hu, încordată și rigidă pe tronul ei, ca o săgeată maroniu verzuie cu pene din păr ca pana corbului. Ducesa se uită și ea la Baru, cu bărbia zvâcnindu-i către Dziransi de parcă voia să zică: „Pe tine te întreabă, nu pe mine".

„Eu nu vreau un rege", își zise Baru, după care, în ciuda celulelor de fier ale stăpânirii de sine, printre barele, angrenajele și flagelarea nesfârșită a negării ei atente, deși resimțea gândul la acest lucru ca și cum îi intrase o așchie pe sub unghia degetului mare...

„Știu ce vreau."

Ochii lui Tain Hu, goi ca o noapte cu furtună.

Baru vorbi cu băgare de seamă, cu o siguranță calmă, cu inflexiune de lord furată.

— Mulți bărbați ar vrea să-mi fie rege. Mulți mi-ar cumpăra mâna cu daruri. Mi s-au oferit flote de corăbii rapide și coloane de arcași pricepuți. Acum mi se oferă o națiune. Numai că eu nu pot să văd națiunea asta. Nu pot să mă uit peste munți și să-i ating lucrările în piatră. N-am cum să cunosc caracterul acestui rege.

Dziransi vorbi la podea. Cât traduse, Xate Olake se holbă la ea cu amestec de groază și respect.

— În chestiuni de stat, trebuie să fim mereu ingineri atenți. Trebuie să construim o grindă cu zăbrele din daruri și obligații. Regele Necesar este gata să-și demonstreze puterea și victoriile pe care le-ar putea câștiga pentru tine. Două mii de jagata ai Conacului Hussacht așteaptă la izvoarele Inireinului. La cererea ta vor veni în sud, la Sieroch, să intre în luptă. Regele Necesar îți oferă acest dar necondiționat, doar ca să știi că el e generos și oamenii lui sunt curajoși.

Să-i vadă fața lui Cattlson pe câmp, la Sieroch, când două mii de războinici stakhieczi își ridică drapelele împotriva lui, să audă tumultul din Falcrest când aveau să vadă imperiul-fantomă de la nord întrupat și furios...

— Nu poți să refuzi, șopti Tain Hu. Nu poți să refuzi un bărbat care-ți oferă victoria cu o mână și pune zece falange la izvorul Inireinului cu cealaltă.

Ochii lu Xate Olake o implorau să dea dovadă de judecată sănătoasă.

Ce putea să zică? Un dar atât de mare nu era cu nimic diferit de constrângere. Cum ar fi putut să-l refuze?

Ar fi fost în avantajul ei să scoată la iveală această putere ascunsă.

— Primesc, zise Baru, continuând în timp ce Tain Hu își ținu brusc răsuflarea și tăcu: Primesc darul. Spune-i Regelui Necesar c-am să mă întâlnesc cu el după victoria noastră și am să mă gândesc dacă-l accept de bărbat.

* * *

Trecură două săptămâni într-o ceață de cerneală și lumină de stele. Baru scrise scrisori până făcu cârcei la încheieturile mâinilor, dictându-i politica monetară lui Oathsfire, compunând predici pentru recruții agitați de la Sieroch, răspunzând întrebărilor filosofice proaspăt reluate de Lyxaxu despre politica Mascaradei. El îi scrisese:

„Cum poți tu, o raționalistă, să crezi suficient de tare în șansele noastre de victorie, încât să te revolți? Nu te temi de întoarcerea lor treptată? Vezi vreo speranță pentru noi peste cinci decenii, peste un veac?"

Ea îi răspunse:

„Duce al Pietrei Înalte, mai presus de toate îți promit un lucru: am făcut planuri pe termen lung".

În urmă cu mult timp stătuse alături de el pe balcon și-l auzise spunând: „Revoluția e o treabă împuțită și prețul trebuie plătit. Dar eu nu sunt moneda ta..."

Problema cu filosofia, spusese Lyxaxu, era că adeseori nu supraviețuia unei încercări.

O văzu puțin pe ducesa Vultjag. Tain Hu fusese prea mult plecată și trebuia să-și pună treburile casei în ordine, dar asta era o scuză, nu-i așa? Merseseră alături în iarnă, Mâna Mai Corectă și generalul ei, egale și tovarășe. Vorbiseră ca niște prietene. Uneori ca... mă rog.

Acum însă apăruse înțelegerea stakhieczi care să zică: „Una dintre voi are să conducă, iar cealaltă are să slujească".

Tain Hu o evita.

În absența ei, Baru se pomeni sfătuindu-se cu Xate Olake, amețit de bere, dar nu mai puțin șiret din această cauză. Pusese stăpânire pe el o stare de beție mai profundă, euforia unui bătrân care plănuise să moară înainte să-și vadă visele devenite realitate și care, într-o dimineață, descoperise că resemnarea lui nu-și mai avea rostul.

— Aș vrea să te poată vedea acum Yawa, spuse el.

Dăduseră iama în cămara lui Vultjag în căutare de brânzeturi interesante.

— S-a închis într-o cușcă de cruzime. S-a învățat să creadă într-o lume în care nimic nu merge cum trebuie cu excepția exercitării în modul cel mai aspru a puterii. Credea că ești doar o fetiță, știi tu, prea tânără să conduci. A uitat, zise el râgâind. Matematicienii lucrează cel mai bine atunci când sunt tineri, nu? Un falcresti mi-a zis-o.

— Ce-o să facă Xate Yawa când vom asedia Treatymontul?

Baru se trezi prinsă de optimismul bătrânului.

— Gloatele au s-o sfâșie în bucăți.

— Am s-o salvez, desigur, răspunse Xate Olake cu ochii scânteindu-i peste cana înaltă cu capac. M-a salvat suficient de des în toți anii în care l-am jucat pe Ducele Fantomă. Devena știe că lucrurile astea se întorc.

* * *

Așteptau vești de la Unuxekome: „Cattlson se îndreaptă în marș spre Inirein".

Acestea nu veniră însă.

Într-o zi scăldată în soare, Baru porni să viziteze locul unde fusese incinerat Muire Lo și, la poarta fortăreței, o

găsi așteptând în locul gărzilor ei pe Tain Hu, cu părul prins și sabia la brâu. Devenise cumva mai agilă decât își amintea ea, căci de fiecare dată când o vedea, avea o ușoară tresărire, un șoc de surpriză provocat de grația mișcării ei, de nerăbdarea aprigă care-i încrețea fruntea, culoarea zorilor din ochii ei negri, complet negri.

— Ducesă, zise Baru și semnală din cap absența armașilor. O să fim în siguranță?

Tain Hu se uită la ea cu scepticism sarcastic.

— Ai mers prin pădurile astea cu mine când aveam toate motivele să te ucid.

Amintirea absurdă o făcu pe Baru să chicotească – revizii contabile și trageri cu arcul, atunci când cea mai mare grijă a ei era să *oprească* răzmerița lui Tain Hu.

— Nu mă temeam de tine.

— Poate c-ar fi trebuit, zise ducesa. Poate că încă ar trebui.

— Ah? De ce primejdie nouă ar trebui să mă tem?

Dacă Tain Hu din iarna trecută ar fi zâmbit, ar fi acceptat momeala și ar fi făcut ceva aproape, dar nu tocmai necuvenit, ducesa Vultjag plecă ochii în semn de respect.

— Accepți compania generalului tău?

„Spune chestia înțeleaptă, Baru! Spune nu! Fii dură!"

— Desigur, zise ea cu un zâmbet sincer și prostesc, calculat ca să nu-i aducă niciun avantaj.

Merseră pe poteca din pădure prin formele geometrice ale luminii cernute care sclipea. Sus striga o pasăre, iar Baru, amintindu-și un vechi obicei, cu gândul la Taranoke, își notă în recensământ: „un uliu".

— E ceva aici.

Tain Hu o luă pe Baru de mâna înmănușată (semnal de alarmă, un semnal de *alarmă* care o amețea și-i strângea stomacul, dar nu se putu împotrivi) și o trase de pe potecă.

— Un loc sacru. Construit cu mult înainte de înrâurirea oricărui imperiu, chiar și înainte de strămoșii mei.

— Cum au dobândit strămoașele tale maia un neam nobil cu nume stakhi?

— Cu spirit de inițiativă, răspunse Tain Hu făcându-și loc prin desiș. E un megalit în față.

O relicvă a vechiului popor belthyc, care dăduse naștere ilykarilor, care creaseră cuvinte ca *Imadyff*, iar acolo, la fel ca toate lucrurile, și acesta se întoarse la oroare: simți gheață în măruntaie la gândul la acel cătun, la ce permisese ea să se întâmple, la măcelul pentru care era responsabilă.

Ca să se ascundă de amintire, Baru încercă să scape, astfel încât Tain Hu să o prindă și mai strâns, cât să simtă forța din mâna care o îndruma.

O înțepară spini în gambă. Și-i smulse, înjurând încet în urunoki din copilăria ei, recunoscătoare pentru mănuși. Ducesa râse un pic, încântată, probabil, de felul în care limba urunoki suna ca uruna vorbită de un bețiv aurdwynni; sau de altceva.

Ajunseră la un luminiș, un inel de pietre sparte cu crustă de mușchi. Tain Hu se mișca cu o teamă respectuoasă și fără să facă zgomot.

— Poți s-o simți?

— Care Virtute?

Semăna atât de tare cu o pumă!

— Wydd. Piatra ei rezistă cel mai bine.

Wydd: pasivitate, obediență. Putere în rezistență. Moarte, eroziune și timp.

— Aș fi preferat s-o găsim pe Himu, zise ea dându-se mare.

— E periculos s-o chemi primăvara. Geniul și nașterea sunt gemenii hemoragiei și ai cancerului.

Tain Hu își ținu răsuflarea.

— Ia uite aici! Mușchiul a fost hrănit.

Sub mâna ei mușchiul crescuse gros și verde în forma unui semn colțuros și inconfundabil – o rună de

licheni întipărită în piatră. Alarmată, ducesa cercetă brusc luminișul cu privirea.

— Asta e artă belthycă, zise ea. Au fost aici.

— Belthyici pursânge? întrebă Baru lăsându-și capul într-o parte. Credeam că toți au fost...

Au fost ce? Civilizați? Îmblânziți? Transformați în slujitori în casele deschise care erau la modă în Treatymont?

— Câteva triburi de-ale lor rezistă aici în nord, în adânc de codru. Enervanți în cel mai bun caz. Sălbatici atunci când îi mână capriciile.

Tain Hu duse mâna la sabie.

— Pădurarii mei au fost neatenți de i-au lăsat să se apropie atât de tare.

Baru vorbi cu mânie necontrolată.

— În câteva generații, falcrestii din Taranoke vor spune asta despre ce-a mai rămas pursânge din poporul meu și își vor trimite propriii pădurari să-i alunge în sus pe munte.

— Nu prea e același lucru. Belthycii trăiesc în neamurile noastre amestecate. Triburile din ținutul împădurit nu sunt decât o rămășiță fragilă. Anotimpul lor a trecut.

Dădu la o parte cu mâna mușchiul de pe piatra căzută.

— Poftim. Le-am dat un avertisment corect.

„Avertisment corect." Poate că la Jupora vreun soldat îi dăduse un avertisment corect tatălui Salm.

— Parc-ai fi Cattlson când vorbești despre linii de descendență și rămășițe fragile!

Tain Hu se crispă și privirea îi deveni tăioasă.

— Cine ești tu să invoci numele lui Cattlson?

Un surâs batjocoritor i se ivi pe buze.

— *Eu* n-am făcut jocuri de căsătorie.

Ruina din sufletul lui Baru, prăpastia care se căsca o umplu de cicatrice. Își stăpâni batjocura, lăsând-o să lovească în acel țesut gol, simțind-o doar ca pe o înțepătură îndepărtată.

— Nu e un joc pe care vreau să-l joc, zise ea. N-am să mă las curtată de acești bărbați, nici de Oathsfire, nici de Unuxekome, nici de lorzii din Munții Crestelor Iernii, nici de nimeni altul. Dar am făcut alegerea potrivită pentru Aurdwynn. Trebuie să mă gândesc la poporul meu.

— Poporul tău? zise Tain Hu cu sarcasm în glas. *Al tău?*

Baru se întoarse cu spatele, prefăcându-se indiferentă la furia ducesei. Numai cicatrice, în măruntaiele ei, în gât. Numai amorțeală.

— Nu puteam refuza.

Fixă cu privirea formele geometrice de lumină și umbră, trunchiurile de brazi roșii de coastă și lumina tot mai roșiatică a soarelui, care se îndepărtau.

— Tu mi-ai spus-o. „Nu-l poți refuza pe bărbatul ăsta", tu ai spus-o. Ce-ai vrea să fac?

— Să găsești o modalitate de alianță care să nu-ți transforme pântecul în premiu.

Tain Hu pocni ceva, cu un zgomot de răsuflare rapidă și mișcare. Piatra zăngăni pe piatră.

— L-am refuzat pe Oathsfire acum atâția ani și tot îmi am ducatul. Tot îmi am puterea. Probabil că oamenii mei au suferit din cauza asta...

Baru ar fi putut riposta cu propriile cuvinte ale ducesei: „Eu domnesc peste un ținut mic, sărac în avuție și brațe, nu am nici soț, nici moștenitori, nicio alianță măreață și nici stăvilare bine construite și, ca atare, puține puncte forte de oferit stăpânului meu..." Ar fi putut spune: „Ce te gândești să-mi oferi, Tain Hu, dacă propriul tău sfat te-a adus aici?"

Ar fi o mișcare bună. Ar pune-o la locul ei. Baru însă nu voia s-o spună.

— Plătește alt preț! Nu e nevoie să te folosești pe tine ca monedă, zise Tain Hu, cu un mârâit în glas.

Mânia ducesei era ca un fum și-și ascundea mișcările.

— Înălțimea Ta, zise Baru, cu ochii strâns închiși. Încă nu sunt făgăduită.

Ceva groaznic și nedorit se trezi la viață tremurând înăuntru ei, ceva ce știuse de multă vreme, dar nu putuse recunoaște sau accepta. O greșeală enormă. A doua ca gravitate pe care și-o permisese vreodată.

Probabil cea mai gravă, privind retrospectiv.

Cizmele cu ținte ale lui Tain Hu scoaseră zgomote și scântei ușoare pe pietrele căzute de la megalit și un hârșâit moale pe mușchi. Sunetul vocii ei fu purtat ca un fum jos, adus de vânt de la un foc care ardea prea aproape.

— Te apasă ceva. Am văzut-o în iarnă. Acum o văd iar.

— Ducesă!

Glas rugător. Protest de ciori undeva în apropiere.

— Te-a epuizat războiul? Te dezgustă jaful? Ai domni peste ținutul lupilor, Baru Pescărița. În fiecare iarnă ne băgăm în gheață copiii născuți morți pentru că pământul nu ne lasă să le săpăm mormânt. Te-ai săturat de sânge și carne de cadavre? Asta e?

— Înălțimea Ta, *te rog.*

Cizmele lui Tain Hu veniră doi pași mai aproape. Baru își dori să-și poată astupa urechile la fel cum își închisese ochii.

— Ce mare secret putrezește acolo, copilă din Taranoke? Ce adevăr groaznic ascunzi? Ai trădat atâtea deja. De ce altă crimă te temi?

O mână pe umăr. Mănușă din piele de căprioară, netedă prin postav, prin piele, prin pânză și prin carnea ei.

„Dacă strângi mâna cu toată puterea", își zise Baru în sinea ei, „am să mă prefac în cenușă. N-are să mai rămână nimic. Ce-am făcut? Ce-am făcut?"

Rămase locului complet tăcută, incapabilă să înainteze, nevrând să se retragă, simțind atingerea lui Tain Hu electrizantă, anihilantă.

Tot ce-și dorea mai mult în această clipă ar fi distrus tot ceea ce-și dorise mai mult toată viața ei.

— Înălțimea Ta, porni ea să zică. Tain Hu, eu...

Legătura dintre ele se rupse. Tain Hu lăsă să-i scape o răsuflare aspră și se retrase.

— O să se întunece.

— Speram să văd stelele.

— Sunt locuri mai sigure sub același cer.

Ducesa Vultjag vorbea cu un respect îngrozitor și nedorit.

— Ai avut dreptate în privința belthycilor, Excelența Ta, adăugă ducesa. Eu nu m-am exprimat bine. Îmi merită respectul.

— Hu, începu Baru, luptându-se cu lanțurile de implicații și consecințe, încercând să pună cuvintele imposibile și incendiare unul după altul fără să arunce totul în aer, încercând să găsească o cale de ieșire, o cale de a se opri, o cale de a continua. O punte peste prăpastia în flăcări și fără fund.

Trebuia să existe o cale...

Din depărtare se auzi o bubuitură joasă și prelungă, o răsuflare groaznică: marele corn al fortăreței de la cascadă suna, dând semnalul. Venise vestea.

Tain Hu o privi cu o hotărâre tăcută, loială, chinuitoare.

— A sosit ceasul.

Liniștea răbdătoare a Mascaradei se încheiase. Cattlson mărșăluia la război.

* * *

Baru mai dădu un ultim ordin înainte să plece din Vultjag.

— Ai să rămâi aici, îi spuse ea lui Ake Sentiamut, după care, văzând expresia jignită din ochii femeii, continuă: Avem nevoie de o mână puternică în Vultjag. Știu că te bucuri de încrederea ducesei.

Ake făcu o plecăciune dinaintea lui Baru și a lui Tain Hu.

— Excelența Ta, Înălțimea Ta.

Dacă mai voia să spună și alt lucru, loialitatea nu i-o permitea.

CAPITOLUL 27

Tain Hu își conduse pădurarii și falangele în jos de-a lungul Vultsniadei celei urlătoare, oamenii de pe mal ținând pasul cu barjele pe parcursul zilelor calde idilice și ale nopților în care se auzea urletul lupilor până când, în cele din urmă, râul trecu printre stâncile înalte și albe, acoperite de chire de baltă, și se alătură mărețului Inirein în sudul Ducatului Oathsfire.

Steagurile cu roți hidraulice ale Ducelui Morilor fluturau a salut. Pe malul opus mărșăluiau arcașii lui, cohortă după cohortă. Când văzură drapelele Ducatului Vultjag, nu reacționară, însă sigiliul cu monedă și cometă al Mâinii Mai Corecte le smulse urale răsunătoare.

— A cumpărat tisa pentru toate arcurile alea de la ducele Lyxaxu.

Tain Hu trecu în revistă cu ochi severi coloanele de arcași.

— Mereu frați, ăștia doi.

Stăteau amândouă la prova uneia din barjele de pe râu, iar în spatele lui Tain Hu, Crestele Munților Iernii cu cușme de zăpadă împungeau cerul senin de primăvară.

— Pari amărâtă, zise Baru.

Mai discutaseră chestiunea în iarnă, și Tain Hu spusese: „M-a vrut pe mine. Mi-a vrut pământul și și-a dorit moștenitori. A fost îndatoritor, generos, cavaler, n-a putut înțelege de ce am refuzat. Asta l-a înveninat. Curtea lui a fost perfectă, așa că a tras concluzia că imperfecțiunea era legată de mine. Iar Lyxaxu, desigur, Lyxaxu cu toată înțelepciunea și filosofia lui, el încă e de partea fratelui său".

Baru întrebase ce trebuia să înțeleagă ea din asta. Tain Hu răspunsese, cu venin rece:

„Că nu suntem libere. Nici măcar când mărșăluim alături de ei, nici măcar când îi conducem. Libertatea pe care ți-o dau cârmuitorii nu e decât un lanț slăbit un pic".

Acum spuse:

— Nu mai sunt amărâtă. Aurdwynn trebuie să-și uite lacrimile din trecut, Excelența Ta.

Ducesa Vultjag își plecă, respectuoasă, capul în fața stăpânei ei juruite.

Devenise atât de distantă! Ceva ce făcuse Baru în pădure, sau nu reușise să facă, îi transmisese lui Vultjag o decizie definitivă.

De pe drumul de lângă apă se auzi sunet de corn. Baru își duse mâna pavăză la ochi căutând praful ridicat de copitele cailor din garda lui Oathsfire.

— Excelența Ta! zise Xate Olake bătând-o pe umăr, cu Dziransi la doi pași în urma lui respectuos. Am vești. De la izvoare, din capitala lui Ihuake și din Welthony.

Se petrecuse ceva cu bătrânul de-a lungul râului, apa limpede care se adunase după ce se topiseră zăpezile, mia de drapele sub care mărșăluiau armatele, toate acestea scoseseră ceva otravă din el. Baru putea vedea în zâmbetul și pe fruntea lui sentimentul unui sfârșit care se apropia.

— Înălțimea Ta, zise ea, neputându-și reprima un zâmbet. E remarcabil cum rămâi șeful spionilor din Lachta, chiar și lipsit de Lachta.

Era ora unei ultime priviri de ansamblu pe tablă. O ultimă șansă de a se asigura că toate piesele fuseseră puse la locul lor.

Depindeau atâtea de condiția ca totul să se întâmple chiar la momentul și la locul potrivit.

— Te-o fi dus până aici priceperea ta de a-i flata pe bătrâni, dar Cattlson și-a așezat în ordine de bătaie o forță pe care n-o vei putea păcăli.

Xate Olake netezi o scrisoare între degetele arătătoare.

— Ducele Unuxekome zice despre Cattlson că se îndreaptă în marș spre Inirein cu cinci mii de soldați de carieră falcresti și o mie de geniști. Ocolește capătul de nord al mlaștinilor de coastă ca să ajungă în cel mai scurt timp. Traseul are să-l ducă peste lunca Sieroch, așa cum a plănuit.

— Așa puțini?

Numărase trupele care-și făcuseră tabăra la Sieroch iar și iar, estimând pierderile rebelilor cauzate de boală, foamete și dezertare.

— Vom fi de patru ori mai numeroși decât el.

Tain Hu expiră printre dinți.

— Mai numără o dată! Ăștia nu sunt decât soldații de carieră ai lui Cattlson.

Ducele Heingyl. Sigur că da. Baru îi făcu semn cu mâna lui Olake: *Continuă!*

— Vânătorul de Cerbi vine cu forțele complete. Zece mii din Ducatul Heingyl și cuceririle sale din Ducatul Radaszic.

Xate Olake își frecă rădăcinile firelor din barbă.

— Și patru mii de cavaleriști, inclusiv elita Vânătorului de Cerbi, adăugă bătrânul.

Douăzeci de mii de oameni. O forță enormă. Iar în câmp deschis la Sieroch, cavaleria acestuia avea să se poată mișca liber. Își aleseseră bine terenul.

Baru făcu un calcul rapid al proviziilor și al consumului.

— Nu pot hrăni atâția oameni pentru multă vreme. Are de gând să ne atace direct armata. Să pună capăt războiului cu o singură bătălie.

— Înțelept din partea lui! zise Tain Hu. Atâția recruți de-ai noștri sunt bolnavi de scorbut și înfometați. Cattlson a iernat cu grânarele pline. Luptător la luptător, falangele lui au să fie în avantaj.

Olake arătă undeva peste râu.

— Atunci nu ne bazăm pe falange. Câștigăm cu arcașii. Cu cavaleria.

Puteau oare despărți armata? Să-l lase pe Cattlson să-și risipească furia pe o momeală în timp ce ei i-o luau înainte, cucereau Treatymontul și așteptau să moară de foame? Nu, ar fi fost o nebunie – Baru nu știa să lupte așa, nu putea pretinde că e general. Nici forța uriașă campată la Sieroch n-avea să se descurce. Soldații fiecărui ducat aveau propriile lor doctrine, loialități, propria limbă... era imposibil să-i desparți și să păstrezi o urmă de coordonare.

Nu era altă cale decât să-l întâmpine pe Cattlson cu toată forța și să mizeze totul pe o singură bătălie. Aveau să-i fie superiori numeric într-o mică măsură.

Neliniștitor de mică, după standarde contabilicești.

Trebuia să-l înfrângă pe Cattlson. N-avea nici cea mai mică îndoială în această privință, trebuia să aducă războiul la un final rapid și concentrat, un triumf indiscutabil al rebelilor.

Toată lumea o aștepta să vorbească.

— Și infanteria marină? întrebă Baru. Întăririle din Falcrest?

Rebelii trebuiau să se teamă de ele mai tare decât de orice altă forță armată. Soldații de carieră ai Mascaradei erau, intenționat, o adunătură pestriță și insuficient echipată, gândită să-i amenințe pe cei aflați sub ocupație și să nu constituie o amenințare la adresa Parlamentului împotriva căruia s-ar fi putut revolta.

Infanteriștii marini însă, sulița preferată și cea mai credincioasă a Falcrestului...

Când urma să vină sfârșitul rebeliunii, infanteriștii marini aveau să fie cei care să-l scrie. Nici în această privință nu se îndoia câtuși de puțin.

— Veștile de la Xate Yawa spun că infanteria marină va debarca în Treatymont și-l va întări cu o garnizoană

câtă vreme mărșăluiește Cattlson. O risipă de cei mai buni oameni, dacă mă întrebi pe mine, dar eu nu sunt general.

Tain Hu se uită în josul fluviului, gândindu-se, probabil, la Unuxekome, care dintotdeauna păruse prietenos cu ea în consiliu.

— Dacă ar schimba direcția, încă ar mai putea debarca la Welthony.

Welthony le-ar oferi gura Inireinului și o cale de a ataca în nord. Prea târziu ca să mai conteze la Sieroch, totuși. Baru văzu implicația politică – Guvernatorul Cattlson voia să demonstreze că poate obține victoria fără sprijinul Falcrestului. Își construise reputația pe relațiile cu ducii, așa că avea să meargă la război ca un duce.

La fel ca Baru, și el voia să dovedească faptul că știa cum să stăpânească Aurdwynnul.

Baru făcu iar un gest, indicând trecerea la următoarea problemă.

— Următoarea scrisoare? Din capitala lui Ihuake? Spune-mi că flancul de vest e asigurat!

Olake tuși.

— Au fost revolte în Ducatul Nayauru. Mi s-au dat asigurări că vor fi înăbușite.

(„Sigur că vor fi", își zise Baru în sinea ei, cu un umor negru. „Acum ne ocupăm de zdrobit revolte.")

— O forță ciudată a golit pădurile de hrană și le-a umplut cu arcași inamici, continuă bătrânul. Trupele lui Erebog au dat de un greu enorm; Baba regretă că nu se va putea lipsi de forțe care să ni se alăture la Sieroch.

Politica de iarnă a Mascaradei trecea din nou la lucru. Se putea oare ca Erebog să fie părtașă la vreun aranjament secret, un păienjeniș pus la cale în nordul îndepărtat? Probabil Lyxaxu ar fi știut. Probabil și el ar fi fost părtaș, deși, cu siguranță, el nu s-ar despărți de Oathsfire...

Își simțea mintea învârtindu-i-se mai să se facă bucăți.

Tain Hu șuieră iar printre dinți, observând altă problemă.

— Dacă Erebog nu-și poate controla noii clienți, atunci ar trebui să ne așteptăm ca atât cavaleria din Autr, cât și cea din Sahaule să i se alăture lui Cattlson la Sieroch. Probabil încă două mii. Năpasta Cailor și Ducele Saramură aveau mulți călăreți juruiți, care vor dori răzbunare pentru ce-am făcut noi la Haraerod.

Fir-ar! *Fir-ar!* Erebog ar fi trebuit... nu mai era nimic de făcut în privința ei acum.

— Excelența Ta, Erebog a căzut victimă jagisczionului.

Tain Hu vorbea cu imperiozitate și concentrare sinceră. Totuși, ochii aceia plecați, respectul acela ciudat, de parcă repeta un rol pe care avea să-l joace multă vreme...

— Cattlson și Heingyl și-au desfășurat pădureni ca să-i întârzie infanteria într-un război în pădure, lăsând cavaleria lui Autr și Sahaule liberă să schimbe direcția spre est. Asta ne spune cum plănuiesc să câștige la Sieroch.

„Nu suntem singurii jucători de pe tabla de joc", își zise Baru. „Nu suntem singurii care gândesc cu viclenie și care sunt înarmați cu o hartă și cu voința de a triumfa. Trebuie să fim prevăzători. Atât de aproape de victorie!"

Arătă spre Dziransi.

— Măcar el trebuie să aducă vești bune. Darul Regelui Necesar e pe drum încoace? Au plecat jagata cu corăbiile?

Xate Olake traduse întrebarea și răspunsul.

— Coada coloanei ducelui Oathsfire i-a zărit deja. Ni se vor alătura la Sieroch.

— Suntem neghiobi să intrăm în bătălia asta fără certitudinea că am câștigat-o deja, murmură Baru. Suntem neghiobi cu toții.

Toată manipularea atentă a banului, a grânelor, a vitelor și a căsătoriilor, toată alinierea delicată a vectorilor. De toate avea să se țină socoteală aici, în cele două tabere călare pe cai înspumegați, care-și aruncau sulițele și ucideau posibilități când se ucideau între ele: „Are să fie așa și nu altfel! Așa și nu altfel!"

— Mănâncă-ți ceapa! zise Xate Olake. O să avem nevoie de noroc.

— Nimic nu poate fi lăsat în seama norocului, replică Baru, simțindu-le ochii ațintiți asupra ei când se întoarse cu spatele.

* * *

Simțea cum totul gonește spre Sieroch. O simțea în urechi, precum presiunea provocată de scufundatul la prea mare adâncime în apa limpede din largul Recifului lui Halae.

Baru coborî la țărm să-și prezinte omagiile ducelui Oathsfire. Merseră călare pe malul apei, între rânduri de arcași care râdeau și fluviul blocat de barje, stropiți acum de o ploaie blândă de primăvară.

— Am fost crud cu ea, zise Oathsfire.

Baru îi urmări privirea și o văzu pe Tain Hu, la prova vasului ei fluvial, strigând ordine peste apă.

— Când eram tineri. Și când mi-am părăsit soția. Crud cu ea, în ambele dăți, în neîndemânarea mea.

— Vorbește despre tine cu respect, minți Baru.

— Serios?

— Înălțimea Ta, spuse Baru privind de sus la ducele îndesat, la barba și la mușchii lui, la bogăția tunicii, a mantiei și a cizmelor sale. Aurdwynnul trebuie să-și uite trecutul acum și să privească spre viitor.

— I-am zis odată ceva asemănător lui Lyxaxu. El mi-a spus...

Cuprins de cine știe ce dispoziție, Oathsfire deschise o palmă în ploaie.

— Fiecare moment e un edict rostit de trecutul lui. Trecutul e adevărata tiranie.

— Atunci regret că nu-ți putem îndrepta arcașii spre altă țintă decât viitorul nostru, zise Baru.

Se luptă puțin cu calul ei bun la toate, pe care îl împrumutase, ceea ce-l făcu și mai greu de stăpânit.

— E suficient.

Bărbatul se uită la ea cu ochii mari și ciudat de sinceri, o privire ca de copil. Nu se așteptase la așa ceva din partea omului care-și petrecuse atâta timp ciondănindu-se cu Unuxekome și concurând pentru mâna ei.

— Mă bucur să iau parte la această luptă, continuă el. Mă bucur să fac ceva ce știu că e corect. Cred că mereu am avut nevoie mai mult de asta decât de bani sau familie.

Însă la familie îi stătea gândul.

— Înălțimea Ta, ai să poți lupta alături de Tain Hu?

— Adică mă întrebi dacă sunt meschin?

Baru se uită surprinsă la el, izbită de vigilența lui.

— *Ai vorbit* cu Lyxaxu, nu-i așa?

Oathsfire slobozi un hohot de râs.

— Am avut o iarnă întreagă să ne continuăm discuțiile. Și da, da, cred că am fost meschin. Îl invidiam pe Lyxaxu, să știi, deși mi-era prieten. Pentru cum arată, pentru iubirea lui, pentru *siguranța* lui. Râvneam la ele. M-am îmbogățit din negoț fluvial doar ca să am ceva ce-i lipsea lui.

— N-ai să mori la Sieroch, spuse Baru, fiindcă, deși nu avea cum s-o știe, simțise un nou fatalism în vorbele lui. Nu e nevoie să mi te destăinui.

— Dar trebuie s-o fac. Un om bun nu pleacă niciodată la luptă murdar.

Mângâie calul pe grumaz, zâmbind cu blândețe.

— Mi-a făcut așa o plăcere răzbunătoare să văd că l-ai trimis departe pe Unuxekome, să știi. Mirele Mării cu sarea și zâmbetele lui – îl uram, uram felul în care-i încredințai planurile, felul în care-i vorbeai, respectul pe care i-l arătai. Când a plecat eram sigur că arcașii și barjele mele îmi vor forma alai.

Tresări când munții din depărtare se luminară brusc de un fulger și râse singur de el.

— Voiam să fiu rege. Sau, poate, genul de bărbat pe care l-ai vrea ca rege.

Lui Baru îi fu milă de el, în ciuda mâniei pe care o simțea: „Voi toți întrecându-vă în turnir pentru mine ca pentru un premiu. Ați fi putut vorbi și ați fi primit răspunsul".

— Știi despre Regele Necesar, atunci. Oferta pe care a făcut-o Aurdwynnului.

— Am spionii mei la curtea lui Vultjag.

Dispăruseră ochii mari de copil, în privirea lui apăruse acum un soi de calm, o liniște lăuntrică.

— Te confrunți cu o alegere groaznică, Excelența Ta.

— Care?

— Vei avea nevoie de un rege. Dacă e să domnești, vei avea nevoie de copii ca să eviți războiul civil. Cu cât vei avea mai mulți, cu atât mai puternică îți va fi poziția și mai fermă încrederea în dinastia ta.

Îi evită privirea, uitându-se spre arcașii cu arcuri lungi care mărșăluiau. Roși un pic pe sub barbă.

— Printre maia, ai căuta mai mulți tați. Printre stakhi, doar unul. Am auzit șoptindu-se că, la tine acasă, bărbații sunt sodomiți și femeile trebuie să se îmbrace ca băieții ca să meargă printre ei. Orice crez ai urma, Baru Pescărița –, iar eu n-am să pretind că nu prefer obiceiurile stakhi, că nu am primit unele dintre edictele Mascaradei cu bucurie – în curând va fi nevoie să alegi un general pentru armata de la Sieroch.

— Iar acesta va fi un semn de favoare din partea mea.

Ducele vorbea acum cu băgare de seamă, nu mai era atât de calm. Voia să fie altruist, dar era totuși duce și avea mândrie.

— Dacă treci prin victoria de la Sieroch fără să lași impresia că ai un iubit, fie el adevărat sau plănuit, mulți vor da crezare șoaptelor despre asocierea ta cu Tain Hu. Că ești stearpă, un animal castrat. Ori o tribadistă, atrasă numai de împreunarea fără de roade, o amenințare la

adresa propriei tale dinastii. Sau o ființă creată în Falcrest, educată în Metademă să treci printre bărbați și femei, dar aparte de ei. Ca oriati și lamenii lor.

Intenționat declamația lui sunase obscen, iar Baru nu-și ascunse răceala din glas.

— Sau vor ști că mi-am dat cuvântul unui bărbat din depărtare și că am să mi-l țin.

— Așa să fie? întrebă el încet. Spune-mi, te rog! Credeam că încă nu te-ai hotărât în privința lui. Credeam că poate mai aveam o șansă să-mi prezint argumentele. Nu e doar ambiție.

— Neghiobule!

Baru vorbi pripit, imprudent, dar sincer. Nu-i păsase niciodată de aceste politici de curtare, de intriga cu privire la cine avea să-i fie stăpân și ce avea să creadă lumea despre asta.

— N-ai cum să ții la mine. De-abia dacă ne-am întâlnit, mai zise ea.

— Mi-am petrecut toată iarna ascultându-mi oamenii strigându-ți numele.

Mângâie coama calului său de luptă între degetul mare și cel arătător.

— Un duce bun se uită la ce iubește poporul lui. Eu, în ultima vreme, mi-am dorit să fiu un duce mai bun. Deci probabil c-am învățat prea bine.

Nobilii din Aurdwynn fuseseră clar crescuți să creadă o mare minciună despre ce-nseamnă să-i faci curte cuiva. Nemaifiind dispusă să suporte minciuni, răbufni și vorbi cu băgare de seamă doar pentru propriile ei gânduri.

— Faci curte unei iluzii. Unei măști. Mi-ai putea fi tovarăș. N-ai să-mi fii niciodată iubit.

Fusese o lovitură dată mândriei lui. O văzu după cum i se înăspri privirea.

— Omul meu din Vultjag spune că te plimbi prin pădure cu ducesa. Îi cunosc poftele. Excelența Ta, te rog, privește spre viitorul Aurdwynnului!

Continua să vorbească cu o nevoie sinceră, ceea ce pe ea o umplea acum de mânie.

— *Trebuie să ai copii*. Nu-ți irosi victoria pe perversiunile maia din tinerețea ta! Nu rupe alianța din cauza unor zvonuri despre tovărășiile tale de pat prost alese!

Îi prinse calul de căpăstru, cu mănușile trecute prin harnașamentul de piele.

— Duce Oathsfire, șuieră ea furioasă, ofensată, ai să lupți la Sieroch? Ai să-ți conduci luptătorii și ai să te lași la rândul tău condus de cei pe care i-am pus mai presus de tine?

— Da, răspunse el, plecând ochii în semn de rușine sau resentiment. Tu ești Mâna Mai Corectă. Speranța Aurdwynnului.

— Bun. Atunci du-te să-ți vezi de responsabilitățile tale, așa cum și eu o să-mi văd de ale mele!

Porni înainte pe cal, urcând pe un povârniș ușor, iar pe creastă se pomeni uitându-se în jos, spre luncă, la canalele de irigații ce străluceau, la fluviul lat ce se izbea în zăgazuri, pătat de apa reziduală a armatei, a taberei enorme adunate acolo, colonie de corturi, cai, vite și drapele plantate în solul fertil. O pictură în oțel, carne de cal și sudoare.

Rebeliunea din Aurdwynn, adunată la Sieroch, își aștepta regina și numele generalului ales de ea.

* * *

Când jagata stakhieczi veniră la Sieroch, se întregi armata. Vederea lor stârni venerație și teamă printre aurdwynni: curajoșii bărbați palizi ca stafiile, conducându-și grupurile de băieți-armurieri, a căror aspirație era să poarte ei înșiși platoșa într-o bună zi, și femeile cu aer grav, păr cărunt și

arcuri plate din lemn de frasin, cărora le jucau ochii precum fulgerele din nori.

Armata era completă. Ce ușor era să crezi așa ceva! Baru află foarte repede că adevărul atârna mult mai greu. Ducele Lyxaxu se afla la comanda taberei și o aduse în cortul lui cu o alarmă concisă:

— Molimă și haos. Am ținut cataclismul ăsta umblător să nu se facă bucăți doar aplicând în cel mai disperat mod învățătura mea. Trebuie să ne luptăm, altfel au să se mănânce între ei precum câinii.

Baru parcurse registrele în fugă.

— Ai ținut bine evidența.

Mai mult decât bine. De fapt, Lyxaxu reușise un miracol.

— N-am nevoie de complimente.

Vulpea din ochii lui sări la ea:

— Uită-te la cifre!

Armata înghițea pâine, bere și bani într-un ritm imposibil de susținut. Vechi resentimente dădeau naștere la violență internă, iar violența, la rândul ei, dădea naștere unor noi resentimente. Se omorau unii pe alții în încăierări, își vărsau plămânii tușind și sufocau Inireinul cu rahatul lor însângerat și cerul cu cenușa cadavrelor lor.

O armată în tabără era ceva *groaznic*.

Lyxaxu însă făcuse munca necesară, împărțind tabăra în aripi, numind comandanți, mesageri, ofițeri de intendență, trezorieri, polițiști, specialiști în plante de leac, tălmaci, rotari, paznici de vânătoare și orice alt fel de specialist. Zidise scheletul unei armate din ciondăneli și aluviuni de luncă.

— Sunt suficiente, zise Baru punând hârtiile jos. Te-ai descurcat bine, Lyxaxu.

Aurdwynnul își avea legiunea, douăzeci și cinci de mii de oameni. Tain Hu, în cele din urmă, își văzuse dorința împlinită – da, asta era un lucru bun, puteau folosi numele dat de ea: o Armată a Lupului. Lyxaxu aranjase până și instrucția. Putea să se dispună pe o linie, să-și trimită

escadroane de cavalerie, să transmită ordine simple, să înainteze și să atace. Probabil nu și să se retragă în ordine, manevra cea mai dificilă dintre toate, dar dacă se ajungea la așa ceva, deja pierduseră.

— Nici eu nu m-aș fi descurcat mai bine, îi spuse Baru, profund recunoscătoare. Ce-ți pot oferi ca să-mi arăt recunoștința?

— Mi-e dor de nevastă și de copii. Nu vreau decât un viitor sigur pentru ei și pentru oamenii mei.

Ea se aștepta ca el să-i amintească de târgul lor, dar ducele doar pocni din degete și-și trimise două dintre gărzi după bere.

— Oathsfire spera să poată vorbi cu tine.

— A vorbit deja.

— Ah! făcu Lyxaxu, studiind-o cu ochi calmi și lipsiți de pretenții. Văd că n-ai fost impresionată?

— N-am să mă mărit cu el, răspunse adresându-se semnului de vulpe ascuns în spatele normelor lui de etichetă. Știu că tu ai făcut planul. Știu că l-ai susținut. Numai că el nu-mi aduce niciun avantaj.

— Așa să fie!

Îi susținu privirea și se miră. Bărbatul avea ochii atât de vii, dar apăruse ceva în ei, poate oboseală sau dorința de a tăinui ceva.

— Te îngrijorează ceva? îl întrebă.

— Nu, clătină el din cap. Oathsfire și-a domolit mândria. Are să accepte situația. Doar că... ei bine.

Se îndreptă de spate ca o salcie care se ridică; Baru uitase cât era de înalt.

— Vreau să te întreb ceva despre viitorul tău, zise el. Permite-mi însă s-o fac când consider eu că e momentul.

— Desigur.

Baru se duse la masa de lucru din centrul cortului lui.

— Cât mai avem până la bătălie?

— Dacă nu cumva își trimite cavaleria înainte, Cattlson are să ajungă în trei zile.

Lyxaxu bătu în pergament, urmărind caligrafia măiestrită a unui scrib ilykari.

— Iscoadele Coiotului apără pădurile și drumurile, adăugă el. Vom vedea apropierea Mascaradei la timp ca să putem reacționa.

Coioții ei. Oameni pe care-i cunoscuse și-i condusese. Totul mergea înainte așa cum fusese plănuit, așa cum o dictaseră aranjamentele lor care se puneau de acord. Se așteptase să vină această bătălie, cu costul ei înfricoșător, dar nu se așteptase să țină atât de mult la oamenii Coiotului.

Se încruntă la hartă, căutând drapelele cu greutăți și liniile de ață prinse cu ace care marcau mișcarea trupelor.

— Uită-te la marșul lui Cattlson! Desfășurarea iscoadelor și a hărțuitorilor. Flancul lui de sud e dezgolit.

— Da. Nimic nu-i păzește forțele de o debarcare ori de un atac de la Welthony.

— Nu se tem de ducele Unuxekome?

— I-am trimis vorbă azi-dimineață, zise Lyxaxu studiind harta cu ochi îngrijorați. Mă tem de ce s-ar putea să aflăm.

* * *

Veniră vești la următorul răsărit. Ducele Unuxekome, Mirele Mării, prieten al piraților, dușman implacabil al Imperiului Măștilor, solicitant al tronului Aurdwynnului, cerșetor de povești, plecase la război.

Cât mersese Baru călare alături de Oathsfire de-a lungul Inireinului, corăbiile unite ale Ducatului Unuxekome și ale Sindicatului Eyota al piraților atacaseră Flota a Cincea a Amiralului Provincial Ormsment. O poveste remarcabilă,

germen de legendă: cea mai măreață bătălie navală de la Războiul Armadelor încoace.

Unuxekome condusese patruzeci și trei de vase, dromoane-galeră de război cu vele latine, înarmate cu berbeci, mine și chiar și cu cele mai noi torpile oriati, într-un atac asupra Portului Horn din Treatymont. Ținta lui era flotila marină a Mascaradei. Intenția era să-i împingă pe apărători în corăbiile de transport care soseau, să le dea foc tuturor, să mineze portul și să instituie o blocadă.

(Baru îi spusese: „Cel mai mult m-ar impresiona să văd marina Mascaradei întoarsă de la țărmul nostru" și știuse ce avea el să facă.)

Orice poveste frumoasă despre un duce cutezător al mării avea nevoie de un inamic pe măsură. Amiralul Ormsment, care-i ținuse companie la cină lui Baru toamna trecută și avansase acum la comanda Marinei Imperiale din Aurdwynn, apăruse în calea lui cu șapte fregate: *Scylpetaire*, *Juristane*, *Commsweal*, *Welterjoy*, *Stormbreed*, *Dominaire* și *Sulane*, cea pe care își arborase drapelul. În urma fregatelor ținuse mărețele ei vase-torță *Egalitaria* și *Kingsbane*. Cele nouă corăbii ale sale stăteau împotriva flotei rebele, iar corăbiile de transport rămâneau vulnerabile în spatele lor. *Kingsbane* încă mai suferea de pe urma stricăciunilor la cârmă provocate în toamnă de atacul scufundătoarelor ilykari.

Unuxekome ocolise pe la vest ca să câștige avantajul manevrabilității contra vântului. Istorisirile vorbeau despre comenzile lui calme, bătute de tobe de la o corabie la alta: „Infanteriști marini, la copastii! Pregătiți ramele! Pregătiți-vă să acoperiți cu nisip toate focurile! Aliniați-vă bord la bord!

Atacați!"

Flota rebelă se repezise asupra lui Ormsment, cu vântul din spate.

Nouă contra patruzeci și trei, iar Ormsment se pricepea la cifre: fregatele ei o zbughiseră spre sud și spre est, spre marea deschisă. Cele două vase-torță uriașe vâsliseră spre nord în cadență disperată, nesincronizată. Dacă nu puteau salva corăbiile de transport, spuneau aceste manevre, aveau să fugă și să lupte în altă zi. Și nu le putuseră salva, corăbii uriașe, stângace, pline de infanteriști marini, rămase descoperite, gata să piară.

Aceasta era povestea pe care i-o spusese Ormsment lui Unuxekome.

Relatări despre bătăi de tobă de pe corabia *Devenynyr* a ducelui sugerau că el se poate să fi văzut capcana. Numai că avântul celor patruzeci și trei de corăbii flămânde ale sale nu putea fi stăvilit. Vasele Sindicatului Eyota se năpustiră asupra liniei de corăbii de transport.

În povestea piraților, acestea erau un trofeu.

În planul de luptă al lui Ormsment, erau un zid.

La bord nu era niciun infanterist marin, corăbiile ducând în locul lor torpile în rastele de lemn. Ouăle de aramă cu două cozi erau imprecise, nu te puteai baza pe ele, iar rachetele lor aveau tendința să se scufunde atunci când treceau razant pe suprafața apei. Echipajele corăbiilor de transport însă, instruite și disciplinate, puteau trage o salvă de zece pe minut.

De pe urma torpilelor pe valuri se ridicaseră fum și jet de apă.

Marinarii Sindicatului Eyota erau experimentați, căpitanii erau vigilenți. Răsunau strigăte de „Torpilă! Torpilă!" Se desprinseseră din formație luând-o spre sud și est, îndepărtându-se de Portul Horn, și părăsiseră corăbiile din frunte, care, găurite, se duceau la fund.

Și dăduseră peste fregatele lui Ormsment care se năpusteau asupra lor de pe crestele valurilor cu rachetele strălucind.

La nord, *Kingsbane* și *Egalitaria* își deschiseseră pânzele și virară strâns spre vest, apoi spre sud, în spatele flotei lui Unuxekome. Retragerea disperată a lui Ormsment nu fusese decât o cale de a-și împrăștia vasele, de a le poziționa astfel încât să împresoare forțele ducelui. Acum capcana era completă. Vasele-torță formau zidul de vest, fregatele pe cel de sud, corăbiile de transport prevăzute cu torpile, pe cel de est. La nord se aflau Portul Horn și țărmul.

Corsarii Sindicatului Eyota eșuaseră sau arseseră. Corăbiile de război falcresti își executaseră dansul cu pași înfiorători, apropiindu-se să facă un baraj de bombe incendiare, retrăgându-se dincolo de bătaia armelor inamicului. Oriati aveau un avantaj numeric de trei la unul, întărit atunci când proaspăt construitei *Dominaire* îi luaseră foc pânzele și fusese nevoită să se retragă. Se luptaseră ca glutonii. Nu contase. Ormsment cunoștea arta navigației Mascaradei, avea cocile Mascaradei, echipajele Marinei și Pârjolul.

Mare parte dintre marinarii Sindicatului Eyota își pierduseră strămoșii în Războiul Armadelor. Acum copiii lor aveau să cunoască aceeași durere.

Unuxekome își condusese corăbiile într-un asalt susținut de avantajul navigatului contra vântului, un atac glorios de nesăbuit împotriva vaselor-torță. Dintre corăbiile lui, cele care trecuseră de rachete și baraje de hwacha, echipajele care turnau suficient nisip pe foc, căpitanii care mențineau ordinea prin fumul otrăvitor și urletele imposibile ale oamenilor ce se înecau și ardeau de vii în același timp, făcură cunoștință cu blestemul lui Oriati Mbo, arbitrul de temut al Războiului Armadelor – sifoanele cu Pârjol ale corabiei-torță *Egalitaria*.

În Treatymont, mulțimea care se adunase în port auzi un val de țipete incinerate.

Cârma înlocuită a vasului-torță *Kingsbane* se strică la o întoarcere. Corabia ieși din formație, iar sifoanele sale căzură mult departe de țintă. Cumva *Devenynyr*, arzând cu

furie, reuși să țină pasul cu ea, iar ultimul semn pe care-l văzu cineva că ducele Unuxekome era în viață fu steagul lui ridicat în semn de abordaj. Infanteriștii marini ai Mascaradei îl așteptau pe copastie cu lumina focului reflectată în vârfurile sulițelor și pe măștile lor albe de oțel.

Pe *Egalitaria* așteptaseră cu sufletul la gură să se întindă focul la *Kingsbane*, să se aprindă rezervele de Pârjol și să transforme toată corabia-torță într-un crematoriu. Însă disciplina navală și măsurile de limitare a stricăciunilor alimentate de rezervoare de nisip îmbibat de urină potoliseră vâlvătaia.

Devenynyr încă mai ardea, albă și împroșcând scântei, când se scufundase. Așa se desfășurase sfârșitul poveștii ducelui Unuxekome.

Povestea lui Ormsment mai durase un pic, prin intermediul corăbiilor de transport goale și al infanteriștilor marini care ar fi trebuit să se găsească pe puntea lor.

Adevăratele corăbii de transport ancoraseră la Welthony în seara aceea, la doar două zile de marș de Sieroch. Știau cum să treacă de câmpul minat din port – ca și cum un agent dintre scufundătoarele ilykari marcase un coridor sigur.

Elita cu măști albe a Falcrestului coborîse la țărm.

CAPITOLUL 28

Ultimul consiliu. Pinjagata și Ihuake. Lyxaxu și Oathsfire. Dziransi. Xate Olake. Vultjag.

Mâna Mai Corectă.

Ceilalți vorbiră despre noul dezastru, dar ea păstră o tăcere cavernoasă. Își trecea victimele în tabel. Ducele Unuxekome. Muire Lo. Ducesa Nayauru, ducii Sahaule și Autr. Cetățenii satului Imadyff, ai Haraerodului, ai Ducatului Nayauru, care o iubiseră cu toții în calitatea ei de Mână Mai Corectă și cu care ea hrănise războiul. Bărbatul pe care gărzile ei îl omorâseră din întâmplare – cine era? Ola... cumva? Ola Haerodren? O băgase în fântână, orice o fi vrut să spună cu asta. Acum nu mai avea să afle nimeni lucrul acesta. Baru îi înhățase povestea și-i pusese capăt.

Toți fuseseră grăunțe de măcinat în roțile dințate ale mașinăriei ei. Mașinăria pe care o construise sau care devenise.

Și tatăl Salm. Luat de soldații imperiali fără nume pentru crima sodomiei. Probabil că-l uciseseră în modul prescris. Probabil că fusese dus la loc ascuns pentru *tratament*.

Măcinat în roțile dințate ale altei mașinării, imperiul din ochii lui Cairdine Farrier.

Un imperiu pe care trebuia să-l schimbe cu orice mașinărie ar fi fost necesară.

„Sousward.

Tu ești un cuvânt, Baru Cormoran, un simbol, iar simbolul zice: Tu, Aurdwynn, ești al nostru.

I-au schimbat numele în Sousward."

Nodul care i se pusese în stomac o făcea să se simtă ca și cum se prăbușea. Se gândi la Taranoke, la craterul vulcanului, la focul care dormita acolo jos. Prăpastia.

Totul avea să avanseze așa cum trebuia.

— Pornim în marș cum se crapă de ziuă, zise ea. Spre vest, peste lunca Sieroch.

Se certau cum să tocească atacul infanteriștilor marini dinspre Welthony, cum să-și salveze flancul sudic. Tain Hu înțelese prima.

— *Atacăm* noi?

— Ne întâlnim cu Cattlson pe câmpul de bătălie înainte să poată face infanteriștii marini joncțiunea cu el. Să-l copleșim total.

Se uită la precautul și încercatul duce Pinjagata, renumit pentru disciplina luptătorilor lui.

— Numai șocul ne poate salva.

— Nu asculți! răbufni Lyxaxu.

Mânia lui o luă prin surprindere. Lyxaxu, dintre toți, panicat?

— *Au știut* că Unuxekome urma să atace. Erau *pregătiți*. Cineva l-a trădat Mascaradei. Cineva i-a lăsat pe infanteriștii marini să treacă prin terenul minat de la Welthony ca să poată debarca în flancul nostru sudic. Există un spion ori o rețea de spioni printre noi.

— Știu cine a fost. Am luat deja măsuri.

Așa și era. Undeva, departe, Purity Cartone zâmbea cu obediență fericită, pornit la vânătoarea prăzii atribuite lui, poate deja reflectând retrospectiv la uciderea ei. Mișcările flotei lui Unuxekome fuseseră compromise de propriii lui ilykari, dar Baru identificase spionul pe când se aflau în Haraerod și trimisese și ea spionii ei.

Nu putea lăsa nimic în voia sorții.

Baru îi cuprinse cu privirea pe ducii adunați, afișând toată răceala de care era capabilă.

— Singura noastră speranță este să-i înfrângem pe Cattlson și pe Heingyl în lunca Sieroch, apoi să schimbăm direcția și să ieșim în întâmpinarea infanteriștilor marini care urcă pe Inirein. Poate sunt ei cei mai buni soldați ai Falcrestului, dar n-au cavalerie. Pricepeți? Dacă-l învingem pe Cattlson mâine, vom avea timp să ne odihnim armata înainte să sosească infanteriștii marini.

— Niciodată nu ne-a îndrumat greșit.

Oathsfire studie lampa așezată în centrul cercului. Vorbea cu o forță nouă, ce crescuse în primăvară, o forță dată de convingere sau credință, care lui Baru îi spunea, cumva, că el nu se mai gândea, înainte de toate, la propriul statut.

— Nu după estimările mele. Nu încă.

Ihuake se uită la Baru studiind-o tăcută. Noblețea ei o înconjura ca o mantie de fier.

— Nu v-a îndrumat niciodată greșit? V-a îndrumat vreodată în luptă? Măcar o dată?

— Am măcelărit trei duci pentru tine, zise Baru, arătându-și caninii Ducesei Vitelor. Într-o noapte ți-am oferit toate visurile la care râvneai.

— Fanfaronadă, murmură Xate Olake. Ai grijă!

— Am terminat-o cu grija! zise Baru și se ridică în picioare. Am să mă duc la Sieroch și singură dacă trebuie și-am să dau piept cu ei doar cu zorii în spate. Dar de dus am să mă duc.

— Am să vin și eu cu tine.

Tain Hu se ridică, cu un zâmbet ironic, flămând și aproape – aproape – îi întâlni privirea lui Baru.

— Cattlson o să-și amintească de ultima dată când l-am provocat noi două.

— Mâine la Sieroch, zise Oathsfire uitându-se la Lyxaxu. Rar e omul care-și alege unde să moară, prietene.

— Groaznice alegeri, oricum am da-o, spuse Lyxaxu.

Unde era vulpea din el? Unde-i era propria convingere?

Pinjagata vorbi ultimul, neînduplecat:

— Pornim în marș în zori. Impunem un ritm rapid toată ziua. Atacăm la lăsarea serii, când caii vor fi obosiți și oamenii vor fi epuizați. Așa să fie. Cine va fi însă la comanda Lupului nostru nou-născut? Tabăra vrea să știe. Cine e generalul nostru?

Cei din cerc se uitară la Baru.

— Pinjagata va conduce falanga. Oathsfire, arcașii. Dziransi, tu ai să-ți conduci falangele ca rezervă pentru Pinjagata – Xate Olake, în seara asta trebuie să te asiguri că luptătorii jagata înțeleg bătăile noastre de tobă! Oamenii Coiotului își pot alege pe cineva dintre ei să comande iscoadele și hărțuitorii.

— Dar avangarda, zise Ihuake cu un glas ca tunetul la câmpie, ca tropotul copitelor cirezilor ei. Celelalte locuri sunt secundare. Totul depinde de acțiunea cailor noștri. Cine va conduce cavaleria? Cine va da semnalul atacului care să le spargă linia?

— Am un singur general, răspunse Baru.

De la locul ei din cerc, Tain Hu ridică ochii și chipul îi căpătă o strălucire de aur în lumina lămpii.

— Nu. Ea nu are cavalerie ducală proprie.

Ihuake își încrucișă mâinile pe piept.

— Nu-i simte avântul. Aș putea oferi ceva mai bun. Fiul meu, Ihuake Ro.

Ducesa Vitelor rostea adevărul. Numai că Baru cântări situația și decise.

—Tain Hu are ceea ce contează, spuse ea, cu inima bucurându-i-se și gâtlejul plin de sticlă. Încrederea mea.

* * *

Când rămase din nou singură, Baru suflă în toate lumânările și, ascunsă astfel de ea însăși, încercă să-și permită să

plângă de frică. Nu-i ieși însă. Construise stăvilarele prea puternice, lustruise angrenajele prea perfect.

Se târguise prea bine.

Stătea în întuneric căzând pentru o vreme prin golul din sufletul ei. Neajutorarea o făcea să se simtă stânjenită. După o vreme, se sculă și ieși să se plimbe la marginea taberei, printre focurile care ardeau din loc în loc și prin mirosul de carne friptă și boală.

Păsări ale ogorului se tânguiau una alteia prin întuneric. O altă pasăre trecu pe deasupra ca o șoaptă. Păpăludă, o înregistră Baru, ori un uliu de noapte. Nu-și dădea seama care. Nu se mai pricepea așa bine la identificarea păsărilor.

Se pomeni mergând la deal, căutând cele mai înalte promontorii de piatră spre nord. Se putea să fie vreun element caracteristic unei taranoki insulare, ceva din sânge. Ori se putea să știe unde avea să o găsească pe Tain Hu care stătea turcește, privind spre galaxia de focuri de tabără din Sierochul de jos.

— Excelența Ta, zise Tain Hu plecându-și capul.

— Vultjag, răspunse Baru trecându-și limba peste buze.

— Sunt onorată de încrederea ta. N-am să te dezamăgesc mâine.

În acel moment, Baru își dori, mai mult decât orice din univers, mai mult decât puterea de a dicta legea în Taranoke, mai mult decât să știe să numere stelele de pe cer, să spună adevărul.

Nu îi venea însă pe limbă. Își arsese tot adevărul. Îl transformase în aliaj pentru mașinărie.

Glasul i se auzi răgușit și înecat.

— Nu merit asta. N-am câștigat-o.

— Forma respectuoasă de adresare? Respectul? Armata și toți cei care i s-au alăturat campați dinaintea ta?

Tain Hu se ridică pe vine, apoi în picioare cu o singură mișcare puternică de destindere. O mantie de stele sclipi

pe umerii ei lați îmbrăcați în cămașă de zale. În ochi îi licărea neliniștea.

— Cum ai vrea să-ți spun atunci? Prietena mea? Sora mea? Ești regina mea sau nu ești. Am făcut un jurământ. Când te îndoiești de tine, te îndoiești de mine. Te îndoiești de mine?

— Ar trebui să-ți spun ceva, zise Baru.

Vorbele îi ieșiră ca un zăngănit, un sâsâit, nu cum ar fi făcut-o o minciună, nu; deloc lină, deloc calmă, deloc plină de încredere. Minciuni pe limba ei, crescute în carnea acesteia, unse în sângele ei. Alergică la adevăr.

— Trebuie să spun ceva.

Ajunsese atât de aproape, și totuși atât de departe. Ca în paradoxul cu omul care mersese jumătate de drum spre Calea Arwybon și iar jumătate, mereu atât de aproape și mereu la o infinitate de destinația lui.

Tain Hu o apucă de maxilar, cuprinzându-i bărbia în podul palmei înmănușate, trecându-și peste buzele ei degetele legate în piele și ocolindu-i blând baza nasului. Măsurând-o din priviri așa cum Baru o măsurase pe ea în sala de bal a lui Cattlson, evaluându-i forma pomeților, nasul, bărbia, semnele ereditare, de sânge.

Închizându-i gura, ca să nu poată zice nimic, nici minciuni, nici adevărul.

Baru închise ochii când simți forța propriei ei reacții.

— Spune-mi mâine! zise Tain Hu. După bătălie. Abia atunci.

* * *

În zori, începură să bată tobele.

Armata Lupului mărșălui spre vest peste pământul fertil al Sierochului, iar trecerea sa nu ridică praf în urmă. Târziu, în acea zi, ajunseră la locul crimelor.

Iată care era forma câmpului de luptă, forma crucială:

La sud se găsea o mlaștină de netrecut. La nord, dincolo de Dealul Henge, unde Baru avea să-și așeze tabăra de comandă, se aflau câmpiile care se întindeau până la Ducatul Pinjagata și se înverzeau primăvara. Pământ de cavalerie. Falanga avea să lupte între mlaștină și deal, dar caii aveau să se îndrepte spre nord, spre câmpia cu flori pitice.

Iar dinaintea lor...

Dinaintea lor, pământul cobora formând un castron puțin adânc despărțit în două de Drumul Sieroch. Ca o arenă. Dincolo de acest castronaș se înălța pădurea, încâlcită, străveche, neatinsă de exploatări forestiere.

Baru stătuse foarte prost cu geografia, cândva. Dar putea să învețe.

La liziera pădurii, unde ieșea drumul, drapelele inamicului se mișcau în rânduri rapide și disciplinate. Cerbul ducelui Heingyl pe flancuri și în centru o mască înconjurată de mâini împreunate.

Venise Cattlson.

Baru privea de pe Dealul Henge, unde stătea alături de Xate Olake. Ocheanul pe care i-l dăruise el era uzat, dar nu mai văzuse un sistem optic mai bun de când fusese ultima oară pe *Mannerslate.*

— Stakhieczi, desigur, îi explicase el. Până și Falcrestul le copiază.

Urmărise armata lui Cattlson grupându-se pentru bătălie.

— Se grăbesc să intre în formație. Bun.

Luă ocheanul de la ochi. În timpul marșului își trecuse febril în revistă cărțile de război.

— Mă temeam că s-ar putea pur și simplu să se retragă.

— Au să lupte, zise Olake, înșfăcând o muscă din aer. N-au niciun motiv să n-o facă.

— Ești atât de sigur.

— Cattlson e un puțoi îndesat, dar prost nu e. Știu că noi am impus un ritm istovitor ca să ajungem aici. Știu că

jumătate din trupele noastre deja mor de foame. Și se tem că vom da foc la pădure în jurul lor dacă se retrag.

Ducele de Lachta purta zale de împrumut și nu avea decât o arbaletă și un cuțit scurt, ca să-și taie barba, zisese el, în caz că era pe punctul să fie prins.

— Înțelept din partea lor, remarcă ea. Coiotul caută mereu să dea foc.

Îi atrase privirea o pată de culoare. Ridică din nou ocheanul și descoperi un steag mare întins între două prăjini: o mască albă, cu coarne de cerb, înconjurată de mâini multicolore. Sub steag mergeau în galop mic cavaleriști cu coifuri mascate pe cai împlătoșați pe cap și crupe.

— A venit Cattlson, zise ea zâmbind ironic spre Xate Olake. Și-a consumat toată iarna și jumătate din vistierie pe un stindard nou.

— Puțoi vanitos. Îl vezi?

— Nu, îi văd doar garda.

În vale, în stânga ei, în spațiul dintre Dealul Henge și mlaștină, falangele din primul rând ale Lupului se așezaseră într-o linie de luptă. În spatele lor, arcașii și falangele de rezervă formau un eșichier. Între ei așteptau jagata Conacului Hussacht, gata să fie aruncați în cea mai acerbă luptă. Rezervele de elită aruncate în luptă la momentul potrivit puteau salva o bătălie – sau o puteau câștiga.

Iar la dreapta...

La dreapta, pe pajiștea cu flori, escadroanele de cavalerie ale Lupului se mișcau dezordonat și pășteau. Tain Hu îi alergase până pe poziții, solicitând caii care deja de-abia se mai țineau pe picioare. Acum, semnalizatorii ei ridicaseră steagurile care însemnau că se puteau odihni. Prea târziu pentru unii: ocheanul lui Baru găsi cai morți și oameni descălecați, unii îndreptându-se înapoi spre linie, alții plângându-și armăsarii morți ori ezitând să dea dovadă de milă față de cei credincioși care se stingeau.

Aveau rezerve și pentru cai. Ducesa Ihuake, încă fierbând, mergea călare alături de ei. În timpul marșului se plânsese că Tain Hu fura ostași de care nu avea nevoie și dădea ordine fără nicio noimă. Lui Baru nu-i rămânea timp să se ocupe de mândria ei. Ihuake și cavaleria de rezervă aveau să fiarbă la est.

Bătălia cavaleriei urma să se desfășoare pe flancul de nord, flancul din dreapta. În centru aveau să se întâlnească falangele. Flancul stâng nu exista, acolo era o mlaștină pentru cocori și krakenmuște.

Dacă rezistau ambele fronturi, calul lui Tain Hu avea să decidă totul.

— Știi ceva despre bătălii? o întrebă Xate Olake șoptit la ureche.

Înțeleaptă mișcare, căci nu era o întrebare pe care să o audă tobosarii și purtătorii de steaguri.

— Nu despre război, despre bătălii?

— Tot ce-am citit.

Bătăliile între armate precis planificate și conduse, ceea ce *Manualul instrucției de pe câmpul de luptă* numea „îndeplinirea obligațiilor", erau extrem de rare. Iar ei se confruntau cu una, condusă de politică, de logistică: Cattlson voia să câștige ca să-și mulțumească stăpânii, iar lui Baru îi trebuia o victorie clară ca să pecetluiască viitorul rebeliunii.

Manualul mai spunea și că, de regulă, tabăra care ataca prima pierdea, căci linia de infanterie se dezorganiza din cauza înaintării și flancul era deschis în fața devastării provocate de o șarjă de cavalerie.

Baru însă nu se baza pe faptul că o bătălie e la fel de previzibilă ca economia.

O voce puternică se ridică din centrul forțelor dușmanului, cinci mii de oameni într-o armonie disonantă, repetând cuvintele ofițerilor lor, care le repetau pe cele ale Guvernatorului Cattlson:

— BARU PESCĂRIȚA! PREDĂ-TE ȘI JURISPOTENȚA VA FI CORECTĂ! DĂ DOVADĂ DE MILĂ FAȚĂ DE FIII AURDWYNNULUI!

Deasupra și în urma lui Baru, drapelul cu cometă și monedă pe care îl alesese pocni și trosni în vânt, luându-l în zeflemea pe Cattlson și stând mărturie a prezenței ei acolo.

— Eu nu mi-aș face griji. Bănuiesc că vom câștiga, zise Xate Olake mijind ochii în soarele de după-amiază. Mare parte dintre oamenii din linia de acolo sunt recruți din Radaszic. Heingyl le-a ucis ducele și i-a luat de la familiile lor chiar înainte de sezonul semănăturilor. Trebuie doar să le dăm un mic impuls. Au să cedeze.

— Crezi? Chiar dacă le e frică de Xate Yawa, chiar dacă familiile lor sunt sub stăpânirea lui Heingyl și chiar dacă au burțile pline de grânele lui Cattlson?

— Sigur că da, răspunse el scuipând în iarba de pe vârful colinei. Șefii spionilor nu mint niciodată.

O strălucire metalică de lumină albă de la un grup îndepărtat de fețe. Soldați de carieră ai Mascaradei, care întăreau centrul inamicului. Tunet de tobe peste câmp.

Un călăreț pe un cal pe jumătate mort se chinuia să urce dealul.

— Oamenii Coiotului din pădure trimit vorbă că Masca aranjează niște echipamente grele pe poziții.

— Hwacha, bănuiesc.

Cât de uluitor să simți acea zvâcnire de fascinație, chiar și în fața morții! *Citise* despre hwacha.

— Transmite-le tuturor oamenilor: Așteptați-vă la săgeți, foc și mult fum! Rămâneți fermi pe poziții!

— Uite Coiotul! șopti Xate.

Din pădurile din spatele armatei lui Cattlson se ridica fum alb. Oamenii Coiotului aprindeau focuri, aruncând ulei de in peste lemnul ud. Vântul de primăvară dinspre mare ducea dârele de fum spre nord-est, în partea din spate a liniilor Mascaradei.

Crezuseră că fumul avea să provoace derută și frică. Acum vorbea propria temere a lui Baru: „Noi doar le dăm o mantie sub care să-și ascundă mișcările..."

Armatele încercau să se intimideze din priviri pe deasupra scuturilor. De fiecare parte se găsea o linie mare de luptători, la mai puțin de jumătate de milă distanță una de alta.

— Arcașii lui Oathsfire ar trebui să tragă.

Baru ridică mâna să cheme un călăreț.

— Ce așteaptă?

— Stai!

Xate Olake își smulse fire din barbă.

— Așteaptă! Ai încredere în comandanții tăi. El cunoaște bătaia arcurilor.

Baru lăsă mâna jos. Asculta.

Tipare de bătăi de tobă și liniște, pe tot câmpul. Baru căzu într-o transă, într-o răceală analitică. Văzu formațiile, rândul de falange și aripa de cavalerie, cu un ochi de inginer. Își imagină suportul de loialitate, ferocitate și disciplină care-i ținea pe soldați la locurile lor chiar și în ciuda sulițelor ghimpate. Înțelese ceea ce tot repetau cărțile și generalii: armatele nu se ucideau între ele, se *demoralizau* una pe cealaltă, iar victoria era declarată atunci când una dintre armate credea că nu poate supraviețui.

O chestiune de înșelătorie, de convingere, de minciuni adeverite odată ce erau puse în practică. La fel ca orice altceva.

Prin ochean se holbau la ea rânduri de măști de oțel inexpresive. Soldați de carieră în albastru cenușiu, falcresti și oriati, aurdwynni și poate și taranoki. Umăr la umăr în slujba unui Împărat fără chip pe un tron îndepărtat. Conduși de un om care voia un sezon de dări bun și să mulțumească un Parlament la fel de îndepărtat. Iar în jurul lor, umplând fiecare capăt de rând, falangele unite ale lui Heingyl și Radaszic, luptând pentru aceeași mască

îndepărtată, același Parlament străin, mânate de frică, speranță și datorie sinceră. Luptând chiar și din dragoste pentru stăpânul lor.

— Ăsta nu-i căminul lor, zise ea.

Xate Olake mârâi.

— Nici al tău nu e.

— Nu.

Baru zâmbi în ciuda fricii.

— Eu însă am avut niște ani să te conving de contrariu.

Bătăi regulate de tobă în Armata Lupului. „Stați pe loc! Stați pe loc! Stați pe loc!" Primul rând de falange aștepta, cu sulițele ridicate ca o groaznică pădure, ordinele de marș sau o șarjă căreia să-i stea împotrivă.

— Uite! șuieră Xate Olake.

Din rândul purtătorilor de drapel și al toboșarilor ieși un strigăt spre Dealul Henge, purtat ca un ecou de-a lungul liniei.

Din centrul liniei inamice se ridică, descriind un arc, o rachetă roșie, care explodă într-o ploaie de raze de lumină, cu o *bufnitură* ce-ți făcea inima s-o ia din loc.

Rândurile de măști se despărțiră, ca și cum printre ele se deschiseseră drumuri-fantomă.

Prin fum se mișcau steagurile cu cerb.

— Ce e? murmură Xate Olake. Ce pune la cale?

Dintre infanteriștii Mascaradei ieșiră în galop mic coloane de cai castanii și călăreți împlătoșați. Baru, cu gura uscată, descoperi printre ei garda ducelui Heingyl, pe cai protejați de apărători din plăci articulate pentru gât și fruntare cu țepi. Iată-l și pe el, Vânătorul de Cerbi însuși, oferind vorbe de încurajare tinerilor lui slujitori de pe calul său negru de luptă.

— Și-au pus cavaleria în centru.

Baru se încruntă, încercând să-și aducă aminte dacă așa ceva era în *Manual*.

— Ai auzit de vreun general care să-și fi pus cavaleria printre infanteriști? Ce intenții are? O șarjă în falanga noastră?

— Așa sper.

Xate Olake își mai răsuci un fir alb din barbă pe deget și trase. Scoase un ușor mormăit de durere.

— Sper să șarjeze drept peste valea aia mică și în sus pe deal, spre noi. Puțoi căpățânos obligat de onoare! Dacă nu cumva sparg linia lui Pinjagata cu toți arcașii ăia cu arcuri lungi pe care au omis să-i aducă, au să se omoare în sulițele lui. După care poate să intre Tain Hu șerpuind din dreapta și să mănture infanteria după bunul ei plac.

Toți arcașii ăia cu arcuri lungi pe care au omis să-i aducă...

Oh!

— Toboșari! strigă Baru, aproape neputând să răsufle. Transmiteți: „Pregătiți scuturile pentru salvă!"

Își mușcă obrazul și simți gust de sânge.

Ca și cum răspunseseră, de partea cealaltă a câmpului, hwachaurile lui Cattlson începură să tragă.

* * *

Hwachaurile Falcrestului sloboziră într-o clipă arzătoare două sute de săgeți cu vârf de oțel propulsate ca niște rachete. Primele câteva săgeți lansate determinară bătaia și direcția vântului. Geniștii de asediu urmăriră flăcările care scuipau scântei, ajustară ținta și deschiseră bătălia de la Sieroch.

În prima secundă traseră mai mult de șase mii de săgeți.

Valea strălucea de la scânteile înălțării lor în văzduh și se întuneca sub umbra zborului lor. Pe câțiva dintre luptătorii Lupului îi cuprinse nebunia, o hipnoză de teroare și lumină de foc. Urmăriră în extaz căderea săgeților.

Tobele băteau: Scuturi, scuturi, scuturi.

Ducele Pinjagata, care lupta fără gardă sau drapel, își puse scutul în zidul ridicat și făcu semn din cap spre vecinii înghesuiți în el:

— Să nu vă pișați pe mine! le zise.

Hwachaurile îi uciseră pe cei săraci.

Soldații din ducatele bogate sau cu experiența războiului, Oathsfire cu toți banii lui și Pinjagata cu toți veteranii săi aveau scuturi de calitate. Recruții aduși la sapă de lemn din ducatele Lyxaxu sau Vultjag se pomeniră cu oțelul Mascaradei străpungându-le marginile și centrele scuturilor și intrându-le în brațe, mâini și coapse ca niște pene, dărâmând bărbați și femei care țipau și lăsându-le vecinii expuși, dezgoliți, morți. Priceperea lui Ihuake își avea în grijă doar cavaleria, iar recruții ei, tratați ca neghina de doctrina ei de luptă, suferiră cel mai tare dintre toți.

(Baru văzu tiparele morții și le înțelese motivul fără să mai fie nevoie să-l gândească. Acesta îi era darul, de-aia era o savantă.)

Focul și tumultul însângerară Lupul. Cattlson nu le arătă niciun pic de milă. A doua unitate de hwacha trase în timp ce prima reîncărca.

Iar în aerul de după salva ce se înălța în văzduh, pârâi încă o rachetă roșie de semnalizare.

Cavaleria ducelui Heingyl porni înainte în galop mic. Își strânse rândurile, stabili ferm distanțele, coborî lăncile. Suflă în corn.

— Băga-mi-aș! făcu Pinjagata către vecinii lui, vârâți unii într-alții sub scuturile ridicate. Cred că șarjează.

Și așa șarjă cavaleria lui Heingyl. Accelerând în josul pantei, sub ploaia de foc, trecând de la trap la galop mic apoi la galop complet, aruncându-se în țestoasele înghesuite una într-alta și rănite ale falangei Lupului. Până și un cal de război putea galopa doar pe mică distanță. Dar distanța aceea era suficient de mare.

— Stați locului! mârâi Pinjagata, încrezându-se în luptătorii lui să transmită ordinul mai departe, să se teamă de el mai mult decât de săgeată sau de calul care gonea spre ei. Stați locului sau muriți! Voi și toți cei pe care-i iubiți.

Hwachaurile aveau să întrerupă tirul înainte să atace cavaleria. Aveau să fie câteva momente în care să ridice sulițele, să se pregătească împotriva asaltului.

Linia trebuia pur și simplu să reziste.

* * *

„Aș vrea", își zise Baru în sinea ei, „să fi avut timp să punem țepe".

Xate Olake își smulse un petic de barbă leoarcă de sudoare.

— Țepe, zise el. Unde ne sunt țepele?

Șarja lui Heingyl se scurse în josul pantei din partea inamicului, ajunse pe fundul văii și începu să urce, tropăind spre răscrucea unde linia de falange se întâlnea cu Dealul Henge. Unde recruții cu scuturi putrede ai lui Ihuake se străduiau să reintre în formație.

Patru mii de călăreți aruncați ca o suliță ucigașă împotriva unei falange netestate în completă dezordine.

Hwachaurile nu conteniră să tragă. Următorul baraj căzu peste rezerve. Tobele bătură cu putere printre jagata stakhieczi, pe un ton de adunare. Arcașii cu arcuri lungi se ascunseră după paravane de răchită.

„Oathsfire", își zise Baru. „Oathsfire, idiotule, jigodie cu barbă, începe să tragi!"

— Oathsfire, mormăi Xate Olake, *prostovane!*

Un strigăt de jos dintre țipete: „Sloboziți!" și arcașii cu arcuri lungi ai lui Oathsfire începură, în sfârșit, să tragă. Salve arcuite peste linie. Lovituri directe în josul Dealului Henge, secerând șarja lui Heingyl.

„Ah!" își zise Baru. „Nu voia să știe hwachaurile unde-și desfășurase forțele. Nu-i chiar așa de prost..."

— Se mișcă Ihuake! strigă cineva dintre oamenii lui Baru.

În spatele lor, spre est, se ridicară drapele cu capete de juncani. Rezerva de cavalerie a lui Ihuake ataca.

— E prea târziu să mai conteze acum, spuse Baru.

Avea să se reducă totul la încleștarea dintre cal și sulițaș.

Sau...

Ce era asta?

Cavaleria lui Heingyl o coti scurt spre nord, abandonând șarja. Tirul de săgeți din arcuri lungi de pe Dealul Henge le mătura flancurile. Caii de luptă se rostogoleau, se cambrau, nechezau. Călărețiii în armuri cădeau.

Cornul gărzilor lui Heingyl sună iar și iar, chemându-și compania. Caii în armuri se deplasară spre nord, într-o goană nesfârșită de cavalerie, fornăind și făcând spume la gură, bătând pământul în picioare. Alergând paralel cu linia Lupului. Nu era o șarjă, ci o... poftim?

Ar fi putut trece. Ar fi putut străpunge linia, să facă o breșă pentru infanteria din urma lor. Atunci de ce – mintea lui Baru îi dădea zor – *de ce să o cotească spre nord...*

Pentru că o străpungere în centrul plin de rezerve nu avea să decidă bătălia. Însă dezastrul pe flancuri, în rândurile cavaleriei Lupului, ar fi decis-o.

— Semnalizați-i lui Tain Hu!

Se răsuci, răcnind la purtătorii de steaguri și la toboșarii adunați pe vârful dealului.

— Ridicați steagurile spre Tain Hu! Se îndreaptă spre ea!

„După bătălie", îi spusese ducesa. „Abia atunci."

Atâtea lucruri plănuite să se întâmple după bătălie.

Pe câmpul cu flori, cavaleria ducesei Vultjag se deplasa spre vest, cu drapelele fluturând în vânt. Doar o cercetare din precauție, o căutare a capcanelor înainte să atace flancul Mascaradei.

Nu văzuse masa de cai ai lui Heingyl. Nu observase cleștele în armură care avea să-i taie retragerea.

— Aduceți-o înapoi! le strigă Baru celor care se ocupau cu semnalizarea. Întoarceți-vă din drum!

De partea cealaltă a văii, o altă rachetă semnaliză cu zgomot surd. Falanga Mascaradei începu să înainteze.

Baru se întoarse spre purtătorii de steaguri și toboșari să mai ceară un semnal, chemându-l pe Oathsfire să-și mute salvele, și zări ceva cu coada ochiului. Un grup de arcași și o mână de călăreți de-ai Lupului, care urcau pe Dealul Henge. Nu purtau niciun steag. Echipamentul lor simplu îi arăta a fi de-ai lui Lyxaxu, dar acesta ar fi trebuit să se afle în extrema stângă, apărând flancul din dreptul mlaștinii cu Fanaticii-Elevi ai lui.

De ce veniseră acești arcași? Și ducele Pietrei Înalte însuși în spinarea calului. Lyxaxu, înalt ca Munții Crestelor Iernii, cu vulpea arzându-i în ochi.

Făcând semn spre arcașii lui: „Pregătiți-vă să trageți!"

— Duce Lachta.

Baru îl luă de braț pe bătrânul spion, oțelindu-și vocea cât de mult putea.

— Avem o problemă.

Arcașii lui Lyxaxu traseră în toboșarii și purtătorii de steaguri ai lui Baru. Aceștia căzură, țipând, iar arcașii se repeziră să le taie beregata.

„Ți-am strâns mâna", își zise Baru, „în ciuda rațiunii și a spiritului practic. Ți-am strâns mâna! Ți-am promis!"

Ducele Lyxaxu și călăreții săi veneau după ea.

CAPITOLUL 29

Iată Sieroch:

Falanga Lupului. Sulițași din cinci ducate și două națiuni păziți de scuturile vecinilor. Învăluiți de fum. Înaintând cu greu printre cadavrele celor dragi. Steaguri arse de tirul de hwacha. Ridicându-se acum, sub singurele culori care le-au mai rămas, singurul foc ce le era încă prieten.

Lumina înserării pe douăzeci de mii de sulițe.

Rămaseră locului, cu sângele pulsând în vene, terifiați și extaziați, uzi de urină și înnebuniți de droguri fiecare în măsura lui, impulsionați de tobe, de vorbele lui Pinjagata transmise de la unul la altul, de arcașii cu arcuri lungi care încă mai trăgeau peste capetele lor chiar dacă focul hwachaurilor se apropia.

„Stați pe loc! Stați pe loc!"

Așteptând inamicul, pe cei zece mii de compatrioți colaboraționiști aranjați pe flancuri, centrul cu ochi goi al celor cinci mii de Măști cu lănci cu vârf încârligat, scuturi grele, instrumente de suflat și foc.

La nord, cei patru mii de cavaleriști ai lui Heingyl goneau după cei cinci mii ai lui Tain Hu. Formația ei răspundea neîndemânatic, dezordonat, șovăind între un avans spre vest sau o retragere înspre est. Caii se mișcau de parcă erau supraîncărcați. Oamenii se învârteau ca și cum nu aveau pe nimeni la comandă, ca și cum Tain Hu nu le dădea nicio îndrumare.

Pe Dealul Henge, drapelul Mâinii Mai Corecte se răsturnă printre pietrele sparte.

* * *

Deci asta era, îi venise de hac propria ei încredere idioată. Îl știuse pe Lyxaxu om inteligent, dar păruse atât de idealist...

Așa de aproape de sfârșit. Înghițită înainte să apuce s-o ia prăpastia.

— Lyxaxu! strigă ea înspre zăngănitul cailor care se apropiau. Lyxaxu! Ce preț ți-a oferit Cattlson?

Xate Olake veni între călărești și Baru, un bătrân în zale largi, roșu la față de mânie.

— Băiete! mârâi el. Ce-ai făcut?

Dispozitivul de luptă cu vârful înainte format din paisprezece cai se puse în fața lor. Călărești palizi cu sânge stakhi priveau precauți și gata de acțiune între ea, Xate Olake și ducele lor.

Lyxaxu își îmboldi calul înainte.

— Duce Lachta. Înălțimea Ta. Știu ce-ai făcut pentru cauză. Dă-te la o parte și lasă-mă să ne salvez pe toți!

— Cum te-au cumpărat?

Xate Olake vorbi cu un glas amenințător, articulând clar cuvintele.

— Știu ce-ți place. Leacuri pentru nevasta ta? Căsătorie liberă pentru fiicele tale? Au să te ducă în Falcrest să-ți dea un loc în Parlament și să te *civilizeze*?

Ducele Lyxaxu îl fixă cu privirea preț de o clipă, după care începu să râdă.

— Mă confunzi, zise el și, după o clipă, Baru recunoscu zgomotul din spatele lui, tropotul de copite.

Drapelele Ducatului Ihuake despicară creasta Dealului Henge. Rezervele de cavalerie ale Ducesei Vitelor și ducesa însăși.

Lyxaxu scoase sabia, se opri din râs și privirea lui deveni iscoditoare. Dădu pinteni calului spre Baru fără milă sau ezitare.

Ca răspuns, scoase și ea sabia, sabia de abordaj a Aminatei, care scrâșni eliberându-se de teacă. Sistemul Naval viețuia în mușchii ei, în îndoitura brațului, în încordarea posturii.

Numai sabia nu avea s-o salveze.

Garda lui Lyxaxu, nesigură, ezită un pic, apoi se întoarse spre călărețiii care urcau în urma lor, spre ducesa Ihuake care răcnea înjurături: „poponari tineri, scursuri din sculă bleagă de falcresti, lași cu toții..."

Ducele Lyxaxu se năpusti însă asupra lui Baru cu mantia de jder fluturând nedomolită în vânt.

— Trage! zise ea.

Mica arbaletă a lui Xate Olake pocni. Săgeata își atinse ținta sub bărbie. Ducele Lyxaxu, lordul-cărturar al Pietrei Înalte, soț și tată, căzu din șa fără a mai rosti un ultim cuvânt sau o dorință, fără o clipă în care să priceapă că moare și în care să se gândească la sensul vieții.

— Nu-mi vine să cred!

Xate Olake se uită la mort și clătină din cap.

— Credeam că are principii.

— Mie-mi vine, zise Baru.

Rezervele de cavalerie ale lui Ihuake se izbiră în garda lui Lyxaxu, rostogolind-o la pământ. Ducesa Vitelor, rece, ocoli locul crimei, îndreptându-și calul la trap spre Baru.

— Ți-a căzut drapelul, spuse ea. M-am gândit să mă urc pe deal și să mă piș pe cadavrul tău.

— Ți-ai cam sabotat șansa, replică Baru, zicându-și în gând: „Nu vreau să vorbesc, vreau să-l jelesc pe acest om, pe văduva lui, pe orfanii lui, gândurile pe care nu le-a împărtășit".

— Ei bine, zise Ihuake ducându-și mâna pavăză la ochi și întorcându-și privirea spre bătălie. I-am văzut venind fără steag pe oamenii lui Lyxaxu. Niciodată n-am avut încredere în el, gândea prea mult. Oricum, bănuiesc că

creatura ta, Vultjag, are să ne omoare pe toți, caz în care tot o să mai apară șansa de-a mă pișa pe cadavrul tău.

Baru întinse mâna după ochean, cu ochii deja spre nord. Nu putu însă să se uite.

— Ajută-mă să ridic iar steagul!

Ceva la îndemână, încă sub controlul ei.

* * *

Cele două falange se apropiară timid.

Odată intrate în luptă, odată blocate în poziția de presiune cu scutul, nu avea să mai fie nicio desprindere, nicio manevră. Avea să se tragă linia, cu centrul și flancurile fixate. Aveau să fie nevoiți să se înjunghie unii pe alții până când cineva ceda și o rupea la fugă ori până când cavaleria măturа flancul sau ariergarda și le punea capăt vieții.

Iar bătălia cavaleriei nu fusese câștigată încă.

Arcașii lui Oathsfire continuară cu un tir istovitor, înțepând flancul nordic al inamicului, ucigându-i pe amărâții chemați sub arme din Radaszicul subjugat. Ca răspuns, hwachaurile Mascaradei își traseră ultimele salve, golindu-și rastelele.

În spatele liniei Treatymontului, garda Guvernatorului Cattlson mergea în galop mic sub steagul ei mare. Iar pe câmpia de nord, printre florile galbene, fălcile capcanei sale se închiseră în jurul lui Tain Hu.

Patru mii de călăreți sub comanda lui Heingyl o înconjurară pe Tain Hu, furișându-se prin spatele ei, dinspre est. Cealaltă falcă, lovitura ascunsă scoasă în sfârșit la iveală, două mii de cavaleriști luați din Ducatele Autr și Sahaule, care strigau răzbunare pentru ducii lor omorâți, pentru atrocitatea de la Haraerod, ieșiră de la adăpostul din liziera pădurii și se apropiară dinspre vest ca să o zdrobească.

— O datorie! răcneau ei, zeflemisind contabila care le era dușmancă. O datorie de sânge!

Armata Lupului își alesese comandantul nepotrivit pentru cavalerie. Cei cinci mii de cai ai lui Tain Hu se clătinară, șovăiră, se mișcară în cerc. Cei mai mulți dintre călărețiii ei în armură erau de-ai lui Ihuake, bărbați din Ținuturile de Mijloc care n-o iubeau prea tare pe ducesa pădurilor, javra brigandă din Vultjag. Marșul chinuitor de peste zi îi obosise și le deshidratase caii, care erau nerăbdători să poarte o povară mai ușoară.

Dezorganizați, prinși între șase mii de oameni din cavaleria grea, neputând să fugă spre un flanc sau altul, nu aveau nicio șansă călare.

Așa că Tain Hu dădu semnalul, iar ei renunțară la cai.

— Lăsați caii!

Glas după glas preluă ordinul, ducându-l de la Tain Hu până spre cea mai îndepărtată aripă.

— Lăsați caii și formați o linie!

Tot învârtitul nehotărât fusese o aparență înșelătoare pentru un alt tip de haos. Poziționare. Pregătire. Acum, oamenii în armuri și înarmați cu sulițe și săbii lungi renunțau la caii lor. Îi dădeau altor călăreți.

Oamenii Coiotului ascunși printre flori și iarbă. Hărțuitori și arcași. Gata să călărească.

Pădurarii fuseseră trimiși înainte ca iscoade și ca să profite de ocazie. Tain Hu le dăduse această însărcinare oamenilor în care avea cea mai mare încredere, luptătorilor din Vultjag: Sentiamut, Alemyonuxe și restul. „Ascundeți-vă! Așteptați șansa!

Țineți minte: un cal ușor merge mai repede."

Membrii cavaleriei grele care renunțaseră la cai formară o falangă, cu sulițele în sus, îndreptate spre cei patru mii de cai grei ai lui Heingyl. Pentru asta erau peste

măsură de pregătiți. Descălecatul în falangă era o sarcină de bază, care făcea parte din instrucția oricărui călăreț.

Să-i lase pe hărțuitori să le fure caii însă nu era. Dar Tain Hu o poruncise, iar ei se supuseseră.

Trei mii de cavaleriști ușori scoși ca din pământ o luară spre sud pe noii lor armăsari, în fruntea lor cu Tain Hu și garda ei sub drapelul cu cometă. Ducesa călărea pe un cal alb, pe care-l îmboldea mai să-i plesnească inima, o cometă el însuși.

În urma ei, cei două mii de cai grei rămași pe care-i dăduse fiului lui Ihuake, un comandant de cavalerie de temut, nemilos și nerăbdător, se desprinseră de ceilalți luând-o spre vest atacându-i pe oamenii din Autr și Sahaule cu strigătul: „o mână mai corectă!" Căci Ihuake Ro o văzuse pe Baru Pescărița și avea propria lui speranță la tron.

Un tunet de copite și încleștare de forțe se rostogoli în luncă. Se intrase în bătălia de la nord.

Se auzi un al doilea tunet ca răspuns.

La poalele Dealului Henge, în umbra pădurii, două linii de falange se încleștară din fugă, într-o ciocnire de ziduri de scuturi ce sfărâma oasele. O încăierare și-o înghesuială de mârâieli și hârșâituri. Luptătorii înjunghiau, țipau, cu ochii închiși ca să se ferească de ploaia de așchii de lemn, de grindina de sulițe rupte.

În centru, sulițașii lui Pinjagata dădură piept cu ostașii de carieră ai Mascaradei și Ducele Falangelor se pomeni împins înapoi. Armura falcresti respingea săgețile. Sulițele lor nu se făceau surcele. Pionierii lor aruncau cu acid, gaz și foc peste zidul de scuturi.

Măștile lor îi fixau cu privirea, albe, lipsite de remușcări, pline de voință străină.

— Stați pe loc! strigă Pinjagata. Stați pe loc!

Numai că de data asta era o rugăminte.

* * *

Drapelul Mâinii Mai Corecte se înălță iar. Fu întâmpinat cu urale.

La poalele Dealului Henge liniile se îndoiau și se amestecau. În dreapta Lupului, recruții lui Ihuake nimiciți de hwachauri, susținuți de întăriri proaspete, împinseră segmentul Radaszic al falangei inamice într-un impas. Aici înțepăturile cu sulița se făceau fără tragere de inimă, iar spațiile dintre oameni erau mari. Nimeni din încăierare nu voia să sară urlând într-o pădure de sulițe.

În extrema stângă, Fanaticii-Elevi ai lui Lyxaxu se năpustiră asupra unei falange disciplinate a Ducatului Heingyl. Înnebuniți de droguri, orbi la durere, se aruncară în tocător. Numai că ei nu puteau intimida sulițe de patru metri, nici nu puteau trece de zidul de scuturi țipând. Falanga lui Lyxaxu din spatele lor fu cuprinsă de teroare. Fanaticii invincibili nu înfrânseseră înamicul, nu fuseseră purtați dincolo de scuturi și sulițe în pumnii ykariului Himu.

Muriseră ca niște muritori.

Aripa stângă a liniei rebelilor se feri. Se fărâmiță. Fu respinsă de luptătorii lui Heingyl care scandau: „Onorează cuvântul!"

Pentru o clipă, breșa păru iminentă.

Jagata Conacului Hussacht păși în deschizătură, cu aspiranții în spatele bravilor bărbați strălucitori. Acum se dădură oamenii lui Heingyl înapoi, confruntați cu armura Zidarilor, strigătul unui nord renăscut.

Numai că jagata fuseseră trimiși în luptă prea repede.

Întărind flancul stâng, abandonaseră centrul, unde soldații de carieră mascați ai Treatymontului dădură piept cu cei mai buni luptători ai lui Pinjagata și constatară că nu erau suficient de buni. Forțară o breșă totală pe aripile superiorității imperiale.

Baru se uită cu pumnii strânși cum se îndoia centrul. Dacă pierdea și câștiga Cattlson, dacă infanteriștii marini veneau și găseau un câmp de luptă în ruine, cu ciorile ciugulind din morții rebelilor...

„Greșelile tale îți vor fi înscrise în sânge și sex. Trebuie să fii fără pată."

— Nordul, zise Xate Olake cu mirare, iar Ihuake preluă strigătul: Uită-te înspre nord!

La nord-vest, două mase de cavalerie se roteau într-o încăierare: Ihuake Ro împotriva răzbunătorilor lui Nayauru. La nord-est, o linie de trei mii de sulițași îngenunche cu armele în sus întâmpinând șarja cu cai grei a lui Heingyl, izolându-i de restul bătăliei.

Unii dintre cavaleriștii Ducelui Cerbilor scăpaseră însă din plasă. Heingyl văzuse stratagema lui Tain Hu, își adunase garda și pornise în urmărire.

Se îndreptară călare spre sud, vânatul fiind înșirat înaintea lor cu miile – o masă de cai, în frunte cu calul alb de luptă al lui Tain Hu, și cei mai talentați arcași ai ei trăgând spre înapoi în urmăritorii îmbrăcați în armură, în timp ce sprintau ca să ajungă la linia principală.

Metru cu metru, caii mai odihniți ai lui Heingyl se apropiau de oamenii Coiotului. Metru cu metru, oamenii Coiotului se abăteau asupra liniei de falange, pe flancul expus al Mascaradei.

Caii epuizați se împiedicau, încetineau, rămâneau în urmă, mureau pe picioare când le exploda inima. Oamenii lui Heingyl îi ajungeau în galop pe răzleți și-i ucideau.. Un cal mai ușor mergea mai repede, un cal odihnit însă era mult mai rapid.

Baru se auzi strigând. Simți așchia care-i împungea inima. Transa analitică o abandonase. Măreața stratagemă a lui Tain Hu fusese atât de aproape de reușită. Numai că ceata lui Heingyl avea să treacă peste ea ca o coasă.

Ducesa Ihuake, ridicată în scări pe calul ei lângă Baru, scuipă pe pietrele căzute ale megalitului.

— Măi să fie! făcu ea. M-ai dezonorat lăsându-mă la rezerve, Excelența Ta, iar acum îți mărturisesc că, la urma urmei, m-ai pus la locul potrivit.

Ridică mâna a poruncă. Toboșarii ei preluară semnalul.

Rezerva de cavaleriști a lui Ihuake coborî de pe Dealul Henge zburând în formație de triunghi cu vârful înainte. Se izbiră în flancul lui Heingyl cu doar câteva clipe înainte ca acesta să ajungă la grupul principal de călăreți al lui Tain Hu. Îi destrămară formația, îl împinseră spre nord-vest doar prin forța șocului, își aruncară lăncile frânte și trecură la atac împotriva oamenilor lui Heingyl cu sabia și ciocanul.

Vânătorul de Cerbi ucise patru oameni și decapită un cal, strigând: „Onorează cuvântul!" după care, într-un final, unul dintre luptătorii lui Ihuake îi spintecă burta calului său negru cu o lance lungă, iar el căzu încurcat în drapelul propriu, sub ciocane și copite. Luptă până la capăt, obligat de onoare. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi că ultimul său gând fusese îndreptat către fiica lui.

Și Tain Hu își obținu breșa, flancul larg deschis. Fără niciun paravan de cavalerie care s-o oprească.

Se ridică în scări, gesticulând spre călăreții ei. „Înainte! Înainte! Un ultim efort..."

Caii spumegau, se clătinau și nechezau sub imboldul disperat.

Oamenii Coiotului se năpustiră în spatele liniei Mascaradei. O secerară cu tir de arcuri și aruncări de javeline, un vârtej de trei mii de cai, un stup care înțepa. Luptătorii din falanga lui Cattlson, aplecați asupra efortului cu sulița și scutul, complet concentrați la linia care ceda în fața lor, se pomeniră cu săgeți și lănci în spate și în gât.

Oamenii Coiotului îi cosiră cu sutele.

Iar Tain Hu, aplecată pe calul ei alb de luptă, conducând un eșalon de pădurari-cavaleri de-ai ei, șarjă garda Guvernatorului Cattlson.

Aceștia o văzură venind și șarjară și ei.

Baru își găsi ocheanul, blestemându-și mâinile tremurânde. Îl ridică, cu sufletul la gură și cu inima cât un purice, încercând să se concentreze. Îi descoperi pe pădurenii lipsiți de armuri, pe Tain Hu printre ei în piele și zale, o străfulgerare de lumină albă-pescăruș galopând spre cei mai buni soldați ai Treatymontului pe caii lor de luptă odihniți și cu platoșele strălucitoare.

— Cotește!

Xate Olake își strânse pumnii.

— Hu, neghioabo! Cotește!

Cele două companii se repeziră una asupra alteia.

Iar cavaleria lui Vultjag coti. Se întoarse din calea șarjei lui Cattlson în ultimul moment. Își aruncă sulițele. Traseră cu arcurile. Tain Hu pâlpâi prin tunelul ocheanului, mânându-și calul cu genunchii, țintind. Lângă ea, un bărbat în culorile Sentiamut încasă o lance de cavalerie care-i străpunse gâtul.

Guvernatorul Cattlson, cu masca smălțuită în roșu, se năpusti asupra lui Tain Hu. Ducesa Vultjag își aruncă jos arcul și dădu să înșface sabia.

Fumul din pădurea care ardea pluti înspre ea acoperind-o.

— Nu! se înecă Baru.

— Vântul are să-și schimbe direcția, zise Xate Olake care urmărise și el scena.

Capătul de sud al liniei Mascaradei cedă primul. Recruții ducelui Heingyl, împinși de sulițele Zidarilor și de sunetul țipetelor, fugiră din fața jagatei Hussacht.

Se frânse apoi și capătul de nord, soldații demoralizați din Radaszic prăbușindu-se, nedorind să moară într-o bătălie în care nu aveau nicio miză. Chiar dacă centrul continuă

să forțeze înaintarea, aripile falangei inamice se desprinseră sub presiunea din față și din cauza morții din spate.

— Învingem, șopti Xate Olake. *Am învins.*

Baru rămase cu ochiul la ochean. Găsi o crăpătură în fum.

Cai morți peste tot. Două siluete care se mișcau, niciuna călare. O mască roșie, o mantie din blană de lup. Cattlson, cu sabia în poziția de gardă a boului, sărind în față ca să atace. Tain Hu, cu brațele goale și rotindu-și sabia, alunecând pe sânge și intestine, râcâindu-le ca să-și facă loc.

Fumul se închise iar.

— Înălțimea Ta, zise Baru cu glasul ca hârtia. Învingem atunci când sunt eu mulțumită c-am învins.

Sugestii de acțiune, între pale de fum umed – o aruncare de suliță, o lovitură puternică de sus, o străfulgerare puternică de lumină când două săbii scăpărară.

O execuție a cuiva îngenuncheat.

Rămase cu ochiul lipit de sticlă, ca și cum ar fi fost o prelungire a trupului ei.

Un cal alb de luptă țâșni din fum. Călărețul era o siluetă învăluită în mantie, în alb. Blană de lup, își dădu Baru seama. Mantia era din blană de lup.

Cattlson. Pe calul lui Tain Hu.

Călărețul își îndreptă ochii spre ochean. Ridică pumnii îmbrăcați în zale.

Îi arătă lui Baru steagul care atârna de acei pumni, masca mare și coarnele de cerb, rupt din suporturile lui, eliberat. Nu era blană de lup la urma urmei.

Stindardul lui Cattlson în mâinile lui Tain Hu.

Luptătorii din linie îl văzură. Strigară jubilând, o mie, zece mii de glasuri:

— Vultjag! Vultjag!

Lângă Baru, Xate Olake se înecă:

— Aș vrea să-mi fi fost fiică! zise el după care începu să plângă de bucurie.

* * *

Armata Treatymontului se destrămă. Cavaleriștii care supraviețuiră încetară lupta de pe câmpurile cu flori și fugiră cu tropot greu spre sud-vest. Soldații de carieră ai Mascaradei bătură într-o retragere însângerată și învăluită în fum. Recruții cuprinși de panică o zbughiră dimpreună cu căprioarele speriate de foc ori se predară sau se băgară în peșteri de urși și viroage, ca să se ascundă și să plângă.

— Nu-i urmăriți! veni ordinul. Refaceți formația! Așezați tabăra!

Infanteriștii marini de pe Inirein puteau ajunge la ei într-o zi. Erau răni de tratat, scuturi de reparat, morți de jelit. Trădătorii lui Lyxaxu trebuiau dezarmați și alungați.

Numai că nicio disciplină, nicio furtună, nicio amenințare nu putea opri Lupul să-și sărbătorească victoria. Două decenii de ploconire sub ochii Măștii, de respirat aburii acizi ai legii incrastice, de înmulțire conform ordinelor Jurispotenței.

Ajunse la final.

Jagata Conacului Hussacht râseră și băură cu călărețiii lui Ihuake, deși râsul și berea le erau singurele limbi comune. Familii rivale din Oathsfire și Vultjag se împăcară după râci de zeci de ani cu îmbrățișări puternice și înlăcrimate. De pe Dealul Henge răsunară invocări ale ykarilor și vechi cântece ilegale.

Rătăcind prin distrugerea de pe câmpul de luptă, doi infanteriști singuratici de-ai lui Pinjagata, îngrijorați pentru familiile lor înfometate aflate la mare depărtare, găsiră proviziile abandonate de artificii de semnalizare ale Mascaradei.

— Am să le vând, îi zise primul prietenului său, la care acesta, încruntându-se, îi răspunse că puteau fi mercantili în orice altă seară, dar în aceea focurile de artificii aveau să fie gratuite.

Un grup mare de luptători ai Lupului făcu un rug din lemne ude, ulei de in și cadavre mascate. Unii protestară că avea să duhnească, dar – iată! – existau cunoștințe tradiționale despre cadavre care te ajutau să te descurci într-o asemenea situație și avea să fie putoarea *victoriei*. Câțiva știau chiar și că lichidul din șira spinării și din creier putea fi ars pe post de substanță cu aromă dulce moscată.

La asfințit aprinseră rugul și, pe măsură ce atrăgea companiile împrăștiate, deveni centrul lucrurilor, axa în jurul căreia se învârtea lumea lor, într-o scurtă sfidare a astronomiei și a maximelor școlilor Serviciului Caritabil. Soldații se ridicară în picioare ca să-și depene poveștile, să danseze și să bată la tobe, schițând primul strat al legendei Sieroch.

Legenda era, într-un fel, adevăratul trofeu al bătăliei: o scânteie de sfidare, o mică nestemată de libertate înroșită în iarnă și șlefuită până la strălucire în lunca Sieroch. Fiecare dintre cei de față avea să ducă acasă înțelegerea acestui lucru, cunoștința secretă cu greu câștigată, că, dacă se uneau sub conducerea unei regine rebele ar fi putut înfrânge Mascarada cu toată furia ei.

Cu vorbă și cântec aveau să întrețină legenda peste tot prin Aurdwynn, iar ea avea să devină puternică, transmisă prietenilor și copiilor lor. Aveau să-și aducă aminte din nou: „Aurdwynnul nu poate fi guvernat".

* * *

Conducătorii de război se adunară pe Dealul Henge la apusul soarelui. Ducele Oathsfire, îndurerat, avea ochii goi și lipsiți de bucurie, iar ceilalți lăsară un loc gol lângă el, acolo unde ar fi stat prietenul său.

— Cum? întrebă el rugător. *De ce?* Era atât de înțelept. Nu avea niciun motiv...

Însă în ciuda durerii lui, în ciuda tusei enervante din plămânii iritați a lui Pinjagata, stătură în cerc în consiliu, amețiți de aceeași bucurie pe care tobele din Sieroch o băteau în jurul lor. Cattlson și Heingyl erau morți. Falcrestul era foarte departe. Treatymontul avea să cadă. Oamenii de rând din Aurdwynn se ridicaseră din dragoste pentru Baru Pescărița și pentru darurile ei în bani și grâne, pentru Coiotul ei slab care înainta în salturi, pentru Lupul ei triumfător cu fălci roșii.

Baru stătea în cea mai înălțată parte a cercului, rezemată de piatra răsturnată a străvechiului megalit, asudată, epuizată, cu cizmele uzate și mănușile zdrențuite. Toți ochii erau ațintiți asupra ei, mai puțin ai lui Vultjag, căci ducesa se uita la câmpul de luptă, cu mantia de postav petrecută peste umăr și peste șold ca să se apere de frig.

— Mâna Mai Corectă va fi proclamată regină, zise Xate Olake.

Barba lui suferise groaznic în timpul bătăliei și acum arăta un pic în dezordine.

— Mai încape îndoială? adăugă el.

— Moșierii mei îi cheltuiesc banii, spuse Ihuake.

Ducesa renunțase la echipamentul de călărie pentru găteala ducală și inele bogat ornamentate, nu din necesitate practică, ci probabil ca un țipăt tăcut de bucurie.

— Nu pot să neg puterea *acestei* revendicări și cred că va conduce bine.

— Așa-i, zise Pinjagata cu glas răgușit. Oamenii mei îi cântă numele. Ne-ar putea oferi pace.

La acest gând zâmbi și, pentru o clipă, păru să respire mai ușor.

— Atunci, cine are să fie rege? Trebuie să existe o dinastie care să unifice Aurdwynnul.

Xate Olake se întoarse spre ea cu brațele deschise.

— Cred că cel mai bine e să căutăm dincolo de granițele noastre. Să fie oare regele stakhi? Ori vreun oriati, ce familie regală or avea și ei?

Ihuake ridică bărbia, gândindu-se, cu siguranță, la fiul ei. Pinjagata își acoperi un acces lung de tuse uscată. Întrebarea nu trezi nici măcar un licăr de interes în ochii goi și distanți ai lui Oathsfire.

Baru stătea mai sus decât ei pe piatra răsturnată din megalit, ca o premoniție de tron.

„Atunci, cine are să fie rege?"

Ar fi putut rezista un pic mai mult. Să ducă lucrurile până la capăt și să se salveze. Astăzi însă era ziua înfrângerilor, a triumfurilor și a marilor eforturi care duceau la victorie sau la ruină, iar ea nu avea puterea necesară.

Baru lăsă adevărul să cadă.

— Am făcut apel la o sabie, spuse ea. Când mi s-a întins tolba, am ales mereu aceeași săgeată. Am pus cea mai aspră greutate pe o singură spinare. Iar ea ne-a adus aici. Ea ne-a înălțat. Pentru mine, ea face cât o legiune.

Îngenunche pe piatra căzută a megalitului. Lăsă mâna în jos în semn de supunere.

Tain Hu, cu ochii în flăcări în crepuscul, se întinse în sus și o prinse de încheietură. Se ridică pe piatră ca să stea lângă Baru. Vântul îi prinse mantia și i-o flutură o dată, o manifestare blândă, înainte ca ea s-o tragă, oprind-o, cu o mișcare bruscă, sigură, ca o tragere de hățuri.

Stăteau una lângă alta. Baru cu sufletul la gură, amețită; eroul de la Sieroch era ca o căldură lângă ea, un murmur sec la urechea ei:

„Îndrăznisem să sper."

Liniște în cerc.

— Ce înseamnă asta? întrebă Oathsfire.

— Înseamnă, răspunse Xate Olake, că știm de ce s-a revoltat.

Pinjagata miji ochii.

— Eu nu văd dinastia. Dacă nu cumva am înțeles eu greșit.

I se înăspri vocea cu un fel de afecțiune ironică:

— *Nu* mi-ai zis niciodată că ești bărbat...

— Ar trebui să plecăm, spuse Oathsfire cu o voce groasă. A ales. Să le lăsăm cu consiliul lor.

Și ceea ce nu rostise: „Și pe noi cu al nostru".

— Ne e regină, insistă Xate Olake. Există și alte căi prin care poate face copii. Nu-i niciun dezastru.

— Liniște, Lachta! zise Ihuake.

Avea vocea aspră, dar nu mânioasă. Se putea să fi fost chiar fericită, căci zâmbea.

— Întrebările noastre vor aștepta până mâine. Să le dăm pace pentru moment!

Ducii se întoarseră cu spatele lăsându-l pe Dziransi dezorientat, până când Pinjagata îl luă de încheietura mâinii și-l trase în jos pe deal. Se uită în urmă, la Baru, extrem de derutat. În spatele lui, aceasta o auzi pe Ihuake râzând cu încântare nestăvilită.

Acum erau singure pe dealul înalt, iar vântul de pe mare plângea printre străvechile pietre ale megalitului în lumina ce se stingea treptat.

— *Imuira*, șopti Tain Hu, un cuvânt urun, o răsuflare în vântul care se întețea.

Glasul îi tremura de la lucrurile nespuse atâta vreme.

— *Kuye lam.*

Baru cunoștea aceste cuvinte. Erau aceleași ca-n limba urunoki, în căminul copilăriei ei.

O atinse pe Hu pe umeri, pe pomeții obrajilor, ezitând, condiționată, tremurând după mai bine de un deceniu de frică, reprimare și stăpânire de sine rigidă. Își simțea pielea transparentă, arsă până la carne vie. O rafală bruscă de vânt o făcu să se-nfioare.

Ochii lui Tain Hu erau larg deschiși, aproape de ea și complet conștienți. Mestecase anason și țelină sălbatică. Baru le simțea mirosul, curat și înțepător.

„Dă-i în mă-sa!" își zise Baru. „Dă-i în mă-sa! N-au decât să ardă. Am să mă distrug dacă asta e alegerea mea. Azi n-am să neg cine sunt."

— Iartă-mă! spuse ea. N-am mai făcut asta.

— Ce ascetă!

Tain Hu chicoti cu căldură, iar în acea căldură Baru auzi viața pe care nu o avusese niciodată, la care nu avea să ajungă nicicând.

— Nu te teme, eu am antrenament.

— Atâtea cuceriri! zise Baru, încercând s-o tachineze.

Tain Hu însă n-o lăsă să-și termine vorba.

CAPITOLUL 30

Stătea pe culmea din Taranoke lângă mama Pinion. Insula copilăriei ei, loturi de trestie de zahăr și cafea neagră, plaje negre. Marea de culoarea înaltului cerului lovind coralii cu un clipocit. Mirosul fierului, al sării și al ananasului fiert. Stelele nesfârșite.

Taranoke își avea propria politică, propriul negoț, propriile boli și spaime. Unui copil însă îi părea perfect, solitar și complet.

Imperiul veni pe vântul de furtună.

Portul se sufocă de pânze roșii. Pădurile căzură și se înălțară iar, întrupate în cocă smolită, încarcerate în arborele mare și artimon. Molima mătură muntele și câmpiile, iar ei rostogoliră în crater morții la grămadă. Copiii dormeau în școli de tuf, învățând să iubească și să se căsătorească după un crez străin, trudind în șantierele navale, *federat socializat, clasa întâi, fără distincții.*

Măștile omorau soții cu fier încins în foc, iar țipetele erau o aducere aminte: „Vechile obiceiuri nu sunt igienice".

— Ce recunoscători trebuie să fim, zise mama ei, glasul acela din copilărie, acea înclinație spre adevărul deplin, necontestat. Că avem săpun și salubritate. Că ne uităm la copiii noștri cum supraviețuiesc și cresc, și învață toate numele păcatului. Cât de împlinite trebuie să ne fie viețile, acum că trudim pentru un scop mai important. Știai tu, copilă, că noi muream de abcese dentare? Era aproape principala cauză a mortalității. Ce recunoscători trebuie să le fim că avem dentiști.

Baru le privea pe toate și cu o minte de contabil făcu un tabel de credite și datorii, un registru de contabilitate în partidă dublă, *fierul roșu pentru sodomiți* contra *săpun* și *dentiști*, și *un scop mai important*.

Pinion își scoase masca zâmbitoare de mamă și în fața ei apăru Cairdine Farrier, negustorul jovial, prevestirea cu o mașinărie în ochi.

— Aveai o întrebare pentru mine, zise el, iar în depărtare valurile începură să înghețe, transformându-se în oțel și porțelan, o plasă de păianjen, un drum, o stavilă de golire prin care curgea sânge și aur topit.

Din Taranoke spre est, în inima tuturor lucrurilor.

— Despre natura și exercitarea puterii, adăugă el.

Cauză și efect. Credit și debit. Lumea ținută la un loc, un sistem, o constelație. Numai că ea nu-i putea vedea forma. Nu avea cartea principală, i-o luase verișoara ei de-a doua Lao și o dusese pe un drum de mâini înmănușate.

— Avem toate răspunsurile în Falcrest, o asigură Cairdine Farrier. Totul a fost catalogat și pus la locul cuvenit.

— Până și rebeliunile, zise Baru. Până și rebelii.

Bărbatul duse la față o mască albă de porțelan, golită de orice expresie, iar ea știu că numele lui era Itinerantul.

— Ne vom extinde controlul, vorbi el. Atunci când munca ni se va termina, când hegemonia va fi totală, nimeni și nimic nu va acționa fără consimțământul nostru.

„De bunăvoie" va fi sinonim cu „prin decret". Legea Imperiului va trăi în fiecare suflet și celulă. Nu va mai exista durere sau risipă. Numai armonie.

— Și dacă Aurdwynnul se eliberează?

Voia să-l ia peste picior, dar era plină de rotițe dințate și nu-i putea oferi întrebarea decât ca o premisă, un ciob solitar de logică, un element discursiv utilizat ca să permită o replică zdrobitoare.

— Și dacă nu pot fi guvernați?

Masca se uită la ea cu ochi goi, de idiot, iar pe bărbie îi băltea saliva. Împăratul de pe Tronul Fără Chip.

— Ei n-au decât forța rebelilor, zise el, cu vocea ca un cor. Numai convingere, ferocitate și furie animalică. Noi avem toată puterea imperiului, virtuțile banului, ale stăruinței și ale mărimii, forță în registrele pe care le ținem, în legi, serviciu militar și industrie. Punctele noastre forte sunt superioare. Ne vom întoarce. Îi vom cumpăra și prăsi astfel încât să-i slăbim și-i vom momi cu bucurie, iar Aurdwynnul va purta și el masca.

În craterul din Taranoke focul ardea înăbușit în timp ce oamenii se căsătoreau cu străini cu nas turtit sau coborau în marș spre corăbii ca să muncească și să lupte peste hotare.

Masca vorbi:

— Mereu învingem în cele din urmă. Noi deținem viitorul.

— Știam lucrul ăsta, șopti Baru.

De sub porțelan ieși un păr ondulat roșu ca scorușul.

— Ai știut-o de la început. Pe termen lung, Aurdwynnul *va fi* guvernat.

Fumul de cenușă o făcu să răgușească, îi făcu vorbele să tremure în gâtlejul care-i luase foc.

— Și ce risipă fără sens, ciclurile astea de revoltă și recucerire! Ce sânge și trudă se vor irosi în deceniile viitoare! Cât de miloasă ar fi găsirea unei căi mai scurte! A unei păci care să vină mai repede.

— Un scop mai înalt, zise masca, într-un singur glas, un glas zeflemitor din port, glasul bărbatului numit Aparitorul. Deci tu ai devenit un instrument special, pentru un plan măreț.

„Voi cunoaște secretele puterii", își zise ea, agățându-se de acel stâlp. „Cunoașterea înseamnă control. Voi întoarce puterea aceea în favoarea mea și-mi voi salva căminul."

Totul fusese pentru Taranoke.

Descoperi că în vis putea, în cele din urmă, să plângă.

* * *

Căldură.

Încercă să nu o desfacă în bucăți.

Căldură în jurul ei. Cortul. Blănurile.

„Stop!" își zise ea. „Întoarce-te! Dormi! Nu gândi!"

Căldură în cercul brațelor ei. Apăsată sub bărbie. Căldură în inima ei.

— Mm, făcu Tain Hu. Salut, *Excelența* Ta!

Pleoapele mulțumite ale ochilor ei se închiseră iar. Greutatea trupului ei îi amorțise lui Baru brațul stâng. Se întoarse un pic, astfel încât trupurile lor să se așeze unul lângă altul mai bine, și-și apăsă nasul și buzele în punctul de întâlnire dintre linia maxilarului și gâtul lui Baru. Lăsă să-i scape un suspin lung.

Pentru încă o clipă: extaz.

Și se treziră mașinăriile, scalpelele și aranjamentele cu rotițe dințate, care decojeau *prezentul* în ceea ce fusese și ceea ce avea să vină, un vivisecționist extrăgând organele vitale, pe care picurau lin legături de *plan*, și *rezultat*, și *risc*, și *catastrofă*.

Contabila trezindu-se înăuntrul femeii.

Amintindu-și testul.

Baru Pescărița își lăsă bărbia pe creștetul neted al capului iubitei sale și urlă de o durere tăcută.

Nu exista cale de scăpare. Condițiile fuseseră puse, mecanismele amorsate, în orașe îndepărtate, pe docuri, un legământ scris cu cerneală, bani și sânge în camere unde se puneau la cale comploturi. Acesta era finalul de partidă.

Nu exista cale de scăpare.

* * *

Cât timp...?

Exista o putere în Tain Hu. În mușchii ei care purtau armură și topor, în vocea ei sfidătoare cu care enunța edictele. Chiar și în sângele ei, după regulile aristocrației.

Ce să-și mai dorească Baru? (Și chiar își dorise, simțise o dorință carnală interzisă, fundamentală, în sala de bal, în pădure, de la prima privire fugară.) Ce mai putea Baru găsi la ea, în afară de forța, de puterea aceea?

Mult mai mult, se părea. Tain Hu era mult mai mult decât atât. Mai rămăseseră atâtea de descoperit. Un cer interior, cu constelații abia sugerate, așteptând să fie cartografiate.

Tain Hu dormea cu buzele întredeschise, avea o frumusețe care nu era cea permisă. Nu avea silueta de mamă grasă din sculpturile urune ori arhitectura pursânge a artei falcresti. Femeie, luptătoare și stăpân, o națiune în sine.

Atâtea de știut. Contabilizarea putea s-o țină așa la nesfârșit.

Numai că expirase timpul.

* * *

„Cum să-i scoatem la iveală pe neloiali, ne-am întrebat noi?"

Se îmbrăcă în pânză de in, cu tunică lungă și pantaloni, se încinse cu sabia de abordaj a Aminatei și ieși în frigul dimineții. Gărzile din jurul cortului ducesei Vultjag fuseseră așezate răsfirat. Toate figuri cunoscute, armașii preferați ai lui Tain Hu de la ea de acasă. Discret de neatenți.

Baru trecu printre ei, întorcându-și fața, urcând panta până în locul în care hamalii îi duseseră bagajele. Găsi punga de ceremonie. Și-o prinse cu lanț la șold.

„Avem o metodă preferată."

Trecu printre focurile de dimineață și printre luptătorii pe jumătate dezbrăcați care se căutau de căpușe, prin mirosul de curry și cafea, cântece în iolynică și urună care erau fredonate în același timp, și printre două tipuri de stakhi. Bărbați și femei pe care-i adusese la Sieroch în numele ei.

Crease Lupul știind tot timpul cum avea să se sfârșească...

— Xate Olake! strigă ea.

Bătrânul șef al spionilor se ridică de lângă foc, rezemându-se de umărul unui specialist în plante de leac.

— Excelența Ta?

— Am o însărcinare pentru tine. Ceva greu.

Să fi fost oare regret în ochii lui strălucitori de cioară de junglă? Credea că înțelege?

Ceea ce încercă ea să-și spună sieși era: „Atunci când are să se termine asta, am să refac lumea în așa fel încât nicio femeie să nu mai fie nevoită să facă asta".

În sufletul ei însă simți o durere de parcă înghițise o lamă, de parcă băuse dintr-o ceașcă praf de sticlă.

— Du-te în tabăra luptătorilor Vultjag! Adu cai și câțiva oameni în care ai încredere – Dziransi și câțiva din jagata lui! Spune-i ducesei Vultjag că am îndepărtat-o din poziția ei! Spune-i că azi o alung!

Xate Olake aștepta, tras la față și obosit, gata să execute poruncile reginei la crearea căreia contribuise.

— Du-o în nord, sub pază! Spune-i s-o țină călare tot înainte până când o înghit Crestele Iernii. Spune-i că dacă se mai întoarce vreodată în Aurdwynn, o paște moartea!

— Trebuie să existe o dinastie, zise Xate Olake, cu o înțelegere groaznică, o compasiune total nelalocul ei.

Petrecuse atâta timp mutând piesele, doborând orice amenințare. Credea că înțelege.

— Chiar și cu un asemenea cost uriaș, adăugă el.

„Îți vom da ceea ce-ți dorești. Lucrul la care ai râvnit încă din copilărie."

Când Baru plecă de lângă el, Xate Olake mai zise ceva, o lovitură perfectă neintenționată:

— Îmi pare rău că e nevoie de așa ceva din cauza ei.

* * *

Și cu asta, gata. Venise momentul, termenii erau precișii, târgul perfect clar. Înfruntase situația, o acceptase. Spusese: „Înțeleg ce vreți să fac".

Chiar în acel moment, ceasul avea să bată ora: „acum, acum, acum".

Niciun motiv de ezitare.

Baru își îngropă fața în crupa calului; chipul și ochii ei erau acoperiți de păr și duhoare, încerca să plângă iar, să plesnească și să se scurgă pe iarbă ca puroiul. Nu curse însă nicio lacrimă. Inima i se închegase.

„Am comis o crimă îngrozitoare. Atât de îngrozitoare, încât simt că pot face orice, pot comite orice păcat, pot trăda încrederea oricui, pentru că, indiferent de cât mă distrug pe mine, nu se poate să fie mai rău decât ceea ce-am făcut deja."

Și iat-o! Crima fusese comisă cu mult timp în urmă. Acum trebuia doar să dea socoteală.

Îi spusese preotesei-căutătoare de perle: „Totul a fost pentru Taranoke".

Puse șaua pe calul ei bun la toate și se îndreptă spre est fără niciun steag, ieșind prin tabără, nerecunoscută, necăutată, în timp ce tobele care chemau la marșul de dimineață atrăgeau proteste de la oamenii chercheliți din jurul ei. Purta echipament de pădurean, ca să nu atragă atenția, și un coif ca să-și ascundă fața. Înțelegerea nu fixase un loc sau un moment anume, doar condițiile pentru final, o îndoială înfrântă, o victorie câștigată. Și apoi un plan de extragere: „Îndepărtează-te de ei și ai încredere că noi suntem gata..."

Fără vreun semn exterior sau mișcare, în epava de sine, își puse armura și o întări în jurul inimii. Își ridică masca: o disciplină rece, oțel sub piele.

„Obișnuiește-te!" își zise. „N-ai s-o mai dai jos. Baru, proasto! Monstru arogant și crud! Ar fi trebuit să oprești asta. Cumva."

La marginea de est a taberei aștepta călare un bărbat stakhi cu părul lung și roșu, cu o cravată cu nod lat strălucind peste haină. Bărbatul care venise la ea în port și spusese:

Știi *Îndoiala ierarhică*?

— E timpul, zise el. Acum, în clipa victoriei, când putem fi siguri că până și cei mai precauți trădători stau fără mască.

Rânji, simțind un fior de pericol, de victorie ori sete de sânge.

— Te-ai descurcat bine ca să-i aduci la Sieroch, ca să aranjezi o victorie însemnată. Te-ai descurcat bine.

— Încetează! țipă Baru la el. Anulează totul! *M-am răzgândit!*

În furia ei îl ataca, îl decapita, îi călca în picioare cadavrul, se întorcea în tabără și aduna...

Nu făcu nimic din toate astea. N-ar fi salvat nimic. Dacă dădea alarma, ar fi putut să-i salveze, însă doar pe termen scurt. Numai că termenul scurt nu conta aproape deloc.

Privirea ei tăcută pesemne că-l tulburase, fiindcă după o clipă, bărbatul numit Aparitorul își întoarse ochii de la ea. Umbra care-i trecu peste chip s-ar fi putut să fie compasiune.

— Haide! zise el. Am aranjat restul. Fălcile se închid. Ar trebui să fim departe de aici.

Baru începu să se răsucească în șa, să se uite în urma ei, dar șuieratul Aparitorului puse stăpânire pe ea și o făcu să se potolească.

— Nu! Nu te uita în urmă!

Ochii nu îi erau la fel de duri ca vocea.

— Nu e nimic în urma ta, pricepi? De-acum totul se află înainte.

Se îndreptară călare împreună spre est, trecând de santinele. Peste Sieroch, înspre măreţul şi mugitorul Inirein, Revărsarea de Lumină către care Lupul avea să mărşăluiască şi să dea piept cu infanteriştii marini pe care-i aştepta, infanteriști marini care nu aveau să vină niciodată.

Merseră o vreme în tăcere, întreruptă doar de cântecul matinal al păsărilor şi de zgomotul apei pe pământul mănos. Baru închise ochii, ştergând lumea şi umplând-o cu amintirea unor crime superbe.

Contabila din ea zicea: „Ai făcut un târg bun". Aşa şi fusese, pentru femeia de pe doc, tehnocrata frustrată, înfuriată de numele *Sousward*, disperată să găsească o altă cale spre Falcrest.

Numai că femeia aceea nu înţelesese.

Strigă cineva. Un mare tunet de copite se apropia de ei dinspre nord – o coloană de cai în armură, care stătuseră la pândă dincolo de un crâng de libocedri. Aparitorul se uită la ea amuzat şi nevenindu-i să creadă.

— Neglijenţi, spuse el. Foarte neglijenţi.

„E Oathsfire", îşi zise ea. „A stat treaz toată noaptea, înecat în durere, rumegând la trădarea prietenului său, iar când a răsărit soarele a înţeles de ce s-ar fi întors împotriva mea Lyxaxu, cel mai atent şi mai vizionar dintre noi toţi."

Poate că-i citise scrisorile. Poate că găsise o ciornă a acelei întrebări: „Nu te temi de întoarcerea lor treptată? Vezi vreo speranţă pentru noi peste cinci decenii, peste un veac?"

Poate că înţelesese de ce pusese Lyxaxu acea întrebare. Poate că-şi dăduse seama care trebuie să fi fost răspunsul ei, al lui Baru Pescăriţa cea rece şi vicleană, contabila.

Poate nu era sigur că-l credea. Numai că venise în acel loc ca să aștepte. Iar acum, într-un final, vedea monstrul pe care a vrut să și-l facă regină.

„Are să mă ucidă", își zise ea, simțind bucurie.

Aparitorul scoase un dispozitiv din coburii șeii și-l ridică deasupra capului. O rachetă cu fum verde ieși din el descriind un arc pe cerul din zori.

— Gonește, zise el, aplecându-se pe grumazul calului său. Gonește tare.

Ea îl urmă, ca un mecanism gol. Cum o făcuse? Până când venise dimineața aia, se convinsese cumva că nu avea să mai vină niciodată. O știuse, dar nu o știuse. Cum putea cineva să facă așa ceva? Cum puteai să știi *sigur* și să ignori acest lucru? Contrar întregii gândiri raționale.

Oamenii lui Oathsfire se luară după ei. Îl auzi pe Ducele Morilor însuși, țipând la ea, apoi auzi primele săgeți șuierând pe lângă ei.

„Poate asta nu are nimic de-a face cu Lyxaxu, cu durerea sau cu înțelegerea", își zise ea. „Poate s-au pus toți de acord să ne ucidă pe mine și pe Tain Hu și să-și găsească propria lor regină. Ihuake, probabil, măritată cu Oathsfire. Mai bine decât două tribadiste."

Întreaga lume era un joc confuz în jurul ei. Mai puțin reală decât amintirea lui Tain Hu.

Noi siluete intrate în joc înainte. Călăreți cu tunici roșii și măști de oțel, purtând arbalete grele. Infanteriștii marini ai Mascaradei – infanteriștii marini ai Aparitorului. Îndreptându-se grăbiți spre ei.

— Gonește! strigă Aparitorul, cu pletele fluturându-i. Gândește-te la ce te așteaptă! Gândește-te la recompensă!

Bărbatul dădu pinteni calului.

Ea însă ezită. Nu galopă să ajungă la loc sigur.

„Gândește-te la ce te așteaptă!"

Gândește-te la oamenii Coiotului, la Lup, la Xate Olake cel cu barba căruntă, la gărzile loiale, la scufundătoarele ilykari, la Tain Hu, Tain Hu, Tain Hu...

De ce trebuiau să stea lucrurile așa? Ce făcuse ea oare ca să se lege de un așa deznodământ? Ar fi putut rămâne în tabără și să ordone un marș rapid spre nord. Și-ar fi putut sfărâma Lupul în bucățile sale ducale și să le trimită acasă ori să fugă cu Tain Hu, să fugă în Crestele Iernii. Ar fi putut găsi o cale să-și trădeze propria trădare. Ea era, de altfel, cheia, nu Lupul epuizat ori ducii rebeli care se adunaseră acolo; la urma urmei, ea era arma vitală.

Dar atunci, desigur, nu avea să salveze nimeni niciodată Taranoke...

O săgeată îi nimeri în crupă calul epuizat, care necheză și căzu, târându-și picioarele din spate preț de o clipă și răsturnându-se. Baru se izbi de pământ, strigând, lovindu-se cu capul de interiorul coifului legat larg.

Un cer senin de primăvară deasupra. Zori de zi superbi.

Dacă voia să moară, nu o voia suficient de tare. Trupul ei sări în picioare, verificând sabia, făcând câțiva pași amețiți, simțind cum se învârte totul.

Ridică privirea și îl văzu pe ducele Oathsfire răcnind la ea, cu sabia scoasă din teacă și cu ură sălbatică și durere în ochi.

O săgeată de arbaletă ricoșă de fruntarul calului său. Avu răgaz de o clipă ca să-l vadă clipind surprins. A doua îi trecu prin piept. Se prăbuși peste hățuri, cu broboane de sânge pe buze, și apoi căzu.

„N-ai să mori la Sieroch." Încă o minciună pe care o spusese. Mică, dacă le ținea socoteala.

„Rămas-bun!" își zise Baru, „rămas-bun!" și se întoarse să-l caute pe cel care trăsese, în timp ce infanteriștii marini se îndreptau călare spre ea ca să o salveze. Îl văzu pe Aparitor cu mâna întinsă, pe bărbatul care-i oferise înălțarea cu acest îngrozitor cost.

Ochii lui se fixară pe ceva din spatele ei, unde coiful îi reteza vederea periferică. Deschise gura a strigăt de avertizare.

Bărbatul din garda lui Oathsfire se aplecă din goana calului spre ea și barosul lui îi izbi coiful într-o parte, închizându-i, ca o ușă, întreaga lume.

* * *

Aparitorul își aranjase instrumentele perfect.

Ducesa Ihuake își bău supa de dimineață, bău tetrodotoxina pe care Limpezitul o folosise pe post de condiment, otrava străină împotriva căreia nu-și pregătise organismul. Complimente fură adresate bucătarului – „noua mirodenie mi-a amorțit buzele" – după care la consiliul de dimineață bolborosi cuvintele, căzu, paraliză și muri. Așa se duse Ducesa Vitelor, care visa la o nouă regiune centrală, unde oamenii ei să fie liberi.

Șeful spionilor ei se duse răcnind la bucătari.

— Cine-a făcut asta? strigă el. A cui mână ne-a ucis ducesa?

— Mâna care ne mișcă pe toți, îi răspunse ajutorul unuia dintre ei, aruncându-i în față o tigaie cu ulei încins.

Pinjagata, Ducele Falangelor, își trecea trupele în revistă înaintea marșului și, deși se chinuia să respire prin plămânii arși de bătălie, soldații stăteau în rândurile lor și se mândreau să-l vadă dând aprobator din cap. Un bărbat palid și zâmbitor din primul rând își lăsă sulița să cadă și ieși din formație ca să-i înfigă cuțitul sub bărbie.

— Baru Cormoran își ține singură socotelile, zise el.

Ducele sulițaș muri pe picioare. Nu mai apucă să-și vadă țara pe timp de pace.

Haos în tabăra Lupului când caii căzură paralizați.

Sânge și fum pe străzile Treatymontului, unde soldații Amiralului Ormsment dădură buzna în casele conspirative ale rebelilor și turnară acid în încăperile secrete.

În îndepărtatul Erebog, unde Baba urca scările turnului ei, obosită și cu inima grea din cauza războiului împotriva lui Autr și Sahaule, așteptând cu groază veștile de la Sieroch, împovărată de amintirea iubirii care se răcise și amuțise, un muncitor vărsă ulei caustic urât mirositor acoperind-o din cap până-n picioare. Ducesa fugi repede să se spele, iar cum o atinse apa, uleiul se aprinse spectaculos, de nestins, o flacără furioasă și scăpărătoare, ucigașă. Așa se duse Erebog cea cu iarna în ochi, singurul lord din Aurdwynn suficient de curajos încât să ajungă până în nord.

Limpezita trimisă pe urmele ducesei Vultjag nu-și putu găsi ținta. „Exilată", îi spuseseră armașii fioroși ai acesteia. „A plecat în nord cu Xate Olake. Din ordinul Mâinii Mai Corecte."

Izbucni panica în tabăra Lupului. Se duse vorba despre un complot îngrozitor – Oathsfire și Vultjag, făgăduiți în secret unul altuia, aveau s-o răstoarne pe Baru Pescărița și să guverneze Aurdwynnul împreună. Nu! Stakhieczii de sub comanda Regelui Necesar deja coborau în marș de-a lungul Inireinului, concentrați să-și încheie cucerirea pe care o urmăreau de secole.

Lupul își căuta Stăpânul. Plecară mesageri. Ajutoare și locotenenți strigau, roșii la față.

Însă Baru Pescărița era de negăsit.

Decapitarea era completă. Restul planului era recolta – o mulțime de semințe de împrăștiat în vânt. Adevăratul trofeu, de altfel, era legenda Sierochului, cunoștințele secrete dezvăluite în acest loc. Cunoștințele despre cum putea fi sfidată Mascarada și cu ce rezultat.

O rachetă roșie se înălță de pe vârful Dealului Henge. Limpeziții ascunși acolo ridicară ocheanele să urmărească rezultatul.

Din negurile terenurilor mlăștinoase de la sud, primii infanteriști marini se ridicară din ascunzătoare și porniră în marș, după ce-și abandonaseră barjele cu fundul plat pilotate cu prăjini la multe mile în urmă, cu pupilele încă dilatate de la frunza de mason care le îngăduia să navigheze pe timp de noapte.

Scandau pe măsură ce se apropiau și santinelele săreau panicate să dea alarma sau rămâneau paralizate de groază, un cor răsunător, exersat pe corăbii, pe barje, repetat fără înțelegere, căci care dintre infanteriștii marini ai Falcrestului vorbea iolynică?

ERA A NOASTRĂ.

DE LA ÎNCEPUT, DIN PRIMA ZI ÎN CARE I-AȚI ROSTIT NUMELE.

FUGIȚI LA FAMILIILE VOASTRE, DAȚI FUGA LA CASELE VOASTRE, DUCEȚI VORBA: NOI AM VEGHEAT DE DUPĂ MASCA EI. NOI AM VRUT ÎNCEPUTUL REBELIUNII, IAR ACUM VREM SFÂRȘITUL EI.

BARU CORMORAN ESTE AGENTĂ A TRONULUI.

* * *

Își veni în simțiri în cabina sufocantă a unei corăbii de război, convinsă cumva că dormea pe o pernă de nimic. De pe scaunul lui, Aparitorul ridică privirea, lăsă jos un creion și închise o carte în poală. Întrezări un desen: un bărbat slab, încruntat, frumos, cu gâtul ars. Neterminat.

Amintirea o lovi ca un baros. „Trecutul e adevărata tiranie".

Aprinsese flacăra rebeliunii știind că tot ea urma s-o stingă. Își făgăduise că nu avea să pună suflet.

Numai că nu se preschimbase într-o mașinărie suficient de bună.

— Poți să plângi dacă simți nevoia, zise Aparitorul. Eu am plâns când mi-am câștigat înălțarea. Am plâns pentru ce trădasem.

Baru se ridică în coate, cu capul învârtindu-i-se, holbându-se la cearșafurile făcute cort peste pieptul și degetele ei de la picioare, iar când Aparitorul trecu în dreapta ei, dispăru. Nu ieșit din raza vizuală, ci *dispărut cu totul.*

Aparitorul, cartea lui, scaunul său și toată partea dreaptă a cabinei. Complet absente.

Dintr-un reflex de uimire se uită unde fusese el. În momentul în care îi trecu în partea stângă a feței, reveni, intermitent, o apariție.

— Nu plângi? Înțeleg. Ai exersat detașarea, presupun. Armata adunată la Sieroch e împrăștiată, cum am intenționat. Munca ta s-a terminat. Acum ceilalți își încep însărcinările lor.

Ridică creionul, încruntându-se, făcând un semn în aer.

— Știi c-am suferit o pierdere tulburătoare în acele ultime zile. Un agent în rândul preoțimii ilykari, vital pentru proiectul nostru din Aurdwynn. Era o stăpână a secretelor pentru toată rebeliunea. Îl bănuiesc pe Xate că a mirosit-o și a ucis-o. Ai găsit vreun indiciu... *ce faci?*

Baru își mișcă nasul la stânga și la dreapta, în timp ce el o privea încruntat. Stânga, dreapta, stânga... de fiecare dată când bărbatul trecea la dreapta nasului ei, dispărea într-o clipită.

— Adu-mi doctorii! cârâi ea.

* * *

Au o tehnică inteligentă. Stratagema preferată a lui Xate Yawa, a Mascaradei, a puterii conducătoare din spatele Tronului Fără Chip. „O capcană." Bănuiești răzvrătire și gândire neigienică? Dă-i un loc cald să se adune. Lasă să se ducă vorba. Vezi cine dă fuga într-acolo să muște momeala.

Vezi cine le oferă sprijin, cine le spală banii, cine le ascunde secretele.

O metodă preferată devine însă previzibilă. Trebuie create tehnici noi. Știința guvernării trebuie extinsă.

De ce să aștepți o rebeliune inevitabilă? De ce să accepți riscul trădării într-un moment-cheie strategic? Aurdwynnul nu poate fi guvernat. Toți ducii, toate credințele și liniile lui de descendență reprezintă o enigmă groaznică. Un sistem bolnav, neprofitabil, nedispus la schimbare ca să corespundă cerințelor dezvoltării incrastice.

Dacă vrei să eviți un foc mare, arde uscăturile. Nu-ți trebuie decât o scânteie potrivită.

O scânteie care pricepe că o revoluție rapidă și eșuată acum ar fi mai umană decât o baie de sânge peste zece ani. Cineva care privește înspre un orizont mai îndepărtat. Râvnește la o putere mai înaltă, chiar și cu un preț îngrozitor și neanticipat.

Iar data viitoare când Aurdwynnul vede acea scânteie, data viitoare când ridică mâinile spre căldură, își va aminti: „Data trecută ne-am ars".

În Falcrest, în Metademă, deținuții sunt condiționați în următorul mod: li se permite evadarea. Li se oferă un salvator, un colaborator. Li se strecoară o cheie în mâncare. Îi lasă să ajungă aproape de libertate, îi lasă să simtă triumful adevărat: „Nu m-ar fi lăsat ei să ajung așa departe!" Aici este esența: dă-le gustul victoriei, siguranța că *asta* nu se poate să facă parte din joc.

După care ia-le-o de sub nas. Colaboratorul îi trădează. Cheia nu va deschide ușa cea mai aproape de ieșire.

Prin suficientă repetiție, majoritatea deținuților învață să ignore o cheie, o ușă deschisă, o șoaptă care-i îndeamnă să fugă. Conduși afară în stradă, au să aștepte să fie duși înapoi în celulele lor.

După o vreme, încep să-i învețe pe noii deținuți să facă la fel.

VICTORIE

Rana îi înghite lui Baru Cormoran jumătate de lume.

Medicul de bord de pe *Sulane* nu o poate explica. Fregata o duce spre est, pe alizeu, către o altă corabie cu pânze roșii, *Helbride*. Aparitorul o urcă la bordul ei cu un rămas-bun scurt:

— Mai am treabă în Aurdwynn. Căpețele destrămate care trebuie legate. Când termin, am să mă întorc cu ultimul tău test. Îngrijește-te de boala ta.

„E durere", își zice Baru. „E trădare." Nu poate scăpa logicii acestui lucru. Și-a pus toate amintirile despre Aurdwynn, toate lucrurile pe care nu le poate îndura, în acea parte de lume. Și a închis-o.

Atunci de ce oare tot își mai poate aminti? De ce stă la copastie, uitându-se la jumătate dintre păsări dând roată pe jumătate de cer, simțindu-se ca o jumătate de om? De ce întinde mâna în puterea nopții după o femeie care nu-i acolo?

„Prea departe", îi spusese preotesei din Haraerod. „Am mers prea departe."

Acceptase târgul fără să înțeleagă prețul. O greșeală groaznică pentru o contabilă.

Echipajul de pe *Helbride* o venerează. Membrii săi nu fac parte din Marină. „Excelența Voastră", o strigă ei, cu aceeași veche formulă de adresare politicoasă, dar rostită cumva mai slab, cu o inflexiune de teamă amestecată cu respect.

O duc într-un loc secret. Un castel pe țărmul unui ținut cu cer de ardezie unde țipă păsările de mare și valurile se izbesc de stânci. Pentru uzul agenților Tronului, zic ei,

al *Tronului*, al consiliului ascuns. Ei îl numesc Fortăreața Nepomenită.

Pe durata ședерii, ea e lord și stăpân. Administratorii și servitorii îi spun că i-au fost trimise efectele personale din Aurdwynn, deși nu i-au putut găsi nimic drag, așa că i-au adus drapele, însemne și trofee.

„Bun", zice ea. „Puneți emblemele ducale pe peretele de sud al sălii tronului. (Sunt steaguri arse și rupte din bătălia de la Sieroch, steaguri de-ale lui Oathsfire, Lyxaxu, Pinjagata și Ihuake, Vultjag. Steaguri de-ale ei.) Puneți și săbiile, și lăncile tot acolo sus!"

Iar pe peretele de nord își atârnă însemnele loialității ei: palimpsestele din piele de oaie, hârtie crem marmorată, punga ei cu lanț. Un sigiliu imperial nefolosit de la Casa Guvernatorului din Treatymont, cel pe care l-a imaginat Cattlson, cu coarnele de cerb.

Medicii militari de la Fortăreața Nepomenită au un diagnostic.

„Nu ești pe jumătate oarbă. Rana e mai adâncă de atât."

Îi pun mâna pe partea capului unde a lovit-o barosul peste coif.

„Creierul tău nu mai poate înțelege jumătate de lume. Emisfera stângă a vederii tale îți este întregul univers."

Poate sta în centrul sălii tronului, să se învârtă în jurul axei sale, precum lumea care creează o nouă zi, și să schimbe ceea ce este ea. Stindarde ducale și săbii de rebeli. Ori bani, pungă, mască și cerneală.

O trădătoare în oricare dintre cazuri.

„Ți-e foame?"

Repausul la pat i-a luat o parte din puterea din umeri și din brațe. E vorace. Doctorii îi pun dinainte o farfurie cu carne de vițel, iar ea o mănâncă prea repede. „Mai vreau", zice ea. „Sunt slăbită."

„Ai mâncat doar jumătatea stângă a farfuriei." I-o întorc pe partea cealaltă și cumva e iar plină. „Vezi?"

Ea încearcă să deseneze un ceas, ca test. „Ai înghesuit toate cele douăsprezece ore între șase și miezul nopții", spun ei.

Începe să râdă, scoțând un sunet sălbatic, hohotit, lunatic. Ce altceva poate să facă? E doar o șansă chioară. Doar un baros la creier, o vânătaie pe minte. Nu înseamnă absolut nimic.

Dar e atât de elegant.

La castel sunt provizii de chimicale, tot arsenalul de otrăvuri și medicamente. Mergând în căutarea lor pe holuri în miez de noapte, urmate de fantomele victimelor ei, de absența din patul ei, se gândește la un sfârșit, dar, în cele din urmă, se mulțumește să înghită sare și să vomite până se simte curățată.

A ajuns atât de aproape de tot ceea ce și-a dorit când a început totul.

Numai că acum știe că nu se va opri aici. Ceea ce i-a spus lui Tain Hu: „Dacă vor schimbare, trebuie să se facă utili Falcrestului. Să găsească o cale de avansare din interior". Femeia care a zis asta, care a auzit răspunsul: „Pentru unele lucruri nu merită să te afli în interior", e moartă.

Măcar a salvat-o pe Tain Hu.

Trece o lună de sare și piatră.

* * *

Vine o scrisoare pentru ea.

Eforturile tale din Aurdwynn au realizat șase decenii de progres anticipat într-un singur an. Puterea aristocrației ducale a fost spulberată, regimul nepopular al Guvernatorului Cattlson măturat de la putere, iar poporul e pregătit să accepte un singur conducător carismatic și progresist. Ai scos la iveală un agent stakhieczi și ai strâns informații critice despre monarhia lor restabilită. Odată înlăturată amenințarea rebeliunii, ne putem

duce la îndeplinire scopul de a restructura Aurdwynnul într-o fortăreață și o bază de resurse împotriva amenințării stakhieczi.

Ești obiectul unei mari curiozități. Avem de ceva vreme un reprezentant de origine stakhieczi. O candidată aurdwynni de sânge maia imperial se poate să-și încheie în curând ascensiunea. Aceste tipuri rasiale însă sunt bine înțelese de știința incrastică. Tu vei fi prima souswardi care să pășească dinapoia Tronului, aducând ereditatea amestecată a imperiului tu maia și al încăpățânatelor federații oriati.

Te-ai dovedit a fi de valoare. Nu mai rămâne decât să-ți închei ascensiunea. Îți vom trimite un ultim test.

Omagiile noastre,
Itinerantul
Isihastul
Renascentul
Căutătorul de Stele
(în lipsă) Aparitorul

Ei nu le simt lipsa soldaților și Guvernatorului pe care i-au sacrificat. Viețile acelea au fost un preț corect, un foc care să ardă uscăturile, dinți care să tragă otrava afară.

Un preț corect.

Se simte suficient de bine încât să îndrăznească să se urce pe crestele zidurilor fortăreței, nu pe zidul dinspre mare, ci pe zidăria de piatră care dă spre estuar. Cerul înnorat e oțel și lumină de lampă. O însoțește un concubin. Dintr-o veche obișnuință ține socoteala păsărilor de pe fluviu și din mlaștină, o numărătoare de corcodei, păsări ale furtunii, fregate, jacana cu picioroange.

— Ești un om educat? îl întreabă ea pe concubin. Trebuie să fii. Tronul își educă spionii, nu-i așa?

— Excelența Voastră?

Jocul lui e impecabil, pielea întunecată oriati fără pată, constituția de acrobat. Cine l-a trimis a făcut o alegere calculată. Mai că a făcut alegerea potrivită. Nici măcar aproape de cea potrivită.

Oare cu câți ani o fi mai mare decât el? Trei, patru? Se simte străveche.

Se întoarce cu fața la el. Estuarul și păsările trec rapid la dreapta ei și le pierde, chiar și strigătele, chiar și zgomotul brizanților.

— Știi *Îndoiala ierarhică?*

Creasta zidului se lasă în curtea exterioară din spatele lui. Tânărul face un pas nervos înainte.

— Bineînțeles că știu *Îndoiala*, spune el. Sabia ucide, dar brațul mișcă sabia. E brațul de vină pentru crimă? Nu. Mintea mișcă brațul. E mintea de vină? Nu. Mintea a depus jurământ și doar își face datoria, așa cum stă ea scrisă de Tron. Prin urmare, orice slujitor al Tronului este nevinovat.

Ea dă din mână făcându-i semn să se oprească.

— Destul de bine.

— Vă alină *Îndoiala*, doamna mea? întreabă el.

Ea se uită la o jacana care merge pe frunze.

— Ce durere mi-ar trebui alinată?

Concubinul se apropie și mai mult, cu brațele încrucișate și mâinile pe umeri de parcă devenise brusc conștient de vântul dinspre mare.

— Se spune că ați ridicat tot Aurdwynnul la rebeliune, dar că, de fapt, vă slujeați Tronul.

Ea râde în vânt, mișcată de naivitatea prefăcută a băiatului.

— Ar fi o lovitură vicleană, nu-i așa? Să aduni toată nemulțumirea aia sub steagul unui birocrat rebel. Și apoi... și apoi...

Băiatul o privește cu ochii mari, prefăcându-se că așteaptă ceva, prefăcându-se că acesta nu e un test. O mână invizibilă care-i cercetează rănile.

— Și atunci, cu o lovitură la momentul atent ales, să stingi acel foc, spune ea. Să transmiți un mesaj: „Ați fost în puterea noastră de la bun început. Baru Pescărița a fost a noastră. Rebeliunea voastră a fost a noastră. Următoarea

rebeliune tot a noastră va fi, la fel și următoarea și cea de după ea, chiar și când credeți că victoria e reală, chiar și când vărsați sânge despre care credeți că ne e drag. Tronul controlează totul."

— O lovitură vicleană, este de acord băiatul, care încă mai vorbește cu piatra de pe meterez. Dar, doamna mea, se spune că toate legăturile sunt reciproce. A-i trăda, a-i conduce știind că îi veți trăda, trebuie să vă fi produs suferință...

Ea îl apucă de gât și-l izbește de parapet. El e mai înalt, dar mai slab, iar ea a trăit un an ca Baru Pescărița, a purtat armură și arme, fiică a unui fierar, a unei vânătorițe și a unui scutier.

— Ce vrei să insinuezi, micuțule supraveghetor? șuieră ea. Că am ajuns să-mi iubesc tovarășii, pe Xate Olake cel cu barba căruntă și pe ducesa Tain Hu? Că am plâns când le-am predat armatele? Că încă mai plâng și caut alinarea în filosofia veche?

Băiatul așază o mână pe încheietura ei. Ea se apleacă spre el să-i vorbească încet:

— Susții că există trădare în inima mea?

— Nu, doamna mea, zice el sufocându-se.

Își lasă mâinile să-i atârne neajutorate, deși trebuie să fi fost învățat să se lupte.

— Nu. Nu. Ați fost loială tot timpul și niciodată n-ați șovăit. N-au însemnat nimic pentru dumneavoastră. Îmi cer iertare.

Îi dă drumul.

— Eu sunt nevinovată, spune. Am fost un instrument. Nu simt nicio remușcare.

— Doamna mea.

Băiatul ridică bărbia subțire, dezgolindu-și gâtul.

— Am exagerat.

Baru îi prinde gâtul între degetele înmănușate. Ochii lui sunt larg deschiși și foarte căprui cu punctulețe aurii, iar

ea se gândește la Tain Hu. El respiră cu mici icnete rapide și înfricoșate, își trece limba peste buze și închide ochii.

Baru se uită la buzele întredeschise ale concubinului, simte mirosul anasonului pe care el l-a înghițit ca să-și împrospăteze respirația și vede celălalt test. Nu l-a luat niciodată pe băiat în pat.

„Inteligent", își zise ea, „să te oferi ca test. Ar trebui să te sărut, nu? Tu și cu stăpânii tăi credeți c-ați găsit cum să mă controlați. Eu însă m-aș putea smulge de sub acest control dacă m-aș apleca un pic mai în față. Dacă aș privi în ochii lui Tain Hu și m-aș folosi de tine".

Îl lasă întins lângă parapet și se întoarce spre estuar, astfel încât el să cadă la dreapta și să dispară din raza ei vizuală. Știe că el trebuie să fie încă acolo, dar rana ei îl înghite.

Dincolo de păsările furtunii care se rotesc, la orizont se află o pânză roșie.

Revoltă în inima ei. Foc în epavă.

— Băiete! spuse ea, sperând ca el să nu fi fugit. Du-te și trezește-mi suita! Am să mă întâlnesc cu ei în golf.

* * *

Baru privește marea izbindu-se de pietre cât intră în port corabia cu pânze roșii. Din când în când, șambelanul ei o ia de braț și o întoarce cu fața spre Fortăreața Nepomenită, ca să-i aducă aminte de existența acesteia.

„Sunt mutilată", își zise ea. „Am să pic testul. Totul va fi fost în van."

Apoi, răzvrătită: „Dacă trec, va fi fost pentru ceva?"

Taranoke. Falcrest, apoi Taranoke...

Corabia cu pânze roșii lasă la apă o barcă. Baru face semn să i se aducă un ochean și îi studiază pasagerii. Vâslași. Infanteriști marini. O siluetă învăluită în stofă de

lână neagră, cu încheieturile mâinilor legate de glezne. Și Aparitorul, cu steagul aprins al părului lui.

Deci corabia a venit din Aurdwynn. Aproape că se gândise (ha!) că Aminata s-ar putea să fie la bord.

Barca vine la țărm. Aparitorul înaintează greu de la brizant la piatră, cu un zâmbet cald și mâna dreaptă ridicată a salut.

— Baru Cormoran! strigă el, pe deasupra protestelor ascuțite ale păsărilor marine. Chinul tău se apropie de sfârșit. Rebeliunea s-a prăbușit. Dragostea pasională a lui Lady Heingyl Ri pentru Bel Latheman ne-a oferit un simbol al reconcilierii, iar cu Lady Heingyl – Ducesa Cerbilor, aș zice – instalată Guvernator și cu Xate Yawa rechemată în Falcrest, în Aurdwynn e pace. Drapelul Republicii Imperiale flutură necontestat.

Își lasă partea stângă deschisă spre el ca și cum s-ar pregăti de un duel.

— Ce se aude despre Xate Olake cel cu barba căruntă, duce de Lachta, șeful spionilor mei? întreabă ea cu calm, răceală și ochii nemișcați.

— Mort, zice Aparitorul. Scos cu foc din vizuină. I-am luat eu însumi urma în Crestele Iernii. Noi băștinașii le cunoaștem mai bine.

Își amintește cum i-a ținut gâtul concubinului între degete. Tremură din cauza acestei amintiri, a dorinței de a nu-l slăbi din strânsoare până când nu-i cedează gâtul.

— Bravo! zice ea, netezindu-și pantalonii pe șolduri. Xate Olake nu era ușor de întrecut în șiretenie.

— Destul de ușor, după cum s-a și întâmplat, spune omul Tronului.

Lasă o mână în jos de parcă lasă amintirea bătrânilor rebeli în port.

— Așteptăm cu toții cu nerăbdare să-ți închei ascensiunea, să-ți livrăm recompensa.

— Pentru o provincie în dar îmi sunteți încă îndatorați, zice Baru încrezută, sigură pe sine și arzând în secret de dorința de a se întoarce și de a-l pune pe acest om și tot ce i-a cerut el în dreapta ei oarbă.

— Înțelegerea rămâne valabilă, desigur. Ai ațâțat și-ai înăbușit rebeliunea, iar în schimb noi te înălțăm la o poziție în spatele Tronului fără Chip.

Bărbatul arată spre barca trasă pe plajă, spre prizonierul în stofă de lână.

— Doar un test. Ca să ne asigurăm că nu ți-ai jucat prea bine rolul.

Ea vrea să se uite la barcă, să-și elimine cele mai mari temeri, dar nu poate arăta slăbiciune întrerupând contactul vizual. Ridică bărbia.

— N-am dat nicio pricină de îndoială.

Aparitorul râde.

— Tronul pune la îndoială loialitatea oricui, Baru Cormoran. Tronul, mai presus de toate, dorește controlul, iar pe tine încă nu te controlează. Deși există șoapte...

Vine mai aproape, iar Baru își simte șambelanul și întreaga suită retrăgându-se, ca și cum îl recunoscuseră pe adevăratul lor stăpân.

— Se zvonește că nu ți-ai luat iubiți cât ai stat în Aurdwynn, șoptește omul Tronului, cu un rânjet șiret și tainic. Se zvonește că ești fiica unui fierar, a unei vânătorițe și a unui scutier, doi dintre ei sodomiți. Unii spun că așa se nasc toți copiii în țara ta natală: dintr-o mamă și mulți tați.

— Ce barbar! exclamă ea. Ce noroc c-am fost luată de-acolo ca să fiu crescută într-o școală și să cunosc numele păcatului!

Bărbatul numit Aparitorul se apropie și mai mult, pleacă repede capul, ca o cobră, de parcă voia s-o muște și, brusc, nu mai e omul Tronului. O privește cu o expresie de sinceritate extrem de vie și disperată, iar ea mai-mai că o crede.

Numai că își aduce aminte de propria ei sinceritate cu Tain Hu. De ce ascundea ea.

— Cu adevărat norocoasă, spune el. Control, Baru Cormoran, *control*, prin orice mijloace își poate asigura Tronul. Nu slăbi deloc hățurile! Sodomiții primesc fierul roșu, dar noi nu le invidiem pe tribadiste pentru cuțit. Ești gata să trăiești sub jugul acestei amenințări?

Empatia se roagă să iasă din străfundul creierului ei, dar ea nu-i dă ascultare. Inteligent, își zice Baru, să-l trimită pe omul acesta ca un avertisment viu: „El este așa cum ai să fii tu".

— Asta e o mărturisire? șoptește ea cu partea stângă a gurii. Acum te controlez eu, prin amenințarea fierului?

El îi râde în față.

— Testul tău, doamna mea! strigă și face semn spre barcă, unde soldații ridică metri de stofă de pe pădureanul-cavaler încătușat al Vultjagului, javra brigandă, ducesa Tain Hu.

* * *

Ea trebuia să fie în siguranță. Scoasă de pe tabla de joc.

Dar, sigur că s-a întors acasă, să dea piept cu moartea, să-și salveze căminul. Ce altceva avea?

Baru mereu uită: mai sunt și alți jucători.

* * *

Așteaptă în beciurile de sub Fortăreața Nepomenită pentru o audiență cu generalul ei.

Părinții săi au blestemat-o cu o minte flămândă, plină de frământări, o minte pentru contabilitate, pentru număratul păsărilor, pentru trădare. Acum îndreaptă acele frământări înspre trăsături ale rănii ei. Cât de adâncă e? Se va agrava?

Va veni o zi în care să stea în brizant, cu marea la stânga și uscatul la dreapta, și să uite că există o lume între valuri?

S-a agățat de sabia Aminatei prin tot ce-a trecut. Acum o pune la lucru din gardă în gardă, de sus stânga spre jos dreapta, boul, neghiobul și toate celelalte. Când o trece pe partea dreaptă, sabia dispare. Îi mai simte mânerul, greutatea, mișcarea. Trupul ei continuă să funcționeze și pe partea aia. Sabia însă e o fantomă.

Și dacă, de fapt, nu există nicio rană? Dacă și-a încuiat în emisfera oarbă toate resturile trădării ei, toate iubirile și grijile pe care le-a adunat?

Clatină din cap. Lovește repede de la dreapta la stânga, despicându-i burta unui dușman-fantomă. Așa cum a învățat-o Aminata.

— Excelența Voastră.

Concubinul cu răsuflarea de anason face semn din cadrul ușii.

— Prizoniera e gata să vă primească.

Ea face semn cu sabia a nerăbdare.

— Părăsește încăperea! Am să vorbesc singură cu ea.

Undeva în ultimul ceas, cei din suita ei au renunțat să mai pretindă că șușotesc și bârfesc. Liniștea lor atunci când ies în șir indian arată disciplină. Aparitorul vine ultimul.

— N-ai s-o faci între patru ochi, o avertizează el. N-au să fie nici vorbe tandre, nici milă secretă. N-ai să oferi privilegiul morții de mâna ta. Vei porunci execuția ei, oamenii tăi au s-o înece în brizant, iar trupul ei va merge în Falcrest, ca să putem ști că a murit în dureri și nu prin vreun aranjament.

În ochi i se vede o fisură. Ceva din el o compătimește. Poate că și el a făcut asta odată.

— Îmi pare rău, dar așa trebuie să se desfășoare lucrurile.

— E o dușmancă a Tronului, zice Baru cu răceală în glas. De ce să-i arăt milă?

Fisura făcută de sentimentele dinăuntrul lui se închide.

— Cruzimea are să te ducă departe, spune el, numai că vorbele lui nu sună a laudă.

Iese, iar concubinul care-i este spion o zbughește înaintea lui. Ușile exterioare se închid șoptit grație balamalelor date cu untură de pește.

Baru se întoarce spre încăpere, târându-și sabia ca lesa unui câine de vânătoare.

* * *

Tain Hu stă de cealaltă parte a unei mese înguste din lemn de stejar, încătușată de un scaun de brad cu spătarul înalt. Temnicerii ei au dezbrăcat-o de veșmintele de piele sărată și au îmbrăcat-o într-o robă de mătase și fier. Fața ei de șoim de tundră – nasul rupt, obraji de bronz, ochii căprui – nu are semne. Dar toată puterea, toții mușchii care purtau armura i-au dispărut din trup. A fost înfometată.

Baru încearcă să vorbească, să lovească prima. Cuvintele însă o abandonează. Sunt prea multe lucruri de zis sau numai un lucru de zis. Și nicio cale de a-l zice.

În tăcere, Tain Hu ridică ochii.

— Excelența Ta, vorbește ea, plecând capul, ca și cum încă-i era general, iar Baru încă era Mâna Mai Corectă.

Baru își pune sabia între ele ca pe un mic zid, mai jos de vinul pe care l-au lăsat servitorii, și se așază pe celălalt scaun. Vrea mai mult decât orice să zâmbească și să răspundă ultimului lucru pe care i l-a zis Tain Hu, acel salut somnoros: „Bună dimineața!"

„Bună dimineața și ție, *imuira. Kuye lam.*"

Într-o urgie de a se pedepsi singură, între înghițituri de sare, căutase ce însemnau aceste cuvinte ca să fie sigură de amintirea ei, ceea ce o adusese mai aproape de marginea prăpastiei decât fusese vreodată.

Avea să fie însă numai batjocură.

„Cum ai putut să permiți să se întâmple așa ceva?" se întreabă ea. „Cum ai putut să permiți așa ceva, știind cine erai, ce rol trebuia să joci? Ai fi putut să întorci spatele și să te salvezi."

Numai că n-o făcuse. N-ar fi putut niciodată.

Tain Hu o privește cu ochi pustii.

— Ai venit să mă ucizi? întreabă ea.

Se poate ca moartea să fie cea mai mare speranță care i-a mai rămas.

— Nu, răspunde Baru. Asta se întâmplă mâine. Ai să fii înecată la flux, ca Tronul să poată spune că luna și stelele te-au judecat. Falcrestului îi place să se alinieze cu asemenea legi.

— Am înțeles.

Tain Hu dă din cap de parcă așa era corect și așa se cuvenea.

— Moartea mea are să-i aducă vreun avantaj lui Baru Pescărița, stăpâna mea juruită?

Baru toarnă vin roșu cu mână sigură, umplând o cupă, apoi alta. Vrea să implore, să urle: „Încetează! Leapădă-te de mine, alungă-mă, spune-mi că sunt falsă, blestemă-mi numele! Dă-mi orice altceva în afară de calmul ăsta loial!"

— Are să-mi aducă un avantaj, răspunde ea. E ultimul meu test de loialitate față de Tron.

— Dă-mi voie să propun un toast, atunci! spune Tain Hu, fără sarcasm în priviri, fără vreo umbră de mânie care să îndulcească lovitura. Pentru loialitatea ta de nezdruncinat!

Baru se uită în stânga, așa că Tain Hu dispare pentru o clipită. Dispărută din raza vizuală, dar nu și din amintire, pierdută din vedere, dar nu și din avangarda de la Sieroch, cu calul ei de luptă galopând alb într-o revărsare de castaniu. Chipul însângerat ridicat spre ocheanul lui Baru, pumnii în zale strângând triumfători drapelul lui Cattlson.

Mintea ei de contabilă își notează: privirea întoarsă ascunde femeia, nu și durerea.

Probabil că Tain Hu a înșfăcat sabia de pe masă când ea și-a întors privirea. Probabil că moartea se abate asupră-i prin orbire, iar ea n-are s-o știe niciodată.

Trece însă o clipă și nu vine nicio lovitură.

Baru își întoarce din nou privirea la masă, devenind iar conștientă de Tain Hu. Generalul ei o privește în tăcere. Baru mută un pahar de vin pe masă, de-a curmezișul.

— Am vrut să explic, zice ea, ca să știi pentru ce-ai să mori. Cred că-ți datorez o explicație.

Deja vorbește ca unul dintre ei. O creatură Falcresti. O trădătoare a propriei sale copilării.

Tain Hu ia paharul cu mâinile bătătorite, trăgând de cătușe.

— Nu-mi datorezi nimic, am jurat să mor pentru tine.

Ridică precis din umeri. Vinul de-abia i se mișcă în pahar.

— Așa are să fie.

„Îți înțeleg strategia, Tain Hu", își zice Baru. „Înțeleg ordinea de luptă. Tu te duci la moarte cu o loialitate superbă. Eu îmi măsor trădarea cu credința ta și asta mă consumă, acum și pentru tot restul vieții. E cea mai mare suferință pe care mi-o poți produce. O să funcționeze."

— Nu există Împărat pe Tronul fără Chip, spune ea. În spatele măștii și al conducătorului de fațadă se află un comitet, un consiliu închis. Fiecare membru...

— ...deține un secret care l-ar putea distruge pe un altul, spune Tain Hu. Așa că membrii Tronului sunt legați unii de alții prin frică. Iar ție ți s-a oferit un loc, cu prețul unui serviciu periculos, pornirea unei false rebeliuni în Aurdwynn, astfel încât Tronul să-i poată îndepărta pe cei care nu sunt loiali. Credeai că Mascarada va recuceri în mod inevitabil Aurdwynnul și c-ai putea reduce vărsarea de sânge. Știu.

— Cum? întreabă ea șoptit. Cum de-ai putea să știi?

— Dresorul tău cu părul roșu a considerat că era sigur să-i explice aceste lucruri unei moarte. A fost lungă călătoria spre est.

Tain Hu ridică iar din umeri. Vinul din pahar rămâne din nou nemișcat, ca și cum se lăuda cu precizia ei în toate lucrurile.

— Am vrut să înțeleg femeia de dincolo de mască, cea pe care o cunoșteam. Am vorbit mult cu el.

Baru închide ochii. Știa ce îi dăduse Aparitorului la schimb, la fel cum știuse ce făcea la Sieroch, la Drumul lui Fuller. Bineînțeles că știuse. Bineînțeles că știuse.

— Și ce ți-a cerut la schimb? Ce era sigur de spus pentru o moartă?

Gura lui Tain Hu nu se mișcă, dar ochii i se încordează într-un zâmbet slab.

— Spune-mi.

Baru se apleacă peste masă, peste sabie.

— Spune-mi ce secrete i-ai oferit Tronului. Sau jocul tău de-a loialitatea nu merge atât de departe?

Tain Hu nu tresare.

— Ce secrete aș putea ști eu despre Baru Pescărița? Ce adevăr mi-ai oferit tu mie vreodată?

Râde tăcută.

— Ai fost înțeleaptă. Nu te-ai încrezut decât în tine.

— A existat unul, spune Baru, iar vocea ei îi sună groaznic în urechi, împovărată de amintirea crimelor mai frumoase și mai dragi decât rebeliunea și trădarea.

Tain Hu își privește mâinile. Pune paharul pe masă, mișcare cu mișcare, ca și când era uimită că-și putea mișca încheieturile.

— A existat ceva.

Dă din cap gânditoare.

— Dar eu m-am întrebat: „Ar trebui să-l menționez? L-ar interesa să știe o minciună? Cu ce ar sluji scopurilor

Tronului să știe o minciună, Tron care încearcă să lege prin adevăr?"

„A existat ceva." Acea noapte și tot ce însemnase ea.

— N-a fost minciună, șoptește Baru.

— M-am întrebat dacă a fost, în nopțile lungi de după Sieroch, șoptește la rândul ei Tain Hu. M-am întrebat dacă ai putea fi suficient de neghioabă încât să te îndrăgostești chiar dacă știai ce trebuie să faci. M-am întrebat dacă tot ceea ce mi-ai șoptit în noaptea aia ar putea fi adevărat, în loc să fie o prefăcătorie inteligentă, o cale de a mă orbi. Nu te-am crezut neghioabă, Baru Pescărița, dar, desigur, nici pe mine nu m-am crezut, și totuși am fost.

Se apleacă în față, cu palmele pe masă și părul ei ciufulit, de culoarea nisipului, tuns scurt încă mai e umed de la apa de mare. Apropierea ei trezește răzvrătire în pieptul lui Baru.

— Așa că i-am spus, zice ea.

Deci Tronul își are secretul, iar Tain Hu își are mica ei răzbunare. Fierul roșu pentru sodomit, iar pentru tribadiste, cuțitul. Nu *acum*, desigur, nu câtă vreme e loială. Dar dacă Baru Cormoran li se întoarce împotrivă, dacă face o greșeală, dacă vreodată devine o amenințare – cuțitul.

— Am un sfat pentru tine, acum că amândouă ne-am dat loviturile, spune Tain Hu.

Se apleacă în față rezemându-se pe brațele încă încordate la amintirea forței pe care o aveau odată, iar Baru și-o amintește cum se apleca peste masa de lucru în Vultjag, indicând punctele slabe ici și colo.

— În calitate de general al tău.

„Uite unde te-a dus sfatul!" își zice Baru cu amărăciune. „De ce să ascult?"

Numai că Tain Hu nu s-a înfrânt singură.

— Vorbește!

Umerii lați ai ducesei se încordează.

— Ar trebui să mă omori. Să sfidezi Tronul și să-ți asiguri puterea.

— N-ai auzit nimic? sare Baru. Te-a derutat omul lor? Îmi dovedesc loialitatea ucigându-te, Hu. N-ar fi nicio sfidare.

— Ai să dai greș, spune ducesa. Ei o știu și speră să dai greș.

În lumina lămpii, vinul dintre ele pare la fel de închegat ca sângele vechi.

— Nu trebuie decât să dau un ordin, zice Baru, continuând cu un venin zeflemitor în glas, pe care însă nu-l simțea: Pot să dau ordine grele, ducesă.

— Trebuie să te uiți când se întâmplă, fără să tresari, fără să te miște. Și nu ești în stare.

Tain Hu privește în gol, se uită la propria-i moarte.

— Ai să vezi fluxul crescând și ai să-i implori să mă cruțe. Ei au să fie de acord. Au să-ți acorde înălțarea și au să mă țină pe mine drept animal de companie, știind c-ai face orice să mă ferești de rău. *Eu* am să le fiu puterea asupra ta.

În colțul buzelor ei se ivește un licăr de lumină ca umbra unui zâmbet.

— Mai bine pentru tine, zice ducesa, ar fi fost să mă lași să mor la Sieroch. Mai bine să nu fi încercat niciodată să mă salvezi.

Baru vrea să protesteze, dar vorbele ei o îngheață ca adevărul. A visat lucrurile astea în toate lunile care au trecut de atunci, cât s-a întrebat care are să fie ultimul ei test: „S-o cruț, s-o cruț. Am să fac orice ca s-o cruț".

— Dar au secretul de care au nevoie, protestează ea. Tu li l-ai dat. *Au* deja o putere.

— Ar prefera ceva mai... concret. Se tem de tine, Baru Pescărița. Se tem de inteligența ta, de carisma, puterea ta de a ridica oamenii de rând. Se tem de loialitatea pe care o impui. Fără un secret puternic cu care să te lege – ceva

mai mult decât un zvon și o absență curioasă a iubiților – se tem de forța pe care o vei avea printre ei.

Tain Hu închide ochii distanți.

— El nu mi-a spus nimic din toate astea. Mi-a spus că se așteaptă să mă execuți fără să stai pe gânduri. Numai că tu m-ai învățat să-mi ascult instinctul atunci când îmi dau seama de o minciună.

Distanța scurtă dintre cele două părți ale mesei e înnebunitoare ca un dinte stricat. Baru vrea s-o ajute, dincolo de tot sângele și trădarea dintre ele. Vrea să se întoarcă la lunile de iarnă când umblau după provizii.

— De ce mi-ai spune așa ceva? întreabă ea. De ce mi-ai oferi *ceva*?

— Pentru că n-a fost minciună, șoptește Tain Hu și-și întoarce fața de la ea.

Baru stă, se holbează și încearcă să priceapă golul din piept.

Mintea ei se frământă: se poate ca Tain Hu să vrea cu disperare să trăiască și speră s-o păcălească pe ea ca s-o cruțe? Nu, nu i-ar păsa deloc de viața ei, nu cu Vultjagul și Aurdwynnul pierdute, dar ar putea încerca să saboteze ascensiunea lui Baru, manipulând-o să dea dovadă de lipsă de loialitate față de Tron? La fel ca băiatul de pe metereze ar putea să fie totul un test al Tronului, aplicat printr-o Tain Hu înfrântă?

Soarbe din vin cu un calm prefăcut și se agață de marginea unui adevăr rece: a venit aici jos ca să discute cu ducesa fiindcă spera că astfel i-ar fi mai ușor să se uite la ea cum moare. Spera să fie ură, strigăte, jurăminte de răzbunare fără moarte. O inamică pe care s-o înece a doua zi.

„Dacă implor, ar putea trăi", își zice Baru. „Eu tot aș mai avea Tronul. Lor le-ar fi mai ușor, știind că astfel aș putea fi îmblânzită și ținută din scurt. Iar cu vremea, ea s-ar putea să mă ierte..."

Lui Tain Hu încep să-i tremure umerii. Lui Baru i se strânge stomacul. Dintre toate lucrurile, taman asta sperase să nu vadă: generalul armatelor Aurdwynnului înfrânt și dărâmat. Moartea ar fi mai bună.

Tain Hu însă nu plânge. Chicotește răgușit, încet.

— Speranța Aurdwynnului! strigă ea, ca și cum ar aduna în jurul ei un zid invizibil de scuturi. Dreptate de la o mână mai corectă!

După care râde, tremurând de veselie, cutremurându-se în cătușe și cu ochii ațintiți asupra lui Baru.

— Speranța Aurdwynnului!

O ține tot așa, iar după o clipă Baru își dă seama că nu mai poate suporta. Își întoarce scaunul la stânga, astfel încât ducesa Tain Hu cade în neant, iar urletul râsului ei ajunge la ea doar ca un ecou.

„Speranța Aurdwynnului", își zice ea și-i înțelege jocul lui Tain Hu. Încă mai luptă.

Sabia e încă pe masă, în locul gol de la dreapta ei. Baru își termină vinul într-o tăcere lentă. Se întreabă dacă ducesa știe despre rana sa. Dacă râde și se dedă la insulte chiar și acum, și dacă ia tăcerea lui Baru drept tărie.

* * *

Vine fluxul chiar înainte de ivirea zorilor. Baru Cormoran încătușează ea însăși prizoniera. Îi șoptește un cuvânt în urună la ureche, un cuvânt greu, o mușcătură de țipar, după care se retrage să zică, probabil persiflând-o:

— Felicitări pentru victorie, ducesă Vultjag!

Tain Hu nu plânge.

Baru le poruncește infanteriștilor marini să o ducă pe faleza de piatră de sub castel, unde sunt cele mai puternice valuri.

Tain Hu merge tot drumul, chiar și împovărată de lanțuri. Infanteriștii marini o leagă de piatră, trecându-i cătușele prin brățări ruginite. Dedesubt, marea se izbește de țărm și vuiește.

Baru Cormoran, stăpân în trecere al Fortăreței Nepomenite, membră în ascensiune a comitetului conducător al Republicii Imperiale, privește de pe un banc de stâncă de deasupra. Aparitorul măsoară locul cu pasul în spatele ei, cu părul fluturându-i în briza sărată.

— Dacă se întețește vântul, e posibil ca valurile s-o azvârle în stânci, zice el. Ar fi o moarte groaznică.

Baru stă fără haină, netulburată de frig, care nu e la fel de puternic ca iarna în Vultjag.

— Așa ar fi. Numai că Tain Hu era cândva puternică. Dacă se agață de lanțuri, s-ar putea să reziste suficient cât să se înece.

Aparitorul își așază mâna pe umărul ei.

— Poate că există altă cale. Poate că Tronul ar accepta-o de ostatică.

— Nu mă pune la încercare! spune Baru, cu ochii la zorii de la orizont.

Începe să numere păsările pe care le vede. Observă un uliu care se rotește în înaltul cerului, de parcă se ține pe un curent cald deasupra unei văi împădurite.

— M-am săturat de micile teste ale Tronului!

Nivelul apei crește. Tain Hu, udă până la brâu, pare să moțăie în lanțurile slăbite.

— Hipotermie, șoptește Aparitorul. Apa e rece, doamna mea. Dacă ar fi să o ridicăm acum, probabil am putea-o salv...

— Nu vreau să fie salvată.

— N-o iubești? îi șuieră la ureche omul Tronului. Mi-a povestit despre noaptea de după victoria de la Sieroch. Ai putea să ai din nou parte de așa ceva.

— Asta a inventat? Curios!

Baru face semn către infanteriștii marini de pe stâncile de jos.

— Treziți-o!

Unul dintre ei o izbește pe Tain Hu în umăr cu capătul turtit al suliței. Aceasta țipă, arcuindu-și spatele, cu ochii fioroși. Lanțul îi alunecă printre degetele palide și tremurânde.

— „Tu faci cât o legiune pentru mine", Tain Hu, șoptește omul Tronului. Ți-aduci aminte de asta? Mi-a zis că așa i-ai spus.

— Am spus eu multe.

Crește nivelul apei. Un vânt ușor stârnește spumă. Tain Hu strigă răgușită înspre șuvoiul de stropi, cu lanțurile tensionate pe după pumnii ei și bicepșii încordați.

Baru îi aruncă Aparitorului o privire fugară.

— Când se termină corvoada asta mică, am treabă în Falcrest. Am transmis un mesaj în Aurdwynn, o demonstrație de cât de departe putem ajunge. Acum e vremea să le cumpărăm loialitatea. Să scădem dările, să acordăm autorizații de căsătorie, să ne fie milă de micile lor secte. Să le mai acordăm niște libertăți.

— Cauze care îți sunt familiare, Lady Cormoran.

Omul Tronului își strânge mantia în jurul lui.

— Desigur. Știu de ce mă vreți. Eu îi înțeleg pe oamenii ăștia. Mi-e în oase, în sânge.

O fixează, rece, cu privirea pe Tain Hu.

— Prin mine, vă extindeți controlul.

„Aș vrea să mă poți vedea, Hu!" își zice ea. „Nu tresar. Nu mă mișcă nimic. Speranța Aurdwynnului, care nu le oferă niciun jug asupra ei. Chiar și trădată, încolțită, ai plănuit bine bătălia. O muncă de savant."

— Ironic, nu? zice ea. Ar fi putut să trăiască să-și vadă poporul liber.

Aparitorul trebuie să strige ca să acopere vântul biciuitor.

— De ce faci asta? Ar mai putea încă să trăiască!

„Tot ați mai putea să mă legați prin ea", își zice Baru. „Dacă aș implora, dacă aș recunoaște pur și simplu ce înseamnă pentru mine, aș putea în continuare să merg în Falcrest, să stau la masa voastră și voi ați ști: «O avem sub controlul nostru». Așa cum ei vă au sub controlul lor. Eu însă n-am să mă las legată ca voi. Am să merg printre membrii consiliului vostru și veți tremura în fața a ceea ce ați dezlănțuit."

Un val ce se înalță se sparge de stânci. Tain Hu strigă în zori, tremurând de la efort. O pasăre fregată scoate zgomote ca de tobă pe deasupra lor.

Baru Cormoran își pune picioarele în poziția duelistului, închizându-l pe omul Tronului la dreapta ei moartă, deschizându-și partea stângă spre femeia care trage să moară jos. Spintecă aerul cu o sabie pe care nu o are.

A acceptat târgul Aparitorului în portul din Treatymont, gândindu-se că ar putea da Aurdwynnul pe guvernarea Taranokelui. De ce nu? Ce s-ar pierde, ce rău s-ar face? Mascarada ar zdrobi orice rebeliune. În mâinile ei, se putea asigura că acest lucru se petrecea repede și cu milă. Iar cu puterea ei câștigată cu greu își putea salva căminul.

Numai că acum asta nu va mai fi de ajuns.

„Rămas-bun!" își zice în sinea ei. „Rămas-bun, *kuye lam!* Am să-ți scriu numele în ruina lor. Am să te pictez peste istorie în culoarea sângelui lor."

Vine fluxul. Omul Tronului o privește, așteptând-o să ridice ochii și să înceapă să numere păsările.

SCRISORI

Egalilor mei din comitet,

Sper că Itinerantul a terminat argumentarea valorii contribuțiilor mele. Înțeleg că tinerețea și ereditatea mea pot suscita scepticism, dar vă asigur că experiența a confirmat acum calitatea mea de savantă.

Mi-am încheiat analiza inițială a documentelor Aparitorului. Ne aflăm, în mod clar, în fața unor importante încercări strategice: o monarhie stakhieczi renăscută, o reacție puternic ostilă la eforturile noastre continue de a destabiliza guvernele federative ale Oriati Mbo, un tipar din ce în ce mai vizibil de epidemie în vestul necucerit și, desigur, descoperirile îngrijorătoare ale expedițiilor noastre pe Mama Furtunilor. (Trebuie să înfruntăm posibilitatea ca aceste mărturii oculare să nu fie halucinații și ca legea firii de pe supercontinent să difere cumva de a noastră.)

În lumina acestor încercări, mă simt încurajată de succesul programelor din Metademă ale colegului nostru Isihastul. Limpeziții s-au descurcat admirabil în Aurdwynn. Cu un acces crescut la liniile de germeni stakhieczoide și maia prin intermediul populațiilor-subiect din Aurdwynn și Sousward, cred că se pot face pași mari înspre noi rase specializate.

În ciuda acestor realizări, îndemn comitetul să-și amintească că lecția preferată a protectorului meu. Există multe feluri de putere. Cât continuăm să îndreptăm Republica Imperială spre scopul nostru de încheiere cauzală totală, este imperativ să evităm dependența de un singur instrument strategic, oricare ar fi acesta. Controlul total, integrat, de la mecanismele de bază ale eredității până la mișcările ideologice și intelectuale ale întregului nostru imperiu, trebuie să rămână scopul nostru.

Aștept cu nerăbdare să lucrez cu voi.

Salutări,
Agonista

Dragă Aminata,

A trecut prea mult timp. Serviciul meu din Aurdwynn a ajuns la final. Din motive ce depăşesc sfera acestei scrisori, voi călători în Falcrest sub un nume fals.

Am citit despre promovarea ta la gradul de locotenent-comandor. Felicitările mele! La întoarcerea sa în Falcrest, am de gând să te recomand amiralului provincial Ormsment. Se poate să te întrebi de ce se gândeşte o tehnocrată să te recomande unui ofiţer-amiral şi, ei bine, ăsta e un motiv şi mai bun ca să-mi auzi povestea!

Când am venit la tine în Taranoke cu o problemă legată de mâini, m-ai învăţat despre politica internă a Marinei, despre intrigi de politică şi linii de protecţie care definesc corpul ofiţerilor. Acum că Parlamentul bate tobele de război la oriati, mi se pare că se poate ca unii din Marină să fie nemulţumiţi de regimul curent din Falcrest. Mă întreb dacă am putea discuta iar despre politica Amiralităţii şi despre mutabilitatea guvernului.

Cine-ar fi crezut că acest cod din copilărie are să ne servească atâta vreme?

Caută-mă la adresa expeditorului! Trebuie să ne punem la curent. Am o rană remarcabilă de arătat.

Salutări,
Hoaţa sabiei tale

SUSPINĂ SUSPINĂ SUSPINĂ
CAENOGEN CAENOGEN CAENOGEN
PURITY CARTONE
NUMAI PENTRU OCHII TĂI
FELICITĂRI PENTRU REUŞITA ÎNDEPLINIRII ULTIMEI MELE ÎNSĂRCINĂRI. RĂMÂI CEL MAI BUN INSTRUMENT AL MEU. SUNT ÎNCÂNTATĂ ÎNDEOSEBI DE RECUPERAREA ŞI ADUCEREA PALIMPSESTULUI ŢINTEI. INFORMAŢIA ŢINTEI MI-AR FI PUTUT COMPROMITE SERIOS PROIECTUL.

IGNORĂ TOATE CELELALTE AUTORITĂȚI. IGNORĂ TOATE CELELALTE SEMNALE DE RECHEMARE. ÎȚI VEI PRIMI ORDINELE DIRECT DE LA MINE. ACUM SUNT UNUL DINTRE STĂPÂNII SUPREMI (ACCEPTĂ SCHIMBARE DE STATUT: CAENOGEN). ȚINE LEGĂTURA ÎN CONTINUARE SUB IDENTITATEA CONDIȚIONATĂ NORGRAF RESPECTÂND TOATE MĂSURILE DE SECURITATE NECESARE.

NOILE TALE ORDINE SUNT:

DU-TE ÎN NORD ÎN MUNȚII CRESTELOR IERNII

IA LEGĂTURA CU AUTORITATEA STAKHIECZI „REGELE NECESAR"

ÎNMÂNEAZĂ MESAJUL INCLUS. INFORMEAZĂ-L PE REGE CĂ L-AM GĂSIT PE PRINȚUL STAKHI DISPĂRUT. ÎNTOARCE-TE CU RĂSPUNS.

DISTRUGE ACEASTĂ SCRISOARE.

CAENOGEN CAENOGEN CAENOGEN

SUSPINĂ SUSPINĂ SUSPINĂ

Jurispotenței imperiale a Aurdwynnului, Excelenței Sale Xate Yawa:

Îți cunosc jocul.

Şi eu îl joc. Bănuiesc că deja am câştigat, dacă poți numi asta victorie. Tu ți-ai jucat rolul fără greș, desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Aurdwynnul te urăşte la fel de tare cât m-a iubit pe mine. Rechemarea ta va părea milă.

Pe mine m-a găsit cel numit Itinerantul când eram încă o copilă. Mă întreb care dintre ei te-a găsit pe tine şi când. Mă întreb la ce test final te vor supune când va veni înălțarea ta.

Aş vrea să pun să fii ucisă pentru ceea ce i-ai făcut lui Lo. Numai că nu pot să neg socoteala, eu una am făcut lucruri mult mai rele decât să omor un secretar pentru o suspiciune. Obişnuiam să mă întreb dacă nu eşti un monstru. Acum ştiu răspunsul.

Dacă vrei putere în această lume, suficientă putere încât să o schimbi, se pare că într-adevăr trebuie să fii un monstru.

Îmi pare rău că nu ți-am putut salva fratele. S-ar putea să fi fost o dovadă de milă. Ştia că eu l-am trădat, dar acum nu are să mai afle niciodată că l-ai trădat şi tu.

Totuşi, eu am încercat.

Ne vedem în Falcrest.

CUPRINS

CONTABILĂ

CAPITOLUL 1 15
CAPITOLUL 2 33
CAPITOLUL 3 53
CAPITOLUL 4 76
CAPITOLUL 5 93
CAPITOLUL 6 111
CAPITOLUL 7 129
CAPITOLUL 8 145
CAPITOLUL 9 158
CAPITOLUL 10 175
INTERLUDIU: CRIPTARHII 195

COMANDANT SUPREM

CAPITOLUL 11 201
CAPITOLUL 12 214
CAPITOLUL 13 226
CAPITOLUL 14 239
CAPITOLUL 15 257
CAPITOLUL 16 272
CAPITOLUL 17 295
CAPITOLUL 18 311
CAPITOLUL 19 328
CAPITOLUL 20 342
INTERLUDIU: IARNA 362

CAPITOLUL 21 371
CAPITOLUL 22 390
CAPITOLUL 23 398
CAPITOLUL 24 418
CAPITOLUL 25 434
CAPITOLUL 26 451
CAPITOLUL 27 470
CAPITOLUL 28 488
CAPITOLUL 29 505
CAPITOLUL 30 522
VICTORIE 538
SCRISORI 560

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Ca să distrugi un imperiu,
trebuie mai întâi să înveți să-l conduci.

Baru Cormoran era doar o fetiță când expansiunea Mascaradei i-a distrus lumea, familia și visurile unei copilării fericite. A fost însă dintotdeauna înarmată cu cea mai prețioasă virtute: răbdarea. Pentru a se răzbuna, n-a ezitat să-și înfrâneze ura, să se infiltreze în tabăra dușmanului și să-și croiască drum spre putere. Cât de mare va fi totuși prețul pe care ar putea fi nevoită să-l plătească pentru a-i convinge pe inamici de loialitatea ei?

Acesta-i adevărul. Îl vei recunoaște pentru că doare.

Partener media:

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-9000-10-6

9 786069 000106